James

Patterson

ÖLDÜREN ÖPÜCÜK

İNKILÂP

ÖLDÜREN ÖPÜCÜK

JAMES PATTERSON

"Kiss the Girls"

Çeviren:
FUNDA TARLAN

İNKILÂP KİTABEVİ
YAYIN SAN. ve TİC. A.Ş.
Ankara Caddesi No: 95
Sirkeci 34410 İSTANBUL

© 1995, James Patterson
Kesim Telif Hakkı Ajansı
aracılığı ile

Türkiye'de yayın hakkı:
1997 İNKILÂP KİTABEVİ A.Ş.
Ankara Caddesi, No: 95
Sirkeci 34410 İSTANBUL
Tel: (0212) 514 06 10 - 11

Bu kitabın her türlü yayın hakkı
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
İnkılâp Kitabevi Yayın San. ve
Tic. A.Ş.'ye aittir.

Kapak resmi:
ÖMER MUZ

Dizgi:
FORM AJANS

Redaksiyon:
Çetin BOĞA

ISBN975-10-1140-X
97-34-Y-0051-0373

97 98 99 00 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Baskı:
ANKA OFSET
Matbaacılar Sitesi No: 38
Bağcılar - İSTANBUL

Isabelle Anne ve
Charles Henry için

Başlangıç

Kusursuz Cinayetler

CASANOVA

Boca Raton, Florida; Haziran 1975

GENÇ KATİL üç haftadan beri, sahilde bulunan on beş odalı muhteşem bir evin duvarları arasında yaşamaktaydı. Atlantik Okyanusu'nun dalga seslerini duyduğu halde, hiçbir zaman ne okyanusa ne de evin önündeki geniş beyaz kumsala bakmıştı. Onun için keşfedilmesi gereken başka şeyler vardı. Ayrıca Boca'daki bu Akdeniz stilindeki büyük evin içinde saklanmak ve planladığı işi başarmak için daha çok çalışması gerekiyordu. Nabız atışları her geçen gün artmaktaydı.

Bu koskoca evde dört kişi yaşamaktaydı. Michael ve Hannah Pierce ile iki kızı. Katil, ailenin her hareketini gizlice gözlemiş, hepsinin en özel anlarına şahit olmuştu. Pierce'lere ait her şeye hayrandı. Özellikle Hannah'ın deniz kabukları koleksiyonuna ve misafir yatak odalarından birinin tavanında asılı duran küçük yelkenlilere bayılıyordu.

Evin büyük kızı Coty'yi gece gündüz devamlı gözetliyordu. Coty, St. Andrews Ortaokulu'na onunla birlikte aynı zamanda başlamıştı. Olağanüstü bir kızdı. Okuldaki hiçbir şey Coty kadar güzel ve çekici değildi.

Katil, aynı süre içinde Karrie Pierce'i de izlemişti. Henüz on üç yaşındaydı ve gelecekte ablasını aratmayacaktı.

Katilin 1.80 cm. uzunluğunda boyu ve ince bir bedeni vardı. İnce bedeni sayesinde evin havalandırma kanallarında rahatça ve sürünerek dolaşabiliyordu. Bazıları için yakışıklı bile sayılabilirdi.

Evin içinde saklandığı gizli yerinde bir sürü edepsiz kitaplar vardı. Miami'ye yaptığı gezilerde birçok erotik kitap ve dergi almıştı. *O'nun Hikâyesi, Paris'teki Okul Kızları, Şehvetli Girişimler* adlı romanların tiryakisi olmuştu. Ayrıca gizli yerinde bir adet Smith & Wesson tabancası da vardı.

Eve bodrum katındaki kilerin panjur kolu kırık bir penceresinden girip çıkıyordu. Kiler onun en sevdiği yerlerden biriydi. Pierce'lerin dostlarına verdikleri partiler için sakladıkları bira ve kolalarla ağzına kadar dolu olan eski Westinghouse marka buzdolabının arkasında bazen uyuduğu bile oluyordu. Dolabın sessiz homurtusu ona ninni gibi geliyordu.

Gerçeği söylemek gerekirse, o ılık haziran gecesinde kendini biraz acayip hissediyordu. Aslında endişelenecek bir şey yoktu.Akşamüstü bedenini kırmızı, turuncu ve fosforlu renklerle şeritler halinde boyamıştı. Tıpkı bir savaşçı ya da avcı gibiydi. 22 kalibrelik krom kaplama tabancası, el feneri ve toplama kitaplarıyla Coty'nin yatak odasının tavanındaydı, hem de tam üstünde ve artık konuşma zamanı gelmişti.

Bu gece gecelerin gecesi olacaktı. Hayatını kökünden değiştirecek olan her şeyin başlangıcıydı.

Toparlanıp yerini aldı. En sevdiği romanı olan *Paris'teki Okul Kızları*'nın en favori bölümünü tekrar oku-

maya başladı. Okuduğu sayfayı cep feneriyle aydınlatıyordu. Kitap onun için çok heyecan vericiydi. Aslında kocaman bir hiç olan roman, saygıdeğer bir Fransız avukatın yatılı okul müdiresine rüşvet vererek kızlar yatakhanesinde bir gece geçirmesi hakkındaydı. Romanda sık sık açık saçık laflar, argo deyimler kullanılmaktaydı.

Bir süre sonra okumaktan yorulmuştu. Saatine baktı. Neredeyse sabaha karşı üçtü. Kitabı yanına koydu. Havalandırma ızgarasından aşağıya bakarken elleri titriyordu.

Yatakta uyuyan Coty'yi seyrederken nefesini tuttu. Tam hayalini kurduğu gibi, gerçek bir macera başlamak üzereydi.

Gerçek hayatım başlamak üzere. Gerçekten bu işi yapacak mıyım? Evet, yapacağım... diye aklından geçirdi.

Kendisi için o an gerçek olan tek şey Pierce'lerin sahildeki evlerinin içinde olmasıydı ama kısa bir süre sonra yapacakları Birleşik Devletler'deki tüm eyaletlerde çıkan gazetelerin ön sahifelerinde yer alacaktı. *Boca Raton Haberleri*'ni okumak için şimdiden sabırsızlanıyordu:

EVİN İÇİNDEKİ ADAM!

KATİL, EVİN İÇİNDE AİLE İLE BERABER GÜNLERCE YAŞAMIŞ!

EVİNİZDE MANYAK BİR KATİL İLE YAŞIYOR OLABİLİRSİNİZ!

Coty Pierce, yatağında tüm güzelliğiyle uyuyordu. Üstünde Miami Fırtınaları Üniversitesi'nin büyük beden tişörtü vardı. Uykusu içinde yatağında döndüğünde pembe bikini külotu gözüktü.

Sırtüstü yatıyordu. Güneşten yanmış bacağı diğeri-

nin üzerindeydi. Ağzı yarı açık yatarken bile masumiyeti seksi görüntüsünü yalanlar gibiydi.

Yaşına rağmen tam bir gelişmiş kadın vücuduna sahipti. Katil birkaç saat önce kızı, duvarda asılı aynanın önünde kendine çekidüzen verirken gözlemişti. Daha sonra aynı ayna karşısında sutyenini çıkartıp göğüslerini incelemesini de izlemişti.

Coty henüz el değmemiş bir saflıkta ve dayanılmaz bir güzellikteydi. Bu gece katil her şeyi değiştirecekti. Bu gece Coty onun olacaktı.

Tavandaki metal havalandırma ızgarasını sessizce ve dikkatlice kaldırarak yavaşça duvardan Coty'nin gök mavisi odasına süzüldü. Kalbi göğüs kafesinin içinde çatlayacakmış gibi atıyordu. Önce tüm bedeni sımsıcak kesildi. Bir dakika içinde titremeye başlayıp serinlediğini hissetti.

Her iki ayağında ayak bileklerinden bağlanmış naylon torbalar, ellerinde ise Pierce'lere gelen gündelikçi kadının temizlik yaparken kullandığı mavi lastik eldivenler vardı.

Kendini boyalı çıplak vücuduyla saldırıya hazır bir Ninja gibi hissetti. Kusursuz Cinayet. Bu duyguya bayılıyordu.

Bu bir rüya olabilir miydi? Hayır, bunun bir rüya olmadığını biliyordu. Bu gerçek bir işti. Ve o bu işi yapacaktı. Derin bir nefes aldı. Ciğerleri tutuşmuş gibiydiler.

Bir an durup okuldan beri hayran olduğu küçük masum kızı doyasıya seyretti. Sonra seri bir hareketle Coty'nin yatağının yanına geldi.

Elindeki lastik eldiveni çıkartarak nazik bir dokunuşla kızın kusursuz güneş yanığı tenini okşadı. Kendini, kızın vücuduna hindistancevizi kokan güneş yağı

sürüyor gibi hissetmeye başladı. Erkekliği kaya gibi sertleşmişti.

Güneşten iyice açılmış sarı saçları tavşan kürkü kadar yumuşaktı. Gür ve güzel saçları vardı. Kokladığında mis gibi bir orman havasını soluyor sandı. *Evet, rüyaları gerçek olmuştu.*

Coty aniden parlak zümrüt yeşili gözlerini açtı. Kuyumcu vitrininde duran pahalı birer mücevher gibiydiler.

Kız birden onun adını söyledi. Onu okuldan tanıyordu. Ama katil kendine yeni bir isim bulmuştu. İsmini ve kişiliğini yeniden yaratmıştı.

"Burada ne işin var?" diye soludu. "İçeri nasıl girdin?"

"Sürpriz, sürpriz. Ben *Casanova*'yım." diye kızın kulağına fısıldadı. Kalbi hâlâ göğsünden dışarı fırlayacak gibiydi. "Seni tüm Florida'daki kızların arasından seçtim. Sevinmedin mi?"

Coty çığlık atmak için ağzını açarken "Sesini çıkartma," diyerek ağzını kızın ufak ağzının üzerine kapattı. Aşk dolu uzun bir öpücük oldu.

Kâbus dolu vahşi cinayetlerin işlendiği Boca Raton'daki o unutulmaz gecede katil, Hannah Pierce'i de aynı şekilde öptü. Daha sonra on üç yaşındaki Karrie Pierce'i de öpmekten kendini alamadı.

Gece sona ererken, sabaha karşı kendini gerçekten Casanova sanıyordu.

Dünyanın en büyük âşığı.

BEYEFENDİ ZİYARETÇİ

Chappel Hill, Kuzey Carolina, Mayıs 1981

O KUSURSUZ bir beyefendiydi. Her zaman beyefendi olmuştu. Hep kibar ve nazikti. Üniversite gölünün kenarında iki âşığın fısıltılarını dinlerken kendisi için böyle düşünüyordu. Etraf çok romantikti. Tam onun istediği gibi.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" diye Tom Hutchinson sevgilisi Roe Tierney'e sordu. Gölün uzun iskelesine bağlı duran, küçük dalgalarla yavaşça sallanan ufak mavi bir sandala doğru ilerlemekteydiler. Küçük botu "ödünç" alacaklardı. Tıpkı diğer züppe kolejliler gibi.

"Büyükbabam, 'tekneyle akıntıda sürüklendiğiniz süre, yaşam hesabınızdan kesilmez' derdi. Harika bir tecrübe olacak, haydi Tom, bunu yapalım." dedi Roe.

Tom Hutchinson gülmeye başladı. "O sandalla akıntıda sürüklenirken başka şeyler yapınca ne oluyor?" diye sordu.

"Eğer aerobik veya benzeri tür hareketler yaparsan, sanırım hayat süren biraz daha uzuyormuş." diyerek

gülmeye başladı. Etekleri yürürken bacaklarının arasına sıkışıyordu.

"O zaman ilerde duran iyi kalpli birinin sandalını alıp ay ışığında ufak bir gezi yapmanın zararı olmaz." dedi Tom.

"Harika bir fikir." diyerek öne geçti Roe. "Hatta duyduklarımın en iyisi, haydi gel, bu işi yapalım."

Sandal iskeleden ayrıldıktan sonra Beyefendi yavaşça suyun içine kaydı. Hiç ses çıkartmamıştı. Sevgililerin her hareketini izlemiş, konuştukları her şeyi duymuştu.

Dolunay tüm berraklığı ve güzelliğiyle gökyüzünü ve gölü aydınlatıyordu. Tom ve Roe hayranlıkla ayın suyun üzerinde yarattığı güzelliği izleyerek yavaşça kürek çekiyorlardı. Akşamüstü Chapel Hill'de romantik bir akşam yemeği yemişlerdi. Üzerlerinde ciddi sayılacak kıyafetler vardı. Roe siyah pileli bir etek, krem rengi ipek bir bluz giyiyor, kulaklarında istiridye şeklinde gümüş küpeler ve boynunda oda arkadaşının inci kolyesini taşıyordu. Sandala uygun bir kıyafet değildi.

Beyefendi, Tom'un üzerindeki takım elbisenin ona ait olmadığını düşündü. Tom Pennyslvania'dan gelmişti. Babası oto tamircisiydi. Oğlunu Duke futbol takımının kaptanı yapmıştı. Aynı zamanda Tom'un ders notları dört üzerinden dörttü.

Roe ve Tom'a herkes "altın çift" adını takmıştı. Kuzey Carolina Üniversitesi'ndeki tüm öğrenciler her ikisine de hayrandılar. Duke takımının kaptanı, Carolina'nın Azelya Kraliçesi ile romantik bir ilişki içindeydi.

Sandalları gölde kayarken üzerlerindeki tüm düğme ve fermuarları yavaşça açtılar. Roe'nun üzerinde sadece küpeleri ve arkadaşından ödünç aldığı inci kolye kalmıştı. Tom'un gömleği ise önü açık olduğundan, kızın

üzerine eğilip kalktıkça sırtından çadır gibi havalanıyor, vücutlarına tente vazifesi görüyordu. Ay ışığı altında sevişmeye başlamışlardı.

Vücutları ritim içinde hareket ederken sandal da onların hareketlerine paralel sallanıyordu. Roe arada bir keyifli sesler çıkartıyor ve bu sesler, uzaktan gelen bir müzik nağmesi gibi etrafa yayılıyordu.

Beyefendi birden içinde kıskançlığın yarattığı korkunç bir duyguyla sarsıldığını hissetti. Yüzünün karanlıkta kalan tarafı tıpkı korkunç bir hayvana benziyordu. Modern çehreli bir kurt adam olmuştu sanki.

Tom Hutchinson aniden Roe Tierney'den uzaklaştırıldı. Güçlü bir şey onu botun içinden alıp suya çekmişti. Başı suya dalmadan önce garip bir ses duymuştu.

Tom bir yandan su yutarken bir yandan da ağzına bir şeyler doluyordu. Boğazında korkunç bir acı ve gariplik vardı. Yoğun ve korkutucu bir acıydı. Onu aniden suların içine çeken güç birden serbest bıraktı. Öldürücü baskı üzerinden kalkmıştı. Özgürdü artık.

Ellerini boğazına götürdü ve ılık bir şeye dokundu. Kan boğazından dışarı akıyor ve gölün yüzeyine yayılıyordu. Dayanılmaz bir korku, paniğe yakın bir duygu sardı her yanını. Dehşet içindeydi. Elini tekrar boğazına götürüp yokladı. Boğazına saplanmış bıçağa dokundu birden. *Aman Tanrım* diye düşündü. *Boğazım kesilmiş. Bu gölün dibinde ölüp kalacağım. Üstelik nedenini bile bilmiyorum.*

Bu sırada, Roe Tierney sallanan ve akıntıda sürüklenen sandalda dehşet içindeydi. Şok geçirdiğinden bağıramıyordu bile. Kalbi çok güçlü çarptığından nefes alması gittikçe zorlaşıyordu. Sandalın içinde doğrulup suyun üzerinde Tom'dan bir işaret aramaya başladı.

Bu çok pis bir şaka diye düşündü. *Bir daha asla Tom ile beraber olmayacağım. Asla onunla evlenmeyeceğim. Onu asla affetmeyeceğim. Bu hiç de komik değil.* Birden üşümeye başladı. Sandalın içine yayılmış giysilerini toparlamaya çalıştı.

Sandala doğru suyun altından yüzen bir şey birden karanlık suyun yüzeyine çıkmaya başladı. Roe bir baş gördü. Ağzından hava kabarcıkları çıkartarak suyun yüzüne çıkıyordu. Ama bu kişi Tom Hutchinson değidi.

"Seni korkutmak istememiştim" dedi Beyefendi yumuşak bir sesle. "Sakın korkma."

Konuşurken bir yandan da sandala çıkmaya çalışıyordu. "Biz seninle eski dostuz. Doğruyu söylemek gerekirse iki yıldır seni izliyordum."

Roe birden haykırmaya başladı. Başına gelecekler-den çok korkmuştu.

Ama artık Roe Tierney için gelecek yoktu.

Birinci Kısım

Scootchie Üzüntüsü

BÖLÜM 1

Washington, D.C., Nisan 1994

HER ŞEY başladığında ben Beşinci Cadde'deki evimin verandasındaydım. Küçük kızım Janelle'in dediği gibi "yağmur serpiştiriyor"du. Veranda böyle bir anda olunabilecek en iyi yerdi. Büyükannemin bana öğrettiği ve unutamadığım bir dua aklıma geldi. *"Tanrım şu halim için sana şükürler olsun."* Tam bu dua edilecek bir gündü.

Verandanın duvarında Gary Larson'un bir çizgi romanına ait bir resim yapıştırılmıştı. Resim ünlü bir uşağın cinayetini canlandırıyordu. Uşak göğsüne saplanmış bir bıçakla yerde yatıyor, başucundaki dedektif ise "Collings, pazartesi gününe böyle bir cinayetle başlamaktan nefret ederim." diyordu. Bu resim bana hep öldürme yetkisi olan bir dedektif olduğumu hatırlatmaya çalışır gibiydi. Sanki bu işten başka bir şey yapamazmışım gibi. O resmin hemen yanında Damon'un iki yıl evvel yaptığı başka bir resim asılıydı ve üzerinde *"Her şeyin en iyisi babam için olsun."* yazıyordu. Bu da bana ayrı bir hatırlatmaydı.

Eski piyanomuzda Sarah Vaughan, Billie Holiday

ve Bessie Smith'in parçalarını çalıyordum. Son zamanlarda blues çalmak bana tatlı bir hüzün veriyordu. Jezzie Flanagan'ı düşünüyordum. Uzaklara baktıkça onun güzel yüzünü gözümde canlandırabiliyordum. Bu yüzden sık olarak uzaklara bakmamaya çalışıyordum.

İki çocuğum, Damon ve Janelle hemen arkamda oturuyorlardı. Janelle'in küçük kolu sırtıma doğru uzanmıştı. Hareket etsem bile sırtımdaki kol benimle birlikte gidip geliyordu. Bir tür güven duygusuydu herhalde. Öbür elinde Gummi ayıcık şekerlerinin olduğu bir torba vardı. Bu yumuşak şekerleri etrafındaki herkesle paylaşırdı. Şu anda benim ağzımda da kırmızı bir ayıcık bulunmaktaydı.

Oğlum ile kızım ben piyano çalarken ıslıkla bana eşlik etmekteydiler. Islık çalmak söylemekten her zaman daha kolaydır ve müzikal hata yaptığınız pek belli olmaz.

Gerek Jannie gerekse Damon, son zamanlarda keyfimin pek iyi olmadığını biliyorlardı. Özellikle son birkaç ay beni neşelendirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Beraber blues çalıyor ve söylemeye çalışıyorduk. Arada bir gülüyor, ben de onlar gibi çocuklaşıyordum.

Çocuklarımla geçirdiğim bu anlara bayılıyordum. Hayatım boyunca hiçbir şey bana böyle bir keyif vermemişti. Bebekken çekilmiş fotoğrafları bana hep onların kısa bir süre sonra beş ve yedi yaşında olacaklarını hatırlatır gibi karşıma çıkıyordu ve ben onların her yaşını beraber yaşamaya ve hiçbir davranışlarını kaçırmamaya çalışıyordum.

Garip konserimiz birden arka verandamızın tahta basamaklarını hızlı adımlarla çıkan ayak sesi yüzünden

kesildi. Sonra kapının zili üç kere telaşla çalındı. Bu her kimse, başı beladaydı.

Oğlum Damon oturduğu yerden "Ding-dong cadı öldü." diye buyurdu. Ruhsal açıdan rahat bir havadaydı. Kıyafeti ile soğukkanlı bir züppeye benziyordu. Aslında tam bir züppeydi.

"Hayır cadı ölmedi." diye kızım karşılık verdi. Kızımın bu tür davranışı son zamanlarda dikkatimi çekmeye başlamıştı. Bir şey kesinleşmedikçe negatif konuşmamaya özen gösteriyordu.

"Belki de cadıyla ilgili bir haber değildir." diyerek tartışmaya son verdim. İkisi de güldü. Esprilerimi anında kapıyorlardı.

Verandanın kapı çerçevesine birisi ısrarla vuruyor ve adımı beni hafifçe endişelendirecek biçimde tekrarlıyordu. *Lanet olsun, şu anda herhangi bir üzücü haber almaya hazır değilim, bizi neden rahat bırakmıyorlar ki.*

"Dr. Cross, lütfen gelin, lütfen Dr. Cross..." Ses gittikçe yükselmekteydi. Kapıya doğru ilerlerken kadının sesini tanımadığımı fark ettim. Ama isminizin önünde doktor sıfatı varsa kimse sizin özel anlarınızın olduğunu düşünmez. Çocuklara dönüp "Dr. Cross, benim. Siz ben dönene kadar olduğunuz yerde kalın. Hemen dönerim."

Arka kapıya doğru hızımı artırırken silahımı da almayı ihmal etmedim. Bir polis bile olsam kötü bir komşunun tuzağına düşebilirdim. Kapıya yaklaşınca tülün arkasından kapıdaki kadına baktım.

Kadını hatırlamıştım, Langley'de yaşıyordu. Adı Rita Washington idi. Yirmi üç yaşında olmasına rağmen etkileyici bir kadın değildi. Çok zayıf ve soğuk bir tipti,

caddede yürürken hayalete benziyordu. Sanırım hayatının kötü bir dönemindeydi.

Kapıyı açınca serin, rüzgârlı ve ıslak havayı yüzümde hissettim. Rita'nın elleri, bilekleri ve mantosunun önü kan içindeydi.

"Rita, sana neler oldu böyle?" diye sorarken bıçaklandığını düşünüyordum.

"Lütfen benimle gelin." dedi ve arkasından öksürmeye başladı ama devam etti, "Küçük Marcus Daniels..." Ağlamaya başladı. "Bıçaklanmış... Çok kötü olabilir... Sizin isminizi söyledi, sizi istiyor Dr. Cross."

Rita'nın ağlamasını bastıran bir sesle çocuklara seslendim: "Siz evde kalın çocuklar, ben hemen dönerim." Daha da sesimi yükselterek: "Nana çocuklara bakar mısın? Benim gitmem gerek." Paltomu alarak yağmur altında ilerleyen Rita'yı takip ederken, ellerinden akmış olan kan damlalarına basmamaya çalışıyordum.

BÖLÜM 2

BEŞİNCİ CADDE'den aşağıya doğru hızla koştum. Kalbimin göğüs kafesimin içinden çıkardığı ses beni ürkütmeye başlamıştı. Üstelik soğuk bahar yağmuruna rağmen koşmak yüzünden terliyordum. Vücudumdaki tüm adaleler gerilmiş, midemde garip sancılar hissetmeye başlamıştım.

On bir yaşındaki Marcus Daniels'i kollarımın arasında taşıyordum. Başını sımsıkı göğsüme yapıştırmıştı. Küçük çocuğun kanaması çok fazlaydı. Rita Washington onu evinin yarı karanlık holünde merdivenlere doğru yatarken bulmuştu.

İçimden ağlamak geldiği halde kendimi tutuyordum. Rüzgâr gibi hızlı koşmaya çalışıyordum. Benim yerinde kim olsa aynı şeyi yapardı

Şehrin güneydoğu kısmında kimse etraftan geçenlere fazla ilgi göstermezdi ama bu kez bana gösteriyorlardı. Yoluma çıkan herkese çekilmeleri için bağırıyordum. Kırık cam ve plastik parçalarının üzerine basıyor, yere atılmış şişelere tekmeler savuruyor, ortaya bırakılmış çöplere çarpıyordum. Bizlerin komşu severliği böyle idi.

Hem de tüm ulusun gözbebeği olan Başkentimiz Washington'du burası.

Ben koşmaya devam ederken, zavallı Marcus'un kanaması devam ediyordu. Boynum ve kollarım ateş almış gibiydi. "Sık dişini evlat, dayan bebeğim..." diye çocuğa destek olmaya çalışıyordum.

Yolun yarısına geldiğimde Marcus ağlar gibi bir sesle seslendi: "Dr. Alex... Adamım..." Tüm söylediği bu kadardı. Küçük Marcus hakkında çok şey biliyordum... Bana neden öyle seslendiğini de...

Önümdeki kaldırımın basamağını atlayarak St. Anthony Hastanesi'ne giden asfalt yola saptım. Bazılarının "St.Tony'nin Spagetti Yeri" diye takıldıkları hastaneye yaklaştığımı acil servise ait bir ambulans yanımdan hızla geçince anladım.

Ambulanstaki şoförün başında Chicago Boğaları'nın kasketi vardı. Açık pencereden yüksek sesle dinlediği müzik duyuluyordu. Beni kucağımda çocukla görüp görmediğinden emin değildim. Görse bile durmazdı sanırım. Yanındaki tıbbi sorumlu ise başka tarafa bakıyordu. Şehrin güneydoğu kesiminde hayat bazen çok ucuzdu. Karşınıza bir cinayet ya da cinayet eğilimli kavga çıkarsa onu durduramazdınız.

Hastanenin acil sevisine giden yolu çok iyi biliyordum. Birçok kere orada bulunmuştum.

Omzumla açmak için cam kapıyı ittim. Cam kapının üzerinde ACİL SERVİS yazıyordu ama harflerin bir kısmı silik ve çoğu da tırnakla kazınmış gibiydi.

"Geldik Marcus, bak hastanedeyiz," diye küçük çocuğun kulağına fısıldadım. Beni duymadı bile. Şuursuz bir haldeydi.

"Yardıma ihtiyacım var... Hey oradakiler, bana yardım edin." diye bağırdım.

Pizza Hut'ın çırağı bile benden daha çok dikkat çekerdi. Hayatından bezmiş bir güvenlik görevlisi geldiğim yöne doğru donuk bir bakışla bakıp kafasını çevirdi. Tanıdığım bir hemşireyi gördüm. Annie Bell Waters ve arkasından Tanya Heywood göründü.

Annie durumun aciliyetini fark edip hemen hareket geçti. "Onu buraya getir." diye seslendi. Herhangi bir şey sormadan birkaç görevliyi de uyararak bize doğru gelmeye başladı.

Hasta kabul masasını ve üzerinde İngilizce, İspanyolca ve Kore lisanında yazılmış "Hasta Kayıt Yeri" yazısını kayar gibi geçtiğimizi fark ettim. Birden burnuma hastanelere özgü antiseptik kokusu çarptı.

"Bıçakla boğazını kesmeyi denemiş. Sanırım şahdamarına kadar gelmiş." Bu açıklamaları yaparken bir yandan da koridorda hızla ilerliyorduk.

Elbise dolabı kadar ufak bir odaya geldik. Genç görünümlü bir doktor telaşla bana dışarı çıkmamı söyledi.

"Bu çocuk on bir yaşında ve ben bir yere gitmiyorum. Her iki bileği de kesik. Boğazını da keserek intihara kalkışmış." dedikten sonra Marcus'a sadece "Dayan evlat." diyebildim.

BÖLÜM 3

CASANOVA arabasının arka kapağını açtığında kendisine bakan bir çift parlak ve ıslak göz gördü. *Ne kadar yazık. Düpedüz ziyankârlık bu.* diye düşünerek kıza baktı.

"İşte seni buldum." dedi. Elleri ve ayakları bağlı, yirmi iki yaşındaki bu fakülte öğrencisine âşık olmuştu. Ama kıza çok kızgındı. Kurallara uymamıştı. Günün fantezisini berbat etmişti.

"Çok kötü görünüyorsun." dedi kıza. "Cevap vermek zorunda değilsin." diye alayla ilave etti.

Genç kadın ağzına bir bez parçası tıkılı olduğundan konuşamıyordu. Sadece adama baktı. Koyu kahverengi gözlerinde korku ve acı vardı. Adam önce siyah askılı çantasını aldı, sonra da altmış kilo ağırlığındaki kızı hiç zorluk çekmeden kaldırıp arabadan dışarı çıkarttı. Hareketleri hiç nazik değildi.

Kızı yere bırakırken "Bir şey değil." dedi. "Sanırım gücümüzü kaybettik. Öyle değil mi?" Kız ayaklarının üstünde duramıyor gibiydi. Düşecekken adam tek eliyle onu tuttu. Kızın üzerinde Wake Forest Üniversitesi'nin koyu yeşil şortu ve beyaz atleti vardı. Ayaklarında ise

yepyeni bir çift Nike spor ayakkabı göze çarpıyordu. Aslında onun şımarık bir kolej öğrencisi olduğunu biliyordu ama çok güzel bir kızdı. Zarif ayak bilekleri birbirine, adım atacak kadar mesafeli, deri bir şeritle bağlıydı. Elleri ise arkadan benzer bir deri şeritle sıkıca bağlanmıştı.

"Haydi bakalım, bir adım önümden yürüyebilirsin. Ben sana söyleyene kadar dümdüz yürü." diye kıza emir verdi. "Haydi kımıldat o güzelim bacaklarını, bir iki... Bir iki..."

Peş peşe yavaş adımlarla gittikçe sıklaşan karanlık ormanda ilerlemeye başladılar. Adam, elindeki çantayı bir okul çocuğunun beslenme çantasını taşır gibi hafifçe sallayarak yürüyordu. Karanlık ormanlara bayılıyordu.

Casanova uzun boylu ve atletik bir yapıya sahipti. Ayrıca yakışıklı bir görünümü vardı. İstediği her kadını elde edebileceğini biliyordu. Ama sadece kendi istediği yöntemlerle olmalıydı. Böylesini istemiyordu.

"Sana benim sözümü dinlemeni söyledim. Söylemedim mi?.. Ama sen dinlemedin." Yumuşak bir tonda konuşuyordu. "Sana evin kurallarını da söyledim. Ama sen kendini benden akıllı sandın. Bak bakalım aklın şimdi işe yarayacak mı?"

Genç kadın yürümeye çabalarken korkusu gittikçe artıyordu. Paniğe kapılmasına çok az kalmıştı. Orman da gittikçe korkunçlaşıyordu. Alçak dallar çıplak kollarını çizmeye başlamıştı. Kendine bu eziyeti yapan adam, adının Casanova olduğunu söylüyordu. Kendini dünyanın en ünlü âşığı sanıyordu. Aslında seks gücü çok fazlaydı ve kendini çok uzun süre kontrol edebiliyordu. Kız başka hiçbir erkekte böylesine bir ereksiyon kontrolü görmemişti. Aslında adam her konuda çok kontrollü

davranıyordu ama mutlaka delinin teki olmalıydı. Bazen kontrolünü kaybettiği anlar da olmuştu. İstediği herhangi bir şeyi yapmayı kabul ettiği her seferinde adam: *"Erkekler, kadınları avlamak için doğmuşlardır."* diyordu.

Kıza evin kurallarını yazılı olarak vermişti. Açıkça bu kurallara itaat etmesi gerektiğini belirtmişti. Ama kız adamın sözünü dinlememiş, aptalca davranıp büyük bir taktik hatası yapmıştı.

Kız adamın, kendisine bu 'Alacakaranlık Kuşağı'ndaki ormanlara benzeyen yerde ne yapacağını düşünmemeye çalışıyordu. Korkudan neredeyse kalp krizi geçirmek üzereydi. Ama adamın keyfini tatmin etmemek için ne ağlamış ne de korkusunu belli etmişti.

Şu ağzımdaki tıkacı bir çıkartsa diye aklından geçirdi kız. Ağzının içi feci şekilde kurumuştu ve susuzluktan ölmek üzereydi. Belki onunla bir diyalog kurabilirdi. Kız durup adamın yüzüne baktı. Kızın, daha fazla sabrı kalmamıştı.

"Burada durmak mı istiyorsun? Benim için bir mahzuru yok. Ama benimle konuşmana izin vermeyeceğim. Son söz, son istek falan da yok. Yüksek makamlardan af falan da çıkmayacak. Sen büyük bir fırsatı kaçırdın. Eğer burada durursan hoşuna gitmeyecek şeyler olabilir. Biraz daha yürümek istersen, yürüyebilirsin. Ben bu ormana bayılıyorum. Ya sen?"

Halbuki kız, onunla konuşmak istiyordu. Belki onu ikna ya da onun sağduyusuna hitap edebilirdi. Adamın adını söylemeye çalıştı ama ağzındaki tıkaç yüzünden sadece garip bir ses çıktı.

Adam kendinden çok emin ve her zaman olduğundan daha serinkanlıydı. "Söylediğin bir kelimeyi bile

anlamıyorum. Anlasam da artık bir faydası yok. Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Her zaman kullandığı garip maskelerinden birini yüzüne takmıştı. Bu maskenin adının ölüm maskesi olduğunu kıza daha önce söylemişti. Genellikle hastanelerde ve morgda yüzün eski şeklini alması için kullanıldığını da anlatmıştı.

Ölüm maskesinin rengi doğal bir tenrengindeydi ve detayları gerçeğe çok yakındı. Maskeye seçilen yüz şekli, genç ve yakışıklı bir erkeğe benzetilmişti. Kız adamın gerçek yüzünün neye benzediğini merak etti. Kimdi bu adam? Neden maske takıyordu?

Eğer kızcağız bir fırsatını bulup kaçarsa, adamı yakalayıp bir yere kilitleyecekti. Asla öldürmeyecekti. Kilit altında bin yıl yaşayıp acı çekmesini istiyordu.

"Seçtiğin yer burası mı? Güzel." diyerek kızın dizlerinin arkasına hızlı bir tekme savurdu. Kız sert bir şekilde sırtüstü yere düştü. "Tam burada öleceksin." dedi.

Beraberinde getirdiği siyah çantadan bir şırınga çıkardı ve ince bir kılıç gibi kullanarak kızın da görmesini sağladı.

"Bu iğnenin adı Tubex'tir. İçine tiopental sodyum, yani barbiturat doldurulmuş. Barbiturat sana bir şey ifade ediyor mu?" Adam şırıngadaki kahverengi sıvıdan ufak bir damla dışarı sıktı. Kız, buzlu çay rengindeki bu sıvının damarına enjekte edilmesini istemiyordu.

"Bununla bana ne yapmaya çalışıyorsun?" diye tıkalı ağzının içinden bağırmaya çalıştı. *"Lütfen ağzımdan şu tıkacı çıkart."* Kız ter içinde kalmıştı. Nefes alıp vermesi zorlaşıyordu. Vücudu birden anestezi almış gibi hissizleşmişti. Neden kıza barbiturat veriyordu?

"Bunu yanlış yere yaparsam hemen ölürsün, bu yüzden sakın kıpırdama." diye kızı uyardı.

Kız tasdik edercesine başını salladı. Zorlukla adama artık iyi bir kız olacağını anlatmaya çalışıyordu. Onun istediği gibi bir kız. "Lütfen beni öldürme, lütfen bunu bana yapma." der gibi sessizce yalvarıyordu.

Adam kızı dirseğinden tutup damarını arar gibi yaptı. Kız kolunda bir çimdik acısı hissetti.

"Çirkin görünen bir çürük izi bırakmak istemem." diye fısıldadı. "Çok uzun sürmeyecek. On, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş, çok güzelsin, sıfır. İşte bitti."

Kız ağlamaya başladı. Gözyaşlarını engelleyemiyordu. Yaşlar yağmur damlaları gibi yanaklarından aşağıya akıyordu. Bu adam deliydi. Kız sımsıkı gözlerini kapadı. Artık o adamı görmek istemiyordu. *"Tanrım lütfen böyle ölmeme izin verme, burada tek başıma... Lütfen Tanrım..."* diye dua etmeye başladı.

İlaç hemen etkisini gösterdi. Kız her yanının sımsıcak olduğunu uykulu bir haldeyken hissetti. Birden gücünü kaybetti.

Adam kızın beyaz atletini çıkartıp, açıkta kalan göğüslerini okşamaya başladı. Artık onu durduracak hiçbir şey yoktu. Kızın bacaklarını, modelinin pozunu ayarlayan bir heykeltıraş gibi düzeltti. Ayaklarındaki deri şeridin uzunluğu elverdiği kadar bacaklarını araladı. Kızın üzerine çöktü. Kız birden gözlerini aralayıp karşısındaki korkunç maskeye baktı. Adam da kıza baktı. Gözleri boş ve duygusuzdu. Birden kızın içine girdi. Kız bütün vücuduna güçlü bir elekrik şoku verilmiş gibi sarsıldı. Adamın organı çok sertti. Kız barbiturat yüzünden ölürken adam sondaj yapar gibi kızın içinde hare-

ket ediyordu. Adam da kızın ölümünü seyrediyordu. Zaten bütün istediği de buydu.

Kızın gövdesi gerildi, sarsıldı. Gittikçe kuvvetten düşerken bağırmaya çalıştı. *"Hayır, lütfen... Lütfen... Bunu bana yapma..."* Merhametli karanlık kızın üstüne çökmüştü.

Kız ne kadar süre şuursuz olarak yattığını bilmiyordu. Uyandığında hâlâ hayattaydı. Ağlamaya başladı. Tıkaç olan ağzından çıkan sesler ıstırap doluydu. Gözyaşları yanaklarından akmaya başladığında yaşamayı ne kadar çok istediğini anladı.

Birden bulunduğu yerin değiştirildiğini fark etti. Elleri arkasında olduğu halde bir ağaca bağlıydı. Aynı şekilde ayakları da ağaca bağlanmıştı. Ağzında tıkaç duruyordu. Bütün giysileri üzerinden çıkarılmıştı ve etrafta bir yerlerde de görünmüyordu.

Adam hâlâ oradaydı. "Çığlık atmaya kalkman umurumda bile değil. Seni burada kimse duyamaz." Adamın birden maskeli yüzündeki gözleri parladı. "Tabii etraftaki aç kuşlar ve diğer hayvanları kastetmiyorum." Adam üzüntüyle kızın güzel vücuduna baktı. "Ne kötü... Bana itaat etmeyip kuralları bozdun... Yazık.."

Birden maskesini çıkarıp kızın yüzünü görmesine izin verdi. Kızın yüzünü hafızasına kazımak istercesine uzun uzun baktı. Sonra eğilip kızı dudaklarından öptü.

Kızları öp.

Arkasını dönüp, gitti.

BÖLÜM 4

YAŞADIĞIM ıstırabın çoğunu, Marcus Daniels'i kollarımın arasında St. Anthony Hastanesi'nin kapısından içeri adım atana kadar tüketmiştim. Adrenalinin verdiği güç ve heyacan şimdi yok olmuştu. Doğal olmayan bir uyuşukluk içindeydim.

Acil servisin bekleme bölümü gürültülü ve kalabalıktı. Bebekler ağlıyor, anne babalar dertlerini anlatmaya çalışıyor, bazıları doktorları arıyordu. Kanaması olan bir adam durmadan "Lanet olsun, lanet olsun..." diyordu.

Marcus'un keder dolu güzel gözleri, yumuşak sesi aklımdan hiç çıkmıyordu. Akşamüstü 6:30'u biraz geçe Suç Masası'ndaki ortağım beklemediğim bir sırada çıkageldi. Buraya gelmesi bana biraz tuhaf geldi ama fazla üstünde durmadım.

John Sampson, on yaşımdan beri en iyi arkadaşımdı. Aynı yaştaydık ve senelerdir Washington'un güneydoğusundaki sokakları beraber arşınlamıştık. Nasıl olduysa, ikimiz de boğazımız kesilmeden bugüne kadar gelebilmiştik. Ben Anormal Psikoloji okumak ve daha sonra doktoramı yapmak için Johns Hopkins Üniversi-

tesi'ne gitmiştim, o ise orduya katılmıştı. Daha sonra, bazı garip ve esrarengiz güçlerin yardımıyla, kendimizi Washington Polis Kuvvetleri'nde beraber çalışıyor bulduk.

Ben travma odasının dışında duran çarşafsız bir sedyenin üzerinde oturuyordum. Hemen yanındaki odada Marcus'a kan veriyorlar, kesiklerine turnike uyguluyorlardı.

"Çocuk nasıl?" diye sordu Sampson. Marcus'a olanları bildiği belliydi. Her şeyden haberi olurdu. Siyah pançosunun üzerinden akan yağmur damlaları yerleri ıslatıyordu ama bu onun umurunda bile değildi.

Ümitsizce başımı salladım: "Henüz bilmiyorum. Bana bir şey söylemiyorlar. Doktor, sorduğumda yakını mısın diye sordu. Travma odasına aldılar. Çok derin kesmiş. Seni buralara ne getirdi?"

Sampson, pançosunu çıkarıp, katlayarak yanıma koydu. Pançonun altından çıkan kıyafeti fiyakalıydı. Gümüşi çizgili kırmızı bir Nike eşofman, yüksek konçlu spor ayakkabılar, ince altından bir zincir bilezik, armalı altın bir yüzük dekorunu tamamlıyordu.

Gülümsemeye çalışarak: "Altın dişin yok mu? Mutlaka altın bir dişin olmalı... Ya da dişinin üstüne altından bir yıldız koysunlar."

Sampson homurdanır gibi güldü. "Duydum ve geldim," açıklaması kısaydı.

"Sen iyi misin? Nesli tükenen son erkek fil gibi görünüyorsun."

"Küçük bir çocuk kendini öldürmeye çalışıyor. On bir yaşında tatlı, küçük bir çocuk. Tıpkı Damon gibi.."

"Gidip yakınlarını pataklamamı ister misin? İstersen ailesini kuşuna dizerim."

Sözlerinde ciddi gibiydi. "Daha sonra beraberce yaparız." dedim

Sanırım moralim düzelmişti. İyi olan şey, Marcus Daniels'in ailesiyle beraber yaşıyor olmasıydı. Kötü olanı ise, ailesinin Marcus ve dört kız kardeşini kümes gibi bir yerde tutmalarıydı. Çocukların yaşları beş ile on iki arasındaydı ve bütün çocuklar yankesicilik yapıyordu.

"Sen burada ne yapıyorsun?" diye ikinci kez sordum. "Yoldan geçerken şöyle bir hastaneye uğramış olamazsın. Neden geldin?"

Sampson tek elini kullanarak cebinden Camel sigarası çıkarıp dudaklarının arasına sıkıştırdı. Etrafımızda doktor ve hemşire kaynıyordu. Soğukkanlı bir tavrı vardı. Uzanıp ağzından sigarayı aldım ve üzerine basarak ezdim.

"Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sorarken gülümsedi. Gülümserken dişleri bile göründü. Gerginlik birden sona erdi. Sampson bütün büyücü hünerini kullanmıştı. Buna sigara numarası da dahildi. Ama büyüsü işe yaramış, kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Sırtımdaki bütün yükler kalkmış gibiydi. Bu yüzden Sampson benim en iyi arkadaşımdı. Beni herkesten daha iyi tanırdı.

"İşte merhamet meleği geliyor." diyerek bize doğru gelen Annie Waters'ı işaret etti. Annie bize doğru yürürken elleri hastane gömleğinin cebindeydi. Her zamanki gibi yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Çok üzgünüm Alex, çocuk başaramadı. Zaten sen onu buraya getirdiğinde yarı ölüydü." O kadar kan kay-

bından sonra buraya gelene kadar yaşamasının nedeni de senden aldığı güç olsa gerek."

Marcus'u kollarımın arasında hastaneye getirirken, gözümün önünde hep küçük çocuğun ölüleri sardıkları çarşaflar içindeki görüntüsü gelmişti.

"Çocuk benim hastamdı. İlkbahardan beri bana devam ediyordu," diyerek acımın ve bezginliğimin nedenini onlara açıklamaya çalıştım.

"Sana bir şey getireyim mi Alex?" diye Annie Waters sordu. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Başımı sallayarak reddettim. Konuşmak ve hemen sonra da buradan uzaklaşmak ihtiyacındaydım.

"Marcus, St. Anthony Hastanesi'nde insanlarla konuşarak onlara yardım etmeye çalıştığımı fark etti. O günden sonra her gün öğleden sonra gelmeye başladı. Uzun süre beni denedi. Sınavı vermiştim. Bana hayat hikâyesini anlattı. Yaşadığı barakayı ve çevresindekileri... Etrafındaki herkes ruh hastasıydı ya da dalavereciydi. O çocuk bugün boğazını ve bileklerini kesti. Sadece on bir yaşındaydı."

Gözlerim ıslanmıştı. Ölen küçük bir çocuk vardı ve birisinin onun için ağlaması gerekirdi. İnsan psikolog da olsa on bir yaşında intihar eden bir çocuk için ağlardı. En azından ben öyle düşünüyordum. Sampson yanıma gelip kolunu omzuma attı. Uzun boyu ile beni desteklemek ister gibiydi. "Haydi Alex, eve gidelim... Haydi dostum, artık gitmek zamanı."

Son kez Marcus'u görmek için içeriye geçtim. Cansız elini tutarak, konuşmalarımızı düşündüm. Gözlerinde her zaman bir hüzün vardı. Birden aklıma çok güzel

bir Afrika atasözü geldi: *"İyi bir çocuk yetiştirmek, bazen bütün bir köye bedeldir."*

Sonunda Sampson gelip beni çocuğun yanından dışarı çıkardı.

Buradan daha acıklı bir durumda olan evime doğru hareket ettik.

BÖLÜM 5

EVİMİN önünde gördüklerimden hiç hoşlanmamıştım. Bir sürü araba etrafa park etmişti. Tanıdığım herkes gelmişti. Arabaların çoğu akrabalarıma ve dostlarıma aitti.

Sampson, arabasını ölen erkek kardeşim Aaron'un karısına ait eski Toyota arabanın arkasına park etti. Yengem Cilla Cross iyi bir arkadaştı. Zeki ve düşünceli bir insandı. Onu kardeşimden daha çok severdim. Cilla'nın burada ne işi vardı?

"Bu evde neler oluyor Tanrı aşkına?" diye Sampson'a sorarken endişelenmeye başlamıştım.

Sampson kontak anahtarını arabadan çıkarırken "Bana bira ikram etmeyecek misin?" dedi. "En azından içeri davet edebilirsin." Arabadan çıkmıştı bile. Canı istediği vakit rüzgâr gibi hareket ederdi. "Haydi Alex, içeri girelim." diye bağırdı. Arabanın kapısını açtığım halde hâlâ arabanın içinde oturuyordum. "Ben burada yaşıyorum. Canım ne zaman isterse o zaman girerim." diyerek zaman kazanmaya çalışıyordum. Ensemden soğuk terler çıkmaya başlamıştı. Bu bir dedektif paranoyası mıydı? Belki de değildi.

Sampson durup beni çağırdı. "Haydi, biraz zorla kendini."

Buz gibi bir korku tüm bedenimi sarmıştı. Derin bir nefes aldım. İnsan kılığındaki bir canavara yardım edip içeri attırdığımdan beri, kaçıp geri gelir diye geceleri kâbuslar görüyordum. Çevrede birçok acımasız katil dolaşıyordu.

Evimde neler oluyordu?

Sampson ne zili çaldı ne de kapıyı vurdu. Kırmızı-mavi kolu açıp sanki kendi evine girer gibi içeri girdi. Zaten hep öyle yapardı. *Mi casa es su casa*. Arkasından ben de onu takip ettim.

Oğlum Damon, John Sampson'un kollarına atladı. John da onu tüy gibi havalara çıkarttı. Jannie patenleriyle kayarak üzerimize geliyordu. Bir yandan da "Babacığım" diye sesleniyordu. Kendinden çoraplı pijamalarını giymişti. Banyodan sonra sürdüğü talk pudrası mis gibi kokuyordu. Benim küçük hanımefendim. Yanlız iri kahverengi gözlerindeki ifadeden ters giden bir şeylerin olduğunu sezinledim.

Kızımı kucağıma alıp yanağını yanağıma dayarken "Ne oldu benim tatlı kızım?" diye sordum. "Neler olduğunu anlat babana." Oturma odasında üç teyzem, iki yengem ve erkek kardeşim Charles'ı gördüm. Kadınların hepsi ağlıyordu. Ağlamaktan gözleri kızarmış ve şişmişti. Yengem Cilla da ağlıyordu. Gerçek bir neden olmadıkça o böyle ağlamazdı.

Herkesin yüzünde korkunç bir ifade vardı. *Birisi öldü*, diye düşündüm. *Çok sevdiğimiz biri öldü*. Ama sevdiğim hemen herkes oradaydı.

Büyükannem Nana, misafirlere kahve, soğuk çay ve soğuk tavuk eti servisi yapıyordu. Yiyecek ve içecekle

kimsenin ilgilendiği yoktu. Nana bizimle yaşıyor, bana ve çocuklarıma bakıyordu. Seksen yaşındaki büyükannem kısacık boyu ile herkese yetişiyordu. Reagan, Bush ve Clinton ailesinin fertleri dahil, yaşadığımız başkentte gördüğüm en etkileyici insandı.

Büyükannem gözleri kuru, servise devam ediyordu. Çok ılımlı ve sevecen bir insan olmasına rağmen onu ağlarken çok az görmüştüm. Artık ağlamıyordu. Yaşayacak çok az ömrü kaldığı için gözyaşı ile harcayacak zamanının olmadığını söylerdi.

Sonunda oturma odasına doğru ilerleyip beynimi kemiren soruyu sordum. "Hepinizi burada görmek çok güzel, Charles, Cilla, Tia Teyze, *biri bana burada neler olduğunu söyler mi lütfen?*"

Hepsi durup bana baktılar. Jannie hâlâ kollarımın arasındaydı. Sampson ise Damon'u tek kolunda taşıyordu.

Nana Anne grup adına konuştu. Söylediği her kelime içime bıçak yarası gibi işledi. "Sorun Naomi, Scootchie'miz kayıp Alex." sözünü bitirdiğinde ağlamaya başladı. Senelerdir ilk kez ağlıyordu.

BÖLÜM 6

CASANOVA çığlık atarak ormanda ilerliyordu. İçinden gelen seslerin garip bir şekilde dışa vurmasıydı. Sık ağaçların arasında yürürken arkasında bıraktığı kızı düşünüyordu. *Tekrar* yaptığı vahşeti düşünüyordu.

Aklının yarısı geri dönüp kızı kurtarmasını, ona acımasını söylüyordu. Suçluluk duygusunun verdiği acı tecrübeye sahip oluyordu. Bu yüzden daha hızlı koşmaya başladı. Kalın boynu ve göğsü ter içindeydi. Kendini çok zayıf hissetti. Ayaklarının üzerinde duramıyor gibiydi.

Ne yaptığının tamamen farkındaydı ama kendini tutamıyordu.

Neyse, böylesi daha iyiydi. Kız yüzünü görmüştü. Kızın kendisini anlayacağını düşünmesi bile çok aptalcaydı. Kızın gözlerindeki korku ve isteksizliği görmüştü.

Onunla konuşmayı denediğinde, kız onu dinleseydi... O diğer adi katillerden farklıydı... Yaptığı her şeyi içinde hissedebiliyordu. Aşkı... Acı çekmeyi... Kaybetmeyi derinden hissedebiliyordu.

Kızgınlıkla yüzündeki maskeyi çıkarttı. Hepsi kızın suçuydu. Şimdi kişilik değiştirmek zorundaydı. Casanova olmayı durdurmalıydı.

Artık gerçek kişiliğine ihtiyacı vardı. Zayıf olan diğer kişiliğine.

BÖLÜM 7

SORUN NAOMI, Scootchie'miz kayıp Alex.

Cross ailesinin en yoğun toplantısını mutfağımızda yaptık. Hep mutfakta toplanırdık. Nana Anne biraz daha kahve, kendisi için baharatlı çay yaptı. Ben önce çocukları yataklarına yatırdım. Sonra kendime bir şişe Black Jack viski açtım.

Yirmi iki yaşındaki yeğenimin Kuzey Carolina'da dört gündür kayıp olduğunu öğrendim. Oradaki polis bu kadar süre Washington'daki ailemize haber vermek için beklemiş. Bir polis olarak bunu anlamakta güçlük çekiyordum. Kayıp kişiler için iki gün beklemek normaldi. Ama dört gün beklemek çok abesti.

Naomi Cross, Duke Üniversitesi'nde hukuk öğrencisiydi. Sınıfının en başarılı öğrencisiydi. Ben dahil, bütün ailenin gurur kaynağıydı. Üç, dört yaşından beri onu takma adı olan *Scootchie* diye çağırırdık. Ağabeyim Aaron öldükten sonra, yengem Cilla'ya Naomi'yi büyütmesinde yardımcı olmuştum. Hiç zorluk çıkartmamıştı. Her zaman tatlı, komik, uyumlu ve çok parlak bir kızdı.

Scootchie, Kuzey Carolina'da dört gündür kayıptı.

"Ruskin adındaki dedektif ile konuştum." diyerek Sampson söze başladı. Sokaktaki polis gibi davranmak istemiyordu ama yine de farkı yoktu. Artık o da bu işe bulaşmıştı. Yüzü ciddiydi. Mutfaktakilerin yüzüne bakarak : "Dedektif Ruskin bu konuda bilgili gibi geldi. Telefonda açık konuşan biri. Naomi'nin kaybolduğunu bir okul arkadaşı bildirmiş. Bu bana biraz garip geldi. Kızın adı Mary Ellen Klouk".

Naomi'nin bu arkadaşı ile tanışmıştım. Yakında avukat olacaktı. Garden City, Long Island'dan gelmişti. Naomi, Mary Ellen'i birkaç kere Washington'a da getirmişti. Noel'de Handel'in *Messiah*'ını dinlemek için Kennedy Merkezi'ne gitmiştik.

Sampson koyu renk gözlüğünü çıkarttı ve cebine koydu. Bu pek alışıldık bir şey değildi. Aslında Naomi Sampson'un gözbebeğiydi. Onu çok sever, her türlü maskaralıklarına göz yumardı. Kendisini kızdırmaya çalışmasına bile bayılırdı.

"Bu dedektif Ruskin neden daha önce bizi aramamış ya da okuldan bana haber vermemişler?" diye yengem Cilla sordu. Cilla kırk bir yaşındaydı. Boyu 1.60 cm. olmasına rağmen 100 kilo kadar vardı. Bir keresinde bana artık erkeklere cazip gözükmek istemediğini söylemişti.

"Bunun cevabını henüz bilmiyoruz." dedi Sampson, "Mary Ellen'e bizi aramamasını söylemişler."

"Peki, Dedektif Ruskin bu kadar gecikme için tam olarak ne dedi"? diye Sampson'a sordum. "Dedektif, hafifletici durumlar olduğunu ve buna bana açıklayamayacağını ikna edici bir dille açıklamaya çalıştı."

"Onunla şahsen konuşmak isteyebileceğimizi söyledin mi?"

"Söyledim ama bana söylediklerinden fazlasını söyleyemezmiş. Üstelik ona bir polis olarak verdiği cevabın tatmin edici olmadığını söylediğimde fazla önemsemedi. Korkusuz rahat bir sesi vardı."

"Adam siyah değildir." diye homurdandı Nana. Büyükannem siyah derili olmasıyla gurur duyar ve beyazları ne sever ne de güvenirdi. Kendisini uyardığımızda sosyal ve politik olarak anlayışlı olamayacak kadar yaşlı olduğunu öne sürerdi.

"Hayır, hayır Nana siyah olmanın bu işle bir ilgisi yok. Orada anlayamadığım başka işler dönüyor." derken Sampson bana bakıyordu. "Adamın konuşacağını da sanmıyorum."

"FBI mı?" diye sordum. İşler bu kadar karışıp gizli çevrilirse işin içinde FBI olması gerekirdi. FBI en büyük gücün haber olduğunu Ulusal Telefon Şirketi, *Washington Post* gazetesi ve *New York Times* gazetesinden daha iyi bilirdi.

"Polisin sorunu FBI olabilir. Belki Ruskin bu yüzden konuşamadı." diye Sampson onayladı.

"Onunla bir de ben konuşayım." dedim. "Karşılıklı konuşursak belki daha iyi anlaşırız." "Bu çok iyi olur Alex." dedi, Cilla masanın öbür tarafından.

"Belki ben de seninle gelirim" diye Sampson homurdanırken Cilla oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi ve sımsıkı bana sarıldı. Yengem beni fırtınadaki bir ağaç gibi sallamaya başladı. Gözyaşları içindeki akrabalarımdan sevinç nidaları yükseldi.

Sampson ve ben Güney'e gidiyorduk. Scootchie'mizi geri getirecektik.

BÖLÜM 8

DAMON ve Jannie'ye "Scootch Teyzecik"lerinin kaybolduğunu anlatmak zorundaydım. Kötü bir şey olduğunda çocuklarım çok duygulu olurlardı. Her ikisi de, nasıl öğrendiklerini hâlâ anlayamadığım bütün sırlarımı, gizli köşelerimi hep bilirlerdi. Ben yanlarına gidip her şeyi onlara anlatana kadar uyumadıklarını biliyordum.

Daha ben odalarından içeri girer gitmez Damon: "Scootch Teyzecik neredeymiş, ona ne oldu?" diye soru yağmuruna tuttu. Naomi'nin başının dertte olduğunu, kapı aralığından yeterince duymuştu.

Çocuklarıma her zaman doğruyu söylemek ihtiyacını duyardım. Aramızda doğruyu söylemek için anlaşma yapmıştık. Bazen doğruyu söylemek çok zor oluyordu.

"Birkaç gündür Naomi Teyze'den haber alamadık. İşte bu yüzden biraz endişelenip herkes buraya gelmiş. Ama babanız bu işi halletmeye karar verdi. Birkaç gün içinde Naomi'yi bulmak için elimden geleni yapacağım. Bilirsiniz, babanız bütün sorunları genellikle çözer, öyle değil mi? Bunları açıklarken ikisi de sessizce beni dinlediler. Sesimdeki ciddi tonlamanın çok yardımı olmuştu.

Damon açıklamalarımdan doğruyu söylediğimi anlayıp beni onayladı. Sonra yanıma gelip kollarını boynuma dolayarak yanağımdan öptü. Beni uzun zamandır öpmüyordu. Jannie de aynı şekilde yumuşacık bir öpücükle yanağımı öpünce sımsıkı çocuklarıma sarıldım. Benim tatlı bebeklerim.

"Babam bu işi halledecek." diye kızım, kardeşine güvence verdi. Bu sözleri içimi ısıttı. Aklıma Billie Holiday'in söylediği bir söz geldi. "Tanrı tek başına olan bütün çocukları korusun."

Gece on bire doğru çocuklar uyudular. Ev yavaş yavaş boşalmıştı. Yaşlı teyzelerim kafeslerine dönmüşlerdi. Sampson da gitmeye hazırlanıyordu. Sampson eve istediği zaman girer ve çıkardı. Bu kez Nana, Sampson ile kapıya kadar gitti. Ben de arkalarından yürüdüm.

"Yarın Alex ile beraber Güney'e gideceğin için teşekkür ederim." dedi Nana, Sampson'a. Başkalarının bunu duymasını istemezmiş gibi kısık bir sesle konuşuyordu. "Görüyorsun ya John Sampson, istediğin zaman faydalı ve medeni bir insan olabiliyorsun. Sana bunu kaç kere söyledim." Buruşuk parmağı Sampson'un dümdüz yanağını dürttü. "Söylemedim mi?"

Sampson büyükanneme doğru eğildi. Seksen yaşında da olsa kadınlara karşı fiziksel üstünlüğünü göstermeye bayılıyordu. "Yarın Alex'i tek başına yollarım, beceremezse arkasından gider hem kızı hem de onu kurtarırım." Birbirlerine sarılıp gülüştüler. İkisinin de güldüğünü duymak çok iyi idi. Sonra Nana Anne birden ikimize de sarılıp kollarımızda asılı kalmış gibi bir müddet durdu. Nazik bedeninin titrediğini hissedebiliyordum. Nana Anne yirmi seneden beri böyle kollarımıza

asılmamıştı. Naomi'yi çok sevdiğini biliyordum ve onun için çok korkuyordu.

Naomi'ye bir şey olamaz... Ona kimse kötü bir şey yapamaz. Bu kelimeler beynimde dönüp dolaşıyordu sanki. Ama ona bir şey olmuştu. Artık bir polis gibi davranmanın, düşünmenin zamanı gelmişti. Güneyde öldürme yetkisi olan bir dedektif gibi.

Oliver Wendell Holmes'un bir sözü geldi aklıma. *"Sonunu bilmediğin bir iş için önce inancın sonra da takip gücün olmalı."* İnancım vardı. Takip gücüm de. Zaten işimin tarifi de buydu.

BÖLÜM 9

DUKE ÜNİVERSİTESİ'nin bakımlı ve güzel kampusü, saat yedi sıralarında yoğun bir akşamüstü yaşıyordu. Nisan ayının sonuna doğru genellikle bu zamanlar yoğun ve hareketli olurdu. Öğrencilerin bu aylarda derslerine verdiği ağırlık ve çalışma temposu herkes tarafından bilinirdi. Zaten bu üniversiteye "Güney'in Harvard'ı" denmesi de bu yüzdendi. Chapel Drive boyunca manolyalar çok sıktı ve hepsi de çiçek içindeydi. Bakımlı ve düzenli çevre, bu kampusü Birleşik Devletler'in en ideal çalışma ortamı haline getirmişti.

Casanova, üniversitenin batı kanadındaki kampusüne doğru ilerlerken, havadaki manolya kokusundan adeta sersemlemişti. Saat akşamüstü yediyi birkaç dakika geçiyordu. Buraya tek bir nedenle gelmişti: Avlanmak. Avına doğru ilerlemesi dayanılmaz ve heyecan vericiydi. Zaten başladıktan sonra durması da mümkün değildi. Yaptığı gözlemler her geçen gün avını daha çekici yapıyordu.

Tıpkı insan beynine hatta kalbine sahip katil bir köpekbalığı gibiyim, diye aklından geçirdi Casanova. *Ben, bir eşi*

daha bulunmayan yırtıcı bir hayvanım. Düşünen bir yırtıcı hayvan.

Erkeklerin avlanmaya bayıldıklarına inanmıştı. Hatta sadece bunun için yaşıyorlardı. Ama çoğu bunu itiraf edemezdi. Bir erkeğin gözü, devamlı etrafında güzel, çekici kadınları veya zevkine göre seksi genç erkekleri arardı. Bu da bol miktarda üniversite kampuslerinde bulunuyordu. Burada, Duke Kampusü'nde veya Kuzey Carolina Chapel Hill'de veya Raleigh Eyalet Üniversitesi'nde kum gibi fıstık kaynıyordu. Güneydoğu'daki tüm kampüsleri tek tek ziyaret etmişti.

Bakın şunlara! Hepsi de Amerikan topluluğunun en güzel, seçme kadınlarıydı. Giyimlerine dikkat etmeseler bile yine de kaliteleri belli oluyordu. Kirli tişörtler, delinmiş 501 kotlar bile biçimli vücutlarını saklayamıyordu. Mutlaka bakılmaya değer bir yanları vardı. Hatta fotoğrafları çekilecek kadar güzeldiler.

Daha iyisi olamaz, diye aklından geçirdi Casanova. Carolina'da hayat bu güzel yaratıklar yüzünden çok zevkli geçebilirdi.

Buzlu kolasını yudumlarken eğlenmekte olan öğrencileri izliyordu. O da kendine göre eğleniyordu. Onlar aralarında basit oyunlar oynarken, o da kendine göre zor ve karışık bir oyun oynuyordu. Bu zor oyun bir müddet sonra kendi hayatı oluyordu. "Saygıdeğer" bir işi olmasına rağmen, şu anda bu onu hiç ilgilendirmiyordu.

Her geçen kadını kendi koleksiyonundakilerle kıyaslıyordu. Kampusteki genç yaşlı, her tür kadını incelemişti. Hatta üzerlerinde Duke Mavi Şeytanlar tişörtlerinden giyerek okul dışından oldukları hemen belli olan kadın ziyaretçileri bile takip etmişti.

Birden dudaklarını yaladı. İşte nefis bir parça geliyordu. Uzun boylu, incecik bir zenci kızdı. Yürürken zarif meşe ağaçları gibi vücudunun esnemesini sağlıyordu. Kolunun altında kıvrılmış bir şekilde Duke *Cronicle* gazetesi taşıyordu. Kızın yumuşak kahverengi cildinin parlaklığına, örülü saçlarının rengine bayılmıştı. Ama ondan kafasını çevirdi.

Evet, erkekler doğuştan avcıdırlar, dedi kendi kendine. Yine kendi dünyasına dönmüştü. "Sadık" eşler dış görünüşlerine dikkat etmeliydiler. On bir, on iki yaşlarındaki çocuklar masum suratlı ve eğlenceli olmalıydı. Büyükbabalar sululuktan uzak ama biraz sevimli bir etki bırakmalıydı. Ama Casanova onların da hep etrafı gözlediklerini, hatta seçim bile yaptıklarını biliyordu. Mezara gidene kadar erkekler böyleydiler.

Bu biyolojik bir gereklilik miydi? Hayır, bundan kesin emindi. Kadınlar erkekleri devamlı uyarıyordu. Ama erkeklerin devamlı kendilerinden sadece bu tür şeyler beklediklerini iddia ediyorlardı.

İleride güzel bir sarışın çimenlere oturmuş, Karl Jasper'ın *Varolmanın Felsefesi*'ni okuyordu. Yanındaki portatif CD-çalar, rock grubu Smashing Pumpkins'in parçalarını çalıyordu. Casanova kendi kendine gülümsedi.

Av onun için vazgeçilmez bir şeydi. Doksanlı yılların Priapus'uydu. Diğer erkeklerle arasındaki fark, kendisinin doğal dürtüleri doğrultusunda hareket etmesiydi. O temposunu hiç azaltmadan gerçek bir güzel arıyor ve bulduğunda ise onu alıyordu. Aslında çok basit ama zalimce bir fikirdi. *Dehşet dolu modern bir hikâye...*

Casanova, iki ufak tefek Japon kızını seyretmeye başladı. İkisi de, Durham'daki Crooks Corner'dan alınmış yiyeceklerini yiyorlardı. Büyük bir iştahla ateşte piş-

miş pirzolaları minik kurt yavruları gibi sıyırıyorlardı. Kuzey Carolina'da domuz pirzolaları ve etler gerçek ateşte kızartılır sonra sirkeli bir sosla tatlandırılarak küçük parçalara bölünürdü. Bunları yerken yanında mutlaka lahana salatası, masanın altında da köpek yavruları bulunurdu.

Kızların tıkınması hoşuna gitmemişti.

Casanova hâlâ etrafına bakınıyordu. Güzel gördüğü her dişiye gözleri takılıyordu.

Güzel kaşlar, dövmeli ayak bilekleri, Lalapalooza marka tişörtlerin altında gergin göğüsleri, dar pantolonlu bacakları inceliyordu.

Bakışları Duke Üniversite Hastanesi'nin kuzey kanadında bulunan küçük Gotik stilindeki binada durdu. Burası, güneydeki kanserli hastaların son birkaç gününü geçirdiği özel bölümdü. Birden kalbi duracakmış gibi çarpmaya başladı. Seri halinde ufak titremelerle vücudu sallanmaya başladı

Genç kadın oradaydı.

BÖLÜM 10

İŞTE, *Güney'in en güzel kadını oradaydı! Her şeyi ile çok güzeldi. Sadece dış görünüşüyle değil, aklı ve zekâsıyla da çok parlak biriydi. Belki de kendisini anlayabilecek tek kadındı. Belki o da kendisi gibi özel biriydi.*

Bu sözleri neredeyse yüksek sesle söyledi ve hepsinin tamamen doğru olduğuna inanıyordu. Yeni kurbanı hakkında yığınla ev ödevi yapmış ve üzerinde çalışmıştı. Kanı yeniden damarlarında pompalanmaya, şakakları zonklamaya başlamıştı. Duyduğu heyecan yüzünden vücudu titriyordu.

Adı Kate McTiernan idi. Tam adı Katelya Margaret McTiernan'dı ve tam Casanova'nın istediği gibi bir kadındı.

Kate, kanser bölümündekilere yardım işini bitirmişti. Bu tıp fakültesinde doktor aşamasını tamamlamış olan tüm öğrencilerin yaptığı bir görevdi. Her zamanki gibi yalnızdı. Son erkek arkadaşı onun "en güzel hizmetçi" olarak hayatını sona erdireceğini söylemişti.

Büyük bir ihtimalle dediği çıkabilirdi. Aslında Kate yalnız olmayı kendi istiyordu. İstediği herkesle beraber

olabilirdi. Olağanüstü güzel, üstün zekâlı ve yetenekliydi. Çok çalışkandı. Tıp fakültesindeki görevine ve hastanedeki işine çok önem veriyordu.

Onda yanlış yapılmış hiçbir şey yoktu. Uzun kahverengi saçları, dalgalı bir şekilde zarif başını süslüyordu. Gözleri koyu maviydi ve güldüğü zaman ışıldıyordu. Tüm Amerikan kadınlarının en güzel tarafları onda mevcuttu ve ona asil bir hava veriyordu. Sert, adaleli bir vücudu olmasına rağmen yumuşak ve dişi görünümü vardı.

Casanova diğer erkeklerin ona bakışını izledi. Genç talebeler, yaşlı profesörler kadından gözlerini alamıyordu. Kate bu bakışların farkındaydı ve erkekleri nasıl etkilediğini görebiliyordu. Ama güzelliğini hiç kullanmamıştı. Aksine herkese karşı nazik ve eliaçıktı.

Ancak her zaman şeytanca, heves kırıcı bir gülümsemesi vardı. *Müsait değilim*, der gibiydi. *Bana asla sahip olamazsınız... Lütfen bunu düşünmeyin bile... Ben size uygun biri değilim... Ben sadece farklı biriyim...*

Güvenilir Kate, iyi insan Kate... Bu akşam tam zamanıydı. Kanser bölümünden her zaman aynı saatte çıkıyordu. Sekize çeyrek kalayla, sekiz arası.

Chapel Hill'deki Kuzey Carolina Üniversite Hastanesi'nde ilk staj yılıydı. Duke Üniversitesi'yle ortaklaşa yapılan Deneysel Kanser Çalışmaları'nda görev almıştı. Casanova, Katelya McTiernan hakkında her şeyi biliyordu.

Birkaç haftaya kadar otuz bir yaşında olacaktı. Orada, okul masraflarını ödeyebilmek için daha üç yıl çalışması gerekiyordu. En önemli iki yılını, Batı Virginia'daki hasta annesine bakmak için harcamıştı.

Kate, Tıp Merkezi'nin birkaç katlı otoparkına doğru

ilerlemeye başlayınca adam da yer değiştirip onu takibe başladı. Bu arada, renginin çok solgun olmasına rağmen, kadının güzel bacaklarından gözünü alamıyordu. *Güneşlenecek zamanın olmadı mı Kate? Yoksa çil basmasından mı korktun?*

Kolunun altında kalın tıp kitapları taşıyordu. Doğduğu yer olan Batı Virginia'ya döndüğünde çalışmayı planlıyordu. Para kazanmak umurunda değildi. Parayı ne yapacaktı ki? Parası olsa bile alacağı şey en fazla on tane siyah spor ayakkabı olurdu.

Kate McTiernan, her zamanki gibi, doktorların giydiği beyaz ceket giyiyordu. İçinde haki renkli tişört, altında ise toprakrengi pantolon vardı. Ona yakışıyordu. Karakterine uygundu. Her zaman merkezden uzakta durur, dikkat çekmekten hoşlanmazdı.

Adam kadının her şeyine bayılıyordu. Yaşamı, hastanedeki davranışı, evinde yaşadığı saatlerde yaptıklarına hayrandı. Aklı ve sadeliği, giyiminden yaşam tarzına kadar yansıyordu. Çok az makyaj yapardı. Her zaman doğal görünümü tercih ederdi. Üzerinde hiçbir zaman yapay bir şey görülmezdi.

Bazen telaşlı hareket ederken yüzüne yayılan kırmızılık onu daha da güzelleştiriyordu. Geçen hafta Perkins Kütüphanesi'nin dışında Kate ile burun buruna gelmişti. Bu adamı çok heyecanlandırmıştı. İstese ona dokunabilirdi. Onun sıcaklığını hissetmişti. *Kate'in kendisine âşık olmasını, karşılığında o da kadını çok sevmek istiyordu.*

Bu yüzden Casanova çok farklı ve çok özel biriydi. Onu, okuduğu ve duyduğu tek yönlü katillerden ve kasaplardan ayıran özelliği de buydu. O hissedebiliyordu. O sevebiliyordu. Bütün bunların farkındaydı.

Kate yanından geçen profesöre bir şeyler söyledi. Casanova seyrettiği yerden kızın ne söylediğini duyamadı. Her ne söylediyse adam, genç doktorun arkasından hâlâ gülerek bakıyordu.

Kate'in hafif bir vücut hareketiyle hocasından uzaklaşmasını izledi. Göğüsleri ne çok büyük ne de küçüktü. Akşam güneşinin altında saçları gür ve parlak görünüyordu. Kırmızımsı ışıltılar saçıyordu. Her yönüyle kusursuzdu.

Dört haftadır Kate'i izliyordu. O emsalleri arasında tekti. Casanova, Dr. Kate MacTiernan'ı diğerlerinden daha fazla sevebilirdi. O an buna inandı, hem de bütün kalbiyle inandı.Yavaşça ve yumuşak tonda kadının adını söyledi... *Kate*...

Dr. Kate.

BÖLÜM 11

SAMPSON ile Washinton'dan araba ile dört saatlik mesafede olan Kuzey Carolina'ya gidiyorduk. Ben arabayı kullanırken Dağ Adamı uyuyordu. Üzerinde GÜVENLİK yazan siyah bir tişört vardı. Üstünde bir sürü yazı olanlara göre en ekonomik yazılı olanıydı.

Sampson uyanıp, eski Porsche arabamı kullanmaya başladığında, ben kulaklıklarımı takıp Big Joe Williams'ı dinlemeye başladım. Bir yandan da devam eden endişemle Scootchie'yi düşünüyordum.

Bir gece evvel sadece bir saat uyuyabilmiştim. Kendimi tek kızı kayıp olan dar kafalı babalar gibi hissediyordum. Bu işte kafamı kurcalayan garip bir şey vardı.

Öğleye doğru Güney'e vardık. Ben buraya 100 mil ötede bulunan Winston-Salem'de dünyaya gelmişim. On yaşımdan beri buraya hiç gelmemiştim. Annem ölünce kardeşlerim ve ben Washinton'a taşınmıştık.

Naomi'nin mezuniyeti için daha önce Durham'a gelmiştim. Okulu sınıf birincisi olarak bitirmişti. Mezuniyet töreninde diploması verilirken, tören tarihindeki en yüksek tezahüratı alan öğrenci unvanına sahip oldu.

Cross ailesinin tüm üyeleri törende hazırdı. Aile için mutlu ve gurur verici bir gündü.

Naomi, otuz üç yaşında sirozdan ölen ağabeyim Aaron'un tek çocuğuydu. Babasının ölümünden sonra Naomi çok hızlı büyüdü. Annesi Cilla, senelerce haftada altmış saat çalışarak evine baktı. O sıralar Naomi on yaşındaydı ve evin bakımından o sorumluydu.

Harika bir çocuktu. Dört yaşındayken *Alice Harikalar Diyarında*'yı okumuştu. Bir aile dostumuz ona viyolensel dersi verdi. Kısa bir süre sonra çok güzel çalmaya başladı. Müziği çok severdi. Boş vakti olduğunda hep viyolensel çaldığını biliyordum. Washington'daki John Carroll Ortaokulu'nu birincilikle bitirdi. Dersleriyle çok yoğun olduğu sıralarda bile, yetişme çağında hayatın nasıl olduğuna dair yazılar yazdı. Bana hep genç Alice Walker'ı hatırlatırdı.

Doğuştan yetenekli.

Çok özel biri.

Dört günden beri kayıp.

Durham'ın yepyeni Polis Merkezi binasının önüne biz geliyoruz diye kırmızı halı falan serilmemişti. Hatta içeri girip kimlik kartlarımızı gösterdiğimizde bile kabul masasındaki memur bundan etkilenmemişti.

Bize TV'den gelmiş hava raporunu sunan adamlarmışız gibi baktı. Kısa saçlı, uzun favorili suratı ve taze jambon rengi cildi vardı. Kim olduğumuzu keşfettikten sonra biraz telaşlandı ama ne kırmızı halılar serdi ne de Güney misafirperverliğini ve konforunu sergiledi.

Sampson'la Durham Polis Merkezi'nin bir odasında biraz oturmak zorunda kaldık. Odanın camları pırıl pırıldı. Zemindeki parke de cilalanmıştı. Geçenler bizi or-

taokul duvarında yakalanmış uyuşturucu satıcılarına bakar gibi süzüyordu.

Etrafımızdan gelen geçenler dönüp bakmaya devam ettikçe "Kendimi Mars'a inmiş gibi hissediyorum." dedi Sampson. "Bu beyazların bakışlarından hissettiklerim hiç hoşuma gitmiyor. Gözlerini de sevmedim. Sanırım Güney'in yeni hali hiç hoşuma gitmedi." diye ilave etti.

"Sen de, herhangi bir yerde de aynı kabulü göreceğimizi düşün. Aynı bakışlara Nairobi Polis Merkezi'nde de maruz kalabilirdik." diye yatıştırmaya çalıştım.

"Olabilir." dedi Sampson koyu renk gözlüklerinin arkasından. "Ama Nairobi'deki polislerin hepsi siyahtır ve en azından John Coltrane'nin kim olduğunu bilirler."

Durham'a varışımızdan bir saat on beş dakika sonra Dedektif Nick Ruskin ve Davey Sikes bizi görmeye geldiler.

Ruskin bana Michael Douglas'ın polisiye dizilerdeki kahraman rolünü oynuyor gibi geldi. Kıyafetinin renkleri birbirine uygundu. Yeşil ve bej karışımı tüvit ceket, taşlanmış kot pantolon giymişti. Ceketinin içinde sarı cepli bir tişört vardı. Hemen hemen benimle aynı boydaydı. Boyu 184 cm.den fazla değildi. Ustura ile kesilmiş uzun saçları geriye doğru taranmıştı.

Davey Sikes'in iriyarı bir gövdesi vardı. Kafası ufak bir kaya kütlesi gibi omuzlarının üzerine oturtulmuş izlenimini veriyordu. Kahverengi uykulu gözleri ifadesizdi ve izlediğim sürece hiç anlamlı bir şekilde bakmadı. Sikes her zaman kenarda kalacak tiplerdendi. Hiçbir zaman bir lider olamazdı. İlk görünümü insanda hiç etki bırakmıyordu.

İki dedektif gelip elimizi sıktılar. Haber vermekteki

ihmallerini affettiğimizi varsayarak, onlar da bizim ani ve habersiz gelişimizi affetmiş gibi davranıyorlardı. İçimden bir ses Ruskin'in bu yörede bir yıldız olduğunu söylüyordu. Herkesin ilah gibi davrandığı biri gibi hareket ediyordu.

"Sizi beklettiğimiz için üzgünüm Dedektif Cross, Sampson. O Tanrının cezası herif etrafta olduğundan beri işler çok yoğun." dedi Nick Ruskin. Hafif bir Güney aksanı vardı ve kendine güvenini yitirmiş gibiydi.

Naomi'den adıyla hiç bahsetmedi. Dedektif Sikes sessiz durdu. Bir kelime bile etmedi.

Ruskin telaşla devam etti :"Eğer siz ikiniz benimle ve Davey ile gelirseniz, yolda size durumu açıklayabilirim. Bir cinayet oldu. Bu iş elimizi kolumuzu bağladı. Efland'da polis bir kadın cesedi bulmuş. Bu kez cesedin durumu gerçekten berbatmış."

BÖLÜM 12

BU KEZ CESEDİN DURUMU GERÇEKTEN BERBATMIŞ. *Efland'da bir kadın cesedi... Hangi kadın?*

Sampson ve ben Ruskin ile Sikes'i dışardaki arabaya kadar takip ettik. Koyu yeşil bir Saab Turbo'du. Ruskin sürücü koltuğuna geçti. Hemen aklıma Çavuş Esterhaus'un *Hill Street Blues*'undaki sözleri geldi: *"Dışarıda dikkatli olmalıyız"*.

Batı Chapel Hill Caddesi'ne doğru giderken Nick Ruskin'e sordum. "Öldürülen kadın hakkında bir şey biliyor musunuz?" Arabanın sirenini avaz avaz bağırtıyor ve çok hızlı gidiyordu. Arabayı gösteri yaparcasına kullanıyordu.

"Yeterince bilmiyorum."diye cevapladı. "Bu araştırma, Davey ile benim sorumluluğumda. Hiçbir şey hakkında doğru dürüst bir bilgi gelmedi henüz. Eğer dikkatinizi çektiyse, bu yüzden kötü bir havadayız."

"Evet, dikkatimizi çekti," diye hafifçe patladı Sampson. Ona bakmadım, çünkü arabanın arka koltuğunda ateş saçar gibi bir hali vardı.

Davey Sikes hafifçe arkaya dönüp Sampson'a baktı. Hiç iyi dost olamayacaklarını hemen anladım.

Ruskin konuşmasına devam etti. Konuşurken büyük davalarda başrolde olmaktan hoşlanıyor gibiydi. "Olayın tamamı artık tamamen FBI'ın kontrolü altında. DEA de ayrıca çalışıyor. Eğer CIA de bir kriz masası kurarsa benim için sürpriz olmaz. Zaten etrafta dolaşan komik birkaç tip var. Sanırım onlardan."

"Olayın tamamı derken neden bahsediyordunuz?" diye Ruskin'e sordum. Başımın içinde uyarı alarmları dolaşıyordu. Tekrar Naomi aklıma geldi.

Bu kez cesedin durumu gerçekten berbatmış.

Ruskin hızla dönüp bana baktı. Mavi gözleriyle beni tartarmış gibi süzdü. "Aslında size hiçbir şey anlatmamamız gerekmiyor, anlıyor musunuz? Ayrıca sizi buraya getirmek için bile yetkimiz yok."

"Söylediklerinizi anlıyorum ve bize yardımcı olduğunuz için size minnettarım." dedim.

Bir kere daha Davey Sikes dönüp bize baktı. Bizim başka bir taraftan olduğumuzu, casusluk yapmaya geldiğimizi ve kendilerinin başını derde sokacağımızı düşündüğünü hissettim.

"Şu anda üçüncü cinayet bölgesine gitmekteyiz." diye Ruskin sözlerine devam etti. "Kurbanın kim olduğunu bilmiyorum. Umarım sizin yeğeniniz değildir."

"Bu dava ne hakkında? Neden bu kadar gizlilik?" diye Sampson sorarken oturduğu yerin ucuna doğru kaydı. "Burada hepimiz polisiz. Bizimle açık konuşun."

Durham yetkili dedektifi cevap vermeden önce biraz tereddüt etti. "Birkaç kadın, aslında bölgenin çeşitli yörelerinden muhtelif kadınlar kayıp. Bu yöreler Durham, Chatham ve şu anda gittiğimiz Orange. Basın

şimdiye kadar birkaç kayıp ve iki cinayet olduğunu bildirdi. Ama *birbiriyle ilişkisi olmayan cinayetler."*

"Sakın bana basının bu araştırma için sizinle işbirliği yaptığını söylemeyin." dedim.

Ruskin gülümsedi. "Bunu sadece rüyanda görürsün. Önce FBI onlara ne söylemek gerektiğine karar veriyor ve onlar da gerektiği kadarını biliyorlar. Aslında kimsede doğru dürüst bir bilgi yok."

"Siz birkaç kadının kaybolduğundan bahsettiniz. Söyler misiniz, tam olarak kaç kadın? Bir de bana kayıp kadınlardan bahsedin." dedim.

Ruskin yarım ağızla devam etti. "Sekiz veya on kadının kayıp olduğuna inanıyoruz. Hepsi genç. Ya on yedi-on sekiz yaşlarındalar ya da yirmili yaşların başındalar. Hepsi kolej ya da fakülte öğrencisi. Şimdiye kadar sadece iki ceset bulundu. Bu görmeye gittiğimiz de üçüncüsü. Bütün cesetler son beş hafta içinde bulundu. FBI, şimdiye kadar Güney'de meydana gelen en korkunç adam kaçırma ve seri cinayetlerin tam içinde olduğumuzu düşünüyor."

"Şehirde FBI'dan kaç kişi var? Squad, Battalion da burada mı?" diye Sampson lafa girdi.

"Tam kuvvet hepsi burada. Kaybolmaların sadece burada değil, Virginia, Güney Carolina, Georgia, Florida gibi başka eyaletlerde de olduğuna dair ellerinde 'delil' varmış. Bu işin sorumlusunun ise Florida'dan olduğunu sanıyorlar. Ona bir de isim takmışlar. 'Güneydoğu'nun Canavarı'. Şu anda kontrol onun elinde. Kendine Casanova adını takmış. Üstelik kendini büyük âşık sanıyor."

"Casanova cinayet mahallerinde not bırakıyor mu?" diye Ruskin'e sordum.

"Sadece bir kere. Kabuğundan çıkıyor sanıyoruz. İletişim kurmak istiyor. Bize kendinin Casanova olduğunu bildirdi."

"Kurbanlarının arasında hiç siyah kadın var mı?" diye tekrar Ruskin'e sordum. Seri cinayet işleyen katiller kurbanlarını aynı gruplardan seçerler. Kurbanların hepsi beyazdır ya da siyah veya İspanyol. Kuralmış gibi hiç karışık gruptan cinayet işlemezler.

"Kayıp kızlardan biri siyah. Kuzey Carolina Merkez Üniversitesi'nde öğrenci. Bulduğumuz iki ceset ise beyazdı. Kayıp kadınların hepsi çok çekici. Merkezde hazırlanan kayıp kızlara ait bülteni tahtaya astığımızda biri olayın ismini hemen koydu: "Güzeller ve Canavar." Şimdi tahtada büyük harflerle bu yazıyor. Aslında bunu olaya ait bir delil olarak düşünüyoruz."

"Naomi Cross bu adamın ölçülerine uyuyor mu?" diye Sampson sessizce sordu. "Yani, kriz masasının tespit ettiği ölçülere demek istedim."

Nick Ruskin bu soruya hemen cevap vermedi. Düşünüyor mu yoksa düşünceli mi davranmak istiyor anlayamadım.

"Naomi'nin fotoğrafı FBI bülteninde yer alıyor mu? Hani şu Güzeller ve Canavar yazan tahtada?" diye Ruskin'e sordum.

"Evet, yer alıyor." diye Davey Sikes ilk defa konuştu. "Fotoğrafı o tahtada var."

BÖLÜM 13

BULUNAN ceset Scootchie olmasın. O henüz hayatının başında. Cinayet mahalline yaklaşırken içimden sessizce dua ediyordum.

Bugünlerde, masum insanlara korkunç, dayanılmaz şeyler yapılıyordu. Bunlar, şehirlerde, kasaba ve köylerde, hemen her yerde olabiliyordu. Ama dünyadaki bu tür korkunç cinayetlerin büyük bir bölümü Amerika'da gerçekleşiyordu.

Ruskin arabayı dar bir yoldan ormanın kenarına doğru sürdü. Kırmızı-mavi polis flaşör lambalarının yanıp söndüğü oto görünmüştü. Başka arabalar ve EMS kamyoneti çam ormanın bitiminde yan yana durmaktaydı.

Bir düzineye yakın araba iki şeritli eyalet yolunun kenarına dizilmişti. Ruskin arabayı, her tarafında *Federal Büro* yazmasa da, kesin FBI'a ait olduğu belli olan koyu mavi bir Lincoln arabaya yakın durdurdu. Tipik cinayet mahalli dekoru hazırlanmıştı. Sarı bantlar orman girişinden itibaren etrafa çevrilmişti. İki ambulans burunla-

rını ağaçların dibine kadar sokmuş durumda park etmişti.

Cesedin dışında, etrafta görülebilecek herhangi bir ipucu yakalamak için gözlerimle sanki etrafı süpürüyordum. Her seferinde, cinayet mahalline ilk defa geliyormuş gibi olurdum. Birden aklıma Soneji olayı geldi. *Ufak bir çocuk cesedi çamurlu bir nehrin kenarında bulundu.* Dehşet dolu anılar şu andaki dehşet dolu anla birbirine karıştı.

Tanrım, ceset Scootchie'ye ait olmasın.

Dedektif Ruskin ve Sikes'i takip ederken Sampson kolumu sıkıca tuttu. Sık ağaçlı ormanın içinde bir mile yakın yürüdük. Sonunda, yüksek çam ağaçlarının bulunduğu yerde birkaç erkek ve kadın silueti görebildik.

Hemen hepsinde koyu renk takım elbiseler vardı. Şehirde çalışan bir grup bankacı ya da avukat ormanda piknik yapıyor gibiydi.

Etrafta büyük bir sessizlik vardı. Sadece çeşitli açılardan fotoğraf çeken kameraların sesi duyuluyordu.

Cinayet masasından birkaç profesyonel ellerinde lastik eldivenlerle delil aramaktaydılar. Arada bir ellerindeki bloknota yazı yazıyorlardı.

Dehşet içinde göreceğimiz cesedin Scootchie'ye ait olduğunu düşünüyordum. Bunu kafamdan atmak istercesine başımı tek bir yöne doğru çevirdim.

"Bunların hepsi FBI" diye homurdandı Sampson. Etrafımızda vızıldayan böceklerin arasından yavaşça ilerliyorduk. Ayağımın altında çıtırdayan kuru yaprakların ve dalların farkına vardım. Burada bir polis olarak değil, bir sivil olarak bulunuyordum.

Sonunda çıplak cesedi görebildik... Yani cesetten geri kalanı görebildik. Cinayet mahallinde herhangi bir giysi parçası yoktu. Kadın ağaca ince deri şeritlerle bağlanmıştı.

Sampson tuttuğu nefesini bırakıverdi. "Oh, Tanrım, Alex."

BÖLÜM 14

KİM BU KADIN? diye yavaşça beraber geldiğimiz polis grubuna sordum. Nick Ruskin ağzında bir şeyler geveledi.

Ceset beyaz bir kadına aitti. Ona ait herhangi bir özelliği tarif etmeye imkân yoktu. Ormandaki hayvanlar ve kuşlar cesedi insan görünümünden çıkartmıştı. Başında göz yerine iki kara çukur kalmıştı. Yüzünde ve vücudunda deri kalmamıştı, hepsini hayvanlar yemişti.

"Bu iki kişi burada ne arıyor?" Ruskin'e bunu soran otuz yaşlarında sarışın topluca bir FBI ajanıydı. Aksi ve çirkin bir kadındı. Şiş dudaklı, kanca burunlu yüzü çok sevimsizdi. Bize ne yapay FBI nezaketiyle gülümsedi, ne de FBI mensuplarına mahsus kabaca tokalaşmak için elini uzattı.

Nick Ruskin kadına karşı sert bir hareketle yöneldi. Bize karşı yaptığı en insanca davranıştı. "Bu Dedektif Alex Cross, bu da ortağı Dedektif John Sampson. Washington'dan geldiler. Dedektif Cross'un Duke'taki yeğeni kayıp. Adı Naomi Cross." Ruskin bize dönüp: "Bu da Özel Ajan Joyce Kinney." diye kadını tanıştırdı.

Kadın bize sevimsizce bakarak : "Gördüğünüz gibi buradaki ceset kesinlikle yeğeninize ait değil. Eğer her ikiniz de arabanıza dönerseniz size minnettar kalacağım." Özel ajan karşılık almadan devam etti. "Burada olmaya yetkiniz yok, gelmeniz de doğru değildi."

"Dedektif Ruskin'in de söylediği gibi yeğenim kayıp." Kesin ama yumuşak bir ifadeyle konuşmaya başladım. "Burada olmaya hakkım var. Bu kadar yolu Dedektif Ruskin'in arabasının deri döşemesine ve ön panelinin şıklığına hayran olmak için gelmedik."

Kalın ensesi sırtına yapışmış gibi görünen genç bir adam gelip patronunun yanında dikildi. "Her ikiniz de Özel Ajan Kinney'in dediklerini duydunuz. Giderseniz memnun oluruz." Başka şartlar altında olsaydı delikanlının bu konuşması komik gelebilirdi. Ama bugün değil, hele bu rezil ortamda hiç komik değildi...

"Bizi durduramazsınız," diye yine patladı Sampson. "Ne sen ne de o komik suratlı arkadaşların."

"Tamam Mark, bunu sonra konuşuruz." diyerek Ajan Kinney kalın enseliyi yanından uzaklaştırdı. Ajan Mark gerisine baka baka uzaklaşmak zorunda kaldı. Delikanlı uzaklaşırken Ruskin ve Sikes güldüler.

Cinayet mahallinde FBI ve yerel polislerle beraber kalmamıza izin verildi. *Güzeller ve Canavar*. Ruskin'in arabada gelirken söylediği deyim aklıma geldi. Naomi, Canavar'ın listesinde vardı. Acaba bu ölü kadının adı listede var mıydı?

Sıcak ve rutubet yüzünden ceset bozulmaya başlamıştı. Ormandaki hayvanlar kadına çok feci saldırmışlardı. Saldırı olduğunda kadının ölü olduğunu düşünmeye çalıştım. Ama içimden bir ses öyle olmadığını söylüyordu.

Cesedin normal olmayan şeklini not ettim. Arkaya doğru yatıyordu. Kolları yerinden çıkmış gibiydi. Her halde bağlı olduğu ağaçtan ve bileklerindeki şeritlerden kurtulmak için epey çırpınmıştı. Her yerde gördüğüm korkunç görüntülerden daha berbat bir görünümdü. Bu cesedin Naomi'ye ait olmadığına kesin olarak ikna olmuştum.

Sonunda bir FBI elemanıyla konuştum. FBI'dan arkadaşım Kyle Craig'i o da tanıyordu. Virginia Quantico'da çalıştığını söyledi. Ayrıca Kyle'ın burada yaz evinin olduğunu söyledi.

"Bu tip gerçekten çok farklı. Arkasında hiçbir iz bırakmamış. Kurbanın üzerinde yaptığım araştırmada bir kıl parçası bile yoktu." Adam konuşmayı seven biriydi. Sözlerine devam ederek: "DNA profili çıkartmak için bir damla sperma bulacağımızdan bile şüpheliyim. En azından kadını adamın yemediğini düşünmeye çalışıyorum."

Konuşkan FBI ajanı yamyamlık hakkında açıklamalara başlamadan ben hemen sordum. "Kurbanlarıyla seksüel bir ilişkiye giriyor mu?"

"Evet giriyor. *Biri* onlarla devamlı ilişkide bulunmuş. Bir sürü vajinal zedelenmeler ve tahribat tespit ettik. Katilin penisi normalden büyük ya da yapay penis kullanıyor. Ama ilişkiye girdiğinde sanki kendini selofanla kaplıyor. Ya da vücuduna bir şey sürüyor. İnsan vücuduna dair hiçbir ize rastlanamadı. Ne ter, ne sperma ne de bir kıl parçası... Adli Tıp bazı örnekler aldı. Kısa zamanda ölüm zamanını açıklayacakmış."

"Ceset Bette Anne Ryerson'a ait olabilir," diye gri saçlı ajan lafa girdi. "Kayıp raporundaki kadının ölçülerine uygun. Sarışın, 156 cm. boy, 55 kilo ağırlığında.

Kaybolduğunda altın bir Seiko saat takıyormuş. Dış görünümü çok gösterişliymiş. Yani bir zamanlar..."

"İki çocuk annesi," diye kadın bir ajan devam etti. Kuzey Carolina'dan, İngilizce Bölümü'nü bitirmiş. Profesör olan kocasıyla görüştüm. İki çocuğuyla da tanıştım. Biri bir, diğeri üç yaşında. Lanet olası herif..." sözlerine devam edemedi.

Cesedin kolundaki saati görebiliyordum. Kurdeleyle bağladığı saçları omuzlarına doğru yarı dağılmıştı. Artık güzel bir kadın değildi. Geride bir harabe kalmıştı. Cesetten yayılan koku açık havada bile rahatsız ediciydi.

Göz çukurları yukarıya, tam çam ağacının ucuna bakar gibiydi. Gözlerinin en son neye baktığını merak ettim.

Casanova'nın biz gelmeden evvel bu sık ve karanlık ormandaki halini hayalimde canlandırmaya çalıştım. Yirmili ya da otuzlu yaşlarındaydı. Fiziksel olarak güçlüydü. Scootchie için korkuyordum. Şimdiye kadar korktuğumdan daha fazla korkuyordum...

Casanova. Dünyanın en büyük âşığı... Tanrı bizi korusun...

BÖLÜM 15

AKŞAM saat onu biraz geçiyordu ve biz hâlâ o rahatsız edici cinayet mahallindeydik. Resmi arabaların ve acil servis kamyonetlerinin uzun farları karanlık ormanı aydınlatmaya çalışıyordu. Hava gittikçe soğuyordu. Soğuk esen sert rüzgâr suratımıza tokat yemiş gibi cildimizi yakıyordu.

Polisler henüz toparlanmamışlardı.

Büro teknisyenlerinin işaretli bölgeyi titizlikle incelemelerini seyrettim. Her parçayı tetkik ediyorlar, ölçülerini alıyorlardı. Cesedin bulunduğu bölge hâlâ kordon altındaydı. Ama ben gerekli çizimleri yapıp bazı notlarımı yazmıştım. Kendimi zorlayıp gerçek Casanova hakkında bildiklerimi hatırlamaya çalışıyordum. On sekizinci yüzyıl maceraperesti, yazar, milliyetçi... Hatıralarına ait bir şeyler de okumuştum.

Her şeyin ötesinde katil kendine neden bu ismi seçmişti? Hakikaten kadınlara âşık olduğunu mu sanıyordu? Katil için, duygularını göstermenin yolu bu muydu?

Uzaklarda bir yerde bilinmedik bir kuşun çığlık atar

gibi bağırdığını duyduk. Daha sonra etrafımızda dolaşan küçük hayvanların da sesleri yükselmeye başladı. Aslında kimse Bambi'nin bu ormanda olacağını düşünmüyordu tabii, hele böyle bir korkunç cinayetin işlendiği bir ormanda.

On buçuk ile on bir arasında ormanda gök gürültüsüne benzer bir kükreme duyuldu. Herkes bir an dondu. Asabi gözler mavi-siyah gökyüzüne baktı.

"İşte eski, tanıdık bir ses" derken, Sampson gökyüzünde gördüğü yanıp sönen ışıkları olan helikopteri işaret etti.

"Herhalde Adli Tıp'ın helikopteri cesedi almaya geliyor" dedim.

Altın şeritli koyu mavi helikopter otoyolun üstünde bir yere kondu. Pilot kimse, gerçekten profesyoneldi.

"Adli Tıp değil." dedi Sampson. "Olsa olsa Mick Jagger'dır. Sadece büyük yıldızlar böyle helikopterlerle dolaşır."

Joyce Kinney ve bölgedeki diğer böro ileri gelenleri otoyola doğru ilerlediler. Sampson ile ben de davetsiz köpek yavruları gibi arkadan onları takip ettik.

Aniden sevimsiz bir şok geçirdik. Her ikimiz de helikopterden dışarı çıkan uzun boylu, toplu ve saygıdeğer görünümlü adamı hatırlamıştık.

"Bu herifin burada ne işi var?" diye Sampson homurdandı. Aynı soru ve şaşkın tepki bende de oldu. Gelen FBI'ın başkan yardımcısıydı. FBI'ın iki numaralı adamı Robert Burns. Burns gerçekten Büro'nun en güçlü adamlarından biriydi.

Her ikimiz de Burns'un nasıl biri olduğunu son davamızdan biliyorduk. Bu tür davalarda Büro adına politik ve kötü adam olması gerekirken, bana asla böyle bir

oyun oynamadı. Cesede şöyle bir baktıktan sonra benimle konuşmak istediğini söyledi. Burada her şey gittikçe acayipleşiyordu.

Burns benimle yapacağı konuşmanın kendi adamları arasındaki dar kafalılardan, uzun kulaklılardan uzakta olmasını istedi.

"Alex, yeğeninin kaçırılmış olduğunu duyduğuma gerçekten çok üzüldüm. Umarım bu olaylarla ilgili bir şey değildir." dedi samimiyetle. "Mademki buradasın, belki sen bize yardım edebilirsin."

"*Neden burada* olduğunuzu sorabilir miyim?" diyerek birden en son sorulması gereken soruya atlamıştım.

Burns iri bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Keşke sana teklif ettiğimiz görevi kabul etseydin." dedi.

Soneji davasından sonra bana, Büro ile Washington polisi arasında irtibat kurma görevi teklif edilmişti. Bu teklif için benimle bizzat Burns görüşmüştü.

"Üst düzeydeki yetkililerin dolambaçlı konuşmasını sevmem." diye konuşmasına devam etti. Ben hâlâ sorduğum suale cevap bekliyordum.

Sonunda Burns : "Duymayı istediğin kadarını anlatamam. Şu kadarını söyleyeyim ki, yeğeninin bu hasta kafalı Johnny tarafından kaçırılıp kaçırılmadığını henüz bilmiyoruz. Hemen hemen hiç iz bırakmıyor. Çok dikkatli ve yaptığı işte çok iyi."

"Bunu duydum. Bizi şüphelenmemiz için çok belirgin bir tarafa yönlendiriyor. Polisler, askeri uzmanlar, polis eğitimi görmüş amatörler. Belki de bilinçli olarak yönlendiriyor. Bu yönde düşünmemizi istiyor."

Burns söylediklerimi onaylarcasına başını salladı. "Buradayım, çünkü bu iş ilk halledilmesi gereken pislik

haline geldi. Bu dava büyüdü Alex. Neden büyüdüğünü de söyleyemem." Tipik FBI açıklamasıydı. Esrarengizlik içinde daha fazla esrarengizlik.

"Sana bir şey daha söyleyeyim. Adamın bir *koleksiyoncu* olduğuna inanıyoruz. Birkaç genç kadını yakınlarda bir yerde sakladığı kanısındayız. Tıpkı özel bir harem gibi... Sadece ona ait bir harem."

Ürkütücü ama güçlü bir varsayımdı. Bu varsayım bana Naomi'nin hâlâ hayatta olabileceği umudunu verdi.

Burns'un gözlerinin içine bakarak "Bu davanın içinde olmak istiyorum." dedim."Neden bana her şeyi anlatmıyorsunuz?" Şartlarımı saymaya başladım. "Herhangi bir teori öne sürmeden önce tüm hikâyeyi detaylarına kadar bilmem gerekli. Sonra neden bazı kadınları öldürüyor, diğerlerini tutuyor?"

"Alex, şu anda sana daha fazla bir şey söyleyemem. Üzgünüm." diyerek Burns başını iki yana sallayıp gözlerini kapadı. Bitkin bir hali vardı.

"Ama bana koleksiyoncu teorisini anlatırken benim nasıl bir tepki göstereceğimi merak ediyordunuz."

"Evet, ediyordum." diyerek sonunda tekrar gülümsedi.

"Modern harem demek daha uygun sanırım. Bir erkeğin fantezisi de olabilir. Belki de bir kadının... Cinsiyet belirlemek bu aşamada doğru değil." dedim.

Burns söylediklerimi kafasında sıraya sokup düşündü. Kendilerine yardım etmemi tekrarladı. Her şeyi bana anlattığından emin olmadığımdan pek istekli değildim. Yanımdan uzaklaşıp kendi adamlarına doğru ilerledi.

Burns uzaklaşınca Sampson yanıma geldi. "Sayın

Dimdik Hazretleri ne dediler? Bizim gibi onu bu korkunç ormana getiren neymiş?"

"Çok ilginç bir şey söyledi. Casanova'nın bir koleksiyoncu olduğunu ve kendi özel harem inin buralarda bir yerde olduğunu söyledi. Ayrıca kendine özgü bir şekilde olayın *büyük* olduğunu söyledi."

"Büyük" demesi, şu anda görüldüğünden daha da kötü bir dava demekti. Ne kadar büyük olduğunu merak ettim ve cevabını da şu anda öğrenmek istemiyordum.

BÖLÜM 16

KATE MCTIERNAN acayip ama zarif bir şekilde süslediği bir düşün içinde kaybolmuş gibiydi. *Atmaca, avının üstüne atlladığı an, avın cansız vücudu yere süzülmeye başlar. İşte zamanlamanın önemi, diye düşündü Kate.*

Bütün bunları siyah kuşak karate sınıfında gözünde canlandırıyordu. Doğru zamanlama karatede her şey demekti. Aslında zamanlama karatenin ruhuydu. Doğru zamanlamada 'bench-press' rakibe 100 kiloya bedel basınç uygulayabilirdi. Kate bunu yapabiliyordu.

Kate dışarı çıkıp kalabalık ve ilginç Franklin Caddesi'nden Chapel Hill'e doğru yürümeye başladı. Kuzey Carolina Üniversite Kampusü'nün sevimli binaları arasında yer alan kitapçıyı, pizza fırınını, Ben & Jerry'nin dondurmacı dükkânını geçti. Kate avare bir tip değildi ama bu akşam ılık ve zevk vericiydi. Vitrinlere bakmak üzere adımlarını yavaşlattı.

Bu üniversite kasabasının kalabalığı, tanıdık ve aşina simalarla doluydu. Kate, önce tıp öğrencisiyken şimdi de stajyer doktor olarak bu kasabadaki hayatı seviyordu. Chapel Hill'den asla ayrılmak istemiyordu. Geri

dönüp Batı Virginia'da doktorluk yapmak istemiyordu. Ama gidecekti. Annesi ölmeden kısa bir süre önce ona söz vermişti. Söz verdiği zaman yerine getirirdi. Bu tip konularda eski kafalıydı. Küçük bir kasabada yetişmişti.

Kate'in elleri güvenli bir şekilde beyaz doktor ceketinin cebindeydi. Öyle boyalı, uzun tırnaklı elleri yoktu. Bunun iki sebebi vardı. Biri, Kanser Merkezi'nde ölesiye çalışması diğeri de ikinci derecede siyah karate kuşağı sahibi olmasıydı. Hedefi bir Nidan olmaktı ve buna çalışıyordu.

Ceketinin göğüs cebindeki ufak göğüs kimliğinde *Dr. K. McTiernan* yazılı olması çok hoşuna gidiyordu. Üzerindeki basit pantolona ve ayağındaki spor pabuçlara rağmen bu etiketi göğsünde taşımak onu yüceltiyordu sanki. Asi biri değildi ama hastanedekilerden farklı kişilikte olmak ona keyif veriyordu.

Yolunun üstündeki kitapçıdan Cormac Mc-Charty'nin *Bütün Sevimli Atlar* isimli kitabını satın aldı. Stajyer doktorların ilk yıl roman okumaya vakitleri olmazdı ama Kate vakit bulmayı başarabiliyordu. En azından bu akşam bulacaktı.

Okul gecelerine katılıp kendine bir arkadaş bulmaya hiç niyeti yoktu. Bütün geceler kendine aitti. Sadece cumartesileri çalışmıyordu.

Bu yüzden Peter McGrath ile ilişkileri yürümemişti. Devamlı ayrılıp, bir araya gelmişlerdi. Peter otuz sekiz yaşında, parlak gelecekli bir tarih profesörüydü. Çok yakışıklı biriydi ama bencildi. Son ayrılmaları en kötüsü olmuştu ve artık arkadaş bile değildiler.

Peter olmadan dört ay geçmişti. İyi sayılmazdı ama onsuz yaşamak, başına gelen en kötü on olayın arasında bile değildi. Üstelik ayrılmaları kendisinin suçuydu,

Peter'dan kaynaklanmamıştı. Erkek arkadaşlarından ayrılmak onun geçmişte kalmış sorunları arasındaydı.

Kate saatini görmek için kolunu yüzüne doğru yaklaştırdı. Kız kardeşi Carole Anne'in verdiği Miki Fare modeli sevimli bir saatti. Ayrıca her zaman kendine ufak bir hatırlatma yapıyordu. Hiçbir zaman böbürlenme sen bir DOKTORSUN der gibiydi.

Kate birden kendine kızdı. Zaman ayarlaması gittikçe bozuluyordu. Artık yaşlanıyordu. *Neredeyse* otuz bir yaşındaydı. Kuzey Carolina Üniversitesi Tıp Fakültesi'nin en yaşlı öğrencisiydi. Saat dokuz buçuktu ve yatma saatini geçirmişti... Kestirmeden evine dönmeye karar verdi. Kendine acılı koyu bir fasulye çorbası ısıtıp, çikolata soslu tatlısını yiyebilirdi. Ardından yattığı yerde yeni kitabını okurken abur cubur yiyerek yatağını kırıntılarla doldurabilirdi. Düşünmek bile Kate'e çok hoş geliyordu.

Chapel Hill'deki bütün öğrenciler gibi -Tobacco Caddesi'nde oturan zengin çocukları hariç- Kate de büyük ölçüde nakit para sıkıntısı çekiyordu. Kuzey Carolina tipi üç katlı bir evin en üst katında üç odalı bir dairede oturuyordu. Duvardaki boyalar dökülmeye başlamıştı. Ev tamir istiyordu. Bu yüzden kirayı epeyce düşük tutabiliyordu.

Eve taşındığında komşularının sadece yüksek kalın gövdeli ağaçlar olduğunu fark etmişti. Hepsi yaşlı ve kerestelik ağaçlardı. Uzun dalları, yaşlı bir kadının ince ve buruşuk parmaklarına benziyordu. Yaşadığı sokağa "Yaşlı Hanımlar Sokağı" adını takmıştı. Ne de olsa kendisi Tıp Fakültesi'nin en yaşlı öğrencisiydi.

Kate eve akşam ona çeyrek kala vardı. Aşağı katlar-

da kimse yaşamıyordu. Kate evi Durham'da oturan dul bir hanımdan kiralamıştı.

"Ben geldim, benim, Kate.." diye içerde buzdolabının arkasında yaşayan fare ailesine seslendi. Onları yok etmeye kıyamıyordu. "Beni özlediniz mi? Umarım yemeğinizi ben gelene kadar yemişsinizdir."

Mutfağın ışığını yaktı. Elektrik akımının çıkardığı vızz sesinden nefret ediyordu. Birden aklına okuldaki bir hocasının söylediği bir cümle geldi. "Tıp öğrencileri alçakgönüllü olmaya çalışmalıdırlar." Kate'in böyle bir yaşamla alçakgönüllü olmak için gayret etmesine gerek yoktu.

Ufak yatak odasına girince üzerine buruşuk bisiklet yakalı bir atlet giydi. Atletlerini ütülemek için hiç canını sıkmazdı. Bugünlerde ütülü kıyafetler pek önemsenmiyordu. İnsanın hayatında ütü yapmak, yemek pişirmek, temizlik yapmak için bir neden, yani bir erkek olmalıydı. Gloria Steinem'ın bir sözüne bayılıyordu. *"Erkeksiz bir kadın, bisikleti olmayan bir balığa benzer."* Kate'in on altı saatlik gününün başlamasına daha vardı. Sabah beşte güne başlıyordu.

Kate yaşamına bayılıyordu... Bütün zorluklarıyla bile yaşamına tapıyordu.

Sade beyaz çarşaflar serili iki kişilik yatağına adeta düşercesine yattı. Yatağının yegâne süsü başucuna asılmış renkli şifon eşarplardı.

Acılı koyu fasulye çorbası içmekten ve çikolata soslu tatlı yemekten vazgeçip yeni romanını okunacak dergi ve kitap yığınının üstüne koyup ışığı söndürdü ve beş saniye içinde uykuya daldı. O gecelik kendisiyle hesap-

laşmayı ve hayali canlandırmalarını o gün için bitirmişti.

Kate McTiernan'ın gözetlendiğine ve Franklin Caddesi boyunca yürümeye başladığından itibaren Casanova tarafından seçildiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Dr. Kate bir sonraki idi.

BÖLÜM 17

HAYIR! Olamaz, diye düşündü Kate. Burası *benim evim*. Bunu neredeyse yüksek sesle düşündü. Aslında ses çıkartmak istemiyordu.

Evinde birisi vardı.

Hâlâ yarı uykudaydı. Ama onu uykusundan uyandıran sesi duyduğuna emindi. Nabız atışları hızlanmaya başladı. Kalbinin boğazına kadar yükseldiğini hissetti. *Tanrım, hayır...*

Kıpırdamadan durdu. Sımsıkı yatağının başucunu tutuyordu. Sinir bozucu birkaç saniye birkaç asır gibi geçti. Kıpırdamadan durdu. Nefes bile almıyordu. Pencerenin kepenk aralarından giren ay ışığı yatak odasında garip görüntüler yaratıyordu.

Evi dinlemeye başladı. Tüm dikkatini evde duyabileceği en küçük çıtırtılara yoğunlaştırdı.

Normal olmayan hiçbir çıtırtı duymadı. Ama daha önce duyduğuna emindi. Son cinayetler ve adam kaçırma olayları hakkında duyduğu hikâyeler onu korkak yapmıştı. *Aptallık etme,* diye kendine telkine başladı. *Korkaklığın gereği yok.*

Yavaşça yatağında oturup dinlemeye başladı. Belki çarpan bir pencere kanadıydı.

En iyisi kalkıp kapı ve pencereleri kontrol etmekti.

Dört aydır ilk kez Peter McGrath'ın yanında olmasını istedi. Peter belki yardım edemezdi ama Kate kendini onun yanında daha güvenli hissedebilirdi.

Aslında neden bu kadar korkuyordu ki?.. O kendini birçok erkekten daha iyi savunabilirdi. Çok iyi dövüşebilirdi. Peter bazen ona "Seninle dövüşmeye kalkan erkeklere acırım." demişti. Fiziksel olarak Kate'den korktuğunu bile söylemişti. Karate dojosunda dövüşme tekniklerini boşuna öğrenmemişti.

Kate sessizce yataktan çıktı. *Hiç ses çıkartmadı.* Çıplak ayakla bastığı zeminin sertliğini ve soğukluğunu hissetti. Ama bu iyice uyanmasına neden oldu. Dövüş pozisyonunu alır gibi yaptı.

Birden eldivenli bir el ağzını ve burnunu kapladı. Burun kıkırdaklarında çatırtı hissetti. Ardından iri ve güçlü bir erkek gövdesi onu yere çökertti. Şimdi tüm ağırlığıyla üstüne çıkmıştı. Yerin sert tahtaları sırtını acıtıyordu.

Bir atlet. Kate'in beyni bilgisayar hızıyla çalışıyordu. Kıpırdamadan berrak bir şekilde düşünmeye çalıştı.

Çok güçlü ve idmanlı.

Nefes almamı engellemeye çalışıyor, ne yaptığını çok iyi biliyor. İyi çalışmış.

Adamın elindekinin eldiven değil bir bez parçası olduğunun farkına vardı. Kalın bir bezdi. Gücünü tüketiyordu.

Kloroform mu kullanıyordu? Hayır kokusuzdu. Belki eter? Halothen? Bu tip anestezik ürünleri nerden buluyordu?

Kate'in düşünceleri gittikçe bozuluyordu. Bir müd-

det sonra bayılacağını düşünerek korktu. Adamı üstünden atması gerekiyordu.

Ayaklarını sağlamlaştırarak vücudunu sert bir hareketle sola doğru odanın duvarına çevirdi. Birden özgür olduğunu hissetti, ağırlık kalkmıştı.

"Kötü bir düşünceydi Kate," dedi karanlığın içinden adamın sesi.

Adam onun adını biliyordu.

BÖLÜM 18

ATMACANIN avına çullanması için zamanlama en önemli unsurdur... Hayatta kalmak için zamanlamayı doğru yapmalıydı. Kate bunu kavramıştı.

Dikkatini toplamak için kendini çok zorluyordu. Nemli bezde bulunan güçlü ilaç etkisini göstermeye başlamıştı. Kate adamın kasıklarına doğru hızlı bir yan tekme sallamayı başardı. Ayağını sert bir şeye vurdu. *Lanet olsun.*

Adam, Kate'in darbesine hazırlıklıydı. Genital organlarını korumak için atletlerin kullandığı bir koruyucu takıyordu. Tanrım, hayır. Bu adam nasıl kendisi hakkında bilgilere sahip olabilirdi?

"Hiç hoş değil Kate." diye fısıldadı adam. "Misafirperverliğe yakışmıyor. Senin karate bildiğini biliyorum. Beni çok etkiledin."

Kate'in gözleri dehşet içindeydi. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Adamın kendisini öldürmesinden korkuyordu. Güçlü ve hızlı bir adamdı. Kate'in karate yaptığını, hatta bir sonraki hareketinin ne olacağını bile biliyordu.

"Yardım edin, lütfen bana yardım edin" diye sesi-

nin çıkabildiği kadar bağırdı. Çığlıkları ile adamı korkutmak istiyordu. 'Yalnız Hanımlar Sokağı'nda evine altı yüz metrelik mesafede yaşayan kimse yoktu.

Kartal pençesi gibi güçlü eller Kate'i bileklerinin biraz üzerinden yakaladı. Kate'in kollarını kurtarmak için yaptığı sportif hareket boşa gitti. Adam karate okulundaki erkeklerden daha güçlüydü. *Hayvan*, diye düşündü Kate. *Vahşi bir hayvan bu... Akıllı ve kavrak, profesyonel bir atlet mi?*

Karate dojosundaki Sensei'nin verdiği en önemli ders korku ve paniği kırmak üzerine olanıydı. *Dövüşten kendini uzak tut. Eğer mümkünse dövüşmekten kaçın.* Asırlardır savaşma sanatından edinilen tecrübe ile söylenmiş en iyi söz buydu: *Asla dövüşmeyenler, mutlaka başka bir gün dövüşebilmek için yaşarlar.*

Kate yatak odasından kaçıp aşina olduğu koridorda ilerlemeye başladı. *Dövüşmekten kaç, dövüşten kendini uzak tut*, diye kendine telkin yapıyordu. *Kaç... Kaç... Kaç.*

Dairesi, olduğundan daha da karanlık görünüyordu. Kate, adamın *evin içini gözü kapalı bile bildiğini* fark etti. Adam akıllı ve soğukkanlıydı ve hareket planını önceden hazırlamıştı.

Bu yüzden adamdan daha iyi olmalıydı. Planı da adamınkinden daha iyi olmalıydı. Sun-tzu'nun bir deyişini aklında devamlı tekrarlıyordu. *Şanlı bir ordu, galibiyeti savaş alanlarında aramaz.* Acaba bu adam kendi karate okulundan biri mi? diye aklından geçirdi.

Kate oturma odasına ulaşmayı başarmıştı. Burada da her yer karanlıktı. Adam bütün perdeleri sımsıkı kapatmıştı. Görüş ve algılama dengesi tamamen bozul-

muştu. Odadaki her eşya çift görünüyordu. Gölgeleri bile çiftti. Lanet olası herif... Kahrolası herif...

İlacın etkisiyle havada yüzüyor gibiydi. Birden Orange ve Durham'da ortadan kaybolan kadınlar aklına geldi. Son bulunan kadının cesedini hatırladı. İki çocuk annesi genç ve güzel bir kadındı.

Evin dışına çıkmak zorundaydı. Temiz hava toparlanmasına yardım edebilirdi. Ön kapıya doğru ilerlemeye çalıştı. Bir şey onun ilerlemesini engelliyordu. Adam kanepeyi kapının önüne dikmişti. Kate kanepeyi omzuyla itemeyecek kadar kendini zayıf hissediyordu. Umutsuzca bağırmaya başladı. "Peter yardım et, Peter gel buraya, yardım et."

"Kapa çeneni Kate, Peter'ı aylardır gördüğün yok. Üstelik onun aptal biri olduğunu biliyorsun. Ayrıca onun evi buradan yedi mil uzakta. Elimle ölçtüm diyebilirim." Adamın sesi soğukkanlı ve bilinçliydi. Sanki işyerinde biriyle konuşur gibiydi. Ama Peter McGrath ve ilişkileri hakkında her şeyi biliyordu.

Kate hızla sola kaydı. Adamın sesinden ve evinin içindeki bu canavardan uzaklaşmak istiyordu.

Aniden vücuduna bir ağrı saplandı. Acıdan sesi boğuk çıktı. Arkasından ayağını alçak cam sephaya çarptı. Kız kardeşi Carole Anne'in verdiği hiçbir işe yaramayan bu sephadan nefret ediyordu. Sol ayağında kurşun yemiş gibi bir acı vardı.

"Ayak parmağını mı kırdın Kate? Neden kaçmaya çalışmaktan vazgeçmiyorsun?" Konuşurken adam güldü. Gülüşü dostçaydı. Eğleniyor gibi bir hali vardı.

"Kimsin sen?" diye adama bağırdı. Birden aklına *adamın Peter olabileceği* geldi. *Peter çıldırmış olabilir miydi?*

Kate kendinden geçmek üzereydi. İlaç bütün gücü-

nü almış kımıldamasını bile zorlaştırmıştı. Adam onun karatede siyah kuşak sahibi olduğunu biliyordu. Mutlaka ağırlık kaldırma çalıştığını da biliyordu.

Kate döndü. Birden gözlerinin önünde parlak bir ışık yandı. *Kör edici ışık kadının yüzünü aydınlattı.* Adam ışığı yüzünden çektiği halde gözleri ışığın etkisiyle parlak hareleri görüyordu. Gözleri karanlığa alıştığında adamın siluetini fark etti. Uzun boylu ve uzun saçlıydı. Boyu 180 cm.'den uzundu.

Kate adamın yüzünü göremedi. Sadece bir an profilini görür gibi oldu. *Yüzünde bir acayiplik vardı. Neydi bu? Ne istiyordu?*

Birden silahı gördü.

"Hayır, *yapma*..." dedi Kate. "Lütfen yapma."

"Evet, yapacağım." diye fısıldarken sesi sevgi doluydu.

Silahını doğrultup Kate McTiernan'ın tam kalbine doğru ateşledi.

BÖLÜM 19

PAZAR sabahı erken saatlerde Casanova davasına daha fazla gömülmüştüm. Sampson'u Raleigh-Durham Havaalanı'na götürmek zorundaydım. O gün öğleden sonra Washington'daki görevinin başında olması gerekiyordu. Ben burada çalışırken birinin başkenti koruması gerekiyordu.

Araştırma iyice kızışmış ve berbat bir hale gelmeye başlamıştı. Bu arada üçüncü kadının da cesedi bulunmuştu. Sadece yerel polis ve FBI değil eyaletteki diğer resmi görevliler de araştırmalara katılıyorlardı. *FBI Başkan Yardımcısı Ronald Burns geçen gece buradaydı, neden gelmişti?*

Sampson, Amerikan Havayolları'nın güvenlik kapısında bana sarıldı. Süper kupayı kazanmış Washington'lu basketbolculara benziyorduk.

Sarıldığında "Naomi'nin senin için ne değerde olduğunu biliyorum." diye kulağıma fısıldadı. "Ayrıca senin neler hissettiğini de biliyorum. Eğer bana ihtiyacın olursa çağırman yeterli."

Birbirimizi aceleyle yanaklarımızdan öptük. Tıpkı

Magic Johnson ile Isaiah Thomas'ın NBA basketbol maçına çıkmadan önceki hallerine benziyorduk. Sampson ile ben birbirimizi çok severdik ve sevgimizi belli etmekten utanmazdık. Bizim gibi sert görevleri olan insanlar için alışılmış bir şey değildi.

"Federallere dikkat et. Yöresel polislere de dikkat et. Ruskin'i sevmedim, Sikes'ten ise nefret ettim." diye Sampson beni uyarmaya çalıştı. "Naomi'yi bulacaksın, sana güveniyorum. Her zaman da güvendim."

Koca adam sonunda lafını bitirip yürümeye başladı ve kaybolana kadar arkasına bakmadı.

Güney'de tek başımaydım.

Yine canavarları kovalayacaktım.

BÖLÜM 20

PAZAR günü öğleden sonra saat bir civarında Washington Duke Oteli'nden Duke Kampusü'ne doğru yürümeye başladım.

Kuzey Carolina usulü kahvaltımı yeni bitirmiştim. Koca bir bardak koyu kahve, çok tuzlu jambon, yağda yumurta, ev yapımı kurabiyeler. Yemek salonunda bölgesel folk şarkılar çalınıyordu. "Bir gün sen onunla dans ettiğinde, benim yüzümü bir daha göremeyeceksin." diyen bir şarkı dinlemiştim.

Kendimi deli gibi hissediyordum. Kampuse kadar yarım mil yürümek bana terapi gibi gelmişti. Kendi kendime doktorluk yapmış, doktorumun sözünü dinlemiştim. Evvelki akşam gördüğüm cinayet yeri beni çok sarsmıştı.

Naomi'nin çocukluk dönemini çok iyi hatırlıyordum. Beraber çok iyi anlaşırdık. Avaz avaz "İnce Bacaklı Örümcek" şarkısını söylerdik. Yıllar sonra çocuklarımla nasıl dost olabileceğimi bana Naomi'nin öğretmiş olduğunu fark ettim. Benim iyi bir baba olmamı sağlamıştı.

O zamanlar ağabeyim Aaron, Scootchie'yi, Üçüncü Cadde'deki Capri Bar'a götürürdü. Ağabeyim o sırada içerek kendini öldürmekle meşguldü. Capri, küçük bir kız çocuğu için uygun bir yer değildi ama Naomi için sorun değildi. Yaşına rağmen babasının kim ve ne olduğunu biliyordu ve onu olduğu gibi kabul etmişti. Bar dönüşü bize uğradıklarında ağabeyim tam sarhoş olmazdı. Naomi onu kontrol ederdi. Beraberlerken, Aaron fazla içmezdi. Ama Naomi her zaman korumak için babasının yanında olamıyordu.

Pazar günü, saat birde Duke'un kız öğrencilerinden sorumlu dekanıyla randevum vardı. Doğruca Allen Binası'na gittim. Çeşitli idari bürolar binanın katlarına yayılmıştı.

Dekan, Browning Lowell adında uzun boylu bir adamdı. Naomi ondan çok söz etmişti. Lowell'in yakın bir dost ve iyi eğitimci olduğunu söylerdi. Dekan Lowell ile duvarları kalın kitaplarla dolu odasında tanıştım. Odası manolya ve karaağaçlarla sıralı yola bakıyordu. Pencerelerden etraftaki gotik tarzı binalar görülüyordu. Binalar arasındaki benzerlikten Duke, Güney'deki Oxford Üniversitesi diye anılırdı.

"Naomi'nin aracılığıyla sizin hayranlarınızdanım" derken kuvvetle elimi sıkıyordu. Fiziksel görünümünden beklenen güçlü bir tokalaşmaydı.

Browning Lowell, adaleli vücudu, neşeli bakan mavi gözleriyle 35-36 yaş civarındaydı. Bir zamanlar dünya çapında atlet olduğunu biliyordum. 1980 Moskova Olimpiyatları'nda Amerika Milli Takımı'nın yıldızı olacağı söyleniyordu. Ama o senenin başında Lowell hakkında eşcinsel olduğuna ve bir basketbolcu ile yaşadığına dair dedikodular çıkınca Amerikan Milli Takı-

mı'ndan ayrıldı. Kısa bir süre sonra Amerika, Moskova Olimpiyatları'na katılmayarak oyunları boykot etmişti. Dedikodunun doğruluğu hiçbir zaman öğrenilemedi. Daha sonra Lowell evlenerek Durham'da yaşamaya başladı.

Lowell'i sıcak ve sempatik buldum. Naomi'nin kaybolması ile ilgili üzücü bir konuşma yaptık. Polis soruşturmasındaki aksaklıkları ve şüpheli davranışları vurguladı. "Bölgesel gazeteler, açıkça belli olmasına rağmen, cinayetler ve ortadan kaybolmalar arasında bir bağlantı olabileceğini düşünmüyorlar. Bunu anlayamıyorum" dedi ve devam etti: "Biz kampusteki bütün kadınları uyardık. Yatakhane ve yurtlara giriş çıkışta parola soruluyor. Gece dışarı çıkan öğrenciler gideceği yeri bildiriyor."

Lowell'in bürosundan çıkmadan önce Naomi'nin kaldığı eve telefon açtı. Kapattıktan sonra benim eve kolayca girebilmem için kapıdakilere bilgi verdiğini söyledi. Yardım gerekirse elinden geleni yapacağını söylemeyi de unutmadı.

"Naomi'yi beş senedir tanıyorum. Sizin onun için hissettiklerinizin bir kısmını ben de hissediyorum. Çok üzgünüm Alex, burada onu seven herkes üzgün." Bunları söylerken sıkıntıdan uzun sarı saçlarını sıvazlıyordu.

Dekan Lowell'e teşekkür edip, ofisinden ayrıldım. Gösterdiği içten davranış beni duygulandırmıştı. Talebelerin yurduna doğru ilerlemeye başladım.

"Bilin bakalım, çaya kim geliyor?"

BÖLÜM 21

ALEX, Harikalar Diyarında'sın oğlum dedim kendime. Kızlar bölümündeydim. Duke'ta kızlara ait yurtlar ve yatakhanelerin olduğu bölüm gotik binaların arasına serpiştirilmiş küçük şirin evler ve eski tarz kulübelerden oluşuyordu. Çevre ve bahçeler bakımlıydı. Manolyalar ve rengârenk çiçekler birbiriyle yarışıyor gibiydi.

Gümüş renkli bir BMW kapının önünde park etmişti. Arka camında KIZIM VE PARAM DUKE'A GİDİYOR yazılıydı.

Yurdun içindeki oturma bölümünün zemini parke kaplıydı. Birkaç yere oryantal desenli solmuş halılar seriliydi. Naomi'nin arkadaşı Mary Ellen Klouk'u beklerken etrafı seyretmeye başladım. Odada yığınla eski koltuklar, kanepeler, antika görünümlü sehpalar ve komodinler, pencerelerin önünde minderli ufak sedirler vardı.

Oturma bölümüne girdikten birkaç dakika sonra Mary Ellen aşağıya indi. Kendisini önceden tanıyordum. Çok uzun boylu, sarışın ve çekici bir kızdı. Ama

önce kaçırılıp sonra ormanda ölüme terk edilen sarışın kadın gibi güzel değildi.

Acaba katil Mary Ellen'i kaçırmayı düşünmüş müydü? Neden Naomi'yi seçmişti? Nasıl karar veriyordu? Seçilmiş daha kaç kadın vardı?

"Merhaba Alex, buraya geldiğine çok sevindim" diyerek elime sarıldı. Aklına Naomi ile beraber geçirdiğimiz günler geldiğini yüzünden anlayabiliyordum. Güzel olan ama şimdi ona acı veren anılardı.

Yurttan çıkarak dışarda yürümeye karar verdik. Mary Ellen'i her zaman sevmiştim. Tarih ve psikoloji okuyordu. Washington'a geldiğinde onunla psikoanaliz hakkında uzun uzun konuşmuştuk. Psikolojik travma hakkında benim kadar bilgisi vardı.

"Durham'a geldiğinde, ben maalesef burada değildim" diye sözlerine başladı. Geçtiğimiz cuma erkek kardeşimin ortaokul mezuniyet töreni vardı. *Küçük* Ryan Klouk büyüdü. Boyu şimdi 185 cm., kilosu ise 110. Senin anlayacağın fazla büyüdü. Daha bu sabah döndüm."

Zarif binaların ve bahçelerin arasında konuşarak yürüyorduk. Naomi'nin en yakın arkadaşını bir dedektif olarak sorguya çekmek istemiyordum. Ama zorunluydum.

"Naomi'yi en son ne zaman gördün?" Sorum Mary Ellen'i sarsmış gibiydi. Önce derin bir nefes aldı, sonra cevapladı: "Altı gün önce araba ile Chapel Hill'e gittik. 'İnsanlık İçin Beraber Olalım' toplantısının hazırlıklarını tamamlamaya çalışıyorduk." Bu toplantıdan haberim yoktu. Naomi bana bahsetmemişti. Aslında gençlerin çoğu fakir insanların evlerini tamir veya inşa etmek için gönüllü yardım kurullarında çalışırdı.

"Çalışmadan sonra Naomi'yi gördün mü?" Mary Ellen cevap olarak hayır dercesine başını iki yana salladı. Boynundaki kolyede bulunan küçük çanlar hoş sesler çıkardı. Birden benim yüzüme bakmak istemediğini hissettim.

"Korkarım bu onu son görüşümdü. Polise gidip haber verdim. Kaybolmalarda 24 saat kuralı olduğunu söylediler. Bunu ilk defa duyuyordum. Naomi'nin adını kayıp listesine aldıklarında, o kaybolalı iki buçuk gün olmuştu. Bunun nedenini biliyor musun?"

Başımı salladım. Kıza bir şey belli etmek istemiyordum. Ama bu yazılı olmayan kuralları ve gizliliğin nedenini anlayamamıştım. Aslında, Dedektif Ruskin'i bu tür boşluklar için birkaç kez aramıştım ama o cevaben henüz beni aramamıştı.

"Naomi'nin kayboluşu ile diğer kadınların kaybolması arasında bir ilişki olabilir mi?" Mary Ellen'in mavi gözlerinden acısı anlaşılıyordu.

"Bir bağlantı olabilir. Sarah Duke Gardens'ta herhangi bir ipucu bulunamadı. Açıkçası delil yok kadar az Mary Ellen." Naomi kampusün bahçesinde kaçırılmış olsa bile şahit bulmak zor olurdu. Derse girmesine yarım saat kala onu bahçede görenler vardı. Casanova işini çok iyi yapmıştı. İşinde korkulacak kadar iyiydi. Sanki bir hayaletti.

Yürüyüşümüzü bitirip başladığımız yere döndük. Yurt binası taşla kaplı yolun sonundaydı. Güney mimarisine özgü uzun beyaz sütunların arkasında geniş bir veranda vardı. Sütunların arasından verandadaki masalar, sallanır koltuklar görünüyordu.

"Alex, Naomi ile son zamanlarda eskisi kadar yakın

değildik. Çok üzgünüm, ama bunu bilmeni istedim." diye Mary Ellen ani bir itirafta bulundu.

Uzanıp beni yanağımdan öperken ağlıyordu. Koşarak cilalı beyaz basamaklardan içeri girip kayboldu.

Çözülmesi gereken başka bir sorun daha çıkmıştı.

BÖLÜM 22

CASANOVA, Dr. Alex Cross'u izliyordu. Hızlı, keskin zekâsı bilgisayar gibi çalışıyordu. Araştırma Üçgeni'ndeki en hızlı çalışan bilgisayardan da hızlıydı.

Cross'a bak. Mırıldanıyor. *Naomi'nin eski arkadaşını ziyaret etti. Henüz bir şey bulamayacaksın Doktor. Henüz daha ısınmadın. Hatta gittikçe üşüyorsun.*

Alex Cross'u Duke Kampusü'nde yürürken makul bir mesafeden takip etti. Cross hakkında yazılan her şeyi büyük bir dikkatle okumuştu. Washington'da, adam kaçıran katilleri tuzağa düşürerek yakalayan tanınmış bir psikolog ve dedektifti. Son davasını asrın cinayeti diye halka yutturmuşlardı. Casanova'ya göre hepsi tamamen basının şişirmesi ve bir sürü pislikti.

Pekâlâ, bu oyunda kim daha iyi göreceğiz? Birden Dr. Cross'a bağırmak istedi. *Kim olduğunu biliyorum. Ama sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Asla bilmeyeceksin.*

Cross yürümeyi bırakıp durdu. Pantolonunun arka cebinden bir defter çıkarıp not aldı.

Ne var Doktor? Aklına bir fikir mi geldi? Bundan şüphe

duyarım. Gerçekten. FBI, yerel polis aylardır benim peşimdeler. Onlar da bir sürü not aldılar ama hiçbirinin işine yaramadı...

Casanova, Alex Cross'un yürüyerek kampusten çıkışını gözleriyle takip etti. Sonra görüş mesafesinden uzaklaştı. Kendisini yakalayabilmek için ne yaparsa yapsın bu mümkün değildi. Zaten böyle bir şey gerçekleşmeyecekti.

Gülmeye başladı. Onu Duke Kampusü'nde kalabalık bir pazar günü öğleden sonra yakalamak zorundaydı.

Kimsenin elinde delil yok Dr. Cross. Hâlâ anlamadın mı? Yakında anlarsın.

BÖLÜM 23

YİNE sokak dedektifi olmuştum.

Pazartesi sabahını Kate McTiernan'ı tanıyan insanlarla konuşarak geçirmiştim. Casanova'nın son kurbanı, Chapel Hill eteklerindeki evinden kaçırılan bu stajyer doktor olmuştu.

Casanova'nın psikolojik bir profilini çıkarmayı deniyordum ama fazla bir bilgi yoktu. FBI yardım etmiyordu. Nick Ruskin hâlâ telefonlarımı yanıtlamamıştı.

Tıp Fakültesi'ndeki bir profesör, Kate McTiernan'ın şimdiye kadar gördüğü en dürüst öğrencisi olduğunu söyledi. Diğer bir profesör kadının kararlılığını ve zekâsının çok yüksek olduğunu ve onun yaradılış itibariyle her şeyinin olağanüstü olduğunu söyledi.

Ona hayran olmayan yoktu. Hatta rakibi olan stajyer doktorlar bile Kate'i eşsiz bir insan olarak tanımlıyorlardı. Kadın doktorlardan biri: "Tanıdığım kadınlar içinde kendini en az beğenen ilk kadın Kate oldu." dedi. "Nasıl biri olduğunu bildiği halde, kendisi ile alay edebilen tek kişi diyebilirim." dedi bir başka doktor.

"Gerçekten soğuk biri. Bu çok üzücü, zira hastanedeki herkes ona hayran."

Tarih profesörü Peter McGrath'ı aradım. İsteksizce beni görmeyi kabul etti. Kate McTiernan onunla dört ay beraber olmuştu. Ama beraberlikleri beklenmedik bir anda sona ermişti. Profesör McGrath uzun boylu, atletik yapılı biriydi. Otoriter bir görünüşü vardı.

"Onu kaybettiğimi anladığımda dünya başıma yıkıldı sandım." diye Peter McGrath itiraf etti. "Gerçekten dünyam yıkılmıştı. Ama Kate hastalığına tutulmamam gerektiğini kendime şartlamıştım. Tanıdığım en güçlü iradeye sahip insandı. Tanrım, Kate'in başına böyle bir şey geldiğine inanamıyorum."

Rengi solgundu ve Kate'in kaybolmasından dolayı çok sarsılmıştı ya da öyle görünüyordu.

Chapel Hill'de öğrencilerin gittiği gürültülü bir barda araştırmamı sona erdirdim. Kalabalık gruplar masaları çevrelemişti. Ben ise tek başıma bir masada oturmuş, Casanova ile ilgili düşüncelerimle biramı içiyor, lastik gibi "cheeseburger"imi yemeye çalışıyordum. Uzun gün beni yormuştu. Sampson'u, çocuklarımı, Washington'daki evimi ve içinde canavarlar olmayan dünyamı özlemiştim. Scootchie hâlâ kayıptı. Onunla birlikte Güneydoğu'daki birkaç kadın da kayıptı.

Aklım durmadan Kate McTiernan ve onun hakkında duyduklarıma kayıyordu.

Bütün bunlar davayı çözmek için bir yol olabilirdi. Bilgiler beynimde toplanmıştı ama birleşip bir bütün olamıyordu. En azından bağlantılar yapılmıştı.

Casanova sadece güzel kadınları kaçırmıyordu. Aniden barda otururken bunun farkına vardım. *Bulabildiği en olağanüstü kadınları alıyordu. Ama sadece kırık kalpli güzelle-*

ri seçiyordu. Herkesin istediği ama kimsenin sahip olamadığı kadınlardı bunlar.

Onları civarda bir yerde saklıyordu.

Neden olağanüstü kadınlar? Bunu merak ediyordum. Mümkün olabilen tek cevap vardı. *Çünkü o da kendisinin olağanüstü bir erkek olduğuna inanıyordu.*

BÖLÜM 24

MARY ELLEN Klouk'u tekrar görmeye gidecektim. Ama sonra fikrimi değiştirdim. Kaldığım otele döndüm. Birkaç mesaj beni bekliyordu.

İlk mesaj Washington'daki arkadaşımdandı. Casanova'nın profilini çıkartmak için ihtiyacım olan bilgiler üzerinde çalışıyordu. Gelirken beraberimde "laptop" bilgisayarımı getirmiştim. Buradaki çalışmalarımı kendi bilgisayarımda sürdürecektim.

Mike Hart adında bir gazeteci beni dört kere aramıştı. Adamın adını ve gazetesini hatırlıyordum. Florida'da *Ulusal Yıldız* adında bir gazete çıkarıyordu. Gazetecinin takma adı Kalpsiz Hart'tı. Kalpsiz Hart'ın kalbini kırmak için onu aramadım. Onun gazetesinin ön sahifesinde bir kere *Yıldız* olmuştum ve bu bana ömür boyu yeterdi.

Dedektif Nick Ruskin sonunda aramalarıma cevap vermiş ve kısa bir not bırakmıştı. *Bizim tarafta yeni bir şey yok. Olursa ararım.* Buna inanmak biraz zordu. Dedektif Ruskin ve onun sadık köpeği Davey Sikes'e güvenmiyordum.

Odamdaki rahatsız koltukta huzursuz ve kâbus dolu rüyalar görerek uyudum. Rüyamda bir canavar Edvard Munch'tan kalan bir resimde Naomi'yi kovalıyordu. Ben ise ona yardım edemiyordum. Sadece onları dehşet içinde izliyordum. Bir psikoterapist için rüyayı yorumlamak, açıklamak hiç de zor değildi.

Birden odamda birinin olduğuna dair bir duygu ile uyandım.

Elimi silahımın üstüne koyup kıpırdamadan yerimde kaldım. Kalbim çarpıyordu. Biri benim odama girmeye nasıl cesaret ederdi?

Yavaşça ayağa kalktım. Atış menziline girmemek için eğik duruyordum. Yarı karanlıkta gözlerimle etrafı taramaya çalıştım.

Perdeler tam kapalı olmadığı için dışarıdan gelen ışık odadaki şekilleri seçebilmeme yeterince yardım ediyordu. Duvarda dışarıdaki ağaçların yapraklarının dans eden gölgelerinden başka otel odasında hareket eden bir şey yoktu.

Banyoyu kontrol ettim. Önce silahım içeri uzandı sonra ben. Elimde silahla banyoyu ve odayı kontrol etmek kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu. Ama bir ses duyduğumdan emindim.

Sonunda kapının altından uzatılmış bir kâğıt parçasını fark ettim. Işığı açmadan önce emin olmak için birkaç saniye bekledim.

Siyah-beyaz bir fotoğraf bana bakıyordu. Birden tüm bilgiler beynimde belirmeye başladı. 1900'lü yıllarda koloni devrine ait bir İngiliz kartpostalıydı. O zamanlar bu kartpostallar Batı'daki koleksiyoncular tarafından pek tutuluyordu. Çoğu hafif pornografik fotoğraflardı.

Bu eski moda fotoğrafa daha yakından bakmak için eğildim.

Kartta, bir elinde Türk sigarası içen akrobatik bir şekilde poz vermiş bir odalık vardı. Esmer ve çok güzel genç bir kadındı. Beline kadar çıplaktı ve baş aşağı durduğundan göğüsleri ters gibi duruyordu.

Kartı bir kalemle kaldırdım.

Pul yapıştırılması gereken yüzeyinde baskılı bir yazı vardı. *Güzel ve zeki odalıklar iyi bir cariye olabilmeleri için çok iyi eğitilirler. Güzel dans etmeyi, birkaç enstrüman çalmayı ve şiir yazmayı öğrenirler. Cariyeler haremin en kıymetli parçaları, hatta imparatorun en değerli mücevherleridir.*

Yazının altında mürekkep baskılı bir imza vardı. *Giovanni Giacomo Casanova de Seingalt.*

Benim burada, Durham'da olduğumu biliyordu. Kim olduğumu da biliyordu.

Casanova bana bir davetiye bırakmıştı.

BÖLÜM 25

YAŞIYORUM.

Kate McTiernan çok az aydınlatılmış bir odada gözlerini yavaşça açtı.

Birkaç kere gözlerini açıp kapadı. Daha evvel hiç gelmediği bir otel odasında olduğunu düşündü. Jim Jarmusch'un sanat filmlerinde bile böyle acayip otel odaları yoktu. Ama bunun önemi yoktu. Ölmemişti ve yaşıyordu.

Birden göğsünden vurulduğunu hatırladı. Sonra silahı ateşleyeni hatırladı. Uzun boylu... Uzun saçlı.. Kibar ve konuşmaya yatkın bir ses. *Altıncı derecede bir hayvan.*

Doğrulmaya çalıştı ama hemen yapamadı. Biraz doğrulduğunda ise ağzından yüksek sesle "Vay canına..." çıktı. Ağzının içi ve boğazı kurumuştu. Beyninde yankılanan duyduğu kendi çatlak sesini tanımakta güçlük çekti. Dili ağzının içinde paslanmış gibiydi.

Ben cehennemdeyim, hem de Dante'nin Cehennem'inin tam ortasındayım, diye düşündü. Korkmaya başladı. Her şey onu dehşete düşürüyordu. Başına gelenler çok ani

ve beklenmedik bir anda olmuştu. Alışmakta güçlük çekiyordu.

Bütün eklem yerleri felçli gibiydi ve ağrıyordu. Bedeninde ağrımayan yer yoktu. Üzerinde yüz kilo ağırlık varmış gibiydi. Başı sanki büyümüştü ve içinde çürük bir meyve vardı. Bütün ağrılarına rağmen kendine saldıranı hatırlıyordu. Uzun boylu, genç ve güçlü biriydi. Başına gelenlerin gerçek olduğundan emindi.

Evinde uğradığı korkunç saldırıdan bir şey daha hatırlıyordu. Adamın kullandığı sersemletici tabanca ya da onu hareketsiz hale getiren bir alet. Ayrıca kloroform veya halothen kullanıyordu. Başının çatlayacak gibi ağrımasına bunlardan biri neden olmuştu.

Odadaki hafif ışık maksatlı açık bırakılmıştı. Tavana gömülü, modern görünüşlü spot lambalardandı. Tavan alçaktı, en fazla iki buçuk metre yüksekliğindeydi.

Oda yeni inşa edilmiş gibiydi ya da yakın bir zamanda şekli değiştirilmişti. Dekor zevkli birinin elinden çıkmıştı. Eğer Kate'in zamanı ve parası olsaydı, o da evini böyle döşerdi.

Gerçek bir pirinç kayrola, pirinç kulplarla süslü antika bir tuvalet masası ve tıpkı Kate'in odasındaki gibi karyolanın başına bağlanmış renkli eşarplar vardı. Bu Kate'e çok tuhaf geldi.

Odada hiç pencere yoktu. Dışarı çıkmak için sadece kalın keresteden yapılmış bir kapı vardı.

"Güzel dekor" diye mırıldandı Kate. "Sapıklık başlangıcı... Hayır. İlerlemiş sapıklık." Küçük dolabın kapısı yarı aralıktı ve aralıktan içini görebiliyordu. Ama içerde gördükleri kanını dondurdu.

Giysilerini bu korkunç yere beraberinde getirmişti. Bu iğrenç hapishane hücresine... Bütün giysileri dolapta asılıydı.

Son kalan gücünü kullanarak yatakta dik oturmak için kendini zorladı. Sarf ettiği güç yüzünden kalbi duracak sandı. Göğüs kafesinde hissettiği baskı Kate'i korkuttu. Kolları ve bacakları kurşun gibi ağırdı. Bütün gücünü toplayarak inanmayan gözlerle dolaba bakmaya çalıştı.

Dikkatle bakınca birden dolaptaki giysilerin kendi giysileri olmadığını fark etti. Adam gidip onun *giysilerinin aynılarını veya benzerlerini* almıştı. Hepsi Kate'in stilinde ve zevkine uygundular. Hepsi yepyeniydi. Bazılarından mağazanın etiketleri sallanıyordu. Tamamı Kate'in alışveriş ettiği mağazadan alınmıştı. Birden gözlerini odanın öbür ucundaki antika tuvalet masasına çevirdi. Kullandığı parfümler de oradaydı: Obsession, Safari ve Opium. Adam bunları da Kate için satın almıştı.

Yatağının başucundaki komodinin üzerinde son aldığı kitap olan Bütün Sevimli Atlar duruyordu.

Benim hakkımda her şeyi biliyor.

BÖLÜM 26

DR. KATE MCTIERNAN uyudu. Uyandı. Biraz daha uyudu. Kendisi ile *uykucu* diye alay etmeye başladı. Tıp Fakültesi'ne girdiğinden beri hiç bu kadar çok uyumamıştı.

Zihninin biraz berraklaşmasının daha başındaydı. Dikkatini toparlayabiliyor, kendini kontrol edebiliyordu. Sadece zaman kavramını yitirmişti. Sabah mı akşam mı bilmiyordu. Hatta günleri bile çıkartamıyordu.

Kate uyurken lanet olası adam, o esrarengiz odaya gelmiş olmalıydı. Bunu düşünmek bile Kate'i hasta ediyordu. Kate'in görebileceği şekilde başucundaki komodine bir not bırakılmıştı. Elle yazılmış notu okurken Kate'in parmakları titriyordu.

Sevgili Dr. Kate,

Bunu okumanı istiyorum. Böylelikle beni ve evin kurallarını daha iyi anlayacaksın. Muhtemelen bu mektup eline geçen en önemli mektup olacaktır. Bu yüzden çok dikkatli oku ve lütfen ciddiye al.

Hayır deli veya kontrolümü kaybetmiş değilim. Tam tersi, aklım çok başımda. Okulda delilik üzerine öğrendiklerini düşünürsen benim deli olmadığımı anlayacaksın. Ben ne istediğimi biliyorum. Birçok insan ne istediğini bilmez. Sen biliyor musun Kate? Bu konuyu daha sonra seninle konuşuruz. İlginç bir tartışma olabilir. Gerçekten ne istediğini biliyor musun? İstediklerini elde ettin mi? Hayır... Neden? Toplum uğruna isteklerini frenliyorsun. Toplum nedir ki? Toplumu kimler oluşturuyor? Bizler kimin istediği hayatı yaşıyoruz?

Burada çok mutlu olacaksın, diye seni kandırmaya çalışmıyorum. Bu başlangıç için hatalı bir davranış olur. Bu yüzden hoş geldin demek için ne bir sepet meyve ne de bir şişe şampanya hazırladım. Gördüğün gibi buradaki yaşamında rahat etmen için her şeyi senin zevkine göre hazırlamaya çalıştım. Bütün bunları belirtmemdeki neden, seninle iyi bir başlangıç yapıp iletişim kurabilmek.

Burada geçici bir süre kalacaksın. Eğer -ki bu eğer çok önemli- söylediklerimi dinlersen, buradan gideceksin. Bu yüzden beni iyi dinle Kate.

Beni dikkatle dinliyor musun? Lütfen dinle Kate. Kızgınlığından ve kafanın içindeki düşüncelerden uzaklaş. Şunu iyi bil, ben deli değilim.

Zaten en önemli nokta bu. Kendimi kontrol edebilirim. Sen aradaki farkı mutlaka bilirsin. Senin ne kadar parlak biri olduğunu biliyorum. Ülkenin en erdemli tıp öğrencisisin. Diğer sahip olduğun üstün özellikleri de biliyorum.

En önemlisi ise benim için ne kadar özel biri olduğun. Buna inan. Bu yüzden burada güvenliktesin ve bu yüzden bir süre sonra gidebileceksin.

İsteklerime uygunsun ve ben seni binlerce kadının arasından seçtim. Kendini şanslı sayabilirsin. Senin ne kadar komik ve neşeli biri olduğunu biliyorum. En zor zamanlarda bile

kahkahayla gülebilen bir insansın. Seni herkesten daha iyi tanıyorum... Daha fazla tanımak için çalışıyorum. Seni, senden daha iyi tanıyorum Kate.

Şimdi gelelim kötü haberlere. Yanlız bu bölüm yukarıda anlattıklarım kadar önemlidir.

Bunlar evin kuralları ve çok dikkatle öğrenip yorumlanması gerekiyor:

1- En önemli kural: Asla kaçmaya çalışmayacaksın. Aksi takdirde hemen öldürülürsün. Bu da her ikimiz için çok acı olur. Bana inan, bu karar kesindir. Kaçmaya teşebbüste acıma ya da bağışlama yoktur.

2- Bu kural sadece senin için Kate. Karate bilgini ve gücünü benim üzerimde asla denemeye kalkmayacaksın. (Az kalsın karate kıyafetini de getirecektim ama seni heveslendirir diye vazgeçtim.)

3- Hiçbir zaman yardım istemek için seslenmeyeceksin. (Seslenirsen haberim olur.) Eğer yardım istersen yüzüne ve genital bölgelerine işkence yapılacaktır.

Hissediyorum, daha fazla bilgilendirilmek istiyorsun. Her şeyi bilmek istiyorsun. Ama burada işler böyle yürümez. Nerede olduğunu düşünmekten vazgeç. Bunu tahmin bile edemezsin. Zaten bunu düşünmek sana sadece baş ağrısı verir. Şimdilik bu kadar. Sana bilmen gerekenden fazlasını anlattım. Burada güvenliktesin. Seni, tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum. Seninle konuşabilmek için sabırsızlanıyorum.

Casanova

Kâbus dolu, modern hapishane hücresini adımlarken *işte şimdi kafayı yemek üzeresin,* diye düşündü Kate McTiernan. Bu oda onun yeryüzündeki cehennemi olmuştu.

Hâlâ havada yüzer gibiydi. Vücudundaki hareketleri tuhaf hissediyordu. Adam ona saldırdığında başını bir yere çarpıp çarpmadığını merak etti.

Tek bir düşüncesi vardı. *Nasıl Kaçarım?* Durumunu her şekilde incelemeye başladı. Kaçmak için önce en basit olanakları gözden geçirdi.

Odada sadece bir kapı vardı ve kalın keresteden yapılmış, çift kilitli bir kapıydı. Kapıdan başka dışarı çıkacak bir yer yoktu.

Hayır! Kapıdan başka bir çıkış daha olmalıydı. Önce en basit olanıyla başlamalıydı.

Zekâ geliştirmek için fazladan aldığı kurslarda sorulan oyunları ve bilmeceleri hatırlamaya çalıştı. Herkesin çözmek için uğraştığı problemleri nasıl bir hareketle çözdüğünü düşündü. Evet kibrit çöpleri ile yapılmış Romen rakamlarıyla yazılı bir denklemdi:

$$X\ I + I = X$$

Soru; hiçbir kibrit çöpüne dokunmadan, hiç kibrit çöpü ilave etmeden ve hiçbir çöp almadan tersten nasıl eşitlik sağlanır?

Çıkış yok.

Basit yöntemler de yok.

Problem baştan çözümlenir gibi değildi, en azından çöplere dokunmadan olmazdı. Öğrenciler kafa patlatırken, Kate çözümü en basit yöntemi düşünerek görmüş-

tü. Kibrit çöplerinin durduğu sahifeyi baş aşağı çevirmişti.

$$X = I + I X$$

Ama bu hücre odayı kâğıt gibi baş aşağı çeviremezdi. Yapabilir miydi? Zemindeki tahtaları ve tavandaki kaplamaları inceledi. Tahtalar yeni ağaç gibi kokuyordu. Belki adam inşaatçıydı, belki marangoz veya mimar.

Çıkış yok.

Basit yöntemler de yok.

Kate yenilgiyi kabul edemezdi.

Adamı kandırmayı düşündü. Eğer kendini zorlarsa onu baştan çıkarabilirdi. Hayır, o çok akıllı biriydi. Hemen anlardı. Bu daha da kötü olurdu.

Mutlaka bir yol vardı. Kate bunu bulacaktı.

Yatağının başucunda duran nota baktı. *Asla kaçmaya çalışmayacaksın. Aksi takdirde hemen ölürsün.*

BÖLÜM 27

ERTESİ gün öğleden sonra Sarah Duke Gardens'a gittim. Naomi altı gün önce burada ortadan kaybolmuştu. Oraya gitmek ihtiyacını hissettim. Etrafı görmek ve yeğenimi düşünmek istedim. Bu sanki özel bir ziyaretti.

Yaklaşık elli dönümlük bir arazi üzerinde küçük korular, ağaçlı bahçeler, Tıp Fakültesi'nin binaları ve Tıp Merkezi bulunmaktaydı. Casanova adam kaçırmak için buradan daha iyi yer bulamazdı. Muhtemelen buralarda bir yerde durmuş ve etrafı gözetlemişti. Kendine kusursuz bir yer ayarlamış olmalıydı. Dikkat çekmeden kızı kaçırmıştı. Bu nasıl mümkün olmuştu?

Naomi'nin kaybolduğu gün orada olan birkaç öğrenci ve okul görevlisi ile görüştüm. Bahçe kapıları gün ışırken açılıyor, kararırken kapanıyormuş. Naomi son olarak öğleden sonra saat dört civarında görülmüş. Demek Casanova gün ışığında kızı kaçırmıştı. Bunu nasıl gerçekleştirdiğini bir türlü kafamda canlandıramıyordum. Zaten ne FBI ne de Durham Polisi bu işi çözebiliyordu.

İki saat boyunca bahçelerde ve koruda dolaştım. Sonunda içimden bir ses Scootchie'nin o an *durduğum yerde* kaçırıldığını söylüyordu. Burası arazide Terraces diye

bilinen çok güzel bir yerdi. Ziyaretçilerin bahçeye girmek için içinden geçtikleri "pergola"ya çok yakındı. Hemen yanında sevimli tahta merdivenlerle içinde balıkların yüzdüğü, doğal şekil verilmiş kayalarla çevrili gölete iniyordu. Etrafında oturmak için banklar kayaların üzerindeki setlere serpiştirilmişti. Çevrede renk renk laleler, azelyalar, kamelyalar ve irisler açmıştı. Scootchie'nin böyle bir yere bayılacağını biliyordum.

Parlak kırmızı ve sarı lalelerin olduğu bir yerde dizlerimin üzerine çöktüm. Üzerimde açık gri bir elbise ve yakası açık beyaz gömlek vardı. Yumuşak ve ıslak toprak pantolonumu kirletebilirdi ama umurumda değildi. Başımı eğip Naomi için ağlamaya başladım.

BÖLÜM 28

KATE bir ses duyduğunu sandı. Sonra hayal gördüğünü düşündü. Evet, burada kafayı üşütmesi hiç de zor değildi.

Sesi tekrar duydu. Zemindeki tahtadan çıkan bir sesti. Kapı açıldı ve içeriye tek bir laf bile etmeden o adam girdi.

İşte Casanova. Bu sefer yüzünde başka bir maske vardı. Karanlıklar Tanrısı gibi görünüyordu. İnce ve atletikti. Kate adamın böyle garip maskelerle fantezilerini tatmin ettiğini düşündü. Görünüş olarak uyuşturucu bağımlısı bir öğrenci ya da otopsi odasındaki kadavraya benziyordu.

Kate kafasında bir yere yazmak için adamın giysilerini inceledi. Dar, soluk renkli bir blucin, siyah kenarları çamurlu kovboy çizmesi giyiyordu. Üstü tamamen çıplaktı. Vücuduyla pek gururlanıyordu. Kate adamın her kıvrımını zihnine yerleştiriyordu. *Kaçtıktan sonra* bu bilgiler ona gerekecekti.

Kate "Bütün kuralları okudum" derken sesinin sakin çıkmasına gayret etti. Bütün vücudu titriyordu. "Her şey çok açık ve net belirtilmiş."

"Teşekkür ederim. Kurallardan kimse hoşlanmaz.

Ben de hoşlanmam ama bazen kural koymak gerekli oluyor."

Maske adamın yüzünü saklıyordu ve bu yüzden Kate'in dikkatini çekiyordu. Gözlerini maskeden ayıramıyordu. Kate'e Venedik'te karnavalda kullanılan süslü, renkli şekilli maskeleri hatırlatıyordu. Elle boyanmış, en ince detaylarına kadar özenilmiş, sanat eseri sayılabilecek bir maske idi.

Beni etkilemek için mi uğraşıyor? diye Kate merak etti. *Belki de maksadı beni baştan çıkarmak.*

"Neden maske takıyorsun?" diye sordu Kate. Sesinin tonunu şikâyetten uzak, meraklı birinin tonlamasına benzetmeye çalıştı.

"Sana yazdığım notta belirttiğim gibi, bir gün serbest kalacaksın. Buradan gidebileceksin. Senin için planım bu. Üzülmene dayanamam."

"Eğer uslu durursam, eğer sana itaat edersem."

"Evet, uslu durursan. Sana karşı kötü davranmak istemiyorum Kate. Seni çok beğeniyorum."

Kate adama bir yumruk atmak istedi. Arkasından da bir tekme, ama *henüz değil,* diye kendini uyardı. *Kesin emin olana kadar olmaz. Bunu sadece bir kere deneyebilirsin.*

Casanova, Kate'in aklından geçenleri okuyor gibiydi. Çok zeki ve hızlı biriydi.

"Karate yok." dedi adam. Kate adamın bunu söylerken maskesinin altında güldüğünü hissetti. "Lütfen hatırla Kate, ben seni dojo'da karate yaparken seyrettim. Çok hızlı ve güçlüsün. Ama ben de öyleyim. Dövüş sanatına hiç yabancı değilim."

"Düşündüğüm bu değildi." diye Kate homurdandı. Tavana bakıyordu. Sonra gözlerini aşağıya indirdi. Bu durumda rol yapmak en iyisi, diye düşündü. Emma

Thompson veya Holly Hunter gibi oynayamasa da, vasat bir oyun çıkarabilirdi.

"Özür dilerim. Beni affet. Bir daha aklından geçtiğini sandığım şeyi söylemeyeceğim. Sana söz veriyorum." Adam böyle konuşurken tamamen aklı başında görünüyordu. Ama bu Kate'i daha da korkuttu. Eğer sıradan bir evin odasında oturup havadan sudan bir konuşma yapsalar fazla korkmazdı. Ama bu dehşet yuvasında konuşmak Kate'i çok korkutuyordu.

Adamın ellerine baktı. Parmakları uzundu. Hatta zarif bile sayılabilirdi. Acaba mimar mıydı? Bir doktorun elleri olabilir miydi? Belki de sanatçı... Ama kesin bir inşaat işçisinin elleri değildi.

"Pekâlâ, benim için aklından neler geçiyor?" Kate açık konuşmaya karar vermişti. "Neden buradayım? Neden böyle bir oda? Giysilerim, eşyalarım neden buradalar?"

Casanova sakin ve kibar bir tonda konuşmaya başladı. "Sanırım âşık olmak istiyorum. Bir süre aşk dolu yaşamak istiyorum. Mümkün olsa her günümün romantik geçmesini istiyorum. Hayatımda özel bir şey olduğunu hissetmek istiyorum. Sevdiğim biriyle yakın olmak istiyorum. Ben başkalarından farklı biri değilim. Tek farkım hayal kurmak yerine harekete geçmek oluyor."

"Hiçbir şey hissetmeden mi?" diye sordu Kate. Onun duygularına önem veriyor gibi görünmeye çalışıyordu. Aslında psikopatların duygusuz olduğunu biliyordu.

Casanova omuzlarını silkti. Kate maskesinin altında onun yine güldüğünü hissetti. "Bazen çok duygulandığımı hissediyorum. Aslında çok duygusal biriyim. Sana ne kadar güzel olduğunu söyleyebilir miyim?"

"Bu şartlar altında söylememeni tercih ederim." dedi Kate.

Tekrar güldü. Hoş bir gülüştü. Yine omuzlarını silkti. "Pekâlâ anlaşıldı. Aramızda tatlı bir konuşma olması mümkün değil. En azından şimdilik. Romantik olabilirim ama genelde böyle olmayı tercih ederim." diyerek Kate'e saldırıya geçti.

Kate adamın ani saldırısına hazırlıklı değildi. Aniden sersemletici tabancasını çıkarttı ve sert bir hareketle Kate'i itti. Kate başını odanın duvarına sert bir şekilde çarptı ve yere düştü. Tabancasının ateşlendiğinde çıkardığı klik sesini hatırladı. Ozon kokusu etrafa yayıldı. Kate yere düştüğünde evin sallandığını hissetti. Ne biçim bir yer burası, diye bir an aklından geçirdi.

"Oh Tanrım, hayır..." diye ağzından şikâyet dolu bir ses çıktı. Adam tamamıyla üstüne çullanmıştı. Adam üstünde elleri ve ayaklarıyla kadını döver gibi hareket ediyordu. Kate bir an beni öldürecek, diye düşündü. Böyle ölmek istemiyordu. Hayatının bu şekilde sona ermesini istemiyordu.

Kate duyduğu öfkenin yükseldiğini hissetti. Çok zorlanarak bir tekme atmaya çalıştı. Kollarını yerinden kımıldatamıyordu. Göğsünün içi yanıyor gibiydi. Adamın çılgınca bluzünün düğmelerini açtığını fark etti. Elleri bütün vücudunda dolaşıyordu. Adamın organının sertliğini hissetti. Vücuduna bastırıyordu.

"Hayır, lütfen... Hayır" diyen sesini çok uzaklardan geliyor gibi duydu.

Adam iki eliyle göğüslerini hamur gibi yoğuruyordu. Kate ağzının kenarındaki çatlaktan sızan kanın tadını dilinde hissedince ağlamaya başladı. Çok zor nefes alıyordu, şok geçirdiğini anladı.

Adam dişlerinin arasından "Sana kibar davranmaya çalıştım." diye fısıldadı.

Birden durup ayağa kalktı. Pantolonunun fermuarını açtı. Bir hareketiyle pantolonunun ayak bileklerine kadar düşmesini sağladı. Çıkartmayı bile denemedi.

Kate dehşetle adama baktı. İri bir penisi vardı. Tamamen gerilmişti. Kan dolmuş damarları çok belirgindi. Kendini kadının üzerine bıraktı. Penisini tutarak Kate'in vücudunda, göğüslerinde, boğazında ve sonunda ağzında, gözlerinde dolaştırdı.

Kate şuurla şuursuzluk arasında gidip geliyordu. Aklını kaçırmamak için düşünüyor, aklına gelen her şeyi düşünmeye çalışarak kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

"Gözlerini açık tut Kate." diye emretti adam. "Bana bak Kate, gözlerin o kadar güzel ki. Gördüğüm en güzel kadınsın. Bunu biliyor muydun? Ne kadar arzu verici bir kadın olduğunu biliyor muydun?"

Adam transa geçmişti. Kate'in vücudu üzerinde güçlü vücudunu yılan gibi hareket ettiriyor, defalarca kadının içine girip çıkıyordu. Bir ara durup kadının göğüslerini, saçlarını ve yüzünü okşadı. Çok nazık bir şekilde okşuyordu. Bu Kate'i daha da sinirlendirdi. Aşağılandığını hissederek şiddetli bir utanç duydu. Adamdan iğreniyordu.

"Seni çok seviyorum Kate. Sana olan sevgimi kelimelere sığdıramıyorum. Daha önce hiç böyle şeyler hissetmemiştim. Hiç böyle olmamıştı."

Kate birden adamın kendisini öldürmeyeceğini fark etti. Onun yaşamasına izin verecekti. Canı her istediğinde gelip gidecekti. Kate daha fazla bu dehşete dayanamadı. Direnmeyi bıraktı. Kendinden geçti.

Adamın vedalaşmak için kendisini yavaşça öptüğünü hissetmedi.

"Seni seviyorum Kate. Bu olanlardan dolayı çok üzgünüm. Bu arada, ben istersem her şeyi *hissedebilirim.*"

BÖLÜM 29

NAOMI'NİN Hukuk Fakültesi'nden sınıf arkadaşı acil olarak beni aradı. Adının Florence Campbell olduğunu ve en kısa zamanda benimle görüşmek istediğini söyledi. *"Sizinle mutlaka konuşmak zorundayım Dr. Cross."* diye ilave etti. Onunla Duke Kampusü'ndeki Bryan Üniversite Merkezi'nde buluştum. Florence, daha yirmi yaşlarının başında olmasına rağmen, orta yaşlı bir zenci kadın davranışında ve olgunluğundaydı. Artık iyice alıştığım manolya ağaçlarının çevrelediği, gotik tarzı binalarla süslü bahçede dolaştık. Her ikimiz de bu çevreye uygun değil gibiydik.

Başlangıçta Florence bana uzun boylu ve esrarengiz görünüşlü geldi. Kıvırcık sık saçlarını tepesinde Nefertiti gibi toplamıştı. Acayip görünüşü belki de eski moda giyimi ve davranışından geliyordu. Aslında Mississippi ve Alabama'da hâlâ bu tip siyah kadınlara rastlayabilirdiniz.

Florence lisansaltı çalışmasını Mississippi Eyalet Üniversitesi'nde tamamlamıştı.

"Ben, çok... Çok üzgünüm Dr. Cross." dedi, yolun

kenarındaki banka otururken. "Sizden ve ailenizden af diliyorum."

"Neden af diliyorsun Florence?" diye sordum. Ne demek istediğini anlamamıştım.

"Dün kampuse geldiğinizde sizinle görüşmek için bir çaba sarf etmedim. Kimse Naomi'nin gerçekten kaçırıldığına inanmadı ve bir şey söylemedi. Durham Polisi kabul bile etmedi. Çok kaba davrandılar. Naomi'nin başının gerçekten belada olduğuna inanmak istemediler."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Florence'a sorduğum sual aslında saatlerdir kafamda dönüp dolaşıyordu.

Dikkatle gözlerimin içine bakarak: "Çünkü Naomi bir Afro-Amerikan kadını. Durham Polisi ve FBI beyaz kadınlara gösterdikleri ilgiyi siyah kadınlara göstermezler."

"Sen buna inanıyor musun?"

"Bu bir gerçek, neden inanmayayım ki? Frantz Fanon, bu fanatiklerin geçici olarak toplumumuzun kültürünü, ekonomisini ve ruhsal durumunu gömdüklerini söylüyor. Ben buna da inanıyorum."

Florence söylediklerinde çok ciddiydi. Kolunun altında Albert Murray'ın *Omni-Amerikalılar* adlı kitabı vardı. Onun tarzını sevmeye başlamıştım. Artık Naomi hakkında ne sırrı varsa öğrenmenin zamanı gelmişti.

"Bana buralarda neler olduğunu anlat Florence. Yanlız bildiklerini Naomi'nin amcasına, ya da bir polis dedektifine anlatır gibi değil, ben olduğum için anlat. Birinin yardımına ihtiyacım var. Burada, Durham'da *garip* şeyler olduğuna dair ısrarlıyım."

Florence gülümsedi. Yüzüne düşmüş bir perçemini eliyle kaldırıp saçının arasına soktu. Bazen Immanuel Kant, bazen de *Rüzgâr Gibi Geçti*'deki Prissy oluyordu. "Bildiklerimi size anlatacağım Dr. Cross. Bu size yurtta-

ki diğer kızların Naomi'den neden bıktıklarını da açıklayabilir."

Manolya kokan havadan ciğerlerine derin bir nefes çekti. "Her şey Seth Samuel Taylor ile başladı. Durham projesinde sosyal görevli olarak çalışıyordu. Naomi'yi Seth ile ben tanıştırdım. Seth benim kuzenim olur." Bunları anlatırken tereddütle bana baktı.

"Buraya kadar her şey normal görünüyor." diye onu cesaretlendirdim.

"Geçtiğimiz yıl, Aralık ayında Seth ile Naomi birbirlerine âşık oldular. Naomi bulutların üstünde yürür gibiydi. Gözlerinde yıldızlar parlıyor gibiydi. Siz de biliyorsunuz, bu hiç de onun tarzı değildi. Seth önceleri yurda geliyordu ama sonra Naomi, Seth'in Durham'daki apartmanına taşındı."

Naomi'nin birine âşık olduğunu Cilla'ya söylememesi beni şaşırtmıştı. Bundan bize neden bahsetmemişti? Hâlâ yurttaki diğer kızlarla bunun ne ilgisi olduğunu anlamamıştım.

"Duke Kampusü'nde bir erkeğe âşık olan ilk kız Naomi değil ki. Ayrıca aşık olmanın tuhaf bir yanı olduğunu sanmıyorum."

"Bu sıradan bir aşk hikâyesi değil. Önemli olan Naomi'nin her olaya parmak sokan siyah bir erkekle beraber olması. Seth'i herkes tanır. Buraya genellikle üzeri toz içinde asi bir kıyafet, kirli çizmeler ve işçilerin giydiği bir deri ceketle geliyordu. Naomi de ona benzemeye başladı. Kampuste, işçilerin aralarında ortaklaşa giydiği eski bir şapka ile dolaşmaya başladı. Bazen Seth'in üzerinde 'Esir İşçi' yazılı garip bir kasket giyip geldiği bile oldu. Dedim ya Seth aykırı biridir. Burada kendi rengindeki kardeşleriyle alay edercesine konuşur, onların yaşam tarzlarıyla dalga geçerek onları kızdırırdı. Kızları, kafalarının içinin boş olmasıyla suçlardı. Zencilerin

yurtlarda kâhyalık ve temizlik işlerinde çalışmalarını aşağılardı."

"Peki sen kuzenin Seth hakkında ne düşünüyorsun?"

"Seth dünyaya başını derde sokmak için gelmiş biridir. Fikirlerini kabul etmeyen herkesle tartışıp kavga eder. Zenci haklarının baş savunucusudur. Ve bütün bunların ötesinde harika bir insandır. O cesur biridir ve diğer korkaklar gibi 'evet efendim sepet efendim' demez. Eğer kuzenim olmasaydı ben de..." diye çapkın bir ifadeyle sözünü yarım bıraktı.

Florence'ın açıksözlü olması hoşuma gitmişti. Dobra konuşan, cesur bir küçükhanımdı. Onu tanıdıkça, başta tuhafıma giden saç şeklini bile şimdi beğenmeye başlamıştım.

"Naomi ile iyi arkadaş mıydınız?" diye sordum.

"Başlangıçta değildik. Sanırım her ikimiz de Hukuki Kararlar dersinde birbirimize rakiptik. Bu derste sadece bir siyah kadın öne geçebilir. Ama ilk yıl ikimiz de sınıfın önündeydik. Notlarımız hemen hemen eşitti. Naomi'yi çok severim. O harika biridir."

Birden Naomi'nin ortadan kaybolmasıyla erkek arkadaşının bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. Belki de Kuzey Carolina'daki kaçırma ve seri cinayetlerle bir bağlantısı olmayabilirdi. Florence aklımdan geçenleri anlamış gibi baktı.

"Seth çok iyi biridir. Sakın onu üzecek bir şey yapmayın." diye beni uyarmaya çalıştı. "Hatta aklınıza bile getirmeyin."

"Belki sadece onun *bir* bacağını kırarım." dedim.

"Bir öküz kadar güçlüdür." diye beni tekrar uyardı.

"*Ben* de öküz kadar güçlü biriyim." diyerek Florence Campbell'a ufak sırlarımdan birini itiraf ettim.

BÖLÜM 30

SETH SAMUEL TAYLOR'un koyu renk gözlerine dikkatle baktım. O da bana baktı. Bakmaya devam ettim. Gözleri siyah mermer gibi parlak ve badem şeklindeydi.

Naomi'nin erkek arkadaşı uzun boyu, adaleli vücuduyla güçlü bir işçiye benziyordu. Bir öküzden çok genç bir aslana benziyordu. Çok acı çeker bir hali vardı ve durumu ona soru sormamı engelliyordu. Naomi'yi kaybettiğine inanmış gibiydi.

Seth Taylor tıraş olmamıştı ve günlerdir uyku uyumadığı da belliydi. Hatta, Naomi kaybolduğundan beri üstündekileri bile değiştirmemiş olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim. Üzerinde tişörtün üstüne giydiği buruşuk bir mavi gömlek, 501 blucin vardı. Ayaklarındaki çizmeler hâlâ toz içindeydi. Ya gerçekten çok üzgündü ya da çok iyi bir aktördü.

Tokalaşmak için elimi uzattım. Kuvvetle elimi sıktı. Elimi geri çektiğimde mengeneye sıkıştı sandım.

"Bok gibi görünüyorsun." oldu ilk cümlesi.

"Sen de öyle." diye karşılık verdim.

"Canın cehenneme." deyince ikimiz de gülümsedik. Bu siyahların eski usul sokakta selamlaşmasıydı.

Seth'in gülümsemesi sıcak ve bulaşıcıydı. İlk bakış-

ta insana güven vermeyen görüntüsü vardı ama ters bir etki yaratmıyordu. İlk defa böyle biriyle karşılaşıyordum.

Burnunun birkaç kez kırıldığı dikkatle bakınca anlaşılıyordu. Buna rağmen çok yakışıklıydı. Varlığıyla olduğu yeri dolduruyordu. Tıpkı Naomi gibi. İçimdeki dedektif, Seth Taylor'u tanımak için sabırsızlanıyordu.

Seth Taylor, Durham'da işçilerin yaşadığı mahallelerden birinde, eski bir evde yaşıyordu. Daha önce burada tütün fabrikasında çalışan zenciler yaşamıştı. İki katlı olan bu eski ev tamir görerek iki ayrı daire haline getirilmişti. Koridorda Arrested Development ve Ice-T'nin posterleri vardı. Oturma odası arkadaşları ve komşularıyla tıklım tıklım doluydu. Yerini göremediğim bir teypte acıklı Smokey Robinson şarkıları çalıyordu. Dostlarının hepsi Naomi'yi aramak için yardım etmeye gelmişlerdi. Beni de müttefikleri gibi kabul ettiler. Hepsi benimle Naomi hakkında konuşmak için sabırsızlanıyordu. Kimse Seth Samuel'den şüphe bile etmiyordu.

İçlerinden biri bana yapışmıştı. Akıllı ve duygulu gözleri, kremalı kahverenkli teni olan bir kadındı. Keesha Bowie adlı bu kadın otuzlu yaşlarının başındaydı ve Durham'da posta görevlisi olarak çalışıyordu. Naomi ile Seth'in kadına psikoloji eğitimi yapması için baskı yaptıklarından bahsetti. Naomi ile ben bunu aylar önce yapmıştık.

"Naomi tahsilli, bilgili bir insandır. Siz zaten bunu biliyorsunuz. Ama Naomi hiçbir zaman bilgisini ve yeteneklerini başkalarını küçük düşürmek için kullanmamıştır. Ayakları tamamen yere basan bir insan. Kimse için kötü düşünmez. Başına gelenler bizi çok üzdü Alex."

Keesha ile biraz daha konuştuktan sonra onu sevmeye başladım. Akıllı ve sevimli bir kadındı ama şu an

bu tür şeylerle uğraşacak zamanım yoktu. Seth'i aradım ve onu ikinci katta tek başına buldum. Yatak odasının penceresi açıktı ve dışarda pencerenin hemen altından başlayan çatının kiremitleri üzerinde oturuyordu. İçerde bir yerde Robert Johnson blues söylüyordu.

"Yanına gelip oturmamda bir sakınca var mı?" diye sordum. "Bu eski çatı ikimizi de çeker mi?"

Seth gülümsedi, "Eğer çekmezse ikimiz de aşağıya düşeriz. Bu da herkes için iyi bir hikâye olur. Hem düştüler hem de boyunlarını kırdılar diye alay bile ederler. Gel haydi... Burasının ikimizi de çekebileceğini biliyorsun." dedi. Konuşmasında sevimli ve müzikal bir tonlama vardı. Naomi'nin onu neden sevdiğini anlayabiliyordum.

Pencereden geçip çatıda Seth'in yanına oturdum. Karanlıkta bir süre Durham'ın ışıklarını seyrettik.

"Naomi ile ben hep burada otururduk." dedi yumuşak bir sesle.

"İyi misin?" diye sordum.

"Hiç bu kadar kötü olamamıştım." dedi. "Ya sen?"

"Daha kötüsü olamaz." dedim.

"Sen aradıktan sonra, ziyaretinin sebebini düşündüm. Sonra kendimi senin yerine koyarak düşünmeyi denedim. Yani bir polis dedektifi gibi. Naomi'nin kaybolması ile benim bir ilgimin olmasına dair bir düşüncenin olduğunu sakın bana söyleme. Lütfen zamanını boşuna harcama."

Dönüp Seth Samuel'e baktım. Başı önünde nerdeyse göğsüne değecek şekilde oturuyordu. Karanlıkta bile gözlerinin ıslaklığı belli oluyordu. Acısı elle dokunula-

cak kadar yoğundu. Ona üzülmemesini, Naomi'yi bulacağımızı söylemek istedim. Ancak nasıl bulacağım hakkında bir bilgim yoktu.

Uzun süre birbirimize dayalı durduk. İkimiz de kendi açımızdan Naomi'yi kaybettiğimizi düşünüyorduk.

BÖLÜM 31

O AKŞAM, FBI'da çalışan arkadaşlarımdan biri beni telefonla aradı. Kendisine beni araması için bir sürü not bırakmıştım. Beni aradığında zihinsel bozukluklarla ilgili dava istatistiklerini okuyor ve Casanova'nın profilini çıkarmaya çalışıyordum.

Ajan Kyle Craig ile seri şekilde adam kaçırma olayı olan Gary Soneji davasında tanışmıştım. Kyle her zaman dürüst davranan biriydi. Diğer FBI ajanları gibi kasılmaz, Büro standartlarına pek uymazdı. Bazen onun FBI'a ait olmadığını bile düşünürdüm. Fazla insancıl biriydi.

"Beni aradığın için teşekkürler yabancı." dedim. "Bugünlerde ne ile uğraşıyorsun?

Verdiği cevapla beni çok şaşırttı. "Şu anda Durham'dayım Alex. Açıkçası senin kaldığın otelin lobisindeyim. Haydi aşağıya gel de beraber otelin meşhur olmayan Bull Durham Bar'ında bir şeyler içelim. Seninle konuşmam gerek. Sana J. Edgar'dan özel bir haber getirdim."

"Hemen aşağıya geliyorum. Ben de Hoove'un ölü

taklidi yapmaktan başka işi olmadığını düşünmeye başlamıştım."

Kyle, pencere önünde iki kişilik bir masada oturuyordu. Pencereden Duke Kampusü'nün golf sahası görünüyordu. Biraz ilerde bir golf öğretmeni birine atış dersi vermekle meşguldu. Kyle ilgi ile onlara bakıyordu. Aynı ilgi ile ben de ona bakmaya başladım. İzlendiğini hissedince dönüp bana baktı.

"Başın dertten kurtulmuyor dostum." diye söze başladı. "Yeğeninin kaybolmasına çok üzüldüm. Ama, bu kötü şartlar altında bile, seni gördüğüme çok sevindim."

Tam karşısına oturdum. Karşılıklı konuşmaya başladık. Her zaman olduğu gibi karamsarlıktan çok uzaktı. Bu ona Tanrı'nın bir hediyesiydi. Bazı arkadaşlar Kyle'ın Büro için bulunulmaz biri olduğunu düşünürdü.

"Önce Ronald Burns hazretleri Durham'da boy gösterdi, şimdi de sen. Bu nasıl iş?"

"Anlat bakalım neler buldun?" diye lafa giriverdi. "Ben de arada eksiklerini tamamlarım."

"Öldürülen kadınların ruhsal profillerini inceliyorum. Reddedilen kadınlar... Kayıp kadınlar arasından bu *reddedilen* kadınların kişilikleri çok kuvvetli. Sanırım bunlar adamın başına bela oldular. Bu yüzden onlardan kurtulmak için öldürdü. Sadece Bette Anne Ryerson farklı. O, bir anneydi ve ruhsal tedavi görüyordu. Belki de bir sinir krizi geçirdi."

Ben konuşurken Kyle bir eliyle not alıyordu. Aynı zamanda beni onaylar gibi başını sallıyordu. "Bu söylediklerin varsayım, bir bilgi ya da yardım sayılmaz." dedi. Başını yazdıklarından kaldırıp gülümsedi. "Ama yine de bizden yarım adım öndesin. Bu reddetme teorisini hiç kimseden duymadım. Eğer adam manyağın tekiyse bu çok iyi varsayım Alex."

"Adam kesin manyak. Başka türlü bu kadınlardan neden kurtulmak istesin ki? Sanırım bana bilmediğim bazı şeyler anlatacaksın."

"Belki ama birkaç ufak testten sonra... Başka neler buldun?"

Biramı yudumlarken Kyle'a kötü kötü baktım. "Ben de buraya dostum Kyle olarak geldiğini sanmıştım ama diğer FBI ajanlarından farkın yok."

"Beni Quantico'da programladılar." diye Kyle bilgisayar sesi taklidi yaptı.

"Casanova'nın ruhsal profilini çıkardın mı?"

"Üzerinde tahminlerle çalışıyorum. Elimde bilgi yok kadar az."

Kyle arkasına yaslanıp ellerini üst üste koydu. Bütün bildiklerimi öğrenirse o da bildiklerini söyleyecek gibiydi.

"Casanova toplumun içine kolayca karışabilen biri. Hiç kimse ondan şüphelenmiyor. Çocukluğundan beri süregelen seksüel fantezileri tarafından güdülüyor. Belki de bir ensest ilişkiden doğmuş, sonra da çok kötü davranılmış biri ya da tecavüzcü. Ama şu anda zevkine düşkün bir koleksiyoncu. En güzel kadınları topluyor. Kadınların hepsi sıra dışı. Onları *araştırıp* seçiyor. Kyle, bundan çok eminim; o yanlız biri ve en mükemmel kadını arıyor."

Kyle başını salladı. "Sen Tanrının cezası bir çılgınsın ve tıpkı onun gibi düşünüyorsun." dedi.

"Hiç komik değil." diyerek uzanıp Kyle'ın yanağını iki parmağımın arasında makas alır gibi sıkıştırdım. "Haydi bakalım sıra sende. Bana bilmediğim bir şeyler anlat."

Kyle yanağını kurtarmak için geri çekildi. "Önce seninle bir anlaşma yapalım Alex. Bu gerçekten iyi bir teklif, bu yüzden bana kızma sakın."

Oturduğum yerden kolumu kaldırarak garsonu çağırır gibi yaptım. "Hesap lütfen. Ayrı ayrı olsun."

"Hayır, dur... Dur Alex. Bu iyi bir teklif dedim. Bana güven demekten nefret ederim ama *bana güven*. Doğruluğunu ispatlamak için sana şu an bir şey anlatamam ama olay senin şimdiye kadar gördüklerinden ve düşündüklerinden çok büyük. Burns'un buraya gelmesine söylediklerinde haklıydın. FBI Başkan Yardımcısı yanlışlıkla buraya gelmiş değil."

"Burns'un buraya yeni açmış azelyaları görmeye gelmediğini anlamıştım zaten." diye Kyle'ı alaya aldım. "Pekâlâ, bana bilmediğim tek bir şey söyle."

"Daha fazla bir şey söyleyemem."

"Lanet olsun Kyle, zaten bana tek bir şey bile söylemedin ki." diye sesimi yükselttim. Ayağa kalkmaya çalışırken : "Benim için teklifin nedir?" diye sordum.

Elini uzatıp kolumun üstüne koyarak beni geri oturttu. "Dinle, bildiğin ya da şüphelendiğin gibi bu kâbus dolu dört dörtlük bir iş. Tam oluşmuş değil, çünkü hiç kimse elle tutulur bir şey getiremedi. İşte üzerinde düşünmeni istediğim bu Alex."

Gözlerimi çevirip "Geri oturup seni dinlediğime memnun oldum doğrusu."

"Senin konumunda olan biri için bu çok mükemmel bir teklif Alex. Çok suçtan yargılama davalarının dışında kaldığını biliyorum ama açıktan davanın çözümü için çalışabilir, özüne inebilirsin. Tamam, dışarda kal ve sadece bana rapor ver."

"Federal Büro ile çalışmak mı?" Biramdan kocaman bir yudum aldım. "Federallerle işbirliği mi yapacağım?"

"Büronun elindeki tüm bilgileri kullanmanı sağlarım. Öğrenmek istediğin her bilgiyi aktarırım. Şu andaki dataya bilgisayardan girme yetkin olur."

Kyle derin nefes alıp birden eski Kyle oluverdi.

"Bak Alex, bu araştırma çok büyük ve pahalıya patlıyor. Buna rağmen elimizde bir şey yok. Ajanlar ne yapacaklarını bilemez durumdayken Güney'de kadınlar, senin yeğenin dahil, gözümüzün önünde yok oluyorlar."

"Sorunu anladım Kyle, bırak çözüm için düşüneyim. Bana biraz süre tanı."

Kyle ile teklifi üzerinde biraz daha konuştuk. Birkaç noktanın içyüzünü öğrenmek için fırsatım vardı. Aslında beni satın almıştı. Kyle ile çalışmak bana çok fayda sağlayabilirdi. İhtiyacım olduğunda yetki alabilecektim. Artık tek başıma çabalamayacaktım. Sandviç ve bira ısmarlayarak şeytanla pazarlığa oturmam hakkında konuşmaya devam ettik. Güney'e geldiğimden beri ilk defa içimde umut kıpırtıları hissettim.

"Seninle paylaşmak istediğim bir şey daha var." diye itiraf ettim. "Dün akşam adam bana bir not bıraktı. Çok düşünceli davranıp, bana hoş geldin diyor."

"Biliyoruz." diye Kyle böbürlendi. "Aslında bir kartpostal. Haremde aşk esiri olan bir odalığı gösteriyor."

BÖLÜM 32

ODAMA döndüğümde saatin epey geç olmasına rağmen Nana ile çocukları aradım. Evden uzakta olduğum zaman her gün sabah ve akşam olmak üzere iki kere evi arardım. Şimdiye kadar hiç ihmal etmemiştim.

"Nana'nın sözünü dinleyip, değişiklik olsun diye iyi bir kız oluyor musun?" diye Jannie'ye telefonda sordum.

"Ben her zaman iyi bir kızım." diye Jannie şımarık bir sesle kıkırdadı. Benimle konuşmaya bayılırdı. Ben de onunla konuşmaya bayılırdım. Kızıma olan sevgimin beş senedir aynı yoğunlukta devam etmesi beni her zaman şaşırtırdı.

Gözlerimi kapatıp kızımın telefondaki halini düşündüm. Göğsünü şişirip dik durmaya çalışır ama yüzüne bir türlü ciddi bir ifade veremez. Hep böyle yapardı. Arkasından sırıtır, inci gibi sütdişleri gülümsemesini süslerdi. Tıpkı Scootchie'nin çocukluğunda yaptığı gibi. Onun çocukluğunu hiç unutamıyordum.

"Pekâlâ, ağabeyinden ne haber? Damon demin bana çok uslu durduğunu söyledi ama sen evde terör estirip Nana'yı canından bezdirmişsin."

"Oh hayır babacığım. Nana'yı ben değil, Damon canından bezdirdi. Ben Nana'nın biricik meleğiyim. İstersen ona sor."

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Peki bugün lokantada Damon'un saçını niye çektin?"

"Önce o benim saçımı çekti. Zaten hep benim saçımı çekiyor. Clare Bebek gibi başımda hiç saç kalmadı.

Clare Bebek Jannie'nin iki yaşından beri yanından ayırmadığı oyuncak bebeğinin adıydı. Bir gün piknik yaptığımız parkta bebeği unuttuğumuz için yoldan geri dönmek zorunda kalmıştık.

"Hem zaten ben Damon'un saçını çekemem. Nana Pazar günü Damon'un saçına yaz tıraşı yaptırdı. Kafası şimdi tenis topu gibi oldu."

Damon'un Jannie'nin elinden telefonu almaya çalıştığını duyabiliyordum. Çocuklardan sonra Nana ile konuştum.

"Nasıl gidiyor Alex?" Sorulacak esas soruyu hep başta sorardı. Âdeti böyleydi. İstediği zaman çok iyi bir dedektif olurdu. "Alex, sana nasıl olduğunu sordum."

"Fena gitmiyor. Yaptığım işi seviyorum. Ya sen nasılsın yaşlı kadın?" "Yaşımla uğraşma. Ben çocuklara uykumda bile bakarım. Sesin hiç iyi gelmiyor. Henüz uyumadığına göre işlerde fazla ilerleme olmamış sanırım. Doğru mu?"

Her şeyi de hemen anlardı. "Umduğum kadar iyi gitmiyor. Ama bu akşam iyi bir şey oldu."

"Biliyorum. Bu yüzden bizi geç aradın. Ama sen iyi haberleri büyükannene söylemezsin, çünkü *Washington Post* gazetesini aramamdan korkarsın."

Bu tür sitemli tartışmaları hep yapardık. Her zaman söylememem gereken şeyleri öğrenmek isterdi. "Seni seviyorum." dedim. "Şu anda sana söyleyebileceğim en iyi şey bu."

"Ben de seni seviyorum Alex Cross. Benim de sana şu anda söyleyebileceğim en iyi şey bu."

Son sözü hep o söylerdi. Telefon konuşmasından sonra dağınık ve rahatsız otel yatağına uzandım. Kaldığım otellerde odamın ve yatağımın toplanmasından hoşlanmazdım. Bu yüzden odamın kapı kolunda hep "Rahatsız Etmeyin" kartı asılı dururdu. Ama FBI bu kartta yazılanlara aldırmamıştı.

Bir şişe bira göğsümün üzerinde duruyordu. Nefes almamı yavaşlatıp şişenin içindekilerin üzerime dökülmesini engelledim. Bu otel odalarını tatilde bile hiç sevemedim.

Aklıma yine Naomi'nin çocukluğu geldi. Omzuma oturtup dolaştırdığımda söylediği şarkılar, Noel'de herkesi şapırtılı öpmesi gözümün önünden geçiyordu.

Sonunda düşüncelerimi Naomi'yi elimizden alan canavarın üzerinde yoğunlaştırdım. Şimdilik canavar öndeydi. Yenilmez ve dokunulmaz görünüyordu. Hiç hata yapmamıştı ve tek bir iz bırakmamıştı. Kendinden çok emindi. Hatta bana sevimli bir kartpostal bile bırakmıştı. Bana ne söylemeye çalışıyordu?

"Belki Gary Soneji hakkında yazdığım kitabı okumuştu. Belki yeni bitirmişti. Naomi'yi bana meydan okumak için kaçırmış olabilirdi. Ya da ne kadar iyi olduğunu göstermek için.

Son düşüncemi hiç beğenmemiştim.

BÖLÜM 33

YAŞIYORUM ama cehennemdeyim.

Kate McTiernan güçlü ayaklarını göğsüne kadar çekerek kıvırmaya çalıştı ve ürperdi. Artık kendisine ilaç verildiğinden kesin emindi.

Soğuk zeminde ne kadar uyuduğunu bilmiyordu. Saatin kaç olduğundan da haberi yoktu. Acaba kendisini seyrediyor muydu? Belki de duvarın içindeki gizli bir bölmeden gözetliyordu. Kate adamın gözlerinin hep üstünde olduğunu hissediyordu.

İğrenç ve aşağılayıcı tecavüzü en ince detayına kadar hatırlıyordu. Hissettikleri çok açıktı. Onun tarafından dokunulmuş olmak çok utanç vericiydi. Dehşet dolu düşünceler geliyordu aklına.

Kızgınlık, suç işleme ve vahşet dolu fikirler aklına yerleşmişti. Adrenalin hızla vücudunda dolaşmaya başlamıştı. "Kutsal Meryem... Tanrı'nın merhameti hep üstünde olsun..." Nasıl dua edildiğini unuttuğunun farkına vardı. Ama Tanrı'nın onu unutmamış olmasını umdu.

Kate'in başı dönüyordu. Adam onun gücünün ve dayanıklılığının kırılmasını istiyordu. Onun planı buydu.

Kate düşünmek zorundaydı. Kendini düşünmeye zorladı. Odadaki her şey bulanık görünüyordu. *İlaçlar!* Kate adamın neler kullanabileceğini bulmaya çalıştı. Ne tür ilaç, hangi uyuşturucu?

Belki de Forane idi. Güçlü bir adale gevşetici. Anesteziden önce kullanılırdı. Yüz mililitrelik şişelerle saklanılırdı. Kurbanın yüzüne püskürtülebilir ya da bir bez parçasına sıkılıp yüzüne sıkıca örtülebilirdi. İlacın etkilerinin ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Ürperme ve terleme, kuru boğaz, zekâ fonksiyonlarında bir veya iki gün süren bir düşüş. Bu semptomların hepsi de vardı kendisinde.

Adam bir doktor! Bunu düşünmek Kate'in biraz toparlanmasına sebep oldu. Başka kim Forane gibi bir ilacı elde edebilirdi ki?

Chapel Hill'deki karate dojo'sunda öğrencilere duygularını kontrol edebilmeleri için disiplin öğretilmişti. Dojo'da boş bir duvarın önüne oturup, canın ne kadar hareket etmek isterse istesin, kımıldamadan oturmaya devam edilirdi.

Vücudu direnmekten ter içinde kalmıştı, ama Kate dayandı. Casanova'nın geleceğini mahvetmesine izin vermeyecekti. Gerektiği zaman çok güçlü olabilirdi. Bu yüzden beş parasız olmasına ve diğer bütün aksiliklere rağmen Tıp Fakültesi'ne girebilmişti.

Kate bağdaş kurup lotus pozisyonunda bir saatten fazla oturdu. Fazla nefes almadan zihninde yer eden acılardan, tecavüzden ve iğrençliklerden uzaklaşmaya konsantre oldu. Kendini tamamen yapması gereken tek şeye odakladı.

Basit tek bir kavram.

Kaçmak.

BÖLÜM 34

KATE bir saatten fazla süren meditasyondan sonra yavaşça ayağa kalktı. Hâlâ biraz sersemdi. Ama kendini daha iyi ve kontrollü hissetti. Odada adamın kendisini gözlediği yeri araştırmaya karar verdi. Burası, duvara döşeli doğal görünümlü tahtaların arasında bir yerde saklı olmalıydı. Oda kesin dörde beş olarak yirmi metre kareydi. Bunu birkaç kere ölçmüştü. Tuvalet neredeyse dolap kadardı. Duvardaki tahtaları en ince kıymıklarına kadar inceledi. Hiçbir boşluk bile yoktu. Tek delik tuvaletin kuburuydu. İçi boştu ve su görünmüyordu. Normalden büyük delik doğruca zemine iniyordu. *Beni nerede saklıyor? Ben neredeyim?*

Koyu renk ağaçtan klozetin kubur deliğinin nereye gittiğine bakmak için dizlerinin üzerine çöküp deliğin içine eğildi. Duyduğu kokunun keskinliğinden gözleri yaşardı. Ancak yan gözle bakabiliyordu. İstemediğinde pis kokuları hissetmemeyi kadavra üzerinde çalışırken öğrenmişti. Klozetin deliğinin uzunluğu üç-üç buçuk metre civarındaydı. Boşluğun ucunun nereye gittiğini merak etti. Çok dar görünüyordu. İçinden geçmek

mümkün değildi. Elbiselerimi bile çıkartsam yine de asla geçemem, diye düşündü.

Belki de geçerdi. Asla, asla dememeliydi.

Birden adamın sesini hemen arkasında duydu. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Bayılacak gibi oldu.

İşte yine gelmişti. Yine yarı belinden yukarısı çıplaktı. Adaleleri sinirden kıpır kıpırdı. Özellikle mide kasları. Bu sefer yüzünde kızgın bakışlı ifadesi olan başka bir maske vardı. Kendi de kızgın gibiydi. Maskeleri ruhi durumuna göre seçiyor olabilirdi.

"Bu parlak fikir sadece senin aklına gelmedi Katie, senden zayıf biri daha denedi." dedi alaycı bir sesle. "Sakın aşağıya indiğinde seni yukarı çıkartacağımı sanma. Pislik içinde ölmek için bundan daha iğrenç bir yol olamaz. İyi düşün."

Kate ayaklarının üstünde doğruldu ve öğürmemek için kendini tuttu. "Hastalandım, sanırım kusacağım." dedi Casanova'ya.

"Kendini hasta hissettiğinden eminim. Birazdan geçer. Ama bu tuvaletten aşağı sarktığın için değil. Haydi, doğruyu söyle de şeytan utansın."

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu Kate. Adamın sesi bir tuhaftı bugün. Belki de ilaçların etkisinden ses algılamakta bir sorunu vardı. Kate maskeyi inceledi. Adamı tamamıyla başka bir kişilikte gösteriyordu. Gerçek kişiliğini de değiştirmiş olabilir miydi?

"Âşık olmak istiyorum. Seninle tekrar sevişmek istiyorum. Benim için güzelleşmeni istiyorum. Neiman Markus'tan aldığım naylon fırfırlı elbise ile yüksek topuklu ayakkabıları giyebilirsin."

Kate dehşete düşmüş ve iğrenmişti ama duygularını adama belli etmemeye çalıştı. Onu kendinden uzak tutmak için bir şey yapmalı veya söylemeliydi.

"Bugün havamda değilim tatlım." diye cevapladı.

"Süslenmek için hiç havamda değilim." Duyduğu öfkeyi sesinde belli etmemeye çalışıyordu. "Başım ağrıyor. Bugün günlerden ne? Uzun zamandır dışarı çıkmadım da..."

Adam güldü. Hemen hemen normal bir gülüştü. "Güneşli bir Carolina günü. Isı nerdeyse yirmi dört derece. Senenin en iyi on gününden biri."

Aniden tek eliyle Kate'in ayağına çelme taktı ve aynı anda kolunu sert bir hareketle yerinden çıkartmak istercesine çekti. Kate kolunda dayanılmaz bir acı hissetti. Ne yaptığını bilmez bir şekilde sendeledi. Acı ve panik içinde adamın suratına uzanıp maskeyi aşağıya çekti.

"Aptal, aptal..." diye bağırdı adam. "Aslında sen aptal bir kadın değilsin."

Kate adamın elinde beliren uyuşturucu tabancayı gördü ve korkunç bir hata yaptığını anladı. Adam tabancayı Kate'in göğüs hizasına kaldırıp ateşledi.

Kate ayakta kalmak için kendini zorladı. Ama bedeni ona itaat etmiyordu. Boş çuval gibi zemine düştü.

Adam aklını kaçırmış gibiydi. Kate korkuyla adama baktı. Casanova, çizmeli ayağını kaldırıp Kate'e tekme attı. *Bir dişi* yavaş yavaş ağzından fırlayıp tahta zemin üzerinde yuvarlanmaya başladı. Dönerek zeminde hareket eden diş, Kate'i çok etkilemişti. Daha sonra o dönen dişin kendine ait olduğunun farkına vardı. Ağzındaki kanın tadını ve dudağındaki yarığı hissetti.

Kulakları çınlamaya başlamıştı. Şuursuzca yerde serili yatacağını biliyordu. Maskenin altında gördüklerini kafasına kazımak istercesine tekrarladı. Casanova, onun yüzünün bir parçasını gördüğünü biliyordu.

Yumuşak pembe bir yanak, sakalsız ve bıyıksız. Sol gözü *mavi* idi.

BÖLÜM 35

NAOMİ CROSS üstünden mühürlenmiş gibi kilitli kapının arkasında titriyordu. Evin içinde bir yerlerde bir kadın çığlık atıyordu.

Kadının sesi, adamın inşa ettiği ses geçirmez duvarların arasında boğuluyordu. Sadece tahta kapıdan duyuluyordu. Duvarlara rağmen ses dehşet vericiydi. Naomi birden elini ısırdığını fark etti. Adamın, birini daha öldürdüğünden emindi. Bu ilk kez olmuyordu.

Çığlıklar kesildi.

Naomi kulağını daha iyi duymak için kapıya yapıştırdı.

"Hayır, lütfen!" diye fısıldadı. "Ölmesine izin verme."

Uzun süre sessizliği dinledi. Sonunda kapının önünden çekildi. Zavallı kadın için yapabileceği bir şey yoktu. Kimse ona yardım edemezdi.

Naomi çok iyi davranması gerektiğini biliyordu. Eğer kurallardan birine uymazsa adamın onu döveceğini biliyordu. Bunu yapmasına izin vermeyecekti.

Adam kendisi hakkında çok şey biliyordu. Hangi giysileri sevdiğini hangi tür iç çamaşırları tercih ettiğini, vücut ölçülerine kadar biliyordu. Sevdiği renkleri, mak-

yajında kullandığı malzemelerin markasını bile biliyordu. Alex ve Seth'i de tanıyordu. Hatta yakın arkadaşı Mary Ellen Klouk'u bile tanıyordu. "Uzun boylu sevimli sarışın şey" demişti onun için... Şey.

Casanova acayip biriydi. Rol yapıyor, fantezi psikodramalar canlandırıyordu. Naomi ile pornografik sanatları konuşmaya bayılıyordu. Küçük kızlar ve hayvanlarla seksten, korkutan fikirlerle dolu sadizmden, mazoşizmden, jinekolojik işkencelerden bahsetmeye doyamıyordu. Her şeyi çok normalmiş gibi anlatıyordu. Bazen mide bulandırıcı bir şekilde bu sapık konularda şair kesiliyordu. Jean Genet, John Rechy, Durrell ve de Sade'den alıntılar aktarıyordu. Çok okuduğu ve iyi eğitim gördüğü belli oluyordu. "Konuştuğum zaman beni anlayacak kadar akıllısın." demişti ziyaretlerinden birinde. "Bu yüzden seni seçtim tatlı sevgilim."

Naomi tekrar duyduğu çığlıkla irkildi. Kapıya koştu ve kulağını dayadı. Aynı kadın mıydı? Yoksa *başka bir kadını mı öldürüyordu?*

"Lütfen bana yardım edin." dediğini duydu. Kadın sesinin en yüksek perdesinden bağırıyordu. Evin kurallarını çiğniyordu.

"Bana yardım edin. Burada kapalı tutuluyorum. Yardım edin... Benim adım Kate... Kate McTiernan... Yardım edin lütfen."

Naomi gözlerini yumdu. Bu çok kötüydü. Kadının susması gerekliydi. Ama kadın durmadan yardım istiyordu. Bunun tek anlamı vardı. Casanova evde değildi. Dışarıda olması gerekti.

"Lütfen bana yardım edin. Adım Kate McTiernan. Kuzey Carolina Üniversite Hastanesi'nde doktorum." Bağırmaları devam ediyordu. On kere, yirmi kere... Kadının paniğe kapılmadan, öfkeyle haykırdığının farkına vardı Naomi.

Adamın evde olması mümkün değildi. Yoksa kadının bu kadar uzun süre bağırmasına izin vermezdi. Sonunda Naomi cesaretini toplayıp bağırdı: "Bağırmayı kes. Yardım istemekten vazgeç. Seni öldürebilir. Bağırma. *Sana sadece bu kadar söyleyebilirim.*"

Birden sessizlik oldu. Kutsal bir sessizlik. Naomi kadının etraftaki tansiyonu anladığını düşündü. Mutlaka anlamıştı.

Ama Kate McTiernan uzun süre sessiz kalamadı. "Adın ne? Ne kadar zamandır buradasın? Lütfen konuş benimle... Hey duydun mu sana sesleniyorum?" diye bağırdı.

Naomi ona cevap vermeyecekti. Bu kadının nesi vardı? Yoksa son yediği dayaktan sonra aklını mı kaçırmıştı?

Kate McTiernan tekrar seslendi. "Dinle, birbirimize yardım edebiliriz. Bundan kesin eminim. Nerede kapalı tutulduğunu biliyor musun?"

Kadının çok cesur olması gerekiyordu. Ama aynı zamanda aptallık ediyordu. Sesi gürdü ama gittikçe çatallaşıyordu. *Kate...*

"Lütfen konuş benimle. Adam evde değil. Evde olsaydı uyuşturucu tabanca ile hemen gelirdi. *Söylediklerimin gerçek olduğunu biliyorsun.* Benimle konuşursan onun haberi olmayacak. Lütfen sesini duymaya ihtiyacım var."

"Lütfen, sadece iki dakika. Lütfen... Söz veriyorum... *İki dakika* lütfen... Peki *bir* dakika olsun."

Naomi hâlâ cevap veremiyordu. Adam her an geri döner, onları dinleyebilir, hatta gözetleyebilirdi.

Kate tekrar bağırmaya başladı. "Pekâlâ otuz saniye olsun. Sonra susarız, tamam mı? Söz veriyorum, susacağım. Yoksa o dönene kadar bunu hep tekrarlayacağım."

Oh Tanrım, lütfen sus, diye Naomi içinden yalvarıyordu. *Hemen susman gerek.*

"Beni öldürebilir." diye bağırdı Kate. "Ama bunu zaten yapacak. Çünkü yüzünün yarısını gördüm. *Sen neredensin?* Ne kadar zamandır buradasın?"

Naomi kadının zor durumda olduğunu hissetti. Nefes alamıyor gibiydi. Kapıdan çekilmeyip söylediği her şeyi duymaya çalışıyordu. Onunla konuşmayı çok istiyordu.

"Sanırım bize Forane isimli bir uyuşturucu veriyor. Bu sadece hastanelerde kullanılır. *Bir doktor olması çok mümkün.* Haydi, ölmek ve işkence görmekten başka korkacak neyimiz var?"

Naomi gülümsedi. Kate McTiernan cesur ve akıllıydı. Hemen arkasından duyduğu ses kulağına inanılmaz derecede güzel geldi.

Kelimeler Naomi'nin ağzından kendiliğinden döküldü. "Adım Naomi Cross. Sekiz gündür buradayım. Yani öyle sanıyorum. Duvarların arkasında bir yerde saklanıyor. Her zaman gözetliyor. Uyuduğunu bile sanmıyorum. Bana tecavüz etti." Sesi pürüzsüzdü ve ilk defa yüksek sesle adamın kendine tecavüz ettiğini söyleyebilmişti. *Bana tecavüz etti.*

Kate hemen cevap verdi. "Bana da tecavüz etti Naomi. Kendini nasıl kötü hissettiğini biliyorum. Her yanın *kirli gibi...* Sesini duymak çok güzel geldi Naomi. Artık kendimi yanlız hissetmeyeceğim."

"Ben de Kate, ama şimdi lütfen *sus."*

Aşağıdaki odada Kate kendini çok yorgun hissedi-

yordu. Yorgun ama umutlu. Birden etraftan yükselen seslerle tekrar kapıya yapıştı.

"Maria Jane Capaldi. Sanırım bir aydır buradayım."

"Merhaba, benim adım Kristen Miles."

"Melissa Stanfield. Hemşire Okulu öğrencisiyim. Dokuz haftadır buradayım."

"Christa Akers, Kuzey Carolina'danım. İki aydır bu cehennemdeyim."

En azından burada altı kişiydiler.

İkinci Kısım

Gizlenmek ve Araştırmak

BÖLÜM 36

YİRMİ DOKUZ yaşındaki *Los Angeles Times* gazetesi yazarı Beth Lieberman, bilgisayar ekranındaki yeşil harflere baktı. Yorgun gözlerle, günlerdir *Times*'ta süren en büyük hikâyeye isteksiz kendini vermeye çalıştı. Aslında bu hikâye meslek hayatında karşısına çıkan en önemli olaydı ama artık pek umursadığı yoktu.

"Bu çok aptalca ve iğrenç... *Ayak*... Tanrım" diye Beth Lieberman kendi kendine söyleniyordu. *"Ayak."*

Beyefendi Ziyaretçi'den ayrı ayrı gelen altıncı *"günlük"* bu sabah Batı Los Angeles'taki apartmanına varmıştı. Daha önceki günlüklerde de belirtildiği gibi, katil psikopatik mesajlarına başlamadan önce, ciddiyetini ispatlamak için öldürülen kadının cesedinin olduğu yeri tam olarak bildirmişti.

Bunun üzerine Beth Lieberman hemen evinden FBI'ı aramış sonra da doğruca gazeteye gitmişti. Büroya vardığında Federal Büro belirtilen yerde cesedin bulunduğunu doğrulamıştı.

Beyefendi'nin bıraktığı taze çiçekler ise bir imza niteliğindeydi.

Pasadena'da bulunan ceset on dört yaşındaki bir Ja-

pon kıza aitti. Dava, diğer beş kadın için devam ederken, Sunny Ozawa iki gece evvel hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Sunny Ozawa, Beyefendi'nin en genç kurbanıydı. Gövdesinin alt tarafına pembe ve beyaz şakayıklar yerleştirmişti. *Çiçekler bana her zaman kadınların dudaklarını anımsatır,* diye günlüklerinden birinde bahsetmişti. *Dudak benzetmesi çok kusursuz, değil mi?*

Sabaha karşı yediye çeyrek kala *Times*'ın büroları bomboştu. *Henüz yatmamış olanların dışında kimse bu saatte kalkıp işe gelmez. Sadece kafayı yemiş biri işe gelir,* diye düşündü Lieberman. Merkezi havalandırma sisteminden yükselen ses caddeden gelen trafik sesiyle karıştığında çıkan garip uğultu onu rahatsız ediyordu.

"Neden ayak?" diye mırıldandı.

Bilgisayarının başına oturduğunda kafası iyice bulanıktı. Bir daha asla mektupla gelen acayip pornografik yazılar yazmak zorunda kalmamayı diledi. Beyefendi böyle istediği ve kendisini seçtiği için bütün bu yazıları gazeteye yazmak zorunda kalıyordu. Adam onu "Melekler şehrinin diğer yurttaşlarıyla ilişki kuran elçisi" olarak seçmişti. Ayrıca kendisiyle aynı frekansta olduğunu iddia etmişti.

Saatlerce süren üst düzeydeki yöneticilerle yapılan toplantılardan sonra *Los Angeles Times* gazetesinde katilin gönderdiği günlükleri yayımlama kararı alınmıştı. Bunların Beyefendi Ziyaretçi tarafından yazıldığına dair bir şüpheleri yoktu.

Öldürdüğü kurbanının cesedinin nerede olduğunu önce o bildiriyor, polis buluyordu. Günlüğü hemen gazetede basılıp herkes tarafından sabah kahvaltısında okunmak üzere yetiştirilmezse başka cinayetler işleyeceğine dair gazeteyi tehdit etmişti. "Gelmiş geçmiş en büyük benim." diye yazmıştı günlüklerinden birinde. Böyle biriyle kim tartışmaya cesaret edebilirdi ki?

Beth Lieberman'ın görevi şu anda adamın temas kurduğu tek kişi olmaktı. Ayrıca yazıyı Beyefendi'nin sözleriyle yazmak durumundaydı. Değiştirmesi ve düzeltmesi söz konusu değildi. Zaten tümü sapık fikirler, pornografik tarifler ve öldürücü şiddetle doluydu.

Lieberman son gelen yazıyı kelime işlem programında yazarken adamın sesini de duyar gibi oluyordu. Beyefendi Ziyaretçi günlüğünü onun için yazıyordu veya ona yazıyormuş gibi yapıyordu.

Sana biraz Sunny'den bahsedeyim. Daha doğrusu onun hakkında ne biliyorsam. Beni iyice dinleyin sevgili okuyucular. Burada sadece benimle olun. Kızın ufak, zarif ve akıllı ayakları vardı. Onu hatırladığımda aklıma ilk gelen ayaklarıydı. Sunny ile beraber olduğum geceden unutamayacağım tek şey de bu olacak.

Beth Lieberman gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Bu pisliğe daha fazla devam etmek istemiyordu. Ama çok açık olan bir şey vardı. O da Beyefendi Ziyaretçi'nin kendisini *Times* gazetesinde meslek hayatının zirvesine çıkartmıştı. Yazısı ilk sayfada büyük puntolarla basılıyordu. Katil onu bir yıldız yapmıştı.

Beni dinle, sadece benimle ol. Fetişizmi ve onun getirdiği özgürlükleri düşün. Dar kafalı olma. Görüş alanını genişlet. Hem de hemen şimdi. Fetişizm sana şimdiye kadar kaçırmış olduğun büyüleyici zevkleri tattıracak.

Genç Sunny hakkında fazla duygusal davranmaya gerek yok. Sunny Ozawa sadece gecenin oyununa katıldı. Bana bunu bir ara gizlice söyledi zaten. Onu o gece Maymun Bar'dan

aldım. Benim gizli yerime gittik. Orada gecenin oyununu oynamaya başladık.

Bana daha önce hiçbir Japon kadınıyla yatıp yatmadığımı sordu. Ona yatmadığımı ama hep istediğimi söyledim. Sunny bana "Gerçek bir beyefendi" olduğumu söyledi. Çok gururlandım.

O geceye kadar bir kadın ayağını bu kadar yakından inceleme fırsatım olmamıştı. Sunny ile sevişirken bu fırsatı elde ettim. Güneşten yanmış, lüks naylon çoraplı ve Saks mağazasından yarı fiyatına alınmış yüksek ökçeli ayakkabı giymiş ayağından bahsediyorum. Onun akıllı küçük ayağından bahsediyorum. Bir kadının ayaklarıyla, seks muhteşem bir erotik gösteriye dönüşebilir. Erkek dizlerinin üzerinde dik dururken kadının sırtüstü yattığını düşün. İşte Sunny ile ben geceye böyle başladık.

Onun ince bacaklarını kaldırdım ve ikisinin birleştiği yeri doya doya seyrettim. Çoraplarının bittiği yeri dakikalarca öptüm. Sonra ayak bileklerinden tutarak hareket etmesini kısıtladım. Onları sadece ben kontrol edebiliyordum. Vücutlarımız birleştiğinde bile ayaklarını bırakmadım.

Bütün dikkatimi onun küçük ayaklarına verdim. İçine her girip çıktığımda ayakları hareket etmeye çalışıyordu. Artık ayakları benimle konuşur gibiydi. Duyduğum heyecanı zaptetmek çok zordu. Sanki ayaklar iki küçük kuş gibi çırpınıyor, ötüyordu.

Beth Lieberman yazmayı bıraktı ve tekrar gözlerini kapadı. Gözünde canlandırmaya çalıştığı şekiller yüzünden sıkıntıdan terlemeye başlamıştı. Adam öldürdüğü kızdan iştahla bahsedebiliyordu.

Kısa bir süre sonra FBI ve Los Angeles Polisi gazete binasına gelip tekrardan soru yağmuruna başlayacaklardı. Ama sordukları soruların cevaplarını kimse bilmiyor-

du. Hiçbir ipucu bile ele geçirememişlerdi. Sadece Beyefendi'nin mükemmel cinayetler işlediğini söyleyebiliyorlardı.

FBI ajanları cinayet yerinde gördükleri vahşet üzerinde saatlerce konuşmak isteyeceklerdi *Ayak!* Beyefendi, Sunny Ozawa'nın ayaklarını jilet gibi keskin bir bıçakla kesmişti. Her iki ayak da Pasadena'daki cinayet mahallinde yoktu.

Vahşet onun markası gibiydi. Her cinayette ayrı sapıklık yapıyordu. Bir keresinde kurbanının vücudunu kızgın demirle dağlamıştı. Başka bir cinayette, bir banka yatırımcısı kadının göğsünü kesip kalbini dışarı çıkartmıştı. Tecrübe mi ediniyordu? Kurbanını seçtiği an beyefendiliği sona eriyordu. *O, 1990'lı yılların Doktor Jekyll ve Bay Hyde'ıydı.*

Beth Lieberman sonunda gözlerini açtı ve karşısında duran ince uzun boylu adamı gördü. Kendisine çok yakın duruyordu. Korkuyla bir çığlık atıp geri çekildi.

FBI'ın özel araştırmacısı Kyle Craig idi karşısında duran.

Kyle Craig, Beth'in şiddetle öğrenmek istediği *bazı şeyler* biliyordu ama kendisine anlatmıyordu. FBI'ın Başkan Yardımcısı'nın geçen hafta neden Los Angeles'a geldiğini biliyordu. Bilmek istediği bütün sırların hepsini bu adam biliyordu.

"Merhaba Bayan Lieberman, benim için neler var elinizde?" diye Kyle sordu.

BÖLÜM 37

BU ONUN kadınları avlama yoluydu. Arka arkaya bu hep aynı oluyordu. Kişisel olarak hiçbir tehlikesi yoktu. Avını avlamak için bir yer seçer ve orada kalırdı. Herhangi bir zorlukla karşılaşmamak için elinden geleni yapardı. Her şey bir yana, mükemmel avı yakalamak için yeterli sabrı vardı.

O öğleden sonra, Kuzey Carolina, Raleigh'te bir alışveriş merkezinin kalabalık girişinde bekliyordu. Victoria Caddesi'ne açılan kapıdan girip çıkan çekici kadınları izlemeye başladı. Kadınların çoğu çok şıktı. Adamın kolunun altında *Time* gazetesi ve *USA Today* dergisi kıvrılmış bir şekilde duruyordu. Gazetenin başlığında: *Beyefendi altıncı kez Los Angeles'ı ziyaret etti,* yazıyordu.

Kendi kendine Beyefendi'nin Güney California'da kontrolden çıktığını düşündü. Kurbanlarından garip anılar almaya, bazen haftada iki kadını seçmeye başlamıştı. Ayrıca *Los Angeles Times* gazetesi, yerel polis ve FBI ile aptalca zekâ oyunları oynuyordu. Yakında yakalanacaktı.

Casanova'nın mavi gözleri kalabalık alışveriş merkezini izliyordu. Yakışıklı bir adamdı. Tıpkı gerçek Casa-

nova kadar yakışıklıydı. On sekizinci yüzyıl macerapere-restinin sahip olduğu güzellik, şehvet ve kadınlara duyduğu heyecan aynen yeni Casanova'da da vardı.

Güzel Anna nerede kalmıştı? Mutlaka biraz sonra Victoria caddesinden gelip erkek arkadaşı için bir şey almak üzere mağazalardan birine girerdi. Anna Miller ve Chris Chapin Kuzey Carolina Hukuk Fakültesi'nde beraber okuyorlardı. Chris şu anda bir hukuk firmasında staj yapıyordu. Birbirlerinin giysilerini giymeye bayılıyorlardı. Giysi değiş tokuşu en sevdikleri eğlenceleriydi. Casanova onlar hakkında her şeyi biliyordu.

Anna'yı iki haftadır izliyordu. Kız çekici, koyu renk saçlı ve yirmi üç yaşındaydı. Belki bir Kate McTiernan olamazdı ama ona yakın değerdeydi.

Casanova, Anna'nın caddeden kendisine doğru geldiği gördü. Ayakkabı topuklarının mermer zeminde çıkarttığı ses çok heyecan vericiydi. Kendisinin olağanüstü güzel bir kadın olduğunun farkındaydı. Onu en çekici yapan tarafı da buydu. Her bakımdan Casanova ile aynı çizgideydi.

Zarif ve alımlıydı. Adımları uzun bacaklarının elverdiği kadar genişti. Vücudunun çizgileri mükemmeldi. Koyu renk naylon çorap giymişti. Ayakkabılarının çok yüksek olmayan topukları yarım günlük işi için çok uygundu. Heykeltıraş elinden çıkmış gibi duran göğüslerini uzanıp tutmak istedi. Tenrengi etekliğinin altında iç çamaşırının izlerini görmek zor değildi. Neden bu kadar kışkırtıcıydı?

Çok da akıllı görünüyordu. Ümit verici biriydi. Hukuki Kararlar dersinde çok az farkla liderliği kaçırmıştı. Anna sıcak, tatlı ve hoş biriydi. Herkes onunla beraber olmaktan çok hoşlanıyordu. Sevgilisi onu "Anna Banana" diye çağırıyordu. Chris böyle aptal takma isimlere bayılıyordu.

Adamın yapması gereken tek şey uzanıp kızı almaktı. Bu kadar kolaydı.

Başka bir çekici kadın birden Casanova ile Anna'nın olduğu alanın arasına girdi. Ama kadın adama gülümsedi, adam da kadına gülümsedi. Adam doğrulup gelen kadına doğru ilerlemeye başladı. Kadının her iki eli de alışveriş torbalarıyla doluydu.

"Selam güzelim" diye yaklaşan kadına seslendi. "Bazılarını ben alayım mı? Bu kadar yorulman doğru değil sevgilim."

"Bugün çok tatlı ve yakışıklısın. Aslında hep öylesin. Hem de romantik."

Casanova karısını yanağından öptü ve elindeki torbaları aldı. Çok hoş ve zarif bir kadındı. Ayağında blucin pantolon, üstünde kahverengi ceket ve içinde dar bir tişört vardı. İyi giyindiği belliydi. Her bakımdan etkileyici bir kadındı. Adam kadının üzerine titrer gibiydi. Casanova torbaları alırken aklından geçenler onu rahatlatıyordu. *Bin yıl sürse yine de beni yakalayamazlar. Nereye bakacaklarını bile bilmiyorlar. Maskenin altında kimin olduğunu asla bulamayacaklar, ben tüm şüphelerin dışındayım.*

"Bakıyorum, genç bayanları gözlüyorsun. Ama güzel bacaklar doğrusu." diyerek karısı gülümsedi. "Canın istediği kadar bakabilirsin."

"Beni yakaladın." diye Casanova itiraf etti. "Ama bacakları seninkiler kadar güzel değil."

Adam karısına gülümserken aklı tamamen başka yerdeydi. *Anna Miller...* Mutlaka ona sahip olmalıydı.

BÖLÜM 38

BUNA zor demek biraz hafif kaçardı.

Washington'daki evimin kapısına geldiğimde yüzüme mutlu ve inandırıcı bir tebessüm yerleştirmeye çalışıyordum. Kovalamacadan bir gün uzaklaşmak gerekliydi. Bundan da önemlisi bir aile toplantısı yaparak Naomi'nin durumunu rapor edeceğime söz vermiştim. Ayrıca Nana ile çocuklarımı çok özlemiştim. Evime vardığımda kendimi savaştan dönmüş gibi hissettim.

Nana ve çocuklara, Scootchie için ne kadar endişelendiğimi söylemek yapacağım en son şeydi.

"Henüz bir şey yok." diyerek Nana'yı yanağından öpüp "Araştırmada biraz ilerleme var." derken sarıldım. Beni kendinden uzaklaştırıp yakın mesafeden incelemesini engelledim.

Oturma odasına doğru ilerleyip çalışan ideal baba rolümü oynamak üzere kendimi hazırladım. Nana'ya arkamı dönüp rolüme başladım. "Babanız geldi, babanız geldi." diye çocuklara seslendim. Sesim tamamıyla doğal çıkmıştı. Kollarımı uzatıp Jannie ile Damon'u kollarıma aldım.

"Damon, gittikçe büyüyorsun, çok kuvvetli ve Fas Prensi kadar yakışıklı olmuşsun." diye oğlumu göğsüm-

de sıktım. "Jannie, sen de çok büyümüşsün, bir prenses kadar güzel görünüyorsun." derken yanaklarını öpüyordum.

İkisi de bir ağızdan "Sen de babacığım." dediler. Nana Anne'ye da benzer iltifat yağdırmaya hazırlanırken suratıma ciddi bir bakışla baktı ve başparmağını sallayarak yapmamam için beni ikaz etti. "Benden uzak dur Alex." dedi.

Nana Anne'ye sarılarak yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. Hep beraber sarmaş dolaş bir süre şakalaştık.

"Hey, siz ikiniz, iyi çocuklar olup görevlerinizi yerine getirdiniz mi?" diye eve dönen babanın beylik sorularını sormaya başladım. "Odanızı topladınız mı? Brüksel lahanalarınızı yediniz mi?"

Aynı yumurta ikizleri gibi bir ağızdan "Evet babacığım." diye bağırdılar. "Bütün görevlerimizi yerine getirdik."

"Bana yalan söylemiyorsunuz değil mi? Brüksel lahanası yediniz. Peki ya 'broccoli'? Babanıza yalan söylenmeyeceğini biliyorsunuz. Geçen akşam on buçukta telefon ettiğimde ikiniz de yatmamıştınız. Sonra bana iyi çocuk olduğunu söylüyorsunuz."

"Nana televizyon seyretmemize izin vermişti." diye Damon kıkırdayarak açıklamaya çalıştı. Bu küçücük adamın her soruya atlayıp dosdoğru cevap vermesi bazen beni endişelendiriyordu. Mimikleri ve davranışları çok doğaldı.

Sonunda getirdiğim hediyeleri vermek için seyahat çantama uzandım. "Pekâlâ, sizlere gittiğim yerden bir şeyler getirdim." derken Güney aksanıyla konuştum. Aksandaki farkı önce Jannie fark edip tekrarladı. Kusursuz bir taklit ustasıydı. Çantadan iki adet Duke Üniver-

sitesi NCAA basketbol takımının tişörtlerini çıkardım. İkisine de bir örnek almak zorundaydım. Alınan her şeyin aynı olması onların isteğiydi. Onlara alınan hediyeler aynı renk ve modelde olmalıydı. Bunun böyle birkaç sene daha süreceğini, sonra bir örnek hediye almanın fazla bir önemi olmadığını anlayarak vazgeçeceklerini düşünüyordum.

"Teşekkürler babacığım." diye yine aynı ağızdan ama bu kez Güney aksanıyla bağrıştılar. Seslerindeki sevinç ve sevgiyi hissedebiliyordum. Evde olmak çok güzeldi.

Nana'ya dönüp "Seni unuttuğumu sanıyordun, değil mi?" dedim.

"Sen beni hiçbir zaman unutmazsın." diye ciddi bir ifadeyle cevapladı.

"Haklısın yaşlı büyükanne." diye itiraf ettim.

"Elbette, haklıyım." dedi. Son sözü yine o söylemişti.

Çok güzel paketlenmiş hediyesini çantamdan çıkarıp uzattım. Nana paketi açarak içinden el örgüsü, şimdiye kadar gördüğüm en güzel süveteri çıkarttı. Kuzey Carolina, Hillsborough'da yaşları seksen ile doksan arasındaki kadınlar geçimlerini bu güzel süveterleri örerek kazandıklarını söylemişlerdi.

Nana Anne bir an hiçbir şey söylemedi. Süveteri giymesine yardım ettim. Çok hoşuna gittiği mutlu ve gururlu halinden belli oluyordu. Onu böyle görmeye bayılıyordum. O gün yatana kadar üstünden hiç çıkarmadı.

"Bu çok güzel bir hediye." diye kısık ve titreyen bir

sesle fısıldadı. "Senin evde olmanın dışında tabii ki... Oralarda kendini kimseye ezdirmezsin bilirim, ama sen oradayken ben çok endişelendim Alex."

Nana Annem, Naomi için henüz soru sormaması gerektiğini biliyordu. Ayrıca sessizliğimin ne ifade ettiğini de.

BÖLÜM 39

AKŞAMÜSTÜNE doğru yakın akrabalarım ve arkadaşlarım eve doluştular. Kuzey Carolina'daki araştırma tek konumuzdu. Hepsi iyi haberim var mı? diye merak içindeydi. Olmadığı halde ümit verecek birkaç şey uydurmak zorunda kaldım.

İthal biralarımızı içip, az pişmiş bifteklerimizi yedikten sonra, Sampson ile evin arkasındaki verandada baş başa kaldık. Sampson'un gelişmeleri dinlemeye, benim de paylaşmaya ihtiyacımız vardı.

O döndükten sonra olanların tamamını Sampson'a anlattım. Daha önce benimle orada olduğu için araştırmadaki zorlukları anlıyordu.

"Başlangıçta beni tamamen dışarda tuttular. Bir şey sormadılar. Daha sonra biraz yumuşadılar. Dedektif Ruskin ve Sikes, gelişme oldukça bilgi verdiler. Ruskin daha iyiydi. Hatta ara sıra yardım etmeye bile çalıştı. Kyle Craig de bu davaya bakıyor. FBI hâlâ bana bildiklerini söylemedi."

"Herhangi bir tahminin var mı Alex?" diye sordu Sampson. Her söylediğimi çok dikkatle, kesmeden dinliyor, gerektiğinde soru soruyordu.

"Belki kaçırılan kadınlardan biri önemli bir kişinin yakını olabilir... Belki kurbanlar, onların söylediklerinden daha önemli kimselerdir... Belki de katilin güçlü veya nüfuzlu biriyle bağlantısı vardır." dedim.

"Oraya geri dönmek zorunda değilsin." dedi Sampson, anlattıklarımı dinledikten sonra. "Anladığım kadarıyla orada yeterince profesyoneller var. Kendi yolunla bu işi halletmeye kalkışma lütfen."

"Kalkıştım bile... Sanırım Casanova, bizim mükemmel cinayetleri karşısında şaşırıp kalmamızla çok eğleniyor. Benim bir şey yapamamamdan çok keyif alıyor. Ayrıca henüz anlayamadığım başka bir şey daha var. Sanırım şu an başı dertte."

"Yakında senin de başın derde girecek gibime geliyor. Bırak bu herifin peşini Alex, canı cehenneme. Bu manyak herifle lanet olası Sherlock Holmes oyunu oynamayı bırak."

Sesimi çıkartmadım. Sadece başımı salladım.

"Onu yakalayamazsan ne olacak? Ya da bu davayı çözümleyemezsen... Bunu da düşünmen gerekiyor tatlım." diye Sampson son sözünü söyledi.

Bu benim düşünmediğim tek olasılıktı.

BÖLÜM 40

KATE MCTIERNAN uyandığında bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı. İçinde olduğu durum daha da kötüleşmişti.

Saatin kaç olduğunu, hangi günde olduğunu ve nerede kaldığını bilmiyordu. Görüşü bulanıktı. Nabzı garip atıyordu. Duyularının algılanması bozulmuş gibiydi.

Birden kendini çok. kötü hissetti. Paniğe kapıldı. Depresyon geçiriyor sandı. Bana ne verdi? diye düşündü. Hangi ilaç bu semptomları ortaya çıkarırdı? Bu bilmeceyi çözebilirse aklının başında olduğunu kendine ispatlamış olacaktı. Ama en azından bütün bunları açıkça düşünebiliyordu.

Klonopin kullanımında bu tür semptomlar olabilirdi. Eğer kendisine yeterli bir yüksek doz, mesela beş on miligram arası verdiyse bu tür yan etkilerin olması muhtemeldi. İlacın yan etkilerini tecrübelerinden hatırlayabiliyordu.

Belki de Marinol kapsül kullanmıştı. Kemoterapi esnasında kusmayı önlemek için kullanılırdı. Kate bu ilacı iyi tanıyordu. Eğer adam ona iki yüz miligram verdiyse duvarlara bile çarpabilirdi. Ağız kuruluğu, uyum sağlayamama, süreli manik depresyon en belirgin yan etki-

lerdi. Bin beş yüz, iki bin miligramı ise öldürücü olabilirdi.

Casanova bu güçlü ilaçları kullanarak kaçma hayallerini elinden almıştı. Onunla bu durumda iken savaşamazdı. Karate bilgisi de işe yaramazdı. Casanova bunu biliyordu.

"Hayvan herif!" diye yüksek sesle söyledi. Kate küfür etmeyi pek bilmezdi. "Orospu çocuğu!" diye dişlerinin arasından fısıldadı.

Ölmek istemiyordu. Daha otuz bir yaşındaydı. Doktor olmak için eğitim görmüştü. İyi bir doktordu. *Neden ben? Bunun olmasına izin verme. Bu herif korkunç bir manyak ve hiçbir nedeni yokken beni öldürecek.*

Bütün vücudunu saran damarlarındaki kan sanki donmuştu. Ürperdi, midesi bulanmaya başlamıştı. Kusacak gibi oldu. Bayılacağını hissetti. *Ortostatik hipotansiyon,* diye düşündü. Bayılmadan önce durum bu... Yataktan hızla kalkınca da olabilir, diye aklından geçirdi. *Ona karşı kendini savunamazdı.* Kate'in güçsüz olmasını istiyordu ve bunda da başarılı olmuştu. Hepsinin dışında, istediği her şeyi yapmıştı. Kate çaresizlikten ağlamaya başladı. Ağlaması onu daha da kızdırdı.

Ölmek istemiyorum.
Ölmek istemiyorum.
Buna nasıl engel olabilirim?
Casanova'yı nasıl durdurabilirim?

Ev yine çok sessizdi. Adamın evde olmadığını düşündü. Birileri ile konuşmaya ihtiyacı vardı. Diğer kadın mahkûmlarla konuşmak istiyordu. Sağduyu ile hareket etmeliydi. Casanova evde saklanıyor olabilirdi. Bekliyor ya da şu anda gözetliyor olabilirdi.

"Hey oradakiler... Merhaba." diye bağırdığında sesindeki güce şaşırdı.

"Ben Kate McTiernan'ım. Lütfen beni dinleyin. Bana yüksek dozda birçok ilaç verdi. Beni yakında öldüreceğini söyledi. Çok korkuyorum. Ölmek istemiyorum."

Kate aynı konuşmayı kelime kelime tekrar etti.

Bir daha tekrar etti.

Karşılık veren olmadı. Hepsinin korktuğu belliydi. Korkmakta haklıydılar. Sonra yukarıdan bir ses Kate'e ulaştı. Duyduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

Sevinçten kalbi yerinden fırlayacaktı. *Cesur arkadaşının* söylediği her sözü çok dikkatle dinledi.

"Ben Naomi'yim. Belki birbirimize yardım edebiliriz. Sık sık bizi bir araya getiriyor. Sen deneme safhasındasın. Yeni gelen herkes önce aşağıda senin kaldığın odada kaldı. *Lütfen onunla savaşma.* Bundan sonra konuşmamalıyız. Çok tehlikeli. Ama seni öldürmeyecek Kate."

Naomi susunca yukarıdan başka bir kadının sesi geldi.

"Lütfen güçlü ol Kate. Hepimiz için güçlü olman gerekiyor. Ama sakın *çok güçlü* olma."

Artık kimsenin sesi duyulmuyordu. Etraf yeniden sessizleşmişti. Kate odasında kendini çok yanlız hissediyordu. Adamın kendisine enjekte ettiği ilaç, vücudunda tam etkisine ulaşmıştı. Kate aklını kaçıracağını hissetti.

BÖLÜM 41

CASANOVA onu öldürecekti, çok yakında onu öldürecekti.

Kate korkunç bir sessizlik ve yanlızlık içinde dua etmeye gereksinim duyuyordu. Bir şekilde Tanrı'ya ulaşması gerektiğine inanıyordu. Tanrı onu bu şeytan yuvasında bile duyabilirdi.

Bu olay başıma gelmeden önce sana kısmen inandığım için beni affet Tanrım. Şimdiye kadar sana sığınmak için bu kadar istek duyabileceğimin hiç farkında değildim. Ama en azından bunu itiraf edecek kadar dürüstüm. Şimdiye kadar hep iyi bir insan oldum ve hep sağduyumla hareket ettim.

Seninle bir anlaşma yapmak için bunları söylemiyorum ama bir tek sen beni buradan çıkarabilirsin. Beni kurtarırsan sana hep bağlı kalacağım.

Bunları söylediğim için çok üzgünüm. Başıma gelenler gerçek olamaz diyorum ama oldu ve hepsi gerçek. Lütfen bana yardım et. Bir şeyler yap Tanrım...

Kate tamamıyla kendini dua etmeye vermişti. Adamın kapıda olduğunu duymamıştı. Casanova her zamanki gibi çok sessiz davranıyordu. Tıpkı bir hayalet gibi.

"Sana söylediklerimin bir kelimesini bile dinleme-

din, değil mi? Sen daha hiçbir şey öğrenme." diye söylendi Casanova.

Elinde bir hastane şırıngası vardı. Yüzünde açık mor üzerine beyaz ve mavi renklerle boyalı bir maske vardı. Şimdiye kadar kullandığı maskelerin en sıkıntı vereniydi ve adamın ruh durumuna çok uygundu.

Kate adama *canımı yakma* demek için ağzını açtı ama sadece belirsiz bir ses çıktı.

Adam onu öldürecekti.

Kate kendini zorlasa ayağa kalkabilir ya da yattığı yerden doğrulabilirdi. Onun yerine sadece gülümsedi.

"Merhaba... Seni gördüğüme sevindim..." diyebildi. Söyleyebildiklerinin adamın kalbini yumuşatmasını diledi ama ne tepki gösterdiğini anlayamadı.

Adam cevap olarak ona bir şey söyledi fakat Kate duyamadı. Önemli bir şey söylemiş olabilirdi. Kafasının içinde esrarengiz ve anlamsız kelimeler dolaşıyordu. Adamın söylediklerini anlamak için kendini zorladı. Çok zorladı...

Doktor Kate... Başkaları ile konuştu... Kuralları çiğnedi... İyi kızlar... Mutlaka uymalı... Akıllı olanlar... Sen aptalsın..

Kate adamın söylediği her şeyi anlıyormuş gibi başını sallayarak onu onayladığını belli etmeye çalışıyordu. Kate'in diğer tutsaklarla konuştuğunu kesin biliyordu. Onlarla konuştuğu için ya çok akıllı ya da aptal olduğunu söylüyordu.

"Ben... Konuşmak istedim." diyebildi. Sanki dili ağzında pamuk kaplanmış gibi kımıldamıyordu. Aslında *konuşalım. Tek istediğim konuşmak, konuşmamız gerek,* demek istedi.

Adam konuşmak için havasında değilmiş gibi görünüyordu. Buz gibiydi. İçinde insanlıktan bir kırıntı bile yok görünüyordu. Belki de maske yüzündendi. Bugün-

kü kişiliği ölümü andırıyordu. Kate'e olan uzaklığı üç metreden azdı. Tüm silahları elindeydi. Bir elinde uyuşturucu tabanca, diğer elinde şırınga duruyordu. *O bir doktor* diye Kate'in beyni haykırıyordu. *Bir doktor.*

"Ölmek istemiyorum. İyi bir kız olacağım." diye güçlükle söyleyebildi. "Süsleneceğim... Yüksek topuklu ayakkabı..." diye ilave etti.

"Bunu daha önce düşünmeliydin Doktor Kate ve eline geçen her fırsatta evimin kurallarını bozdun. Sen benim hatalarımdan biri oldun. Aslında ben hiç hata yapmam."

Uyuşturucu tabancayı ateşlemesiyle elektik şokundan hareketsiz kalacağını biliyordu. Kendini kurtarmak için tabancayı ateşlemeden önce davranması gerekiyordu.

Can havliyle bütün vücudu alarma geçmiş gibiydi. Reflekslerinin gücünü tek bir düşünceye aktarmaya çalışıyordu. *Dümdüz ama gerçek bir tekme* atmalıydı. Fakat şu anda bu pek mümkün görünmüyordu. Beyninin en derin noktasına kadar ulaşarak *tam bir konsantrasyon* sağlamaya çalıştı. Karate ile uğraştığı bütün yıllar boyunca tam konsantrasyon ile imkânsız bir durumda bile bir şansı olduğuna dair yeterli bilgiyi edinmişti.

Son bir şans.

Karate dojo'sunda ustası, tek bir hedef üzerinde odaklanmalarını ve düşmanın enerjisini ve gücünü kendisine karşı kullanabileceklerini en az bin kere söylemişti.

Elinden geldiği kadar *tek bir hedefe* odaklamaya çalıştı kendisini.

Casanova tam karşısına gelip tabancayı göğsüne doğru hedefledi. Bir an evvel işini bitirmeye çalışıyor gibiydi.

Kate'in ağzından bir karate çığlığı yükseldi. Tüm

gücüyle tekmesini savurdu. Odakladığı nokta böbrekleriydi. Darbe adamı güçsüz bırakabilirdi. Aslında Kate'in niyeti adamı öldürmekti.

Hayatının tekmesi hedefini kaçırmıştı. Ayağı böbreklerinin yerine kemik ve et olan bir bölgeye inmişti. *Böbreklerine gelmedi, hatta yakınına bile gelmedi.* Kalçası veya kalça üstü bir yer olmalıydı. Ama neresi olduğunun önemi yoktu. Onun canını yakabilmişti.

Casanova acı içinde kıvranıyordu. Üstünden araba geçmiş köpek gibi çırpınıyordu. Adamın ne kadar şaşırdığının farkına vardı. Adam geriye doğru çekilmişti.

Kate duyduğu zevkten çığlık atmak istedi.

Onun canını yakmıştı.

Casanova'yı yere sermişti.

BÖLÜM 42

GÜNEY'E geri dönmüştüm. Adam kaçırma ve iğrenç cinayet araştırmasına geri dönmüştüm. Sampson haklıydı. Olay artık benim şahsi davam olmuştu. Bu, zor ve çözümlenmesi yıllar boyu sürebilecek bir dava olabilirdi.

Olanlar nasıl olsa olmuştu. On bir şüpheli, Durham, Chapel Hill ve Raleigh'de gözaltına alınmıştı. Bu kişilerin arasında üniversite profesörleri, doktorlar ve emekli bir polisin yanı sıra karışık karakterde insanlar da vardı. "Mükemmel" cinayetler yüzünden bölgedeki tüm polisler Büro tarafından incelemeye alınmıştı.

Bu şüphelilerle görüşmeyi hiç düşünmedim. Ben onların bakmadıklarıyla ve konuşmadıklarıyla ilgileniyordum. FBI ve Cyle Craig ile yaptığım anlaşma böyleydi. Ben onların olaylara değişik açıdan bakan yeni atanmış gizli silahlarıydım.

O sıralar ülke çapında, çeşitli eyaletlerde süregelen birkaç dava vardı. Bunların bilgisayardaki dosyalarını gözden geçirerek kendime göre bir araştırma yapıyordum. Texas'ta eşcinselleri öldüren bir katil, Michigan'da devamlı yaşlı kadınları öldüren bir sapık, Chica-

go'da hep bir örnek cinayet işleyen manyak katil gibi daha birkaç tane seri işlenen cinayetlere ait dosyaları inceledim.

Okumaktan gözlerim yanmaya başlamıştı. Son göz attığım dosyada, Los Angeles'ta ortaya çıkan ve başlığı "Beyefendi Ziyaretçi" olan bir katile ait iğrenç günlük dikkatimi çekti. Bu katilin günlüğü *Los Angeles Times* gazetesinde sene başından beri yayımlanıyordu.

Los Angeles'taki katilin günlüğünü okumaya başladım. Satırlara hızla göz atıyor, cümle sonlarını okuyordum. Birden nefesim kesildi. Bilgisayar ekranında okuduklarıma inanamıyordum. Ekranda yazıyı başa getirip tekrar okudum. Sonra yavaş yavaş ve her kelimeyi tekrarlayarak okudum.

Hikâye, Beyefendi Ziyaretçi tarafından California'da bir yerde esir tutulan genç bir kadın hakkındaydı.

Genç kadının adı Naomi C. idi.

Hukuk Fakültesi ikinci sınıf öğrencisiydi.

Tarifi : Siyah, çok çekici, yirmi iki yaşında.

Naomi yirmi iki yaşındaydı... Hukukta ikinci yılıydı.

Nasıl olur da, Los Angeles'taki vahşi, keyfine düşkün bir katil Naomi Cross'u tanıyabilirdi?

BÖLÜM 43

HEMEN *Times* gazetesinde bu günlükleri sütununda yayımlayan Beth Lieberman adlı gazeteciyi aradım. Telefona kendi cevap verdi.

"Adım Alex Cross. Kuzey Carolina'daki Casanova cinayetleri ile ilgilenen yetkili dedektifim." Kim olduğumu bir nefeste açıklarken kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu.

"Kim olduğunuzu biliyorum Doktor Cross." diye Beth Lieberman sözümü kesti. "Bu konuda bir kitap yazıyormuşsunuz. Ben de bir kitap yazıyorum. Bu yüzden size bir şey söyleyebileceğimi sanmıyorum. Kitabım için verilen teklifler şu sırada New York'ta değerlendiriliyor."

"Kitap mı yazıyorum? Bunu kim söyledi? Kitap falan yazdığım yok." Sesim kontrol etmeye çalışmama rağmen yükseliyordu. "Ben sadece Kuzey Carolina'da süregelen seri cinayetler ve adam kaçırma davasını *araştırıyorum*. Şu anda yaptığım tek iş bu."

"Washington'daki dedektiflerin şefi bunun aksini söylüyor. Sizin Casanova davasıyla ilgilendiğinizi duyunca kendisini bugün telefonla aradım."

Beni yine arkamdan vurdular. Başkentteki eski patro-

num George Pittman'ın hıyarın teki olduğunu düşündüm. Üstelik benden pek hoşlanmazdı.

"Ben Gary Soneji hakkında bir kitap yazdım." dedim. "Dikkat ederseniz fiil olarak geçmiş zaman kullanıyorum. Benim sadece bazı bilgilere ihtiyacım var. Ben..."

"Tarihe karıştın." dedi ve telefonu kapattı.

"Orospu çocuğu!" diye elimde duran telefon ahizesine baktım. Tekrar gazeteyi aradım. Bu kez telefona sekreteri çıktı."Üzgünüm, Bayan Lieberman çıktı." dedi.

Tepem atmaya başlamıştı. "On saniye içinde çıkmış olamaz. Beni ona bağlayın Lütfen Bayan Lieberman'ı telefona verin. Onun orada olduğunu biliyorum. Hemen bağlayın."

Sekreter de telefonu yüzüme kapattı.

"Sen de orospu çocuğusun." diye yine elimdeki telefona bağırdım. "Hepinizin canı cehenneme."

Aynı davanın iki ayrı şehirde nasıl bir bağlantı içinde olabileceğini çıkaramıyordum. Anlayabildiğim tek şey bir ipucu üzerinde olduğumdu. Batı sahilindeki katil ile Casanova arasında bir bağlantı olabilir miydi? *Beyefendi Ziyaretçi, Naomi'yi nerden biliyordu? Beni de biliyor muydu?*

Bir önsezi olabilirdi ama bu işi tepeden halledebileceğimi düşündüm. *Los Angeles Times* gazetesinin başyazarını aradım. En tepedeki adamı yakalamak gazetede çalışan bir köşe yazarını yakalamaktan daha kolay olmuştu. Başyazarın yardımcısı erkekti. Telefondaki sesi biraz çatlak ama düzgündü. Konuşmasından Ritz-Carlton'da keyifle kahvaltı ediyor sanırdınız.

Ona, Dr. Alex Cross olduğumu söyledim. Daha önce Gary Soneji araştırmasında bulunduğumu, şimdi ise Beyefendi Ziyaretçi davasıyla ilgili bir bilgiye sahip olduğumu bildirdim. Söylediklerimin üçte ikisi doğruydu.

"Bay Hills'e aktaracağım." dedi. Ses tonundan bu işten hoşlanıp hoşlanmadığını anlayamadım. Böyle bir yardımcım olsa acaba hoşuma gider miydi? diye düşündüm.

Başyazarın telefona bizzat gelip konuşması fazla uzun sürmedi. "Alex Cross, ben Dan Hills. Soneji davası esnasında sizin hakkınızda bir sürü makale okudum. Bizi aradığınıza memnun oldum. Hele bu son uğraştığımız pis iş hakkında elinizde bir şey varsa çok daha memnun olacağım."

Dan Hills ile telefonda konuşurken onun kırk yaşlarının sonunda olduğunu tahmin ettim. Yeterince oturaklı biri, ama California'daki ortama uyum sağlamış görünüyor. İnce çizgili bir gömlek giymiş, ancak kollarını dirseklerine kadar kıvırmış olabilirdi. Kravatı ipek üzerine elle boyanmış olanlardandı mutlaka. Baştan aşağı tipik bir Stanford'lu gibiydi eminim. Kendisine Dan diye ön ismiyle hitap etmemi söyledi. Tamam, öyle derim, dedim. İyi birine benziyordu. Muhtemelen bir veya iki Pulitzer Ödülü de vardı.

Ona Naomi'den, Kuzey Carolina'daki Casanova davasına nasıl katıldığımdan bahsettim. Ayrıca Naomi'nin *Los Angeles*'taki günlükte adının geçtiğini söyledim.

"Yeğeninizin kaybolmasına çok üzüldüm. Ne durumda olduğunuzu tahmin edebiliyorum." dedikten sonra telefon hattında bir an sessizlik oldu. Dan'ın beni politik ve sosyal açıdan yola getirmeye çalışacağından bir an korktum. "Beth Lieberman genç, ama iyi bir yazardır. Biraz serttir ama aynı zamanda bir profesyoneldir. Bu onun için ve aynı zamanda bizim için büyük bir hikâye."

"Bakın," diyerek mecburen sözünü kestim. "Naomi okula başladığından beri bana her hafta bir mektup yazardı. Ben o mektupların hepsini saklıyorum. Onun bu-

günlere gelmesini ben sağladım. Birbirimize çok yakındık. O benim için çok önemli."

"Seni anlıyorum. Dur bakalım, senin için neler yapabilirim? Ama söz vermiyorum."

"Taman Dan, söz vermedin."

Ama Dan sözünün eriymiş. Beni bir saat sonra FBI'ın bürosundan aradı.

"Burada ilgililerle bir toplantı yaptık. Beth ile konuştum. Tahmin edersin bu her ikimizi de zor durumda bırakabilir."

"Bana ne söylemek istediğini anlıyorum." dedim. Beni ufak bir balonla uyutacaklarını sanıyordum ama umduğum gibi çıkmadı.

"Beyefendi'nin gönderdiği ve henüz basılmamış günlüklerde Casanova'dan bahsediyor. Anladığımıza göre birbirleriyle konuşuyorlar, hatta esirlerini paylaşıyorlar. İkisinin arkadaş olma ihtimali var. Nedenini anlamadık ama birbirleriyle irtibat halindeler."

Tombala!

Canavarlar birbirleriyle irtibattalar.

FBI'ın sır olarak sakladığı ve açığa çıkmasından korktuğu gerçeği artık ben de biliyordum.

Doğu ve batı sahilinde seri cinayetler işleyen ve ortak çalışan iki katil vardı.

BÖLÜM 44

KOŞ, git buradan. Bu cehennemden çabuk uzaklaş.

Kate McTiernan, adamın açık bıraktığı ağır ağaç kapıdan dışarı çıktı. Casanova'nın yediği tekme ile daha ne kadar kıvranacağını kestiremiyordu. Tek düşüncesi kaçmaktı. *Yürü haydi, fırsat varken ondan uzaklaş.*

Beyni ona küçük oyunlar oynuyordu. Aklını karıştıran birtakım düşünceler gelip gidiyordu. Birbirleri arasında bağlantı kuramıyordu. Aldığı ilacın etkisi daha geçmemişti ve Kate uyum sağlamakta güçlük çekiyordu.

Yüzüne dokundu. Yanaklarının ıslak olduğunu fark etti. Ağlıyor muydu? Ağladığının bile farkında değildi.

Kapının hemen dışındaki ahşap merdivenleri çıkabilecek durumdaydı. Acaba başka bir kata mı çıkıyordu? Yoksa aynı katta mı dolanıyordu? *Hiçbir şey hatırlamıyordu. Hiçbir şey hatırlayamıyordu.*

Ümitsizce şaşkın ve dehşet içindeydi. Gerçekten Casanova'yı yere sermiş miydi, yoksa hayal mi görüyordu?

Arkasından geliyor muydu? Yoksa merdivenleri mi çıkıyordu? Kate'in basınçtan kulakları çınlıyordu. Bayılacağını zannetti.

Naomi, Melissa Stanfield, Christa Akers. Onlar nerede kilitliydiler?

Kate evden dışarı çıkmak için yolunu bulmakta çok zorlanıyordu. Uzun koridorda sarhoş gibi yalpalayarak ilerliyordu. Bu ne biçim bir bina idi? Bir eve *benziyordu.* Duvarlar yeniydi. Ama ne biçim bir bina idi?

"Naomi!", diye seslendi ama sesi zayıf çıktı. Hâlâ dikkatini toplayamıyordu. Birkaç dakikadan fazla net göremiyordu. Naomi kimdi? Tam olarak hatırlayamıyordu.

Kate bir kapının önünde durdu. Kapı tokmağını çevirdi ama açılmadı. Kapı neden kilitliydi? Bu kapının önünde ne arıyordu? Burada ne yapıyordu? İlaç doğru dürüst düşünmesini engelliyordu.

Şoka giriyorum, diye düşündü. Birden üşümeye başladı. Titriyordu. Kafasındaki her şey sanki dörtnal koşuyordu.

Beni öldürmeye geliyor. Arkamdan geliyor.

Kaç, diye kendine emretti. Yolunu bul. Kendini buna odakla. Gidip yardım getir.

Bu sefer başka bir tahta merdivenin başına geldi. Eski görünümlüydü. Başka bir dünyaya ait gibiydi. Basamaklar kir içindeydi. Toprak, küçük taşlar ve çimen parçaları vardı. Bu gerçekten eski bir merdivendi. İçerdekiler gibi yeni değildi.

Kate dengesini daha fazla muhafaza edemedi. Öne doğru düştü ve çenesini merdivenin ikinci basamağına çarptı. Emekleyerek, sürünerek dizlerinin üzerinde tırmanmaya başladı. Nereye doğru tırmanıyordu? Çatıya mı çıkıyordu? Bu tırmanış nerede bitecekti? Ya yukarıda karşısına çıkarsa? Ya elinde kendini felç eden tabanca ve şırınga varsa?

Birden kendini *dışarıda* buldu. Gerçekten evin dışındaydı. Nasıl olduysa olmuş ama başarmıştı.

Kate güneş ışığının fazlalığından yarı kör gibi oldu. Ama dünya gözüne hiç bu kadar güzel görünmemişti. Ağaçların ve toprağın kokusunu ciğerlerine çekti. Çamlar, meşe ağaçları çevreye yayılmıştı. Kate ağaçların tepesinden mavi gökyüzüne baktı ve ağlamaya başladı. Gözyaşları yanaklarını ıslatıyordu.

Kate yüksek çam ağaçlarının tepesine baktı. Kuşlar daldan dala uçuyordu. Buna benzer bir ormanda büyümüştü.

Kaç. Tekrar aklına Casanova geldi. Kate birkaç adım daha kaçmaya çabaladı. Düşüp ellerini ve dizlerini bereledi. Tekrar ayaklarının üstüne doğruldu. *Kaç, uzaklaş buradan.*

Kate kollarını açıp dönmeye başladı. Bir kere, iki kere, üç kere derken düşünceye kadar döndü.

Hayır, hayır... Kafasının içinden bir ses bağırıyordu sanki. Gözlerine inanamıyordu. Gördüklerine inanamıyordu.

Bu şimdiye kadar başına gelen en akıl almaz olaydı. Sanki uyanıkken rüya görüyordu. Ev ortada yoktu. Etrafta eve benzer bir yapı yoktu. Kate gözlerini açarak dikkatle etrafa baktı. İçinde hapsedildiği ev tamamıyla ortadan *kaybolmuştu.*

BÖLÜM 45

KOŞ, lanet bacaklarını hızlandır, daha hızlı, daha hızlı... Kaç bu adamdan.

Sık ağaçlarla kaplı ormanın karanlığında yolununu bulmak için dikkatini toplamaya çalışıyordu. Uzun Carolina çamlarının yana açılan geniş dalları büyük bir şemsiye gibi gün ışığını azaltarak aşağılara kadar gelmesini engelliyordu. Küçük ağaçlar ve fidanlar için yeterince ışık olmadığından onlar uzun boylu iskeletlere benziyordu.

Arkasından geliyor olmalıydı. Onu yakalamak zorundaydı. Eğer yakalayabilirse öldürecekti. Aslında Kate onun canını fazla yakmadığından emindi. Ama öldürmek için denediğini Tanrı biliyordu.

Kate, koşma ritmini düzeltmeye çalıştı. Hâlâ yalpalıyordu. Ormanın zemini yumuşak ve sünger gibiydi. Çam ağaçlarının kurumuş ince yaprakları zemine halı serilmiş gibi bir görünüm veriyordu.

Biraz dinlen... Saklan... Bırak ilaç vücudundan çıksın, diye kendi kendine mırıldandı. *Sonra git yardım getir... Yapman gereken bu. Git polis çağır.*

Birden arkasında Casanova'nın yerdeki dalları kıran ayak sesini duydu. Garip bir sesle kendisine sesleniyor-

du. "Kate... Kate dur, sana dur dedim." Sesi ormanın içinde yankılandı.

Böylesine rahatça bağırabilmesi yakınlarda kimselerin olmaması demekti. Ona yardım edebilecek kimse yok demekti. Kate koskoca ormanda tek başınaydı.

"Kate nasıl olsa seni yakalayacağım, bu yüzden kaçmaktan vazgeç."

Kate bir adım yüksekliğinde bir yere çıktı. Bu bile onu Everest Tepesi'ne çıkmış gibi hissettirdi. Siyah bir yılan bir kayanın üzerinde güneşleniyordu. Yılan tıpkı ağaçtan düşmüş bir dal gibi duruyordu. Kate nerdeyse uzanıp dal diye onu alacaktı. Baston gibi kullanmasında faydası olur, diye düşünmüştü. Yılan kaçıp gittiğinde Kate yine hayal gördüğünü sandı.

"Kate, Kate senin işin bitti. Beni çok kızdırdın."

Kate daha hızla hareket etmeye çalışınca bir kayaya ayağını çarptı. Sol ayağında bayıltıcı bir acı hissetti. Ama kendini zorladı. *Ayağının acısını unut... Kanamasını da unut... Koşmaya devam et.*

Buradan kaçman lazım... Yardım getirmen gerekiyor... Devamlı koş... Sen güçlüsün, senin bildiğinden daha güçlüsün... Başaracaksın.

Kate adamın biraz ilerideki tepede olduğunu gördü. Arkasında dağlar görünüyordu. Çok yaklaşmıştı.

"Tam arkandayım Kate. Hey Kate, hemen arkandan geliyorum. Bak buradayım."

Merakı galip gelip Kate adama dönüp baktı. Kolayca tepeye tırmanıyordu. Beyaz flanel gömleğini ve sarı uzun saçlarını ağaçların arasından kolayca görebiliyordu. Maskesi yüzündeydi. Uyuşturucu tabanca veya bir başka silah da elindeydi.

Yüksek sesle gülüyordu. Neden gülüyordu bu adam?

Kate koşmayı durdurdu. Bütün ümitleri bir anda

yok oldu. Gördüklerine inanamıyordu. Öleceği yer burası olacaktı herhalde.

"Tanrım yardım et." Ona sadece Tanrı yardım edebilirdi.

Bir adım daha atacağı yer yoktu. Yol önünde aniden bitiyordu. Derin bir kanyon önünde tablo gibi duruyordu. Uçurumun altında tepeden kopmuş iri kayalar ve kayalar arasında yetişmiş birkaç cılız çam vardı. Saklanabileceği veya kaçabileceği bir yer yoktu. Ölmek için çok ıssız bir yer, ne acı, diye aklından geçirdi.

"Zavallı Kate, *zavallı bebeğim.*" diye Casanova bağırdı.

Kate adama bakmak için döndü. Otuz, kırk metre uzaktaydı. Tırmanırken bile gözlerini Kate'den ayırmıyordu. Maske sanki Kate'e devamlı bakması için ayarlanmıştı.

Kate adama arkasını döndü. Uçurumun kenarından aşağıya baktı. Yükseklik üç yüz metre olmalı, diye düşündü. Aklına çılgınca bir fikir saplanmıştı sanki. Başka alternatifi yoktu.

Arkasından adamın bağırmasını duydu: " Kate, hayır."

Tekrar arkasına bakmadı.

Kate McTiernan uçurumdan aşağıya atladı.

Dizlerini kıvırıp kollarıyla onları tuttu. *Yüzücülerin tramplen atladıkları gibi,* diye düşündü.

Aşağıda bir yerde nehir vardı. Gümüşi mavi renkte bir kurdele gibiydi. Kate hızla yaklaşıyordu. Yaklaştıkça nehrin köpüre köpüre kayalara vuran su sesini duyuyordu. Suyun derinliğinin ne kadar olduğunu kestiremezdi. Eğer yeterince derinse hayatının en şanslı dakikası olabilirdi ama Kate'in bundan şüphesi vardı.

"Kate, sen *öldün* artık!" diye bağıran Casanova'nın sesini duydu.

Suyun yüzünden dışarı çıkan kayaların tepesini gördü. *"Aman Tanrım, ölmek istemiyorum."* dedi.

Buz gibi suya gövdesi sert bir şekilde düştü. Sert bir çarpmaydı. Hemen suyun dibine gitti. Her tarafında korkunç bir acı hissetti. Su yutmak zorunda kaldı. Birden kendinden geçtiğini ve öleceğini fark etti. Artık hiç gücü kalmamıştı. *Artık Tanrı'nın ellerindeydi.*

BÖLÜM 46

DEDEKTİF Nick Ruskin, Durham'dan beni arayarak bir kadın bulduklarını söyledi. Bulunan kadının Naomi olmadığını belirtti. Chapel Hill'de stajyer doktor olan bir kadın olduğunu da ilave etti. Wykagil nehrinde eğlence için dolaşan iki genç bulmuştu kadını.

Ruskin, parlak yeşil Saab Turbo arabası ile gelip beni kaldığım otelin kapısından aldı. Ruskin ve Davey Sikes, son zamanlarda benimle yakın işbirliği içindeydiler. Sikes o gün izinliydi. Bir aydan beri ilk kez izne çıkmıştı.

Ruskin beni gördüğüne sevinmiş görünüyordu. Arabasını otelin kapısında durdurup, elimi eski bir dostuymuşum gibi yakalayarak uzun uzun sıktı. Her zaman olduğu gibi yine çok şıktı. Üstünde siyah Armani bir pardösü ve siyah cepli bir tişört vardı.

Beni gelip otelden almak gibi davranışları bana lüks geliyordu. Sanırım Ruskin benim FBI ile ilişkimi öğrenmişti. Kendini onlara göstermek ister gibiydi. Dedektif Ruskin kesin oynak ve kaypak biriydi. Bu onun mesleğinde yükselmek için çevirdiği manevralardan biriydi.

"İlk büyük adım oldu bu." dedi Ruskin.

"Bu stajyer doktor hakkında neler buldunuz?" diye sordum. Kuzey Carolina Üniversite Hastanesi'ne gidiyorduk.

"Bir ağaç gövdesinde asılı duruyormuş. Wykagil nehrinden doğru baygın bir balık gibi gelmiş. Vücudunda önemli bir kırık olmamasına rağmen yaşaması mucize diyorlar. Ama kadın şokta ya da daha kötü bir durumda. Konuşamıyor, belki de konuşmak istemiyor. Doktorlar katatonik ve posttravmatik şok geçiriyor olabileceğini söylediler. Şu anda hiçbiri kesin bir şey söylemiyor. Ama en azından yaşıyor."

Ruskin çok heyecanlıydı. İstediğinde karizmatik bir kişiliğe sahip olabiliyordu. Mutlaka benim FBI ile bağlantımı kullanmak istiyordu. Belki de ben onunkini kullanırdım.

"Nehre nasıl ulaştığını kimse bilmiyor. Gören olmamış. Adamın elinden nasıl kurtulduğu da bilinmiyor." diye Ruskin bilgi vermeye devam etti. Üniversite köyüne yaklaşmıştık. Casanova'nın eline düşmekten korkan kadın öğrencilerin çok tedirgin olduklarını düşündüm.

"Gerçekten Casanova'nın yanında kalıp kalmadığını bilmiyoruz. Bu sadece bir varsayım" diye bir açıklama daha yaptı. "Zaten kimse bir şey bilmiyor."

Arabanın burnunu, başında HASTANE yazan caddeye çevirdi.

"Sana bir şey söyleyeyim mi? Bu olay halkın gözünde çok büyüdü. Yukarı doğru bakarsan şehre sirk gelmiş gibi olduğunu görürsün."

Ruskin haklıydı. Kuzey Carolina Üniversite Hastanesi önünde medyaya ait vasıtalar park etmişti. Televizyon ve basın muhabirleri geniş bir alana yayılmışlardı. Hastane kapısına vardığımızda fotoğraflarımızı çekmeye başladılar. Ruskin bölgenin yıldızı gibi davranmaya devam ediyordu. Halk ona ilgi gösteriyor, seviyordu. Ben

daha geri plandaydım. Gary Soneji davasına olan katkım basına iletilmişti. Ben Doktor Dedektif Cross'tum sadece... Kuzey'den gelen ve insan şeklindeki canavarları avlayan bir uzman.

"Neler oluyor Nick? Haydi biraz bize bilgi ver. Kate McTiernan ile ilgili hikâye ne?"

Basın mensuplarının sorularının arkası gelmiyordu?

"Eğer biraz şansımız varsa bize Kate anlatacak." diye konuştu ve yüzündeki tebessüm hastaneye girene kadar eksik olmadı. Ruskin ve ben Kate'i hemen görenlerden olmadık ama daha sonra onu görebilecektik. Kyle Craig benim için gerekli formaliteleri halletti. Kateyla McTiernan'ın hastalığı ruhsal değildi. Sadece posttravmatik stres sendromu geçirmekteydi. Bana doğru bir teşhis gibi geldi.

O akşam yapacağım başka bir işim olmadığından Nick Ruskin gittikten sonra da hastanede kaldım. Etraftaki tüm tıbbi raporları, hemşire notlarını, ne buldumsa hepsini okudum. On iki yaşındaki iki öğrencinin balık tutmak ve rahatça sigara içmek için okuldan kaçıp nehirde dolaşırken Kate'i bulduklarını anlatan polis raporunu da iki kere okudum.

Nick Ruskin'in neden beni çağırdığı konusunda şüphelenmekte haklı çıkmıştım. Ruskin akıllı biriydi. Kate McTiernan'ın şu andaki durumunun bir psikolog olarak beni bağlayabileceğini anlamıştı. Poststres travma ile ilgili bilgim olduğunu da biliyordu.

Katelya McTiernan... Hayatta kalmayı başarmıştı, ama yaraları derindeydi. İlk gece yatağının yanında yarım saat oturdum. Vücut kontrolü monitörden izleniyordu. Yatağının her iki yanındaki parmaklıklar sonuna kadar kaldırılıp yükseltilmişti. Şimdiden odası çiçek doluydu. Sylvia Plath'ın *Laleler* adlı hüzünlü şiirini hatırlamıştım.

Plath intihara kalkıştıktan sonra hastaneye kendisi için gönderilen çiçeklere gösterdiği tepkiyi anlatıyordu.

Kate McTiernan'ın daha önce neye benzediğini hatırlamaya çalıştım. Fotoğraflarını görmüştüm. Bir sürü çirkin şişler yüzünün şeklini değiştirmişti. Çenesindeki şişler daha çirkin duruyordu. Hastane kayıtlarından bir dişini de kaybettiğini öğrendim. Nehirde bulunmadan en az iki gün önce feci dayak yediğini belirttiler. Casanova onu feci dövmüştü. Kendini en büyük *âşık* diye ilan eden adam...

Bu genç stajyer için kendimi çok kötü hissettim. Ona artık her şeyin yolunda gideceğini söylemek istedim.

Elini tutup, aynı cümleyi defalarca tekrar ettim. "Artık dostlar arasındasın Kate, Chapel Hill Hastanesi'ndesin. Artık güvendesin Kate."

Çok kötü yaralanmış bu kadının beni duyup duymadığından veya anladığından emin değildim. Ama o gece yanından ayrılmadan evvel onu rahatlatmak istiyordum.

Yatakta yatan genç kadını seyrederken gözlerimin önüne birden Naomi'nin yüzü geldi. Onun ölmüş olabileceğini düşünemiyordum. *Naomi iyi mi Kate McTiernan? Naomi Cross'u gördün mü?* diye sormak istedim ama cevaplayacak durumda olmadığını biliyordum.

"Artık güvendesin Kate. Rahat rahat uyu, güvendesin."

Kate McTiernan neler olduğunu söyleyemiyordu. Onun ne kadar korkunç kâbus dolu anlar geçirdiğini tahmin edebiliyordum.

O Casanova'yı görmüştü ama adam onu konuşamaz hale getirmişti.

BÖLÜM 47

CHRIS Chapin isimli genç avukat eve gelirken bir şişe Chardonnay'de Beaulieu getirmişti. O ve nişanlısı Anna Miller yatakta California şarabı içmekteydiler. Nihayet hafta sonu gelmişti ve hayat Chris ve Anna için yeniden güzelleşmişti.

"Tanrı'ya şükürler olsun, berbat bir hafta nihayet sona erdi." dedi yirmi dört yaşındaki avukat. Raleigh'teki ünlü bir hukuk şirketinde çalışıyordu. Filmlerdeki gibi mesleğinde bomba gibi patlamamıştı ama iyi bir başlangıç yapmıştı.

"Benim maalesef pazartesi gününe yetiştirmem gereken bir kontrat ödevim var." diye söylendi Anna. Hukuk Fakültesi'nde üçüncü senesiydi. "Üstelik bu sadist Stacklum'un dersi."

"Bu gece olmaz Anna, boş ver Stacklum'u. Beni sev yeter."

"Eve gelirken şarap getirdiğin için teşekkürler." diye Anna gülümseyince beyaz parlak dişleri göründü.

Chris ve Anna birbirleri için yaratılmışlardı. Çevre-

lerindeki herkes bunu söylüyordu. Birbirlerini tamamlayan, aynı dünya görüşüne sahip ve karşısındakini değiştirmeyi denemeyecek kadar akıllı iki insandılar. Chris işine çok bağlıydı. Bu da normaldi. Anna ise ayda en az iki kere antikacılara gitmeye bayılır, parasını sanki yarınlar hiç gelmeyecek gibi harcardı. Bu da Anna için normaldi.

"Sanırım bu şarabın biraz daha dinlenmeye ihtiyacı var." dedi Anna çapkınca. Sonra yavaşça iç çamaşırının askılarını indirdi. Beyaz dantel çamaşırları çok zarifti.

"Evet, *teşekkürler Tanrım* hafta sonu gelmiş." diye Chris Chapin zevkle mırıldandı. İki sevgili büyük bir keyifle birbirlerini soyarak, öpüşerek, sevişerek kendilerinden geçtiler.

Sevişmelerinin tam ortasında Anna Miller garip bir duyguya kapıldı.

Yatak odasında başka birinin olduğunu hissetti. Chris'ten uzaklaştı.

Yatağın ayakucunda biri duruyordu.

Yüzünde acayip boyalı bir maske vardı. Kırmızı ve sarıya boyalı canavarlar çizilmişti. Korku veriyordu.

"Sen de kimsin? *Nesin* sen?" diye Chris korkulu bir sesle sordu. Yatağın altında duran beysbol sopasını aradı ve buldu. "Hey sana bir soru sordum." dedi.

Davetsiz misafir vahşi bir hayvan gibi kükredi.

"İşte sorunun cevabı." diyerek Casanova sağ elindeki Luger silahı ateşledi. Chris'in alnında kırmızı bir delik açılmıştı. Genç avukatın gövdesi geri düşerken yatağın başucuna çarptı. Elindeki beysbol sopası yere düştü.

Casanova hızla hareket ederek bayıltıcı ikinci tabancasını çıkardı. Anna'nın göğsüne doğru ateş etti.

"Bunun için üzgünüm." diye yumuşak bir şekilde Anna'yı yataktan kucaklayarak kaldırdı. "Çok üzgünüm. Ama söz veriyorum. Bunu telafi edeceğim."

Anna Miller, Casanova'nın bir sonraki büyük aşkıydı.

BÖLÜM 48

ERTESİ SABAH, Kuzey Carolina Üniversite Hastanesi'nde herkesin kafasını karıştıran, tıbbi açıdan esrarlı bir durum ortaya çıkmıştı. Ben dahil herkes çok şaşkındı.

Kate McTiernan sabahın erken saatlerinde konuşmaya başlamıştı. Ben orada değildim. Kyle Craig kadının odasındaymış ama ne yazık ki değerli tanığımız kimseye bir şey söylememiş.

Üstün zekâlı stajyer doktor bütün sabah çılgınca ve abuk sabuk sayıklamış. Hastane raporlarından onun ruhsal olarak çökük bir halde olduğu, ürperme, titreme, çırpınma görüldüğü, adaleler ve karnının alt bölgelerine kramp girdiği gözlenmiş.

Onu öğleden sonra geç bir saatte ziyaret ettim. Beyin zedelenmesi olabileceğine dair hâlâ bir şüphe vardı. Zamanımın büyük bir bölümünü odasında geçirdim. Sessiz ve tepkisizdi. Bir kere konuşmaya çalıştığında ağzından dehşet dolu bir çığlık yükseldi.

Kate'den sorumlu olan doktor odaya geldiğinde ben de oradaydım. O gün onunla birkaç kez konuşmuştum. Dr. Maria Ruocco, hastası hakkında önemli bir bilgiyi kendisine saklamak gibi bir saplantısı olmayan biriydi.

Çok yardımcı ve sevimli bir kadındı. Ayrıca Dr. Ruocco genç doktora kim ne yaptıysa onun yakalanması için yardıma hazır olduğunu açıkça söyledi.

Kate McTiernan'ın hâlâ esir olarak tutulduğunu sandığına dair şüphem vardı. Onu izlerken görünmeyen düşmanınla savaşır gibi çırpındığına tanık oldum. Kate'in çok iyi bir dövüşçü olduğunu hissettim. Arada bir toparlandığımda, onun odasına kök salmış olduğumu fark ediyordum.

Kendimi tamamen Kate'in yatağının yanında oturmaya adamış gibiydim. Hiç kimse hastane kuralları falan diyerek bana itiraz etmiyordu. Belki bir şey söyler diye gözümü üzerinden ayırmıyordum. Bir yer adı, bir küçücük işaret Casanova'yı yakalayabilmek için bir delil olabilirdi. Harekete geçebilmek için ihtiyacımız olan tek şey bir ipucuydu.

"Artık güvendesin Kate." diye sık sık fısıldıyordum. Beni duyduğunu belirten bir davranışı yoktu ama ben yine de tekrarlamaya devam ediyordum.

Aynı günün gecesi saat dokuz otuz civarında aklıma birden bir fikir geldi. Kate'e bakan doktorlar çoktan hastaneden ayrılmışlardı. Birine anlatmam gerektiğini düşünüyordum. FBI'ı arayarak Dr. Maria Ruocco ile evinden konuşabilmem için onları ikna ettim.

"Alex hâlâ hastanede misin?" diye, sordu telefona geldiğinde Dr. Ruocco. Bu saatte onu aradığım için kızmış değil, şaşırmış görünüyordu. Kendisiyle bütün gün birkaç kere konuşmuştuk. Hatta bir ara oturup her ikimizin de geçmişinden söz etmiştik. Soneji davasıyla çok ilgilenmiş ve kitabımı da okumuştu.

"Burada oturmuş, kafamı kurcalayan birkaç şeyi düşünüyordum. Casanova'nın kurbanlarını nasıl zaptettiğini çıkarmaya çalıştım." diye aklıma gelen teoriyi Maria Ruocco'ya anlatmaya başladım. "Onlara ilaç verebilece-

ğini düşündüm. Belki de önemli ve değişik bir şey kullanıyordu. Kate McTiernan'ın toksik verilerini öğrenmek için sizin laboratuvarı aradım. İdrarında *Marinol* buldular."

"Marinol mu?" Dr. Ruocco'nun sesi dehşet içindeydi. "Peki ama kurbanlarına vermek için Marinol'u nasıl ele geçirebilir ki? Bu çok önemli bir durum. Ama çok akıllıca, hatta olağanüstü diyebilirim. Marinol, onun kurbanlarını hareketsiz ve şuursuz tutmak için çok iyi bir seçim."

"Kate'in bugünkü psikotik tepkileri bu yüzden olabilir mi? Ürperme, çırpınma ve titremeler bu ilacın etkisinden olamaz mı?"

"Haklı olabilirsin Alex, Marinol... Tanrım, kızcağızın tepkileri tamamıyla Marinol verilmesi kesildikten sonraki semptomlar. Peki bu adam Marinol hakkında bu kadar şeyi nasıl bilebilir ki? Sıradan bir insanın bunu kullanabileceğine inanamam."

"Belki kemoterapi yapılmış biridir. Daha önce kanser geçirmiş olabilir. Marinol almak zorunda kalmış olabilir. Ya da başka birinden öğrenmiş olabilir." dedim.

"Belki bir *doktor* veya eczacı olabilir" diye fikir verdi Dr. Ruocco. Ben bu varsayımları da düşünmüştüm. Hatta adamın Üniversite Hastanesi'nden bir doktor olabileceğini bile düşünmüştüm.

"Dinle, gözde stajyer doktorumuz bize adam hakkında bir şeyler anlatabilir, biz de adamı durdurabiliriz. İlacı kestikten sonra ortaya çıkan semptomları yok etmek için neler yapabiliriz?" diye sordum.

"Yirmi dakikadan az bir süre içinde orada olurum." diye Dr Ruocco cevapladı. "Gelince zavallı kızcağızı kâbuslarından kurtarmaya çalışırız. Sanırım her ikimiz de Kate McTiernan ile konuşmak istiyoruz."

BÖLÜM 49

YARIM SAAT sonra Dr. Maria Ruocco, Dr. Kate McTiernan'ın odasında benimle beraberdi. Durham Polisi'ne ve FBI'a ne bulduğumu söylememiştim. Önce Kate ile konuşmak istiyordum. Bu şimdiye kadar davada atılmış en büyük adım olabilirdi.

Maria Ruocco bu önemli hastasını bir saat boyunca kontrol etti. Ukala olmayan sevimli ve dost bir doktordu. Çok çekici, sarışın ve otuzlu yaşlarının sonunda Güneyli bir güzeldi. Casanova'nın Dr. Ruocco ile konuşup konuşmadığını merak ettim.

"Zavallı çocuk, ama üstesinden gelebilecek." dedi başını kaldırıp. "Onu öldürecek kadar Marinol vermiş."

"Acaba maksadı onu öldürmek miydi?" dedim. "Belki de adamın reddettiklerinden biri olabilir. Lanet olsun, Kate ile konuşmam gerek."

Kate uykuda gibiydi. Derin bir uyku değildi ama yine de uyuyordu. Bir ara Dr. Ruocco'nun eli Kate'e değdi ve kadın uykusunda itiraz eder gibi söylendi. Yaralı yüzü değişti, korku dolu bir maskeye dönüştü. İkimiz de onun esir tutulduğu günlere döndüğünü hissedebiliyorduk.

Dr. Ruocco çok yumuşak hareket ediyordu. Ama Kate'in mırıldanması ve itirazları devam etti. Sonunda Dr. Kate McTiernan gözlerini açmadan konuşmaya başladı.

"Dokunma bana, sakın dokunma. Bana dokunmanı istemiyorum hayvan herif." diye bağırdı. Gözleri hâlâ kapalıydı. Hatta gözlerini sımsıkı kapalı tutuyordu. "Beni rahat bırak orospu çocuğu." dedi.

"Genç doktorlar." diye Dr. Ruocco anlayışla gülümsedi. Sinirlendiğinde bile sakin görünebiliyordu. "Pek saygılı değiller. *Lanet olası* bir lisanları var."

Kate'i seyrederken fiziksel olarak işkence gören birini görüyordum. Aklıma tekrar Naomi geldi. O da Kuzey Carolina'da mıydı? Ya da California'da mı? Aynı şeyler ona da yapılmış mıydı? Kafamdan beni rahatsız eden düşünceleri kovmaya çalıştım. Şimdilik tek sorun Kate idi.

Dr. Ruocco'nun yarım saat daha Kate'i tedavi etmesini izledim. Ona IV doz Librium verdi. Sonra kalp atışlarını izlemek için onu tekrar monitöre bağladı. Yaralarından ötürü devamlı monitöre bağlamıyorlardı. Yeterince izleyip tatmin olduğunda, Kate'in de derin bir uykuya daldığını fark ettim. Bu gece bize içinde sakladığı sırlarını anlatmayacaktı.

"Çalışmanızı çok beğendim, çok iyi bir iş başardınız." diye fısıldadım.

Maria Ruocco beni dışarı çıkmam için yönlendirdi. Hastane koridoru yarı karanlık ve sessizdi. Aklıma yine Casanova'nın hastanede doktor olma ihtimali geldi. Bu geç saatte bile hastanede olabilirdi.

"Onun için elimizden gelen her şeyi yaptık, Alex. Bırak Librium görevini yapsın.

Dr. McTiernan'ı canavardan korumak için bu katta üç FBI ajanı, iki Durham Polisi, toplam beş kişi saydım.

Neden oteline dönmüyorsun? Biraz uyuman gerek. Ufak bir Valium almaya ne dersin iyi kalpli adam?"

Dr. Maria Ruocco'ya hastanede uyumayı tercih ettiğimi söyledim.

"Casanova'nın kızın peşinden buraya kadar geleceğini sanmıyorum. Ama belli olmaz, ben gerekli önlemi almak istiyorum." dedim. Casanova'nın bu hastanede doktor olma fikri aklımdan çıkmıyordu. Bunu Dr. Ruocca'ya söylemedim. "Onu ilk gördüğümden beri aramızda bir bağ olduğunu hissediyorum. Belki Naomi'yi görmüştür."

Maria Ruocco başını kaldırıp bana baktı. Ondan otuz santim kadar uzundum. Benimle konuşmaya başladığında yüzünde tarafsız bir ifade vardı. "Aklı başında görünüyorsun, aklı başında konuşuyorsun ve yetkin de var."

"Üstelik silahlı ve tehlikeliyim." diye takıldım.

"İyi geceler Dr. Cross." diyerek eliyle öpücük gönderdi.

"İyi geceler Doktor Ruocco ve teşekkürler." dedim ve koridorda ilerleyen kadına ben de elimle öpücük gönderdim.

Kate McTiernan'ın hastane odasındaki koltukları karşılıklı çevirip yattım ve deliksiz bir uyku çektim. Uyurken silahım elimin altındaydı.

BÖLÜM 50

KİMSİNİZ? *Bana kim olduğunuzu söyler misiniz?*

Gür ve yüksek bir sesle uyandım. Çok yakından geliyordu. Sanki yüzüme doğru söyleniyordu. Birden Kuzey Carolina Üniversite Hastanesi'nde ve kimin odasında olduğumu hatırladım. Sürpriz tanığımız Kate McTiernan ile beraberdim.

"Ben polisim." dedim yumuşak bir sesle. "Adım Alex Cross, şu anda Kuzey Carolina Üniversite Hastanesi'ndesiniz. Her şey yolunda, artık merak etmeyin."

Önce inanmayan bir ifadeyle, sonra ağlayacakmış gibi baktı. Hemen kendini toparladı. Kendini toparlarken kişisel kontrolünün gücünü görmem Casanova'nın elinden nasıl kurtulduğunu ve nasıl hayatta kaldığını anlamama yardımcı oldu. Karşımda çok güçlü ve azimli bir kadın vardı.

"Ben hastanede miyim?" diye sorduğunda sesi normalleşmişti.

"Evet hastanedesiniz." diye cevaplarken uzanıp elini tuttum. "Artık güvendesiniz. İzin verin hemen doktoru çağırayım. Şimdi dönerim."

Bir an duraksadı ama hemen kararını verdi. "Durun

bir dakika, ben de bir doktorum. Başkaları gelmeden kendimi toparlamam gerek. Siz polis misiniz?"

Başımı sallayarak onayladım. Onun ilk anlarını mümkün olduğu kadar kolay geçirmesini istiyordum. Ona destek olmak, elini tutmak, geçirdiği kötü günlerin izini silmek istiyordum.

Kate McTiernan başımın üstünde bir yere bakarak konuştu. "Sanırım bana ilaç verdi. Yoksa hepsi bir rüya mıydı?"

"Hayır rüya değildi, sana Marinol adlı güçlü bir ilaç vermiş." diye bildiklerimi söyledim. Onu ters bir yola sokmamak için çok dikkatli davranıyordum.

"Bayağı uçmuşum desenize." derken ıslık çalmaya çalıştı ama ıslık yerine ağzından komik bir ses çıktı. Gülmeye çalışırken kaybettiği dişinin yerini gördüm. Gördüğüm kadarıyla ağzı kuru, dudakları şişti, özellikle üstdudağı.

Durumun tuhaf gözükmesine rağmen güldüğümü fark ettim. "Tahminimce, Gariplikler Gezegini'ndeydin. Geri dönmen çok güzel," dedim.

"Geri dönmek gerçekten çok güzel." diye fısıldarken gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Affedersin, o korkunç yerde ağlamamak için kendimi çok zorladım. Sebep olduğu bir zayıflığı ona göstermek istemedim. Şimdi ağlamak istiyorum... Sanırım ağlayacağım."

"Lütfen ağla, canının istediği kadar ağla." diyerek yanına yaklaşıp hafifçe elini tuttum. Konuşacak halde değildim ve gözyaşlarımı zor tutuyordum. Boğazımda bir şey düğümlenmişti. Kate ağlarken elini bırakmadım.

Ağlamasını kestiğinde "Konuşmanız Güneyli birine benzemiyor." dedi. Tekrar toparlanmıştı. Kendini kontrol gücüne bayılıyordum.

"Aslında ben Washington D.C.'denim. Yeğenim,

Duke Hukuk Fakültesi'nden on gün önce kayboldu. Bu yüzden buradayım. Ben dedektifim."

Beni ilk defa görüyormuş gibi yüzüme baktı. Ayrıca yüzünden bir şeyler hatırladığı belli oluyordu.

"Mahkûm gibi kapatıldığım evde başka kadınlar da vardı. Birbirimizle konuşmamız yasaktı. Her türlü iletişim Casanova tarafından yasaklanmıştı. Ben kuralları çiğnedim. Bir kadınla konuştum. Adı Naomi..." dediği zaman lafını kestim.

"Yeğenimin adı Naomi Cross, yaşıyor mu? İyi mi?" Kalbim deli gibi çarpıyordu. "Hatırladıklarının hepsini anlat bana Kate, lütfen."

Kate dikkatini daha yoğunlaştırdı. "Naomi ile konuştum. Soyadını hatırlamıyorum. Kristen ile konuştum. O ilaç... Tanrım... O senin yeğenin miydi? Her şey çok karışık ve karanlık, çok üzgünüm." derken sesi hafifledi.

Nazikçe elini okşayarak "Sakın üzülme, sen bana öyle büyük bir umut verdin ki, anlatamam." dedim.

Kate McTiernan'ın gözleri sabitleşerek benimkilere bakmaya başladı. Onu korkutan ve unutmak istediği geçmiş günleri hatırlıyor gibiydi. "Şu an fazla bir şey hatırlayamıyorum. Sanırım Marinol'un yan etkisinden oluyor... Bana bir iğne daha yapacaktı. Ona tekme attım... Ondan kaçabilecek kadar canını yaktım... Sanırım en azından böyle oldu... Sık ağaçlarla dolu bir orman vardı. Her yerde Carolina çamları vardı, dallarından karayosunlar sarkıyordu... Tanrı'ya dua ettiğimi hatırlıyorum... Ev... Bizi sakladığı ev... Ortadan kayboldu... Hepimizi odalarında kapalı tuttuğu ev birden ortadan kayboldu."

Kate yavaşça başını salladı. Uzun kahverengi saçları da başının hareketlerini takip etti. Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Kendi anlattıklarına inanamıyor görünüyordu.

"Bütün hatırladığım bu kadar. Bu nasıl olabilir? Bir ev ortadan nasıl kaybolabilir?"

Kurtulalı çok az bir süre olduğundan bazı şeyleri abartıyor, diye düşündüm. Onun yanında kalmaya karar verdim. Onun kaçış hikâyesini dinleyen ilk kişi ben olmuştum. Davanın tek tanığı ile ilk konuşan bendim.

BÖLÜM 51

CASANOVA, Dr. Kate McTiernan'ı elinden kaçırdığı için hâlâ rahatsız ve tedirgindi. Saatlerdir huzursuz ve uyanık, yatağında dönüp duruyordu. Bu hiç iyi değildi. Çok tehlikeliydi ve ilk hatasını yapmıştı.

Birden karanlıkta biri fısıldadı. "İyi misin? Bir sorun mu var?"

Duyduğu kadın sesi onu ürküttü. Sesi duyduğunda *Casanova kişiliğindeydi.* Hemen *düşünceli koca kişiliğine* büründü. Uzanıp karısının çıplak omzunu nazikçe tuttu.

"Ben iyiyim. Bir sorun yok. Sadece bu gece uyumakta zorluk çekiyorum."

"Farkındayım, anlaması güç değil. Belki yediğin yemek yüzündendir." dedi karısı. Uykulu yüzünde gülümseme vardı. Çok iyi bir insandı ve kocasını çok seviyordu.

"Seni uyandırdığım için üzgünüm." diye fısıldadı Casanova ve uzanıp karısının omzunu öptü.Karısının saçını okşarken Kate McTiernan'ı düşünüyordu. Onun saçları çok daha uzundu.

Casanova karısının saçlarını okşamaya devam etti ama tekrar korku dolu düşüncelerine döndü. Bu konu-

yu kimse ile konuşmamıştı. Kesin olarak Kuzey Carolina'dan kimse ile konuşmamalıydı. Araştırma üçgeni çok sıkı çalışırken olmaz, diye düşündü.

Sonunda yataktan çıkıp alt kata indi. Çalışma odasına girip sessiz bir şekilde kapıyı kapatıp kilitledi. Kol saatine baktı. Sabahın üçüydü. Los Angeles'ta saat on iki, diye hesapladı. Telefonu çevirdi. Casanova birisine mutlaka anlatmak ihtiyacındaydı. Yeryüzünde konuşabileceği tek kişi vardı.

"Benim..." dedi telefonda aşina olduğu sesi duyunca. "Bu akşam kendimi çılgın gibi hissediyorum. Seninle paylaşmak istedim."

"Benim yarı deli ve çılgınca yaşadığımı mı ima ediyorsun?" diye takıldı Beyefendi Ziyaretçi.

"Bunu söylemene gerek yok." derken Casanova şimdiden kendini iyi hissediyordu. Konuşabileceği ve sırlarını paylaşabileceği biri olması çok güzeldi.

"Dün bir tane daha kadın aldım. Sana Anna Miller'i anlatmak istiyorum. Dostum, enfes bir parça bu."

BÖLÜM 52

CASANOVA yine hortlamıştı.

Anna Miller adında çok güzel bir öğrenci evinden kaçırılmıştı. Kuzey Carolina Devlet Üniversitesi Hukuk üçüncü sınıfta okuyan Anna Miller avukat olan erkek arkadaşı ile aynı daireyi paylaşıyordu ve genç avukat yatağında ölü olarak bulunmuştu. Bu da Casanova'nın en son numarasıydı. Cinayet mahallinde hiçbir not veya ipucu bırakmamıştı. Yaptığı bir hatadan sonra bizlere yine mükemmel olduğunu kanıtlamak istemişti.

Kate McTiernan ile hastanede birkaç saat daha geçirmiştim. Çok iyi anlaşıyorduk. Onunla çok iyi arkadaş olacağımızı hissediyordum. Casanova'nın psikolojik profilini çıkarabilmem için bana yardım etmek istediğini söyledi. Bana, Casanova ve kadın esirleri hakkında bildiği her şeyi anlatıyordu.

Anlatabildiği kadarıyla, orada odalık gibi kapatılmış kendisi dahil altı kadın bulunduğunu öğrenmişti. Altıdan fazla olma ihtimali de vardı.

Kate'e göre Casanova her şeyi çok iyi organize etmişti. Kurbanları için günlerce önceden çok detaylı planlar hazırladı-

ğını, çalışmalarında inanılmaz ayrıntılara kadar indiğini belirtti.

Dehşet yuvasını kendi elleriyle inşa etmiş olmalıydı. Kapalı tuttuğu kadınların konforu için evi özel bir seslendirme ve havalandırma sistemi ile donatmıştı. Kate evi yoğun ilaç etkisinde gördüğü için doğru dürüst tarif edemiyordu.

Casanova şiddetli kıskanç ve fazlasıyla sahipçilik ruhu taşıyan bir manyak olabilirdi. Kendi deyimiyle "romantik" de olabiliyordu. Okşamayı, öpüşmeyi ve kadınlarla saatlerce konuşmayı seviyordu. Hepsine âşık olduğunu söylemişti.

Hafta ortasında FBI ve Durham Polisi, Kate McTiernan'ın hastane içinde güvenli bir yerde basın ile ilk kez karşılaşmasına karar verdi. Basın konferansı Kate'in odasının olduğu katta yapılacaktı. Geniş koridor tamamıyla basın, TV kanallarından yetkililerle ve kameramanlarla doluydu. Otomatik silahlı polisler çeşitli köşelere dağılmış durumdaydılar. Durham Polis dedektifleri Nick Ruskin ve Davey Sikes, TV kameraları çalışırken Kate'e yakın durdular.

Kate McTiernan ulusal bir kahraman olmak üzere basının karşısına çıkacaktı. Tüm ülke korku evinden kaçan cesur kadınla sonunda tanışabilecekti. Casanova'nın da bu toplantıyı izlediğinden kesin emindim. Onunla hastanede karşılaşmamayı umuyordum.

Güçlü bir erkek hastabakıcı Kate'in tekerlekli koltuğunu gürültülü ve kalabalık koridorda itiyordu. Hastane yetkilileri Kate'in tekerlekli koltukta oturması için ısrar etmişlerdi. Kate basit bir eşofman altı ve beyaz bisiklet yakalı bir atlet giymişti. Uzun kahverengi saçları gür ve parlak görünüyordu. Yüzünün etrafındaki yara ve çürükler geçmeye başlamıştı. "Eski görüntüme ka-

vuşmama az kaldı." demişti Kate. "Ama ruhumun eski bana ait olmadığını hissediyorum."

Hastabakıcı, Kate'i mikrofonların olduğu yere yaklaştırdığında Kate herkesi şaşırttı. Yavaşça ayağa kalktı ve kalan yolu yürüdü.

"Merhaba, bildiğiniz gibi, ben Kate McTiernan'ım." diye tüm basın mensuplarına gür ve pürüzsüz bir sesle hitap etti. "Açık ve net konuşacağım ve sonra hepinizden kurtulacağım."

Güçlü sesi ve görünüşündeki kendine güveni herkesi etkilemişti. Kendini yine kontrol ediyordu. Herkes onu seyrediyor ve dinliyordu. Sözlerine başlarken espirili olması salonda gülüşmelere yol açtı. Bir an fotoğraf makinelerinin flaşlarının çekim sesinden başka ses duyulmadı. Arkasından hepsi bir ağızdan sorular sormaya başladılar.

Kate susup durunca, gazetecilerin de sesleri kesildi. Herkes başlangıçta basın toplantısıyla Kate'in baş edemeyeceğini düşünmüştü. Hatta doktorlardan biri karmaşa başlayınca birkaç adım attığında Kate onu eliyle engelledi.

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Teşekkürler. Eğer yorgunluk veya ağrım olursa tekerlekli koltuğuma oturup ideal bir hasta olacağıma söz veriyorum."

Bu sefer tüm kontrolü ele almıştı. Diğer tıp öğrencilerinden ve stajyer doktorlardan daha yaşlı olduğundan gerçek bir doktora benziyordu.

Salonu gözleriyle taradı. Meraklı bir görünümü vardı. Belki de biraz şaşkın. Sonunda biraz ara verdiği için özür diledi. "Düşüncelerimi bir araya toplamaya çalışıyordum. Sizlere anlatacaklarım başıma gelenlerin tamamıdır. Size her şeyi anlatacağım. Ama tüm açıklamalarım sadece bugün için olacak. Daha sonra basının hiçbir sorusuna cevap vermeyeceğim. Hepinizin bu kararıma

saygı duymasını istiyorum. Bu adil bir anlaşma sayılır mı?"

Kate TV kameralarının karşısında çok etkileyiciydi. Bu durumda bile çok rahat görünüyordu. Ömrü boyunca hep basın toplantısı yapmış gibi davranıyordu. Onun, ihtiyacı olduğunda kendinden çok emin görünebildiğini fark ettim. Aslında herkes kadar o da korkuyor olabilirdi.

"İlk olarak yakınları kaybolmuş ailelere ve dostlara bir şey söylemek istiyorum. Lütfen umudunuzu kaybetmeyin. Casanova diye bilenen adam sadece emirlerine boyun eğilmezse dehşet saçıyor. Ben onun emirlerine uymadım ve çok hırpalandım. Ama kaçmayı başardım. Kilit altında tutulduğum yerde başka kadınlar da var. Devamlı onları ve sizin tahmin edemeyeceğiniz durumlarını düşünüyorum. Onların güvende ve hayatta olduklarına bütün kalbimle inanıyorum."

Basın mensupları birbirlerini sıkıştırarak adım adım Kate'e yaklaşıyorlardı. Sanki genç doktorun manyetik alanına yakalanmış gibiydiler. Gücünün etkisi hepsinin yüzüne yansıyordu. TV kameramanları onu sevmişti. İnsanlar da onu sevmişti. Bunu biliyordum.

Bundan sonraki birkaç dakika, kaybolmuş kadınların ailelerinin korkularını hafifletmek için elinden geleni yaptı. Casanova'nın koyduğu kurallara uymadığı için hırpalandığını üstüne basarak tekrarladı. Onun bu sözlerle Casanova'ya bir mesaj yolladığını düşünmekten kendimi alamadım. *Beni suçla ama ötekilere dokunma*, der gibiydi.

Kate'i izlerken kendime bazı sorular sordum. *Casanova sadece olağanüstü kadınları mı seçiyor? Sadece güzelleri değil, her bakımdan özel olan kadınları mı alıyor? Bunun anlamı ne? Casanova gerçekte neyin peşinde? Ne tür bir oyun oynuyor?*

Katilin sadece fiziksek olarak güzel kadınlara musallat olduğuna fakat kendisi kadar zeki olanlara tahammül edemediğine dair şüphelerim vardı.

Sonunda Kate konuşmasını bitirdi. Gözyaşları kristal küreler gibi gözlerinde parlıyordu. "Artık yoruldum." dedi yumuşak bir sesle. "Kayıp kadınların aileleri için söylediklerimi ileteceğiniz için hepinize teşekkür ederim. Umarım bir yardımı olur. Lütfen bana soru sormayın. Bana yapılanların tamamını henüz hatırlayamıyorum. Sadece hatırlayabildiklerimi size anlattım."

Sustuğunda doğal olmayan bir sessizlik oldu. Hiç soru soran çıkmadı. Zaten çok açık konuşmuştu. Birden hastane personeli ve gazeteciler alkışlamaya başladılar. Casanova gibi onlar da artık Kate McTiernan'ın olağanüstü bir kadın olduğunu biliyorlardı.

Tek korkum Casanova'nın da alkışlayanlar arasında olmasıydı.

BÖLÜM 53

CASANOVA, sabaha karşı dörtte yeni, yeşil ve gri boyalı cipine gerekli yiyecek ve malzemeleri koyarak yola çıktı. Uzun zamandır yaşamak istediği zevk dolu anları yaşamak için gizli yerine gidiyordu. Yasak oyunları için en sevdiği sloganı kullanıyordu: *Kızları öp.*

Sık ağaçlı orman yoluna saptığında son kapatması Anna Miller ile ilgili fantezisini düşünmeye başladı. Durmadan Anna'ya o gün yapacaklarını tekrar tekrar aklından geçiriyordu. F. Scott Fitzgerald'ın yazdığı ve çok sevdiği birkaç satırı hatırladı: *Öpüşme, ilk erkek yılanın, bir gece önce akşam yemeğinde yediği küçük yılan kadar lezzetli olduğunu sandığı dişi yılana iltifat etmek için onu yalamaya başlamasıyla oluşmuştur.* Bu tamamen biyolojik bir olaydı.

Sonunda gizli yerine varmıştı. Müziğin sesini sonuna kadar yükseltti. Rolling Stones'un *Beggar's Banquet* adlı en sevdiği albümünü çalıyordu. Bu antisosyal rock müziğini bugün yüksek sesle dinlemek istiyordu. Mick Jagger elli yaşındaydı. Kendisi ise sadece otuz altı. Bu onun zamanıydı ve sadece ona aitti.

Dev boyutlu aynanın karşısında çıplak olarak kendi-

ni seyretti. Adalelerinin sert görünüşüne ve ince sıkı vücuduna hayranlıkla baktı. Saçlarını taradı. Bangkok'tan aldığı yumuşak ipekliden elle boyanmış kimonosunu giydi. Önünü çıplaklığı gözüksün diye bağlamadı.

Kıyafetine uygun Venedik'ten özel günler için alınmış çok güzel bir maske seçti. Aşk ve gizlilik anları için çok uygundu. Sonunda Anna Miller'i görmeye hazırdı.

Anna çok kibirliydi. Sanki dokunulmazlığı vardı. Enfes bir görüntüye sahipti. Onun bu vasıflarından yararlanmak gerekiyordu.

Duygusal ve fiziksel olarak hissettiklerini hiçbir şeyle kıyaslayamazdı. Kalbi çarpıyor, vücudunun her yerindeki adrenalini hissedebiliyordu. Zevkten ve keyiften ürperdi. Beraberinde içinde bir bardak ılık süt olan sürahi ile içinde Anna için özel bir sürpriz olan ufak, kapaklı bir sepeti aldı. Aslında bu süprizi Dr. Kate McTiernan için planlamıştı. Yaşayacağı bu anı onunla paylaşmak istemişti.

Müzik setine rock 'n' roll bir parça koyup sesini yine sonuna kadar açtı. Anna bu müziği duyduğu vakit hazırlanma zamanı olduğunu anlayacaktı. Bu bir sinyaldi. Casanova onun için hazırdı. Ilık süt dolu sürahi, lastik hortum ve içinde güzel süpriz hediye olan kapaklı sepet de hazırdı.

Artık oyun başlayabilirdi.

BÖLÜM 54

CASANOVA gözlerini Anna Miller'den alamıyordu. Etrafındaki hava bile ona farklı geliyordu. Çevredeki her şey isteklerine göre hazırlanmıştı. Kendini biraz kontrolden çıkmış hissediyordu. Sanki kendi gibi değil, Beyefendi Ziyaretçi gibiydi.

Yarattığı eserine baktı, sanat eseri gibi görüyordu. *Kimse Anna'yı bu şekilde görmedi,* diye düşündü.

Anna alt kattaki yatak odasının tahta zemini üzerinde yatıyordu. Mücevherleri dışında tamamıyla çıplaktı. Mücevherleri takmasını Casanova istemişti. Kolları arkadan deri parçasıyla bağlanmıştı. Kalçalarının altında yumuşak bir yastık vardı.

Anna'nın muntazam bacakları tavandan tutturulmuş bir ipe asılıydı. Bu Casanova'nın istediği bir pozisyondu. Birçok kez hep bu anı düşlemişti.

Canının yapmak istediği her şeyi yapabilirsin, diye düşündü.

Ve yaptı.

Ilık sütün çoğu kadının içindeydi. Sütü içeri akıtmak için lastik hortumu ve hortum başlığını kullanmıştı.

Kadın ona biraz Annette Bening'i hatırlatıyordu. Ama Anna tamamıyla ona aitti. Bu yaptıkları bir filmden alıntı değildi. Anna, Kate'i unutmasında yardımcı oluyordu.

Artık Anna kibirli değildi, dokunulmaz hali de kalmamıştı. Her zaman, birinin burnunu sürtmesinin ne kadar zaman alacağını hep merak etmişti. Bu yaşlarda fazla sürmüyordu.

"Lütfen çıkart onu içimden. Bunu bana yapma. İsteğin gibi uslu oldum, olmadım mı?" diye Anna yalvardı. Çok güzel ve ilginç bir yüzü vardı. Mutlu ya da üzgün olmak yüzünün güzelliğini etkilemiyordu.

Konuşurken yanakları kızarıyordu. Casanova bu özel anın görüntüsünü ilerde hatırlamak için hafızasına kazımak istercesine kadını seyrediyordu.

"Canını yakmayacak Anna." diye doğruyu söylemeye çalıştı. "Seni ne sokar ne de ısırır. Ağzı kapalı olarak dikili. Bizzat kendim diktim. Bu yılan zararsız. Senin canını hiçbir zaman yakmam."

"Sen hasta ve iğrenç birisin." diye adama bağırdı. "Sen sadistsin."

Adam başıyla onayladı. Görmek istediği gerçek Anna idi. Saldırgan bir canavar gibi olmasını istiyordu.

Casanova kadının anüsünden yavaşça damlayan sütü seyretti. Sepetten çıkan siyah yılan da seyrediyordu. Sütün tatlı kokusu, yatak odasının tahta zemininde duran yılanı cezbetti. Bunu izlemek Casanova için muhteşemdi. Bu tam bir güzel ve canavar görüntüsüydü.

Uyarılmış ve harekete geçmiş siyah yılan bir an hareketsiz durup sonra aniden başını Anna Miller'in anüsünün içine itti. Yılanın başı rahatça içeri girdi sonra gövdesini tamamen toparlayıp katlayarak daha içerlere çekti.

Casanova çok yakından Anna'ın genişleyen güzel

gözlerini seyretti. Dünyada kaç erkek bu görüntüyü izleyebilmiş ya da bu tecrübede hissettiklerini hissedebilmişti?

Casanova ilk olarak anüs genişletilmesi ile ilgili seksüel denemeleri, Tayland ve Kamboçya'ya yaptığı gezilerde duymuştu. Şimdi bu seremoniyi kendi gerçekleştirmişti. Kate ve diğerlerinin kaybından sonra şimdi ilk kez kendini çok iyi hissediyordu.

Gizli yerinde oynadığı sıra dışı oyunların en güzeli bu olmuştu. Bu oyunları oynamaya bayılıyordu. Artık oyun oynamaktan vazgeçmesi mümkün değildi.

Onu kimse durduramazdı. Ne polis, ne FBI ne de Dr. Alex Cross.

BÖLÜM 55

KATE cehennemden kaçtığı gün hakkında hâlâ fazla bir şey hatırlamıyordu. Sonunda kendisine hipnoz uygulamamı kabul etti. En azından deneyecektim. Çünkü doğal olarak kendini koruma içgüdüsünün çok güçlü olduğunu ve şuuraltını etkileyebileceğini düşünüyordu. Seansı akşam geç vakit hastanede yapmaya karar verdik. Akşamları yorgun ve gevşek olabiliyordu.

Hipnotizma aslında basit bir işlemdi. Önce ona gözlerini kapatmasını ve yavaş nefes almasını söyledim. Belki bu akşam, sonunda Casanova ile tanışacaktım. Belki Kate'in gözleri vasıtasıyla onun nasıl çalıştığını görebilecektim.

"Temiz havayı soluduğumda kötü olan dışarı çıkacak..." diye iyi huylu bir davranış içinde rahatlamaya çalışıyordu. "Aynen bunun gibi bir şey değil mi Dr. Cross?"

"Mümkün olduğu kadar zihnini her şeyden temizle Kate."

"Bunun akıllı bir fikir olduğunu sanmıyorum." diyerek güldü. "Beynimin içi sanki bombardıman geçirmiş gibi. İçinde bir yer, tıpkı eski çatı katlarında içi elbise

dolu açılmamış sandıklar gibi duruyor." Sesi uykulu çıkmaya başlıyordu. Bu iyiye işaretti.

"Şimdi yüzden geriye doğru sayacaksın. Ne zaman istersen o zaman başlayabilirsin." dedim.

Gevşemesi kolay oldu. Bu bana güvendiği anlamına geliyordu. Bu güven bana bazı sorumluluklar yüklemişti.

Kate şimdi kolayca incinebilir bir durumdaydı ve ben onu ne olursa olsun incitmek istemiyordum. İlk birkaç dakika uyanık ve şuuru yerindeyken her zamanki gibi konuştuk. En başından beri karşılıklı konuşmaktan çok zevk alıyorduk.

"Casanova'nın tarafından bir evde tutulduğunu hatırlıyor musun?" diye nihayet ilk sorumu sordum.

"Evet, olanları şimdi hatırlıyorum. Evime gelmesini hatırlıyorum. Beni ormanlık bir yerde saklayacağı eve doğru taşımasını hatırlıyorum. Beni sanki boş bir çuval gibi zorlanmadan taşıdı."

"Bana geçtiğiniz ormandan bahset Kate." Zor anlar ikimiz içinde başlıyordu. Şu anda tekrar Casanova ile beraberdi. Onun esiriydi ve gücünün altındaydı. Birden hastanenin ne kadar sessiz olduğunu fark ettim.

"Etraf çok karanlık. Çok sık ağaçlar var. Yolu aydınlatan bir el feneri var. İp veya bir kordonla boynuna bağlı. *İnanılmaz derecede* kuvvetli. Onun fiziksel olarak bir hayvan olduğunu düşünüyorum. Kendini *Uğultulu Tepeler*'deki Heathcliff ile kıyaslıyor. Yaptığı şeyin çok romantik olduğunu düşünüyor. Bana artık sevgili olduğumuzu ve bana âşık olduğunu fısıldadı. *İçten* konuşuyordu."

"Onun hakkında başka neler hatırlıyorsun Kate? Hatırlayacağın herhangi bir şeyin çok yardımı olabilir. Acele etme."

Başını çevirip biri varmış gibi sağ tarafımda bir yere

baktı. "Her zaman değişik bir maske takıyordu. Bir keresinde değişik ve sonradan ilave yapılmış bir maske taktı. Çok korkutucuydu. Onu 'ölüm maskesi' olarak tanıttı. Hastane ve morglarda kaza sonrası yüzleri tanınmayacak durumda olan yaralıların teşhis edilmelerini kolaylaştırmak için taktıklarını anlattı."

"Bu ölüm maskesi çok ilginç Kate, lütfen devam et, çok yardımcı oluyorsun."

"O maskeleri insan kafatasından yaptıklarını biliyorum. Fotoğrafı alıp kopya kâğıdı ile kaplanıp hatlar çiziliyor ve sonra gerçek maske bu çizimden yapılıyor. *Gorki Parka* filminde de ölüm maskesi kullanılıyordu. O maskeler kullanmak için değildir. Onu nasıl elde ettiğini merak etmiştim."

Pekâlâ Kate, diye kendi kendime düşündüm. *Casanova'yı anlatmaya devam et.* "Kaçtığın gün neler oldu?" diye sorarak onu tekrar yönlendirdim.

İlk olarak sorduğum sorudan rahatsız olmuş göründü. Gözünü kısa bir süre için açtı. hafif bir uykuda olduğunu sanıyordum. Onu uyandırıp sarsmaya çalıştım. Gözlerini tekrar kapattı. Sağ ayağıyla yerde tempo tutar gibiydi.

"O gün olanlardan fazla bir şey hatırlamıyorum Alex, sanırım ilaç almış olduğumdan uçuyor gibiydim."

"Tamam, sadece hatırlayabileceğin herhangi bir şeyi bilmek çok iyi olabilir. Çok iyi gidiyorsun. Bir keresinde bana ona tekme attığını söylemiştin. Casanova'ya tekme attın mı?"

"Ona tekme attım. Üç çeyrek hızında bir tekmeydi. Acıyla haykırdı ve yere yıkıldı."

Yine uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra birden ağlamaya başladı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Hıçkırarak ağlıyordu.

Terden yüzü ıslanmıştı. Onu uyandırmam gerektiği-

ni hissettim. Ne olduğunu anlamamıştım ve bu beni korkutuyordu.

Sakin bir sesle sormaya çalışarak "Ne oldu Kate? Neyin var? İyi misin?"

"Diğer kadınları orada bıraktım. İlk başta onları bulamadım. İnanılmaz derecede şaşırmış durumdaydım. Onları orada bıraktım."

Gözlerini açtı. Gözlerinde yaşlar vardı ve korkuyla bakıyordu. Hipnozdan uyanmıştı. Yardım almadan kendi gücüyle uyanmıştı. Çok güçlüydü.

"Beni bu kadar ne korkutmuş olabilir?" diye sordu. "Biraz önce ne oldu?"

"Emin değilim." dedim. "Daha sonra konuşuruz ama bu gece olmaz."

Gözlerini gözümden çekti. Kendi gibi değildi. "Yanlız kalabilir miyim?" diye sordu. "Yanlız kalmak istiyorum. Teşekkür ederim."

Odadan çıkarken içimde Kate'e ihanet etmişim gibi bir his vardı. Başka türlü davranmam gerekip gerekmediğini kestiremiyordum. Bu çok yönlü bir araştırmaydı ve daha ortada bir şey yoktu. Nasıl olabilirdi ki?

BÖLÜM 56

KATE Üniversite Hastanesi'nden bir hafta sonra taburcu edildi. Daha önce bana her gün konuşabilir miyiz? diye sormuştu. Ben kabul etmek için hazırdım.

"Bunu bir tedavinin devamı gibi düşünmüyorum. Sadece bir şekil vermek, olayı kafamda tamamlamak gibi olacak."dedi. Aslında bu olayı biriyle beraber göğüslemeye ihtiyacı vardı. Üstelik ortada Naomi de vardı ve bu yüzden ipuçlarını değrlendirmek sağlıklı olacaktı.

Beyefendi Ziyaretçi ile Casanova arasında bir ilişki kurmak için herhangi bir ipucu ortaya çıkmamıştı. *Los Angeles Times* gazetesinden Beth Lieberman benimle görüşmeyi reddediyordu. New York'ta kitabının çıkmasını takip ediyordu.

Los Angeles'a gidip Beth Lieberman ile görüşmek istedim. Ama Kyle Craig bunu yapmamamı söyledi. Bana gazeteci kadının sahip olduğu bilgilere aynen sahip olacağıma dair güvence verdi. Birine güvenmek zorundaydım ve Kyle'a güvendim.

Bir pazartesi öğleden sonra Kate ile beraber, iki çocuğun onu bulduğu Wykagil nehri çevresindeki ormanlık bölgede yürüyüş yaptık. Bu konu hâlâ konuşulmuyordu ama bu işte artık beraber olduğumuz kesindi.

Casanova hakkında tek bilgi kaynağı Kate idi. Eğer biraz daha bir şeyler hatırlarsa çok yararlı olacaktı. En ufak ipucu bile tüm davayı aydınlatmaya yetebilirdi.

Wykagil nehrinin güneyindeki karanlık ve sık ağaçlı ormana girdiğimizde Kate sessizleşti. İnsan şeklindeki canavar birden ortaya çıkabilirdi ya da ağaçların arasında saklanıyor olabilirdi. Belki de bizi seyrediyordu.

"Evvelden bu tür ormanlarda yürümeye bayılırdım. Böğürtlen çalıları, tatlı yaban çilekleri olurdu. Kardinalkuşları ve mavi alakargaların karınlarını yabani meyvelerle doyurmalarını izlerdim. Burası bana büyüdüğüm ormanı hatırlatıyor." diye anlatmaya başladı Kate. "Eskiden kız kardeşimle beraber her gün bunun gibi bir dereye gidip yüzerdik. Babam yasakladığı halde ikimiz de çıplak yüzerdik. Zaten babam ne yasaklarsa onu yapmayı denerdik."

"Her gün yüzmen işe yaradı. Wykagil'e kadar gelebilmene yardımcı olmuş."

Kate başını sallayarak itiraz etti. "Hayır, bu tamamıyla inatla ilgili. O gün ölmemek için *yemin* etmiştim. Ona bu zevki tattıramazdım."

Ormanda olmanın huzursuzluğunu üzerimden atamamıştım. Üstelik bu orman ve çevresindeki tütün çiftlikleriyle ilgili hikâye aklıma gelmişti. Bir zamanlar bu ormanın çevresinde sayılamayacak kadar çok tütün çiftlikleri varmış ve Afrika'dan getirilen köleler burada çalıştırılıyormuş. Köle çiftlikleri... *Atalarımın kemikleri ve kanları* buralardaydı. Dört milyon Afrikalı yurdundan koparılıp Amerika'da ilk bu bölgeye getirilmişlerdi.

"Hiçbir şey hatırlamadım Alex." dedi Kate. Arabadan ayrılmadan önce omuzdan takılan askılı silah kılıfını takmıştım. Kate bakışlarını silaha çevirip bakmış ama yanıma almama itiraz etmemişti. Benim canavar avcısı

olduğumu ve ormanın derinliklerinde bir yerde gerçek canavarın bulunduğunu biliyordu.

"Böyle bir ormanda koştuğumu ve kaçtığımı hatırlıyorum. Uzun Carolina çamları... Yapraklar yüzünden ışık aşağılara pek fazla gelemiyordu. Sanki bir mağarada gibiydim. Daha fazla bir şey hatırlayamıyorum. Kafamın içine beton dökülmüş gibi. Hatta nehre nasıl geldiğimi bile hatırlamıyorum."

Arabadan iki mil kadar uzaklaşmıştık. Kuzeye ve nehre yakın kalarak ilerledik. Kate bu nehirden mucizevi inadının gücüyle kurtulmuştu. Her ağaç güneş ışığını görebilmek için birbirlerinin dalları arasından gökyüzüne çıkmaya çalışıyor gibiydi.

"Burası bana eski çağları anımsatıyor. Karanlığın barbarlığı desteklediğini, medeniyetin gelişmesini engellediğini iddia ediyorlar." diye lafa başladı Kate.

Casanova ve kadınları sakladığı korku evinden bahsetmek istediğini biliyordum. Sanki Casanova'nın bu ormanda hissettiklerini anlamaya çalışıyor gibiydi. Aslında benzer duyguları ben de düşünmeye çalışıyordum.

"Medeni bir insan olmayı belki de reddediyor. Baskı altına girmekten hoşlanmıyordur. Sadece canının istediğini yapıyor olabilir. Özel zevk arayışı içinde olabilir. Zamanımızın tek hedonisti* olabilir."

"Keşke onun konuşmasını dinleyebilseydin. Çok zeki biri, Alex."

"Biz de çok zekiyiz." diye ona hatırlattım. "Bir yerde yanlış yapacak, buna yemin ederim."

Artık Kate'i çok iyi tanımaya başlamıştım. O da beni iyi tanıyordu. Ona, Washington'da bir çarpışmada kaza kurşunu ile ölen karım Maria'dan bahsetmiştim. Çocuklarım Damon'u ve Jannie'yi anlatmıştım. İyi bir

dinleyici idi. Mükemmel bir görgü potansiyeli vardı. Dr. Kate çok özel bir doktor olacaktı.

Saat üç olduğunda, o öğleden sonra dört beş mil yürüdüğümüzü fark ettik. Kendimi suçlu hissediyordum ama Kate herhangi bir şikâyette bulunmamıştı. Ama mutlaka vücudundaki incinmiş yerler ağrımaya başlamıştı. Allahtan karate sayesinde vücudunun şeklini olduğu gibi muhafaza edebilmişti. Kaçarken geçtiği yerlere ait bir işaret bulamamıştık. Hiçbir şey ona aşina gelmemişti. Etrafta ne kaybolan bir ev, ne de Casanova vardı. Hiçbir ipucu görünmemişti.

"Nasıl bu kadar iyi ve dikkatli olabilir?" diye arabaya doğru ilerlerken söylendim.

"Tecrübe ile..." dedi Kate bilgiç bir tavırla "Sadece tecrübe."

* Hedonist: Sadece haz duymak için yaşayan kişi. ç.n.

BÖLÜM 57

DÖNÜŞTE Chapel Hill'de Spanky'de bir şeyler yemek için durduk. İkimiz de yorgun ve açtık. Üstelik çok susamıştık. Artık Kate'i herkes tanıyordu. İçeri girdiğimizde herkes onu tanıyan ve sevecen bakışlarla süzüyordu. Bizi büyük iltifatlarla ağırlamaya çalışıyorlardı.

Kate'in arkadaşı olan garson kadın bizi Franklin caddesine bakan pencere önündeki şeref masasına oturttu. Kate arkadaşının adının Verda olduğunu ve felsefe doktorası için hazırlandığını söyledi.

"Meşhur olmak nasıl bir duygu?" diye Kate ile dalga geçtim.

"Nefret ediyorum, nefret ediyorum." diye dişlerinin arasından konuştu. "Bak Alex, bu gece biraz sorhoş olmaya ne dersin?" diye aniden sordu Kate. "Ben bir kadeh tekila, bir kupa bira ve bir kadeh brandy istiyorum." dedi Verda'ya dönüp. Filozof garson güldüğünü göstermemek için başını not aldığı küçük deftere yapıştırdı.

"Ben de aynısını alayım." dedim.

"Bu kesin tedaviye dahil değil." dedi Kate, Verda

masadan uzaklaşır uzaklaşmaz. "Bu akşam biraz dağıtmak istiyorum."

"Bu da bir tür tedavi şekli olabilir." dedim.

"Olursa olsun. Sonunda ikimiz de kanepede kendimizi uyur bulabiliriz."

İlk bir saat havadan sudan, sonra arabalardan ve Kuzey Carolina Duke Üniversitesi'ndeki hastaneden konuştuk. Güney tarzı gotik edebiyatı, kölelik, doktor maaşları ve sağlık sorunları, rock 'n' roll şarkı sözleri, ikimizin de okuyup çok hoşlandığı *İngiliz Hasta* isimli kitap, konuşmamızı süsleyen konular oldu. Dostluğumuzun başından beri karşılıklı çok rahat konuşabiliyorduk. Başından beri hep böyle olmuştu.

Birkaç saat sonra ikimiz de çakırkeyf olmuştuk. Sarhoş olmadan içmek iyi gelmişti. Kate bir konuda çok haklıydı. İkimizin de Casanova olayının baskısından kurtulmaya ihtiyacı vardı.

Barda geçirdiğimiz üçüncü saatin sonunda Kate kendisi hakkında gerçek bir hikâye anlattı. Bu hikâye beni onun kaçırılması kadar sarstı. Koyu mavi gözleri hikâyesini anlatmaya başladığında irileşmişti ve pırıl pırıl parlıyordu. "Bırak sana hikâyeyi bir kerede anlatayım. Güneyliler hikâye anlatmaya bayılırlar. Bizler Amerika'nın gizli kalmış en iyi hikâye anlatıcılarıyızdır."

"Bana hikâyeni anlat Kate. Dinlemeye bayılırım. Dinlemek yeteneğim bana bu mesleği seçmeme çok yardımcı oldu."

Kate derin bir nefes alıp elini elimin üstüne koydu. Yavaş ve yumuşak sesle anlatmaya başladı. "Bir zamanlar Birch'de yaşayan McTiernan ailesi vardı. Onlar sık sık kamp yapan mutlu bir aileydi. Kızlar çok sıkıydı. Susanne, Marjorie, Kristin, Carole Anne ve Kate. Kristin ile ben en gençleriydik ve ikizdik. Annemizin adı

Mary ve babamızın Martin'di. Martin hakkında fazla bir şey söyleyemeyeceğim. Annem onun ben dört yaşımdayken bizi terk etmesini sağlamıştı. Martin çok zorba ve katı bir insandı. Cehenneme kadar yolu vardı. Onunla çoktan yollarımız ayrılmıştı."

Kate biraz anlattıktan sonra, durup uzun uzun gözlerime baktı. "Hiç kimse sana ne kadar müthiş bir dinleyici olduğunu söyledi mi? Söylediğim her şey ile çok ilgileniyor gibi görünebiliyorsun. Bu da bende, hep seninle konuşmak isteğini artırıyor. Bu hikâyenin tamamını şimdiye kadar kimseye anlatmadım Alex."

"Söylediğin her şey ile gerçekten çok ilgileniyorum. Bunu benimle paylaştığın için kendimi çok iyi hissediyorum. Bana yeterince güveniyor olman anlamına geliyor."

"Sana güveniyorum. Bu pek mutlu bir hikâye değil. Sana anlatabilmem için çok güveniyor olmalıyım."

"Bunu hissedebiliyorum." dedim. Bunu söylerken yüzünün ne kadar güzel olduğuna takılmıştım. Gözleri iri ve çok güzeldi. Dudakları ne çok kalın ne de inceydiler.

Casanova'nın onu neden seçtiğini unutmamaya çalışıyordum.

"Kız kardeşlerim ve annem ben büyürken çok mükemmeldiler. Ben onların hem kölesi hem de oyuncak bebekleriydim. Eve giren para fazla değildi, bu yüzden yapılması gereken çok iş vardı. Sebzelerimizi eker, kendimiz konserve yapar, reçellerimizi kendimiz kaynatırdık. Çamaşırlarımızı kendimiz yıkar ütülerdik. Hatta evdeki tamirleri ve marangozluk işlerini bile kendimiz hallederdik. Hepimiz şanslıydık çünkü birbirimizi seviyorduk. Her zaman güler ve radyodan duyduğumuz popüler şarkıları söylerdik. Elimize ne geçerse okurduk. Kürtaj haklarından yemek tariflerine kadar her şeyi konu-

şurduk. Şakacı ve neşeli olmak zorunluydu. En çok kullanılan laf ise *'Bu kadar ciddi olma'* idi."

Sonunda Kate bana McTiernan'lara ne olduğunu söyledi. Gizli hikâyesi açığa çıktığında yüzü duyduğu acıdan kararmıştı.

"Önce Marjorie hastalandı. Ona rahim kanseri teşhisi kondu. Yirmi altı yaşında öldüğünde geride üç çocuk bırakmıştı. Sonra sırayla Susanne, ikizim Kristin ve annem öldü. Hepsi göğüs ve rahim kanserinden ölmüştü. Geride Carole Anne, ben ve babam kalmıştık. Carole Anne ve ben aramızda şakalaşıyorduk. Babama çekmiş olduğumuzu ve kalp krizinden öleceğimizi söylüyorduk."

Kate birden başını öne doğru eğip sonra kaldırdı ve bana baktı. "Sana bunları neden anlattığımı bilmediğimi söyleyecektim ama nedenini biliyorum. Senden hoşlanıyorum. Senin dostun olmak istiyorum. Senin de benimle dost olmanı istiyorum. Bu mümkün mü?"

Tam ona neler hissettiğimi söylemeye başlarken Kate beni durdurdu. Parmaklarının ucunu dudaklarımın üstüne koydu. "Duygusal davranma şimdi. Kız kardeşime ne olduğunu da bana bir süre sorma. Bana hemen şimdiye kadar kimseye anlatmadığın bir şey söyle. Fikrini değiştirmeden hemen söylemen gerek. Bana sırlarından birini anlat Alex."

Ne söyleyeceğimi hiç düşünemedim. Her şey kendiliğinden dışarı çıktı. Kate'in anlattıklarına karşılık ona benim söylediğim şeyler doğru geldi. Ayrıca bir sırrımı onunla paylaşmak istedim. En azından denemek zorundaydım.

"Karım Maria öldüğünden beri cinsel ilişkiye giremedim." diye Kate'e sırrımı söyledim. Yüreğimin ta derinlerinde sakladığım bir şeydi bu. "Her sabah giyiniyor, yüzüme sosyal konumuma uygun ifademi takını-

yor, altıpatlar silahımı donanıyorum... Ama içimde hep bir boşluk olduğunu biliyorum. Maria'dan sonra başka kadınlarla tanıştım ama yürümedi. Artık başka biriyle beraber olacağımı sanmıyorum."

Kate gözlerimin içine baktı. "Oh Alex, yanlış düşünüyorsun. İstediğin zaman hazır olabilirsin." derken söylediklerinden en ufak bir şüphesi olmadığı anlaşılıyordu.

Gözlerdeki parlaklık.
Dostluk.

"Ben de ikimizin dost olmasını çok istiyorum." diye sonunda duygularımı söyleyebildim. Bu benim sık söylediğim bir şey değildi. Hele bu kadar hızlı hiç söylememiştim.

Karşımda, mum ışığının aydınlattığı Kate'e bakmaya başladım. Yine Casanova aklıma geldi. Kadın güzelliğinden ve karakterinden çok iyi anlayan biri olduğunu düşündüm. Hatta mükemmel bir seçici idi.

BÖLÜM 58

HAREM, esrarengiz ve acayip evin rüzgârlı koridoruna açılan oturma bölümünde yer alıyordu. Ev iki katlı idi. Aşağı katta sadece bir oda vardı. Üst kattaki oda sayısı on civarındaydı.

Naomi Cross kadınların arkasından dikkatle yürüyordu. Oturma odasında toplanmaları söylenmişti. Buraya getirildiğinden beri evde kalan kadınların sayısı hep altı ile sekiz arasındaydı. Bazen içlerinden biri ayrılır ya da ortadan kaybolurdu. Ama her zaman yerine yeni biri gelirdi.

Casanova onları oturma odasında bekliyordu. Bu kez yüzünde başka bir maske vardı. Elle boyanmış beyaz ve parlak yeşil çizgilerle süslüydü. Bu onun eğlence maskesiydi. Üzerinde altın sarısı ipek bir kimono vardı. İçine hiçbir şey giymemişti.

Oda genişti ve zevkli döşenmişti. Yerler oryantal desenli kilimlerle kaplanmıştı. Duvar kırık beyaz renginde ve yeni boyalıydı.

"Gelin, gelin hanımlar. Utanmayın." diye gelenlere seslendi. Odanın arkalarında bir yerdeydi. Bir elinde uyuşturucu tabanca diğer elinde gerçek bir tabanca vardı.

Naomi onun maskenin altından gülümsediğini tahmin etti. Her şeyden çok onun yüzünü görmek istiyordu. Bir kere görüp sonra gördüğünü hafızasından silmek istiyordu.

Naomi zevkle döşenmiş oturma odasına girdiğinde kalbi çarpmaya başladı. Kemanı Casanova'nın yanında duran masanın üstündeydi. Kemanını almış ve bu berbat yere getirmişti.

Casanova alçak tavanlı odada vals yapar gibi dolaşıyor, sanki seçkin bir kıyafet balosundaymış gibi davranıyordu. Nasıl zarif ve kibar davranıldığını çok iyi biliyordu. Kendine güveni sonsuzdu.

Kadınların sigaralarını altın çakmakla yakıyordu. Kızlarla ayrı ayrı konuşmasını kesti. Bazılarının çıplak omuzuna dokundu, bazılarının yanağını okşadı ve bazılarının da saçlarına dokundu.

Kadınlar şaşkın duruyorlardı. Hepsinin üzerinde kendi giysileri vardı ve çok sıktılar. Sürdükleri parfümlerin kokusu odayı sarmıştı. Naomi kendi kendine hepsi Casanova'yı alt edebilir, diye düşündü. Keşke Casanova'yı yere sermenin bir yolu olabilseydi.

"Bazılarınızın tahmin ettiği gibi, size bu akşam bir müzik ziyafeti sürprizimiz var." dedi nazikçe.

Naomi'yi işaret ederek onun bir adım öne çıkması için eliyle arkasından destekledi. Hepsini bir araya topladığında hep çok dikkatli davranıyordu. Elindeki silahı çok dikkatli tutuyordu.

"Haydi bizim için lütfen bir şey çal." dedi Naomi'ye. "Canın ne isterse onu çal bize. Naomi keman çalar. Çok güzel çaldığını ilave etmek isterim. Utanmana gerek yok hayatım."

Naomi gözlerini Casanova'nın üzerinden alamıyordu. Kimonosunun önü açılmıştı ve bütün çıplaklığı görünüyordu. Bazen biri şarkı söyler, diğeri bir enstrüman

çalar veya şiir okurdu. Bazen de sadece konuşulur, buraya gelmeden önceki hayatlarından bahsederlerdi. Sıra bu gece Naomi'deydi.

Naomi başka seçeneği olmadığını biliyordu. Kendini cesur ve güvenli göstermek için zorladı. Kemanını aldı. Aklından bütün dolu anıları geçti. *Cesur ol... Kendinden emin görün,* diye kendi kendine telkin yapıyordu. Bu oyunu çocukluğundan beri oynardı.

Genç bir siyah kadın olarak dengeli davranma sanatını çoktan öğrenmişti. Şu an bu sanatını çok iyi kullanmak zorundaydı.

"Bach'ın bir numaralı sonatını çalmayı deneyeceğim," diye yavaşça konuştu. "Bu adagio bölümüdür. İlk nağmeleri çok güzeldir. Umarım hakkını verebilirim."

Naomi kemanını omuzu hizasına getirdiğinde gözlerini kapadı. Çenesinin altına yerleştirdiğinde gözlerini tekrar açtı. Yavaşça akordunu yapmaya başladı.

Cesur ol... Kendinden emin görün, diye kendi kendine sloganını hatırlattı.

Çalmaya başladığında mükemmelden çok uzaktı ama bütün kalbiyle çalıyordu. Naomi'nin stili her zaman kendine özeldi. Tekniğini geliştirmektense kendini müziğine konsantre etmeyi seçmişti. Ağlamak istiyordu ama gözyaşlarını içine akıtmayı tercih etti. Bütün duygularını içine atıyordu. Bütün duyguları sadece Bach'ın sonatının nağmelerinden dökülüyor gibiydi.

Bittiğinde Casanova "Bravo, Bravo..." diyerek bağırırken alkışlıyordu.

Odadaki kadınlar da alkışlıyorlardı. Alkışlamalarına Casanova izin vermişti. Naomi hepsinin güzel yüzlerine baktı. Onların ortak acılarını hissetti. Keşke onlarla konuşabilseydim, diye düşündü. Ama Casanova sadece gücünü göstermek ve hepsi üzerindeki kontrolünü sergilemek için onları bir araya getiriyordu.

Casanova'nın eli havalandı ve Naomi'nin kolunu tuttu. Naomi, kolu yanmış gibi hissetti. "Sen bu gece benimle kalacaksın." dedi yumuşak bir tonla Casanova. "Çok güzeldi Naomi. Sen de çok güzelsin. Buradaki en güzel kadın sensin. Bunu biliyor muydun tatlım? Elbette biliyorsun."

Cesur ol, güçlü ol, kendinden emin görün, diye kendi kendine tekrarlıyordu. O bir Cross'tu. Korkusunu kimseye göstermezdi. Ama onun canını yakmanın bir yolunu bulacaktı.

BÖLÜM 59

KATE ve ben, onun Chapel Hill'deki evinde çalışıyorduk. Kaybolan evden konuşuyorduk. Hâlâ kafamızı yememize sebep olan esrarengiz olayı çözememiştik. Saat sekizi beş geçe ön kapının zili çaldı. Kate kim olduğunu görmeye gitti.

Biriyle konuştuğunu görebiliyordum ama kim olduğunu çıkaramadım. Elim hemen silahıma uzandı ve kabzasını tuttum. Kate ziyaretçiyi içeri davet etti.

Gelen Kyle Craig'di. Yüzündeki ifadeden ve bakışlarından bir şey olduğunu hemen anladım.

"Kyle senin görmek isteyeceğin bir şey olduğunu söylüyor." dedi Kate FBI ajanını oturma odasına doğru getirirken.

"Senin nerede olduğunu buldum Alex. Çok zor olmadı." dedi Kyle. Hemen oturduğum koltuğun koluna oturdu. Görünüşünden oturmaya ihtiyacı var gibiydi.

"Buna gerek yoktu. Oteldeki santrala ve resepsiyona nerede olacağımı bildirmiştim."

"Dedim ya, seni bulmak zor olmadı. Alex'in yüz ifadesine bak Kate. Görüyor musun? Bu yüzden hâlâ bir dedektif o. Görevine kancayı takar ve büyük bilme-

ceyi çözmek ister, en ufak işe bile aynı özveriyi gösterir."

Gülerek başımla onayladım. Kyle kısmen haklıydı. "İşimi seviyorum ve genellikle zamanımın çoğunu senin gibi seçkin ve üstün zekâlı insanlarla geçiriyorum. Ne oldu Kyle? Neden hemen söylemiyorsun?"

"Beyefendi, Beth Lieberman'ı bizzat ziyaret etmiş. Onu öldürmüş. Sonra da parmaklarını kesmiş Alex. Onu öldürdükten sonra Batı Los Angeles'taki evini ateşe vermiş. Evinin yarısı yanmış."

Beth Lieberman bana kendisini fazla sevdirmemişti. Ama onun öldürülmesi beni üzmüş ve şaşırtmıştı. Kyle, onun Los Angeles'a geri dönecek kadar önemli bir işi olmadığını söyledi.

"Belki Beth'in apartmanında ortadan kaldırılması gereken bir şey olduğunu biliyordu. Belki de Beth'te önemli bir şey vardı."

Kyle dönüp Kate'e baktı. "Onun ne kadar iyi olduğunu görüyor musun? O bir makine gibi. Beth'te onu suçlayacak bir şey vardı." diye her ikimize hitaben konuşuyordu. "Onu da *Times*'taki bilgisayarında saklıyordu. O da şimdi bizim elimizde."

Kyle bana uzun ve karışık bir faks uzattı. Sayfanın altındaki bir yeri işaret etti. Faks FBI'ın Los Angeles'taki bürosundandı.

Sahifenin altına göz attım. Yazının altı çizilmişti.

Casanova olma ihtimali var!!! diye yazıyordu. *En yakın şüpheli.*

Dr. William Rudolph. Birinci sınıf sürüngen.

Yaşadığı yer: Beverly Comstock İşyeri: Cedars-Sinai Tıp Merkezi, Los Angeles.

"Sonunda şeytanın bacağını kırdık. Birinci sınıf iş oldu

bu." dedi Kyle "Beyefendi bu doktor olabilir. Beth ona sürüngen demiş."

Kate önce bana sonra Kyle'a baktı. Casanova'nın da doktor olma ihtimalini söyledi.

"Lieberman'ın notlarında başka bir şey var mı?" diye Kyle'a sordum.

"Şu ana kadar bir şey bulamadık." dedi Kyle. "Ne yazık ki Beth Lieberman'a Dr. William Rudolph'u veya onun hakkında bigisayarına neden not yazdığını soramayız. Size iki yeni teorimizden bahsetmek istiyorum." diye Kyle devam etti. "Kafamın içindeki tuhaf kesitler arasında dolaşmaya ne dersiniz dostlarım?"

"Ben hazırım, haydi FBI Batı Yakası'nın müthiş teorilerini duyalım."

"İlk teori: Gazeteye yayımlanması için yolladığı günlükleri aslında *kendisine* gönderiyor. Çünkü o hem Casanova hem de Beyefendi Ziyaretçi. *İki katil* aynı kişi olabilir Alex. İkisi de mükemmel cinayetler işliyor. Aralarında benzerlikler var. Belki de adam çift kişilikli. Batı Yakası'ndaki FBI, aynen senin tabirinle, Dr. McTiernan'ın hemen Los Angeles'a uçmasını istiyor. Onunla konuşmak istiyorlar."

Batı Yakası'nın ilk teorisini fazla tutmamıştım. Fazla dikkate değer bulmamıştım. "Vahşi Batı'nın diğer teorisi nedir?" diye Kyle'a sordum.

"Diğer teori, ortada iki adam olduğu hakkında. Sadece haberleşmiyorlar, birbirleriyle *yarışıyorlar*. Bu korkutucu bir yarışma Alex. Bu ikisinin bulduğu korkunç bir oyun olabilir."

Üçüncü Kısım

Beyefendi Ziyaretçi

BÖLÜM 60

O GÜNEYLİ bir beyefendiydi.

Okumuş bir beyefendiydi.

Şimdi ise Los Angeles'taki en mükemmel beyefendiydi.

Her zaman bir beyefendi olmuştu... Kalplerin ve çiçeklerin erkeği.

Pasifik okyanusunun üzerine doğru turuncu-kırmızı bir güneş alçalıyordu. Dr. William Rudolph, Los Angeles'ın Melrose caddesinde zevkle etrafına bakınarak ilerliyordu.

Beyefendi Ziyaretçi bütün öğleden sonrayı görkemli görüntü ve sesler içinde taze görünümlü vücutlar ve bol paralar harcayanlar arasında "alışveriş"le geçirmişti.

Caddedeki görünüm ona dedektif yazar olan Raymond Chandler'in yazdığı *"California, Büyük Mağaza"* adlı kitabı hatırlattı. Adamın California için yaptığı benzetme hâlâ çok uygundu.

Gördüğü bütün çekici kadınların çoğu yirmi yaşlarının başında veya ortasındaydılar. Onların hepsi çalışma dünyasının reklam ajansları, para babaları ve avukatlarının peşindeydiler. Çoğu yüksek ökçeli ayakkabı, parlak mini etekler ve vücutlarını sımsıkı saran ufacık bluzler

giyiyordu. İpeğin hareket ederken çıkarttığı seksi hışırtısı, pahalı marka ayakkabıların çıkardığı tık-tık ökçe sesi, orta halli bir insanın bir senelik kazancına eşit bedele alınmış kovboy çizmelerinin tok-tok çıkan seslerini dinledi.

Kendisini ısınmış ve biraz da çılgınca duygular içinde hissetmeye başlamıştı. Ölçülü bir çılgınlıktı. California'da hayat güzeldi. Burası onun rüyalarının *büyük mağazasıydı.*

İşin en iyi bölümü buydu. Seçime karar vermeden önceki anlar. Los Angeles Polisi'ni şaşkına çevirmiş ve akıllarını karıştırmıştı. Bir gün olanları ortaya çıkarma ihtimalleri vardı ama ya çok geç olacaktı ya da hiç bulamayacaklardı. Çünkü o çok iyi idi. O bu zamanın Doktor Jekyl ve Bay Hyde'ıydı.

La Brea ve Fairfax arasında turlarken havaya yayılmış amber, karanfil, limon çiçeği karışık parfüm kokularını içine çekti. Bazen deri el çantaları ve eteklerin kokusunu da alabiliyordu.

Bu kokular çok tahrik ediciydi ve hepsine tapıyordu. California'daki her şey onun çok hoşuna gidiyordu. Kendisini, şekerci dükkânına düşmüş bir çocuk gibi hissediyordu. Kendisine yasak edilmiş şekerlerden hangisini seçeceğini şaşırmış gibiydi.

Birçok kadın sevdiği butiklere girip çıkarken Dr. Will Rudolph'u çapkın bakışlarla süzüyorlardı. Adam çok yakışıklıydı. Katı Hollywood standartlarının yakışıklılık sınırlarının üstündeydi. Başarılı bir doktor olmayı seçmemiş olsaydı mutlaka aktör olurdu.

Beyefendi'nin özel bir sırrı vardı. *Kadınların çoğu, her zaman onu seçerlerdi.*

Will Rudolph, Nativity adlı mağazadan içeri girdi. Burası Melrose'daki en pahalı mağazalardan biriydi.

Marka "bustiyerler," vizon astarlı deri ceketler, antika Hamilton kol saati bile bulunan yerlerden biriydi.

Etraftaki genç vücutlar aklına birinci sınıf Hollywood partilerini, birinci sınıf restoranları getiriyordu. Bu şehirde her şey birinci sınıf olmak zorundaydı.

Buranın kurallarını çok iyi anlamıştı. Hem de çok iyi. *Dr. Will Rudolph, Los Angeles'ın en güçlü erkeğiydi.*

Kendine olan güveni onu çok eğlendiriyordu. Gazetenin ön sahifesinde çıkan hikâyelerin bir hayal ürünü olmadığını ispatladığından kendine olan güveni iki kat artmıştı. Beyefendi tüm şehri kontrolü ve etkisi altında tutuyordu.

Yakınındaki dayanılmaz sarışın kadını süzüyordu. İnka tarzı mücevherler güzelliğini daha da dikkat çekici yapmıştı. Sahip olduğu her şeyden sıkılmış görünüyordu. Nativity'deki en çekici kadındı. Ama Will'i çeken bu özellikleri değildi.

Onun *erişilmez* bir havası vardı. Bu pahalı mağazada bile bir sürü çekici kadın arasında ondan yayılan sinyallerde *ben erişilmezim, bana yaklaşmayı bile düşünmeyin, kim olursanız olun benim için değersizsiniz,* der gibiydi.

Göğsünün altında kalbinin gümbürdediğini hissetti. Kalabalık butiğin içinde çılgınca bağırmamak için kendini zor zaptetti.

Sana sahip olabilirim. Evet olabilirim.

Hiç aklına gelmez ama ben Beyefendi Ziyaretçi'yim.

Sarışın kadının çok muntazam dudakları vardı. Dudak boyası veya göz makyajı yapmasına gerek olmadığının bilincindeydi. Uzun muntazam bir vücudu ve ince beli vardı. California tarzı bir zarifliği vardı. Üzerinde soluk keten bir yelek, sımsıkı saran etek ve mokasen ayakkabıları vardı. Sağlık fışkıran mükemmel bir tenrengine sahipti.

Kadın, Will Rudolph'un olduğu tarafa doğru baktı-

ğında adam kadının gözlerinin güzelliğinden sarsıldı. Hepsine sahip olmak istiyordu. Kadın tamamıyla kendine ait olmalıydı.

Kadın uzun boylu, ince yapılı ve ilginç bakışları olan otuz yaşlarındaki bu adamı görmüştü. Adam geniş omuzlu ve atletik yapılıydı. Bir balet olabilirdi. Güneşten açılmış kahverengi dalgalı saçları arkasında toplanmıştı. Mavi gözleri, beyaz doktor ceketinin içine giydiği Oxford mavisi bluzuyla uyum içindeydi. Ayağında pahalı Dr. Martens çizmeleri vardı. Kendinden çok emin görünüyordu.

Önce kadın konuştu. *Kendisi beni seçti,* diye düşündü Will. Mavi gözleri sakin ve anlamlıydı. Güven veriyorlardı. Bir eliyle altın kaplama küpesiyle oynarken "Açıkta bir şey mi gördün?" dediğinde adam gülmeye başladı. Demek kadının bir erkekle çıkmak için değişik bir tarzı vardı. *Çok eğlenceli bir akşam olacak,* diye düşünüyordu. Bu işi biliyordu.

"Affedersiniz, genellikle kimseye böyle bakmam. Aslında birine bakarken hiç yakalanmamıştım." dedi. Gülmesini bir müddet sürdürdü. Rahat ve zevkle gülüyordu. Dünyanın her yerinde geçen bir usüldü. Onun en sevdiği avlama tekniğiydi.

"En azından dürüst cevap verdiniz." dedi kadın ve o da gülmeye başladı. Gülerken boynundaki kolye sallanıp gülmesiyle tempolu sesler çıkarttı. Adam uzanıp göğsüne dokunmamak için kendini zor tuttu. Dudaklarını kadının göğsüne yapıştırıp dilini üzerinde dolaştırmak istiyordu.

Kadın tereddüt etti. Will ise düşünüyordu. Devam etmeli miyim? Biraz daha ileri gitmenin bir zararı olmaz, onu istiyorum, diye karar verdi. Başını kaldırıp sevimli mavi gözleriyle kadını tekrar süzdü.

"Hakkınızda bir şey bilmiyorum ama çok istediğim bir şeyi buldum sanıyorum." dedi sakin bir sesle.

"Evet, ben de ihtiyacım olan kişiyi bulduğuma inanıyorum." diye cevapladı kadın. Bir an durduktan sonra kadın tekrar güldü. "Nerelisiniz? Buralı birine benzemiyorsunuz."

"Kuzey Carolina'lıyım." diyerek mağazanın dışa açılan çıngıraklı kapısını açarak kadına yol verdi. "Aksanımı kaybetmek için çok çalıştım."

"Çok başarılı olmuşsunuz." dedi kadın.

Kadın verdiği karardan çok memnun görünüyordu. Kadının kendine güveni sonsuzdu. Ama Will onun bu güvenini kıracaktı. Oh! Bunu yapmayı çok istiyordu.

BÖLÜM 61

İŞTE eğlence başlıyordu. Adam Nativity adlı mağazadan sarışın bir kızla çıkıyordu. Melrose caddesinde ilerliyorlardı.

Nativity'nin öndeki dekoratif vitrininden dürbünle inanılmaz karşılaşmayı izlemiştik. FBI uzun mesafeli alıcı mikrofonlarını Dr. William Rudolph'a ve sarışın kadına yönlendirmişti.

Bu sadece FBI'ın bir çalışmasıydı. Los Angeles Polisi'ne herhangi bir bilgi verilmemişti. Tipik Büro taktiklerinden biriydi. Bu kez sadece ben FBI tarafındaydım. Bu bana Kyle Craig'in bir hediyesiydi. FBI Kate ile Los Angeles'ta görüşmek istemişti. Kyle, benim de Kate ile gitmemi, ona yaptığımız anlaşmayı *tehdit edercesine* hatırlattıktan sonra ayarladı. *Casanova* soruşturmasında böylesine bir ilerleme kaydetmişken nasıl olur da ben dışarda kalabilirdim?

Beş buçuğu biraz geçiyordu, gürültülü ve baş döndürücü akşam saatleri California'da başlamak üzereydi. Sıcaklık artmaya başlamıştı. Kalp atışlarımız arabanın içinde yükselmeye başlamıştı.

Sonunda canavarlardan birine yaklaşmayı başarmış-

tık. En azından öyle sanıyorduk. Sanki Dr. Will Rudolph günümüzün vampiri gibi üzerimize yapışmıştı. Öğleden sonrasının tamamını genellikle popüler mağazalarda geçirmişti. Kurbanlarını nerelerde seçeceğini iyi biliyordu. Bugün kesin olarak onun av günü idi ve o da bir avcıydı. Kadınları izliyordu. Gerçekten Beyefendi Ziyaretçi miydi?

Melrose caddesine çıkan sokaklardan birinin başında dikkat çekmeyen ufak bir minibüste kıdemli iki FBI ajanı ile beraber çalışıyordum. Alıcı radyomuzun sanat eseri sayılabilecek kadar değerli ve hedef kişiye yönlendirilebilen mikrofonları ikisinin konuşmasını rahatça duymamızı, onlara paralel duran arabalar sayesinde sağlıyordu. Gösteri nerdeyse başlamak üzereydi.

"Ben de ihtiyacım olan kişiyi bulduğuma inanıyorum." dediğini duyduk sarışın kadının. Genç kadın bana Casanova'nın Güney'de zorla alıkoyduğu güzel öğrencileri hatırlattı. *Bu canavarların bir kişi olma ihtimali olabilir miydi? Doğu kıyısından batı kıyısına cinayetler işleyebilir miydi? Çift kişilikli olabilir miydi?*

Batı Yakası'ndaki FBI uzmanları kendi buldukları çözüme inanıyorlardı. Her iki bölgedeki kusursuz cinayetleri aynı kişi işliyordu. Aynı günde, her iki yakadan hiçbir kurban kaçırılmıyor veya öldürülmüyordu. Aslında Casanova ve Beyefendi Ziyaretçi'ye dair benim bildiğim bir düzineye yakın teori vardı ve hiçbiri beni ikna edememişti.

"Ne kadar zamandır Hollywood'dasınız?" diye kadının Rudolph'a soran sesini duyduk. Seksi ve kışkırtıcı bir sesi vardı. Adamla açıkça flört ediyordu.

"Sizinle karşılaşıncaya kadar, yeterince uzun sayılır." diye doktor yumuşak bir tonda cevap verdi. Adam sağ eliyle kadının sol dirseğini hafifçe tutuyordu. Tıpkı bir beyefendi gibi mi?

Bir katile hiç benzemiyordu ama Kate'in tarif ettiği Casanova tipine uyuyordu. Fiziksel olarak kadınları cezbediyordu ve o bir doktordu. Gözleri *mavi* idi. Kate'in Casanova'nın maskesinin altında gördüğü göz rengi ile aynıydı.

FBI ajanı dönüp bana "Zampara canının çektiği her kadını elde edebiliyor." dedi.

"Yapmak istediği onları elde etmek değil, önemli olan ne yapacağı." dedim.

"Bu da bir görüş."

Ajan John Asaro, Meksika kökenli Amerikalıydı. Kalın bıyıkları vardı. Kırk yaşlarının sonundaydı. Diğer ajan Raymond Cosgrove idi ve her ikisi de iyi adamlardı. Yüksek düzeyde Büro profesyonelleriydiler. Kyle Craig bana iyi bakıyordu doğrusu.

Gözlerimi Rudolph ve sarışın kadından ayıramıyordum. Kadın, üstü açık parlak siyah bir Mercedes arabayı işaret ediyordu. Arabanın arkasındaki pahalı butikler ve mağazalar, dekoru tamamlar gibiydiler.

Kalabalık caddede konuşurlarken onları dinliyorduk. Hassas mikrofonlar her şeyi duymamızı sağlıyordu.

"Şuradaki spor araba benimki. İçinde kızıl saçlı kadın olan Mercedes. O afet benim sevgilim olur. Sen beni bir bakışınla hemen elde edebileceğini mi sandın?" diyerek renkli bileziklerle dolu kolunu kaldırıp parmak uçlarıyla Rudolph'un suratına bir fiske vurdu. Arkasından "Toz ol, Dr. Kildare." dedi.

John Asaro yüksek sesle bağırdı. "Tanrım, herifi perişan etti. *Mahvetti onu.* Ne kadar hoş değil mi? Bu sadece Los Angeles'ta olur."

Raymond Cosgrove elindeki kalemi fırlatarak söylendi. "Lanet olsun, kadın gidiyor... Haydi tatlım, adama geri dön, ona şaka yaptım, de."

Adamı ele geçirdik sanıyorduk ya da çok yaklaşmıştık. Onun uzaklaşacağını düşünmek bile beni hasta ediyordu. Onu başka bir avında yakalamak zorunda kalacaktık.

Sarışın kadın arabasına binip Melrose caddesinin ters yönüne doğru hareket etti. Yanındaki kızıl saçlı kadının gümüş küpeleri akşam güneşi altında parıldıyordu. Başını uzatıp sarışın sevgilisini öptü.

Dr. Will Rudolph arkalarından bakakaldı. Üzülmüş görünmüyordu. Elleri beyaz ceketinin cebinde sakin ve rahat duruyordu. Hiçbir şey olmamış gibiydi. Gördüğümüz Beyefendi Ziyaretçi'nin maskesi miydi?

İki kadın sevgili araba hareket ettikten sonra ona el salladılar. Adam da onlara gülümsedi. Omuzlarını silkerek başını çevirdi. Adamın onların arkasından yüksek sesle söylediği sözleri hassas mikrofonlar sayesinde duyabiliyorduk:

"Ciao hanımlar, her ikinizi küçük küçük doğrayarak Venedik sahillerindeki martıları doyurmak isterdim. Ama arabanızın plakasını almış bulunuyorum, aptal yaratıklar."

BÖLÜM 62

DR. RUDOLPH'u Beverly Comstock'taki lüks bir apartmanın çatı katına kadar takip ettik. FBI onun yaşadığı yeri biliyordu. Bu bilgiyi de Los Angeles Polisi ile paylaşmadılar. Hayal kırıklığı ve tansiyon arabanın içinde çok yüksekti. FBI, Los Angeles Polisi'ni atlatarak çok tehlikeli bir oyun oynuyordu.

Gece saat on birde onlardan ayrılmak zorunda kaldım. Rudolph dört saattir evindeydi. Başımın içinde nedenini bilemediğim uğultulu bir ses vardı ve saatlerdir geçmiyordu. Ben hâlâ doğudaki saate göre yaşıyordum ve doğuya göre saat şu an sabahın ikisi idi. Gidip uyumalıydım.

FBI ajanları herhangi bir değişiklik olursa ya da Dr. Rudolph ava çıkarsa beni arayacaklarına söz verdiler. Bugün Melrose caddesinde olanlar onun için büyük bir düş kırıklığı olmuştu ve yeniden ava çıkacağını düşünüyordum. Tabii o gerçekten Beyefendi Ziyaretçi ise...

Sunset Sepulveda'daki Holiday Inn Oteli'ne hareket ettim. Kate McTiernan da aynı otelde kalıyordu. FBI, Kate'i Los Angeles'a getirmişti çünkü o Casanova'yı bu davadaki herkesten çok daha iyi tanıyordu.

Adam onu kaçırmış ve onu tanıyabilecek kadar beraber yaşamıştı. Casanova ile Rudolph'un aynı kişi olduğunu söyleyebilecek tek kişi Kate idi. Kate günün büyük bir bölümünü Los Angeles'taki FBI ofisinde görüşmelerle geçirmişti.

Kate'in odası benimle aynı kattaydı. Odama gitmeden onunkine uğrayıp kapısını tıklattım. Hemen kapıyı açtı.

"Uyuyamadım, seni bekledim."dedi. "Neler oldu? Her şeyi anlat bana."

Bu kadar büyük düş kırıklığından sonra pek havamda değildim. "Ne yazık ki hiçbir şey olmadı." dedim.

Kate başını sallayıp, daha fazla bilgi vermemi ister gibi bekledi. Üzerinde açık mavi bir atlet ve haki bir şort vardı. Uykusuz olmasına rağmen dinç bir hali vardı. Saat sabaha karşı iki buçuk olduğu halde onu görmekten memnun olmuştum.

Sonunda odasına girdim ve Melrose caddesinde olanları anlattım. Dr. Will Rudolph'u yakalamak için ne kadar yaklaştığımızı anlattım. Adamın bütün konuşmalarını ve hareketlerini anlatırken hepsinin aklımda kaldığını fark ettim. "Tıpkı bir beyefendi gibi davranıyor ve konuşuyordu, ta ki sarışın kadın onu kızdırıncaya kadar." dedim.

"Nasıl biriydi?" diye sordu. Yardım edebilmek için çırpınıyordu. Onu suçlayamazdım. FBI onu buraya getirip önce ofisinde sonra da otel odasında kapalı tutmuştu.

"Neler hissettiğini biliyorum Kate. FBI ile konuştum. Yarın sen de benimle geleceksin. Sanırım yarın sabah onu göreceksin. Kafana yanlış bir görüntü yerleştirmek istemiyorum. Beni anlıyor musun?" diye sordum aslında biraz bozulmuştu. Soruşturmaya tamamen katılamadığı için pek mutlu değildi.

"Üzgünüm, sana sert ve kontrolü elde tutan bir dedektif gibi davranmak istemiyorum. Ama bu konu hakkında tartışmayalım." dedim.

"Pekâlâ, açık konuştuğun için affedildin. En iyisi gidip biraz uyumak. Yarın başka bir gün olacak. Belki de büyük bir gün?" dedi.

"Evet, yarın büyük bir gün olabilir. Gerçekten üzgünüm Kate."

"Üzgün olduğunu biliyorum." diyerek ilk defa gülümsedi. "Tamam, bağışlandın. Tatlı rüyalar. Yarın adamı çivileyeceğiz."

Sonunda odama gidebildim. Yatağıma uzanıp bir süre Kyle Craig'i düşündüm. Benim fikirlerimi ve önerilerimi tek bir neden yüzünden kabul ediyordu: Çünkü daha önce işe yaramıştı. Onların koparamadıkları canavarın kafasını ben kopartmıştım. Oyunu onların kurallarına göre oynamıyordum. Aslında Büro da kural falan tanımıyordu. Ama Los Angeles'ta, oyunu kesin kendi kurallarına göre oynuyorlardı.

Yarı şuursuz haldeyken düşündüğüm son şey Kate'in üzerindeki haki şortuydu. Nefesimi tuttum. Aklımdan komik bir düş geçti. Koridorda ilerleyip gelip odamın kapısına tık tık vuruyordu.

Neden olmasın? Burası Hollywood değil miydi? Filmlerde hep böyle olmuyor muydu?

Ama Kate odamın kapısına gelip tık tık vurmadı. Çok fazla Clint Eastwood ve Rene Russo filmi seyrettiğimi anladım.

BÖLÜM 63

TINSELTOWN'da büyük gün başlıyordu. Beverly Hills'te şimdiye kadar oynanan en büyük kelle avı oyunu başlamıştı. Sanki canavar katil Richard Ramirez sonunda yakalanacaktı.

Bugün onu çivileyeceğiz.

Saat sabahın sekiziydi ve Kate ile ben, Cedars-Sinai Tıp Merkezi'nin bir blok ötesinde park etmiş buz mavisi renginde Taurus bir arabanın içindeydik. Havada elektrikli bir ses vardı. Şehir dev bir jeneratörün içinde gibiydi. Aklıma bir tiyatro metninden bir cümle geldi: *Cehennem mutlaka Los Angeles gibi bir yerdir.*

Sinirli ve huysuzdum. Bütün vücudum gerilmişti. Yeterince uyumadığım için olabilirdi. Bu kadar baskı, gerilmek için yeterliydi zaten. Atlantik sahilinden Pasifik sahiline canavarı kovalıyorduk.

"BMW arabadan çıkan Dr. Will Rudolph." dedim Kate'e. Kendimi baskı altında hissediyordum. Sanki biri boğazımı sıkıyordu.

"Yakışıklı biri." diye Kate mırıldandı. "Üstelik kendine çok güveniyor. Beyefendi gibi değil, Dr. Rudolph gibi hareket ediyor." dedi.

Kate, Dr. Rudolph'u izlemeye devam etti ve başka

bir şey söylemedi. Bu adam hem Casanova hem de Beyefendi Ziyaretçi miydi? Yoksa biz burada sapık ve psikopat bir sebep yüzünden mi dikilip duruyorduk? Bunu henüz anlayamamıştım.

Los Angeles'ta sabah sıcaklık fazla yüksek olmuyordu. Kuzeydoğu'nun kasım ayı gibi serindi. Kate üstüne pamuklu eski okul eşofmanını giymişti. Ayağında yüksek konçlu koşu ayakkabısı, gözlerinde de güneş gözlüğü vardı. Uzun kahverengi saçlarını arkasında atkuyruğu yapmıştı.

"Alex, FBI adamın yakınlarında mı dolaşıyor?" diye sorarken gözlerini dürbünden ayırmadı. Ben başımı sallayıp onayladım. "Peki adam onları fark edemez mi?"

"Eğer herhangi bir şey yaparsa, yani Beyefendi Ziyaretçi olduğunu kanıtlayacak bir şey, onu yakalayacaklar. Bu tutuklamayı FBI kendi yapmak istiyor."

Buna rağmen, ne istediysem FBI kabul etti. Kyle Craig bana verdiği sözü şimdiye kadar tutmuştu.

Kate ile Dr. Will Rudolph'un arabasını hastanenin batı kanadına park edip, çıkmasını izledik. Avrupa stili füme renk takım elbise giymişti. İyi kesimli ve pahalı görünümlüydü. Açık kahverengi saçlarını modaya uygun ensesinde bağlamıştı. Gözlerinde koyu renk bağa çerçeveli gözlük vardı.

Lüks Beverly Hills Hastanesi'nde bir doktor... Üstelik göz alıcı ve alımlı. *Bu şehrin canına okuyan lanet olası Beyefendi Ziyaretçi* bu adam mıydı?

Herifin arkasından koşup onu yakalamak ve dövmek istedim. Çene kemiğim acıyana kadar dişlerimi sıktım. Kate gözlerini Will Rudolph'tan ayıramıyordu. Acaba bu adam Casanova olabilir miydi? Her iki canavar da aynı adam mıydı?

Dr. Rudolph'un hastaneye doğru ilerlemesini izledik. Adımları uzun, çabuk ve zarifti. Hiçbir şeyi umur-

samaz görünüyordu. Hastanenin kapısından girip içeride kayboldu.

"Bir *doktor*." diye Kate başını salladı. "Bu çok acayip geliyor Alex, kafam çok karıştı."

İçinde bulunduğumuz arabanın verici radyosunda bir ses duyunca irkildik. John Asaro'nun boğuk ve kısık sesini duyduk.

"Alex, adamı iyice görebildiniz mi? Yakından dikkatli baktınız mı? Bayan McTiernan ne düşünüyor? Doktor için kararı nedir?"

Ön koltukta oturan Kate'e baktım. İlk defa onun olduğu yaşta gözüktüğünü fark ettim. Sanki tam emin gibi değildi. Baş şahidimiz şu anın ciddiyetini kavramış durumdaydı.

"Onun Casanova olduğunu sanmıyorum." dedi sonunda. Başını salladı. "Onunla aynı fiziki görünümde değil. Ondan daha zayıf ve bedenini daha değişik taşıyor. Yüzde yüz emin değilim ama, lanet olsun, bu adamın Casanova olduğunu sanmıyorum." Sesinde düş kırıklığı hissediliyordu.

Kate başını sallamaya devam etti. "O Casanova değil Alex, buna hemen hemen eminim diyebilirim. İki kişiler. İki ayrı canavar var." diyerek bana baktı. Bakışları çok yoğundu.

Demek iki kişiydiler. Birbirleriyle yarışıyorlar mıydı? Bir sahilden öbür sahile oynadıkları bu korkunç oyun nasıl bir oyundu?

BÖLÜM 64

BİRİNİ gözlerken zaman geçirmek için ufak sohbetler, kısa konuşmalar yapılır. Bu tip konuşma şekline yabancı değildim. Sampson ile ne zaman birini gün boyu gözleyip geri dönsek 'Onlar insan öldürüyor, biz de zaman öldürüyoruz.' derdik.

"Beverly Hills'te başarılı bir doktor ne kadar kazanır Kate?" diye sordum. Cedars-Sinai Hastanesi'nin doktorlara ait otoparkında Dr. Rudolph'un BMW'sini ve çevreyi gözetlemeye devam ederken, zaman öldürmek için sohbet ediyorduk.

"Muayene ücreti olarak yüz elli ile iki yüz dolar alıyordur. Ortalama yıllık geliri beş yüz bin ile altı yüz bin dolar arasında olabilir." diye fikir yürüttü Kate. "Buna ilaveten ameliyatlardan aldığı ücretler de var. Biraz vicdanı olsa... Ki olmadığını biliyoruz, o zaman ameliyat fiyatlarını istediği kadar yükseltebilir."

Kazandığı rakamlar inanılmazdı. Hayret dolu bir ıslık sesi çıktı ağzımdan. "Anlaşıldı, artık benim de özel çalışmam gerekiyor. Bebeklerimin yeni ayakkabıya ihtiyaçları var." dedim.

Kate gülümsedi. "Onları çok özledin değil mi? Sık sık çocuklarından bahsetmeye başladın Alex."

Ben de gülümsedim. Kate, çocuklarıma olan düşkünlüğümü öğrenmişti. "Evet özledim." dedim. "Onlar benim hem bebeklerim hem de arkadaşlarım."

Kate gülmeye devam etti. Onu güldürmek hoşuma gidiyordu. Bana ailesi, kız kardeşleri ve ikiz kardeşi hakkında anlattığı acı anılarını düşündüm. Gülmek en iyi ilaçtı.

Rudolph'un BMW marka arabası biraz ötemizde California güneşi altında parlıyordu. Kyle Craig bana Los Angeles'ta birçok imtiyaz vermişti. Güney'de sahip olduğumdan fazla imtiyazım vardı. Onun istediği bir tek şey vardı. Yaşlı kurt Kyle, Beyefendi yakalandığında ilk ifadeyi benim almamı ve ona her şeyi rapor etmemi istiyordu. Kyle'ın Casanova'yı kendinin yakalamak istediğini düşünüyordum.

"İkisinin birbiriyle yarıştığına gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Kate.

"Buna psikolojik açıdan baktığım için inanıyorum. Yaptıklarını birisine anlatmak ihtiyacındalar. Beyefendi'nin günlüklerini yayımlatmak istemesi de bu yüzden olabilir. 'Bak ben senden daha iyiyim, daha şöhretliyim.' demek için de olabilir. Tam olarak karar vermiş değilim. Belki de kendi buldukları korkunç oyunları birbirlerine anlatmak veya akıl danışmak için de olabilir. Ama her ikisi de kesin olarak bu işten zevk alıyorlar."

Kate dikkatle yüzüme baktı. "Alex, bütün bu söylediklerini düşünmek, üzerinde çalışmak seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu.

"Beni rahatsız eden onları yakalayamamak. Bu duygulardan kurtulabilmem için onları yakalamam gerekiyor." dedim.

Öğleden sonra saat ikide Rudolph dışarı çıkana ka-

dar hastanenin otoparkında bekledik. Arabasına binip doğruca Rodeo Drive'ın batısındaki ofisine gitti. Özel hastalarını bu muayenehanede kabul ediyordu. Hastalarının çoğu kadındı. Dr. Will Rudolph plastik cerrahi uzmanıydı. Yeniden *yaratıyor* ve *şekil veriyor*du. Kadınlar ona güveniyordu. Bütün kadınlar güzelleşmek için onu istiyordu.

Akşamüzeri saat yedide muayenehaneden çıkınca Rudolph'u evine kadar takip ettik. Yılda altı yüz bin dolar kazanç... Benim on yıllık kazancım onun yıllık kazancıydı. Beyefendi Ziyaretçi olması para yüzünden miydi? Casanova da zengin biri miydi? Acaba o da doktor muydu? Aynı meslekte oldukları için mi aralarında iletişim kurabildiler? Kafamın içinde yığınla soru cevapsız duruyordu.

Pantolonumun cebinde duran bir karta Casanova ile Beyefendi hakkında öğrendiklerimi ayrı ayrı not ediyordum. Her ikisinin de portrelerini çıkarmamda yardımcı olacak anahtar bilgileri ve fikirleri yazıyordum. Bu kartı yanımdan hiç ayırmıyordum.

CASANOVA	BEYEFENDİ
Koleksiyoncu	Cesedin belden altına çiçek koyuyor. (seksüel)
Haremi var	Fazlasıyla tehlikeli, şiddet yanlısı
Sanatkâr ruhlu, programlı	Her tipte genç ve güzel kadınları alıyor
Değişik maskeler kullanıyor (Günlük ruh haline göre maske seçiyor)	Fazlasıyla programlı
	Cinayetlerinde estetik ve sanatçı yönü yok
Doktor olabilir mi?	Doktor
Aşkta hüsrana uğramış kadınları	Cinayet işlerken serinkanlı ve kişiliksiz

seçiyor
Şiddetten zevk alıyor
Beni tanıyor
Gary Soneji ile yarışıyor olabilir mi?

Los Angeles'taki Beyefendi ile yarışıyor mu?

(Bir kasap gibi)
Şöhret ve herkes tarafından tanınmak arzusu var
Yeterince zengin, lüks bir apartmanda çatı katı var
Duke Tıp Fakültesi'nden 1986'da mezun olmuş
Kuzey Carolina'da büyümüş

Apartmanın dışında park etmiş arabada Kate ile beraber beklerken Rudolph ile Casanova arasında olabilecek bağlantı hakkında düşünmeye devam ettim. Daha önce buna benzer psikolojik bir durumla karşılaşmıştım.

Bunu aynı yumurta ikizlerinin ruhsal durumlarıyla eşleştirilen ikizleşme diye adlandırmıştık. İkizleşme, aradığım çözüme anahtar olabilir, bu canavarlar arasındaki çarpık ilişkiyi açıklayabilirdi. İkizleşme iki yalnız insanın genellikle ortak özellikler üzerine buluşması, diye tarif edilebilir. İkiz olan iki kişi sonra bir bütün olduklarını düşünerek kendilerini ikizine bağımlı hissederler. Bazen ikizler bir bütün olmaktan çok birbirlerine rakip olup aralarında bir yarışma başlatabilirler. İkizleşme, bir çift insan beraberliği için de kullanılabilir. İkiz olmak iki kişiden oluşan gizli bir kulüp gibidir. Anahtarı veya parolası olmayan bu kulüp, sadece onlara ait bir dünyadır. İkiz kardeşlerde her şey ortaktır ve karşılıklı iletişim her zaman vardır. Kişisel ihtiyaçlar diye bir şey yoktur. Kuralları kendi aralarında koyarlar ama genellikle sağlıklı yürümez.

Bu tür ilişkinin etkilerini Kate'de gözlemiştim. O da ikizdi.

"İkizler aralarındaki ilişkilerde, birinin diğerine üstünlük sağlamasına sık rastlanırmış. Bu doğru mu?" diye Kate'e sordum. "Böyle bir durum seninle ikiz kardeşin arasında hiç oldu mu?"

"Sanırım baskın gelen taraf bendim. Okulda en iyi notları ben alırdım. Derslerime çok asıldığımdan, Kristin bana 'asılgan' diye takılırdı. Bazen daha kötü isimler de takardı." diye cevapladı Kate.

"Egemen olan genellikle model erkek davranışı içinde olur." dedim. Karşılıklı iki doktor olarak konuşmaya devam ettik. "Ama egemen olan düzenbazlıkta pek yetenekli olmayabiliyor." dedim.

"Tahmin edebileceğin gibi, ben de olağanüstü olaylar hakkında okulda biraz kitap okudum." dedi, Kate gülerek. "İkizleşme, birbirine bağlı iki kişinin karışık yollarda tek başlarına idare edebilecek güçlü bir yapı sağlar. Onun gibi bir şey mi sence?"

"Bu doğru Dr. McTiernan, Casanova ve Beyefendi olayında ise her birinin ayrı olarak desteklediklerı kendini koruma içgüdüleri olabilir. Bu yüzden bir işi çok iyi yapıp bitirebiliyorlar. Kusursuz cinayetler... Her birinin doğasında olan ayrılmazlık ve çok etkili coşku destek sistemi var." dedim.

Birden aklıma bir soru geldi. Nasıl tanışmışlardı? Duke Üniversitesi'nde beraber miydiler? Casanova da orada öğrenci miydi? Bu akla yatkındı ve bana Leopold-Loeb davasını hatırlattı.

İki akıllı ve zeki genç beraberce yasak oyunlar oynuyorlardı. Şeytanca düşünceleri ve iğrenç sırları paylaşıyorlardı. Çünkü her ikisi de yalnızdı ve konuşacak kimseleri yoktu. Bu ilişki ikizleşme durumunun en yıkıcı haline bir örnekti.

Bu bulmacayı çözmek için ilk adım ne olmalı, diye merak ediyordum? Casanova ile Beyefendi ikizleşme durumunda mıydılar? Gerçekten beraber mi çalışıyorlar-

dı? Onların küçük, çirkin oyunları neydi? Ne tür bir oyundu bu?

"Haydi gel, içinde saklandıkları fanusun camını kırma zamanı geldi." dedi Kate. O da aynı şeyleri düşünüyordu. Her ikimiz de artık kükremeye hazırdık.

Gelişmiş Leopold ve Loeb kılıklı canavarların boyunlarını kırmak zamanı gelmişti.

BÖLÜM 65

SAAT akşamın sekizi olmuştu ve biz gözetlemeye devam ediyorduk. Belki de Dr. Will Rudolph, Beyefendi değildi. *Los Angeles Times* muhabiri Beth Lieberman hata yapmış olabilirdi. Ama artık ona bunu sormanın imkânı yoktu.

Kate ile havadan sudan konuşmalara devam ediyorduk. Magic Johnson ve Kerim Abdülcabbar olamadan Los Angeles Lakers basketbol takımının durumunu, Aaron Neville'in son albümünü, Hillary ve Bill Clinton'ın ortak yaşamlarını, John Hopkins Üniversitesi Tıp Fakültesi ile Kuzey Carolina Üniversitesi Tıp Fakültesi'nin değerlerini kıyaslayarak konuşuyorduk.

Aramızda devamlı garip elektriklenmeler oluyordu. Kate'e resmi olmayan, sadece tedavi amaçlı hipnotizma uygulamıştım. Birden aramızda bir anlaşmazlık olmasından çok korktuğumu anladım. Benim neyim vardı? Yeni bir hayata başlama zamanım çoktan gelmişti.

Karım Maria'yı kaybettikten sonra başlayan duygusal davranışlarımı çoktan bir kenara bırakmıştım. Jezzie Flanagan ile güzel bir beraberlik yaşadığımı sanırken,

kadının bende yarattığı boşluk yüzünden çok zor toparlanmıştım.

Sonunda Kate ile konuşmalarımız duygusal yönlere doğru kaymaya başlamıştı. Bana ilişkiye girmekten neden çekindiğimi sordu.

(Çünkü karım öldü. Çünkü son ilişkim başarısızlıkla sonuçlandı. Çünkü iki çocuğum var.) Ben de ona anlamlı ilişkilerde neden çok tedbirli olduğunu sordum. *(Kız kardeşleri gibi rahim kanseri veya göğüs kanseri olup ölmekten korkuyor. Sevdiği kişinin ölmesinden veya onu bırakıp gitmesinden korkuyor. Hayatında sevdiği herkesi devamlı kaybettiğinden, artık sevmekten de korkuyor.)*

"Biz iyi bir çiftiz." diye sonunda söyleyebildim ve gülümsedim.

"İkimiz de sevdiğimizi kaybetmekten korkuyoruz." dedi Kate. "Belki de sevmek ve kaybetmek, korkmaktan daha iyidir."

Daha fazla ileriye gidemeden Dr. Will Rudolph kapıda göründü. Gözüm otonun 'dijital' saatine kaydı. 10:20'yi gösteriyordu.

Rudolph baştan aşağı simsiyah giyinmişti. Siyah dik yakalı bir süveter, siyah ceket ve kovboy çizmeleri. Bu sefer BMW yerine beyaz Range Rover cipi seçti. Duş almış ve dinlenmiş görünüyordu. Dinç ve sağlıklı bir hali vardı. Belki biraz da kestirmişti. Birden onu kıskandım.

"Simsiyah giyinmek bir doktor için çok ilginç." dedi Kate alaycı bir gülümsemeyle. "Cinayet kıyafeti mi bu?"

"Belki bir yemek randevusu vardır. Ancak bu varsayımda korkutucu bir durum var. Önce karnını doyuruyor sonra öldürüyor." dedim.

"Bunları en azından evinde yapabilir... Ne korkunç adam bu? *İki* tüyler ürperten canavar hâlâ özgür dolaşıyor!" diye söylendi Kate.

Arabayı çalıştırıp Rudolph'u takibe başladım. Etraf-

ta FBI koruması veya gizlenmiş bir araba göremedim. Ama civarda bir yerlerde olduklarından emindim.

Büro hâlâ Los Angeles Polisi'ni bu işe karıştırmamıştı ama bu FBI için alışık olduğu bir davranıştı. Kendilerini her zaman en iyi polis ve tek otorite olarak görürlerdi. Bu işin eyaletler arası bir dava olduğuna karar vermişlerdi ve çözmek onlara düşerdi. Büro'dan tepedeki birinin bu davaya çok asıldığı anlaşılıyordu.

Los Angeles'ın güneyine doğru ilerlerken "Vampirler hep gece avlanır, değil mi?" diye sordu Kate. "Böyle olduğunu hissediyorum. Bram Stoker'ın kitabı *Beyefendi Ziyaretçi*'de gerçek yaşamöyküsü anlatılmıştı."

Kate'in neler hissettiğini biliyordum. Çünkü aynısını ben de hissediyordum. "O bir canavar. Tek farkı, canavarı kendinin yaratmış olması. Casanova da öyle yaptı. Paylaştıkları diğer benzerliklerden biri de bu. Bram Stoker, Mary Shelley yeryüzündeki insan kılığındaki canavarlar hakkında yazıyorlar. Şimdi bizler de onların fantezileri yüzünden sürünüyoruz. Ne biçim ülke bu?"

"Ya seversin ya da terk edersin dostum." dedi Kate. Tane tane konuşurken, göz kırpıyordu.

Bu mesleğe başladığımda gerçekten iyi olana kadar uzun süre gözetleme işi yapmıştım. Soneji/Murphy olaylarında da araba ile takip etmekten yarışma açılsa birinci olabilecek duruma gelmiştim. Ama gördüğüm kadarıyla Batı sahilindeki FBI da epey iyi idi. Ajan Asaro ve Cosgrove biz hareket eder etmez hemen radyodan bizi aradılar. Will Rudolph'u takip işi onlarındı.

Hâlâ onun Beyefendi olduğunu kesin olarak bilmiyorduk. Elimizde bir kanıt yoktu. Bu yüzden onun üstüne gidemiyorduk.

Range Rover'ı takip etmeye devam ediyorduk. Rudolph sonunda Sunset Drive'a döndü. Pasifik sahili boyunca otoyolda ilerliyordu. Sonra kuzeye saptı. Los An-

geles sınırları içinde uygulanan hız limitine uygun süratte gittiğini fark ettim. Otoyoldan çıkıp boş yolda ilerlemeye başlayınca hızını birden artırdı. Sanki uçuyordu.

"Nereye gidiyor bu adam? Kalbim boğazımın ucuna geldi!" diye Kate korkusunu itiraf etti.

"Merak etme. Anlaşılan gece vakti peşinden biraz daha koşturacağız." dedim. Endişem adamın peşinden tek başımıza gidiyor olmamızdı. Hangi cehenneme gidiyordu bu adam? Ava mı çıkmıştı yine? Sanki cinayet işlemek için acelesi var, gibiydi.

Uzun bir takip olacağa benziyordu. Yıldızlar California kıyılarını parlatıyordu. Altı saattir yolda gidiyorduk. Sonunda Range Rover hızını kesip yan yollardan birine saptı. Yolun başında ağaç tabelada Big Sur Devlet Parkı yazıyordu.

Big Sur'da olduğumuzu anladığımızda üstünde ENDÜSTRİDEKİ ÇÖKÜNTÜYÜ GÖZÜNÜZDE CANLANDIRABİLİRSİNİZ, yazılı antika bir kamyoneti geçtik.

"Dr. Will Rudolph'un muazzam bir darbe yediğini gözümde canlandırmaya başladım."

Anayoldan ayrıldığımızda saatime bakmıştım. "Üçü epey geçiyor olmalı. Başını ciddi bir derde sokmak için epey geç oldu." derken içimden öyle olmasına dua ediyordum.

"Bütün gece dolaştı bu adam. Eğer en ufak bir şüphe olsaydı, onun geceleri kan emen bir vampir olduğunu ispatlayabilirdik." diye söylendi Kate. Yola çıktığımızdan beri kolları göğsünde çapraz duruyordu. "Herhalde en sevdiği tabutunda uyumak için bu kadar yol geldi." diyerek espri yapmaya çalışıyordu.

"Haklı olabilirsin. O zaman biz de onun kalbine tahta bir kazık saplarız." dedim. İkimiz de yorulmuştuk ve sinirlerimiz gerilmişti. Arabayı takip ederken ben ilaç almıştım. Kate istememiş, doktor olduğu için ilaçlar hakkında çok şey bildiğini ve fazla bir işe yaramadıklarını söylemişti.

Bu arada bir sürü yön belirten tabela grubunu geçtik. Point Sur, Pfeiffer Beach, Big Sur Lodge, Ventana ve Esalen yazılarını okuyabildim. Will Rudolph, Big Sur Lodge istikametinde gidiyordu.

"Esalen'e sapacağını hayal ediyordum." diye Kate eseflendi. "Oradaki Enstitü aracılığıyla içindeki karmaşa ile hesaplaşmayı öğrenebilirdi."

"Ne haltlar çeviriyor bu adam?" diye yüksek sesle düşündüğümü fark ettim. Casanova ile bu ne yapıyorlardı? Şu ana kadar henüz bunu çıkaramamıştım. "Belki de gizli yeri bu ormandadır, Kate." diye bir fikir geliştirmeye çalıştım. "Belki onun da Casanova gibi bir dehşet yuvası vardır."

Tekrar *İkizleşme* halini düşündüm. Şimdi bir anlam kazanabiliyordu. Birbirlerine destek sistemi kurmuş olabilirlerdi. İki canavar arasında paralel bir hat olabilirdi. Nerede tanışmış olabilirlerdi? İkisi beraber hiç avlanmış olabilir miydi? Bundan şüphem vardı.

Beyaz Range Rover okyanustan gelen sert rüzgâra rağmen hızla ilerlemeye devam ediyordu. Otoyolun kara tarafında asırlık kızılağaç ormanı, karanlıkta otoların farlarıyla bile loş görünüyordu. Soluk renkli ay ışığı ilerleyen Rover'ı aydınlatmaya yetmiyordu.

Rudolph'u güvenli bir mesafe bırakarak takip edi-

yordum. Bu yüzden görüş mesafesinden epey uzak duruyordu. Dev köknarlar ve çam ağaçları karanlıkta yüzüyor gibi yolun üstünde dalgalanıyorlardı. İleride parlak sarı harflerle yazılı bir tabela vardı ve üzerinde *Yağışlı havalarda geçiş mümkün değildir,* yazıyordu.

"Tam karşımızda Alex." diye Kate biraz geç uyardı. *"Durmuş."*

Beyefendi'nin araştıran gözleri, onu ve Range Rover'ı otomuzla geçerken üzerimizdeydi.

Bizi görmüştü.

BÖLÜM 66

DR. WILL Rudolph arabasıyla dar ve taşlı yola saptı. Yol, ağaçlar ve çalılar yüzünden anayoldan pek görülmeyen gizli ve pis bir yoldu. Arabayı durdurup dışarı çıkmadan takip eden var mı? diye etrafı inceledi. Yanından geçerken bize soran gözlerle dikkatle bakmıştı.

Ben de hiç istifimi bozmadan yola devam edip önüme çıkan bir yola girdim. Tepeye tırmanan bir yoldu ve ağaçların dalları sık ve alçaktı. Epeyce ilerledikten sonra yol bir dönüş yaptı. Arabanın hızını iyice azalttıktan sonra tekrar viraja girmeden karşıma çıkan metal bir karayolu tabelasından bu yolun tehlikeli ve çok virajlı olduğunu anladım. Arabayı durdurup farları söndürdüm. Aşağıyı görebiliyorduk.

"Bir kulübenin önünde durdu." diye alıcı-verici ile FBI'a bildirdim, "Arabadan çıktı ve ayakta dikiliyor."

"Onu gördük Alex, nerede olduğunu biliyoruz." diyen John Asaro'nun sesini duydum. "Şu anda kulübenin diğer tarafındayız. Kulübenin içi karanlık. İçeri girip ışıkları yaktı. *El pais grande del sur.* İspanyolcada bu tip yerlere ancak böyle söylenir. Bu herifi enselemek için harika bir yer."

Kate ile arabadan dışarı çıktık.Kate'in rengi solgun görünüyordu. Bu da çok normaldi. Hava ısısı iyice düşmüştü. Dağ havası donduruyordu. Aslında Kate'in sadece rutubetli soğuktan titremediğini biliyordum.

"Yakında onu yakalayacağız." dedim. "Hata yapmaya başladı."

"Onun da dehşet yuvası varmış. Sen haklıydın." dedi alçak bir ses tonuyla. Doğruca karşıya bakıyordu. Onu hastanede gördüğüm dakikadan beri hiç böyle görmemiştim. "Böyle bir *duyguydu*... Hemen hemen aynı duygu Alex. Yine korkuyorum. Cesur davranamıyorum. Ben korkak mıyım?"

"İnan bana Kate, ben de şu anda kendimi pek cesur hissetmiyorum."

Sahildeki kalın sis tabakası yukarılara doğru yayılmaya başlamıştı. Midemde soğuk ve ekşi bir yanma vardı. Hareket etmemiz gerekiyordu.

Kate ile beraber karanlık ormanda ilerlemeye başladık. Kuzey rüzgârı, kızılağaçlar ve köknarların üzerinde uğultulu sesler çıkararak esmeye başlamıştı. Bundan sonra başımıza ne geleceği hakkında bir fikrim yoktu.

"Lanet olsun." diye fısıldadı Kate. Bu gece yürüyüşünden çok tedirgin olmuştu. "Şaka etmiyorum Alex."

"Ne desen haklısın." dedim.

El pais grande del sur'da sabahın üçünü geçiyordu. Rudolph denen adam, bu terk edilmiş dünyanın ucunda bir yere gelmişti. Casanova'nın da Güney'de bir ormanda evi vardı. Üstelik kadınları sakladığı bu ev ortadan kayboluyordu.

Aklıma *Los Angeles Times* gazetesinde yayımlanan günlükler geldi. Acaba Naomi herhangi bir manyakça ve sapık bir sebepten dolayı buraya getirilmiş olabilir miydi? Belki de içeride kapalı tutuluyordu.

Birden yürümekten vazgeçtim. Rüzgârın sesini duy-

duğum halde kulağıma çığlık sesleri geliyor gibiydi. Biraz ileride kulübe görülüyordu. Duvarları pembe, kapı ve pencere çerçeveleri beyaz boyalıydı. Dışarıdan ideal bir yaz evine benziyordu.

"Bizim için ışıkları açık bırakmış." diye, Kate arkamdan fısıldadı. "Casanova'nın evde olduğu zaman yüksek sesle rock 'n' roll çaldığını hatırladım."

Tekrar esaret günlerini düşünmenin ona acı verdiğini biliyordum. "Bu kulübe ile öbür ev arasında bir benzerlik var mı?" diye Kate'e sordum. İçimden hâlâ sakin olmayı deniyor ve Beyefendi ile karşılaşmak için hazır olmaya çalışıyordum.

"Hayır, evi sadece içerden gördüm Alex. Dua edelim, bu ev de ortadan kaybolmasın."

"Ben bir sürü şey için zaten dua ediyorum. Bunu da listeme katarım." dedim.

Kulübenin dışardan görünüşü A harfi şeklindeydi. Muhtemelen yaz evi veya hafta sonu geçirmek maksadıyla inşa edilmişti. Dışardan göründüğü kadar üç ya da dört odası vardı.

Eve yaklaşınca Glock tabancama elim uzandı. Bugünlerde Glock tabanca tercih edilen bir silahtı. Dolu iken ağırlığı yarım kiloya yakındı ve taşıması kolaydı. Umarım *el pais grande del sur*'da ona ihtiyacım olduğunda bir aksilik çıkarmazdı.

Evin arkasındaki ağaçlara doğru ilerlerken Kate arkamda kalmaya devam etti. Evi aydınlatan iki lamba vardı. Biri evin giriş kapısının üzerinde, ikincisi arka tarafındaydı. Ben arka taraftaki ışığın olduğu yöne doğru ilerliyordum. Kate'e olduğu yerde kalması için işaret yaptım. Anlayıp durdu.

Bu adam Beyefendi Ziyaretçi olabilir, diye kendimi uyardım. *Çok ağır hareket etmen gerek. Bu belki de bir tuzak*

olabilir. Burada her şey olması mümkündü ve olabilecekler için kehanette bulunmaya gerek yoktu.

Yatak odasının penceresinden odanın içini olduğum yerden görebiliyordum. Evin duvarından ve muhtemelen Batı Yakası'nı dehşete düşüren katilden on adım uzaktaydım. *Sonra onu gördüm.*

Dr. Will Rudolph ufak lambri kaplı odada gidip geliyordu ve kendi kendine konuşuyordu. Çok tedirgin olmuş bir hali vardı. Her iki koluyla kendisine sarılıyor gibiydi. Daha yakına yaklaştığımda şiddetle titrediğini gördüm. Durumu iyi değildi. Görüntü bana akıl hastanelerinde bulunan ve hastaların sorunlu ve kendilerine zarar verme döneminde götürüldükleri "sessiz oda"yı hatırlattı.

Rudolph aniden birine bağırdı. *Ama odada hiç kimse yoktu.* Yüzü ve boynu bağırdıkça kızarıyordu... *Kesinlikle odada olmayan birine bağırıyordu.* Ciğerlerinin gücünün sonuna kadar bağırıyordu. Vücudu yanıyormuş gibi kıpkırmızı kesilmişti.

Onu böyle görmek beni ürpertmişti. Yavaşça kulübeden uzaklaşmaya başladım.

Sesi kulaklarımdan gitmiyordu: *"Lanet olası* Casanova... Kızları öp... *Git kızları bundan sonra kendin öp."*

BÖLÜM 67

CROSS orada ne haltlar karıştırıyor? diye Ajan John Asaro, ortağına sordu. Her iki ajan kulübenin diğer tarafındaki sık ağaçlıkta duruyorlardı. Kulübe, Asaro'ya Pink Floyd'un *Music from Big Pink* adlı ilk albümünün kapağını hatırlattı. Birden sislerin arasından çiçek çocukları ve hippiler çıkacak sandı.

"Belki de o bir röntgencidir, Johnny."

"Bildiğim tek şey onun bazı kanıt ve varsayımlarla suçluların kişilikleri üzerinde kesit çıkarmada bir usta olduğu. Üstelik o, Kyle Craig'in adamı." diye fısıldadı Ray Cosgrove.

"Bunun anlamı da canı ne isterse onu yapabilir mi?"

"Muhtemelen." dedi Cosgrove. "Beğenelim ya da beğenmeyelim, Cross, Washington'un koruması altında."

"Washington'un her istediğini yaptırma huyundan nefret ediyorum." diye söylendi Asaro.

"Washington'dan herkes nefret ediyor Johnny, bu bir. Cross bir profesyonel, hem de en iyilerinden. Diğerleri gibi sadece zafer avcısı değil, bu iki." dedi Cosgrove ve devam etti. "En önemlisi, Dr. Rudolph'un Be-

yefendi olup olmadığına sadece o karar verecek, bu da üç. Aksi takdirde, Los Angeles Polisi'ne, Kara, Hava ve Deniz Kuvvetleri'ne haber vermek gerekirdi."

"Zavallı Bayan Lieberman, adamın ismini bilgisayara girerken bir yerde hata yapmış olabilir mi?"

"Kadının bir yerde hata yaptığı çok kesin Johnny. *Belki* bütün verdiği bilgiler baştan aşağı hatalı."

"Belki de Will Rudolph onun eski sevgilisiydi. Ya da kadın dalgın bir anında bu notları bilgisayarına girdi."

"Bu biraz şüpheli ama mümkün olabilir."

"O zaman hem Dr. Rudolph'u gözleyeceğiz hem de Dr. Rudolph'u gözleyen Dr. Cross'u gözleyeceğiz." dedi Ajan Asaro.

"Doğru anlamışssın ortak."

"Belki Dr. Cross ile Dr. McTiernan bizi biraz eğlendirebilir."

"Hey sen bu tür işlerden anlamazsın." diye gülümsedi Raymond Cosgrove. Bu işin tam komedi filmlerindeki kovalamacalara dönüştüğünü düşündü ama daha evvel de bu tür komiklikler yaşamıştı. Aslında bu dava ne olduğu belli olmayan büyük ve pis bir işti. Üstelik eyaletler arası bir olay kimliğine bürünmüştü. Doğu sahilinden Batı sahiline uzanan seri cinayetler işleniyordu.

Bu yüzden kendisi ile ortağı ve iki ayrı FBI ajanı bu karanlık ormanda bütün gece ve sabaha kadar belki ihtiyaç olur diye, çakılıp kalmışlardı. Görev icabı Los Angeles'tan bir plastik cerrahın yaz evini gözetleyeceklerdi. Adam belki iğrenç bir katil, belki de basit bir plastik cerrahtı. Aynı zamanda Alex Cross ve Dr. McTiernan'ı

gözetliyorlar, ikisi hakkında varsayımlarda bulunuyorlardı. Cosgrove bu tür işler için hiç havasında değildi. Ama diğer yandan bu büyük bir dava idi. Eğer Beyefendi Ziyaretçi'yi yakalamak gibi bir fırsat çıkarsa bu kez zafer avcısı kendisi olacaktı. Hep Al Pacino'nun hayatı ile ilgili bir filmde başrol oynamayı düşlerdi. Pacino da bir İspanyol değil miydi?

BÖLÜM 68

KATE ve ben kulübeden güvenli bir mesafeye kadar uzaklaştık. Kalın gövdeli bir köknar ağacının gövdesine gizlendik.

Ağaçlık bölgeye girdiğimizde Kate: "Onun bağırdığını duydum." dedi. "Orada ne gördün Alex?"

"Orada şeytanın kendisini gördüm." diye doğruyu söyledim. "Kesinlikle çılgın ve şeytani bir adamın kendisiyle konuşmasına şahit oldum. Eğer bu adam Beyefendi değilse, o zaman çok iyi bir taklitçi."

Birkaç saat daha orada dikilerek Rudolph'un gizli yerini gözetledik. İkimizin de dinlenmeye ihtiyacı vardı. Sabah altı civarında FBI mensuplarıyla buluşup, acil bir durum olduğunda onlarla haberleşebilmek için bir telsiz telefon aldım.

Bana bildiklerinin ne kadarını anlatmışlardı çıkaramamıştım ve merak ediyordum.

Dr. Rudolph cumartesi öğleden sonra dışarıya çıktığında saat bir olmuştu. Denizin üstündeki gri-mavi bulutlar koybolmuş, denizden gelen ferahlatıcı serinlik, dağlardan gelen sıcaklıkla karışınca keyif verici bir durum meydana geliyordu. Başka şartlarda olsaydı, hafta sonlarını geçirmek için ideal bir yer olabilirdi.

Dr. Rudolph evin yan tarafındaki açık hava duşunda yıkanmaya başladı. Sert adaleli vücudu, sımsıkı ve düz karnı ile ideal ölçülere sahip görünüyordu. Gereğinden fazla yakışıklıydı. Suyun altında zarif hareketlerle yıkanırken adeta dans ediyordu. Çıplak olmasına rağmen kibar ve ciddi bir tavrı vardı. Bir *Beyefendi* gibiydi.

"Kendisinden çok fazla emin görünüyor Alex." dedi Kate ağaçların arasından adamı gözetlerken. "Şu haline baksana."

Her şey çok acayip ve sahte görünüyordu. Dans etmek oyunun bir parçası mıydı? Belki de onun âdetiydi bu.

Duşunu bitirdiğinde, arka taraftaki yabani çiçekler açmış küçük bahçeye girdi. Bir demet çiçek toplayıp eve girdi. *Beyefendi çiçeklerini de topladı. Bu şimdi ne demek oluyordu?*

Öğleden sonra saat dörtte Rudolph evin ön kapısında göründü. Dar bir siyah kot pantolon, beyaz sade bir tişört ve siyah deri sandaletler giymişti. Range Rover'a atladığı gibi ara yoldan doğruca otoyola çıktı.

Sahil yolunun iki mil güneyinde Nepenthe isimli bir restoran-kafeteryaya doğru ilerledi. Kate ile ben yolun kenarında bir müddet bekledik. Sonra Range Rover'ı park ettiği kalabalık otoparka girdik. Ağaçların arasında saklı bir hoparlörden yüksek sesle Jimi Hendrix'in 'Electric Ladyland' adlı şarkısı çalınıyordu.

"Belki de bu adam sadece Los Angeles'lı bir doktordur." dedi, Kate. Park etmek için otoparkta uygun bir yer arıyorduk.

"Hayır, bu adam kesin California kasabı olan Beyefendi." dedim. Onu dün gece ve bu sabah seyrettikten sonra, onun Beyefendi olduğundan artık emindim.

Nepenthe kalabalıktı. Çoğu güzel ve yakışıklı 20-30 yaşları arasında şık insanlarla doluydu. Aralarında yaşlı

hippiler de vardı. Herkesin üstünde pahalı taşlanmış kotlar, her biri marka olan spor kıyafetler, servet sayılacak rakamlara satılan çizmeler ve spor ayakkabılar göze çarpıyordu.

Çevre pahalı giysiler içinde çekici kadınlarla doluydu. *Kızları öp.*

Daha önce Nepenthe'den bahsedildiğini duymuştum. Altmışlı yıllarda burası çok meşhur ve gözde bir yerdi. Ama ondan da önce, bu muhteşem ve nefes kesen güzellikteki binayı Orson Welles, Rita Hayworth için satın almıştı.

Kate ile beraber Dr. Rudolph'un bardaki davranışlarını izliyorduk. Herkese çok nazik davranıyordu. Bar görevlileriyle konuşurken onlara gülümsüyordu. Arada bir etrafına bakıp çekici kadınları ciddi bakışlarla süzüyordu. Yeterince çekici gelmediğinde bakışlarını çeviriyordu.

Bardan ayrılıp, binanın doğal taşlarla inşa edilmiş okyanus manzaralı terasına çıktı. Son sistem bir müzik setinden tüm çevreye yetmişli ve seksenli yılların rock müziği yayılıyordu.

"Avlanmak için çok güzel bir yer Alex." dedi, Kate. "Kaç kişiyi avlamıştı?"

"Altı kadın. Şu anda yedinci kurbanı aramakla meşgul."

Aşağıdaki sahilde denizaslanları, kahverengi penguenler ve karabatakları görmek mümkündü. Damon ile Jannie'nin de burada olmalarını istedim. Buraya başka şartlar altında gelmeyi arzu ettim.

Terasta iken Kate'in elini tuttum. "El ele olursak seni bana ait zannederler." dedim, göz kırparak.

"Belki de öyleyim." dedi ve o da göz kırptı.

Rudolph'un sarışın bir kadına yanaşmasını izledik. Tam Beyefendi'nin tarzında bir kadındı. Yirmili yaşları-

nın başında, düzgün vücutlu ve güzel yüzlüydü. Casanova'nın tarzına da tam uygundu. Her davranışını Casanova ile kıyaslamadan yapamıyordum.

Kadının güneşten iyice açılmış sarı dalgalı saçları ince beline kadar iniyordu. Kırmızı ve sarı çiçekli bir elbise giymişti. Elindeki ince kadehten şampanyasını yudumluyordu.

Henüz Ajan Asaro ve Cosgrove'un yerini tespit edememiştim. Bu da beni sinirlendiriyor hatta delirtiyordu.

"Çok güzel bir kadın, değil mi? Hatta mükemmel." dedi, Kate fısıldayarak. "Onun canını yakmasına izin veremeyiz Alex. Bu zavallı kadına bir şey yapmasına göz yumamayız."

"Göz yummayacağız." dedim. "Ama onu harekete geçtikten sonra çivileyebiliriz. Onun Beyefendi Ziyaretçi olduğunu ispat etmek için delile ihtiyacımız var."

Sonunda John Asaro'yu barda otururken görebildim. Parlak sarı bir Nike marka tişört giymişti. Ray Cosgrove ve diğer ajanları henüz görememiştim.

Rudolph ve sarışın kadın pek güzel anlaşıyorlardı. İltifat edilmeyi ve gülmeyi seven bir kadın görünümündeydi. İnci gibi dişlerini göstererek şen kahkahalar atıyordu. Farkında olmadan terastakilerin dikkatini çekiyordu. Kafamın içinde bir ses, *şu anda iş üstünde olan Beyefendi Ziyaretçi'yi gözlüyorsun,* diyordu.

"Demek böyle avlanıyor." dedi Kate. "Uzanıp canı çektiği kadını alıyor. Yaptığı tek şey bu. Çok basit... Demek hepsini böyle tavladı." diye Kate söylenmeye devam ediyordu.

"Asi bakışlar ve çok yakışıklı bir yüz. Bu bileşime kadınlar hiç dayanamazlar. Kadın Rudolph'tan etkilendiğini fazla belli etmek istemiyor ama onu kaçırmamak için elinden geleni yapıyor."

"Yani şimdi kadın mı adamı tavlıyor?" diye sordum. "Ya da tuzağına düşürüyor?"

Kate başıyla onayladı. Gözlerini ikisinin üzerinden ayıramıyordu.

"Kadın, Beyefendi Ziyaretçi'yi kendi tavladı sanıyor. Adamın onu önceden seçtiğinden haberi yok. Bahse girerim bütün kurbanlar adamı, kendileri tavladı sanıyorlardı. Bu yüzden hiç yakalanmadı."

"Ama Casanova böyle yapmıyor, değil mi?"

"Belki Casanova bu kadar yakışıklı değildir." dedi Kate. Sonra dönüp yüzüme baktı. "Belki de maskeleri bu yüzden kullanıyor. Çok çirkin biri olabilir ya da görüntüsünden utanıyordur."

Casanova ve maskeleri hakkında başka düşünce ve teorilerim vardı. Ama bunu henüz kimseye söylememiştim.

Beyefendi ve yeni kız arkadaşı kendilerine buranın özelliği olan "ambrosiaburger" sipariş ettiler. Aynısından Kate ile ben de sipariş ettik. Saat yediye kadar oyalanıp sonra gitmek üzere harekete geçtiler.

Biz de kalktık. İçinde bulunduğumuz durumu düşünerek çok eğleniyordum. Masamız denize bakan bir yerdeydi. Aşağıda Pasifik'in dalgaları siyah kayalara çarpıyordu. Denizaslanlarının çığlıklarını duyabiliyorduk.

Arabaya gidene kadar her ikisinin de birbirlerine dokunmadıklarına dikkat ettim. Bu bana içlerinden birinin utangaç olabileceğini düşündürdü.

Dr. Rudolph kibarca arabanın kapısını açtı. Sarışın kadın cipe binerken kahkahalarla gülüyordu. Kadın ye-

rine oturunca zarif bir hareketle kapısını kapattı. Tam bir *Beyefendi* idi.

Kadın onu seçti, diye düşünüyordum. Adam kaçırma olayı yoktu. Görünüşte adamı kadın tavlamış oluyordu.

Onu takip etmek ya da durdurmak için görünüşünde şüphe uyandıracak bir şey yoktu.

Kusursuz cinayetler.

Hem de her iki kıyıda.

BÖLÜM 69

RANGE ROVER'ı tekrar güvenli bir mesafe ile yazlık kulübeye kadar takip ettik. Üst yolun üstünde, kulübeden yarım mil uzağa park ettim. Kalbimin çarpma sesini duyabiliyordum. Bu gerçekleri ortaya çıkarma zamanıydı. Her şey bu akşam ortaya çıkacaktı.

Kate ile koşarak ormana girip, gözlerden uzak ve iyi gizlenebileceğimiz bir yere yerleştik. Rudolph'un gizli evinden elli metre uzaklıktaydık. Rüzgârın ağaçları sallarken çıkan müzik nağmeleri gibi sesleri yeniden duymaya, denizden yükselen sis ve nemi hissetmeye başladık. Soğuk içimizi ürpertiyordu. Şimdiden ayaklarımın buz kestiğini söyleyebilirdim.

Beyefendi Ziyaretçi kulübedeydi ve bir şey yapmaya hazırlanıyordu. Ama ne yapacaktı?

Midemdeki acılığı ve baskıyı hisetmeye başladım. İçeri girip adamı yakalamak istiyordum. Onun bu işi daha önce kaç kere yaptığını düşünmek bile beni deli etmeye yetiyordu.

Genç kadınları tavlıyor sonra bir organını koparıp alıyordu. Evine giderken o zavallıların her birinden ya

bir ayağını ya da gözünü, parmaklarını, kalbini; işlediği cinayetlerin hatırası olarak kesip alıyordu.

Saate baktım. Rudolph'un kadınla eve girmesi üzerinden sadece birkaç dakika geçmişti. Ağaçların arasında kıpırdanmalar gördüm. FBI ajanları da gelip gizlenmişlerdi. İş kızışmaya başlamıştı.

"Alex, ya kadını öldürürse?" diye endişe ile sordu Kate. Bana yakın duruyordu. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. O da tehlikenin farkındaydı.

"Kurbanlarının hemen üstüne çullanıp öldürmüyor." dedim. "Her birini bir gün tutuyor. Oyun oynamayı seviyor. Tarzından hiç vazgeçmiyor." diye teselli edercesine ilave ettim.

Kate'e söylediklerime inanmak istiyordum ama ben de emin değildim. Belki Dr. Rudolph dışarıda onu gözetlediğimizi biliyordu. Belki de yakalanmak istiyordu. Belki... Belki... Hep varsayımlarla avunuyorduk.

Yine Gary Soneji/Murphy davası aklıma geldi. Kulübeye girmek şu anda yanlıştı. Şansımızı fazla zorlamamamız gerekiyordu. İçeride diğer cinayetlere ait ipucu bulma şansımız vardı. Belki de kayıp cesetleri burada saklıyordu. Diğer cinayetleri de burada işlemiş olabilir, diye düşündüm. Bize içerde bir sürpriz hazırlıyor olabilirdi.

"Ben biraz daha yakına gidiyorum." dedim, Kate'e. "İçerde neler olduğunu görmem gerek."

"Bunu duyduğuma sevindim." dedi Kate.

Ben tam hareket ederken içerden tüyler ürperten bir çığlık sesi geldi.

"İmdat... Yardım edin... *Biriniz* yardım edin..." diye bağırdı sarışın kadın.

Kulübenin bana en yakın kapısına doğru koşmaya başladım. Benimle birlikte beş kişi daha koşuyordu. Cosgrove ile Asaro da aralarındaydı. Üstlerinde sarı harflerle *FBI* yazan lacivert rüzgârlıklarını giymişlerdi.

Big Sur sınırları içinde hepimiz Beyefendi ile tanışmaya koşuyorduk.

BÖLÜM 70

KULÜBEYE ilk varan ben oldum. Gövdemin tüm ağırlığıyla ağaç kapıya yüklendim. Açılmadı. Geri gidip ikinci kez kapıya yüklendim. Çerçeve kırıldı ama kilidi silahla ateş ederek parçalamak zorunda kaldım.

Küçük mutfağı geçip dar koridoru takip edince kendimi yatak odasında buldum. Sarışın kadın çıplak bir halde antika pirinç karyolada kıvrılmış yatıyordu. Vücudunun üstüne yabani kır çiçekleri serpilmişti. Kolları arkasında bileklerinden kelepçeliydi. Acı çekiyordu ama en azından yaşıyordu. Beyefendi Ziyaretçi ortada yoktu.

Kulübenin dışında silah sesleri duydum. Dışarı çıkana kadar peş peşe altı silah sesi saymıştım. "Tanrım, onu öldürmeyin." diye bağırarak dışarı çıktım. Ağaçlık bölgede bir kaos yaşanıyordu. Range Rover çılgınca hareket edip yola doğru ilerlemeye çalışıyordu. İki FBI görevlisi yerdeydi ve biri Cosgrove idi. Diğerleri uzaktan cipe ateş ediyorlardı.

Range Rover'ın iki yanındaki dikiz aynaları ve arkasındaki çelik bant isabet aldı. Arazi arabası olduğu için her tür yol engelini kolayca aşabiliyordu.

"Onu öldürmeyin." diye tekrar bağırdım. Kimse ba-

na bakmadı ama bir an şaşkınlık yaşadıklarını durmalarından hissettim. Doğruca arabayı bıraktığım yola koşmaya başladım. Anayola yakın bir yerde önüne çıkabileceğimi düşünüyordum.

Yola vardığımda çıkan lastik seslerinden Range Rover'ın yola çıkmak için hızla döndüğünü anladım. Arabanın peşinden koşmaya başladım. Tekrar arabanın penceresine doğru bir silah atıldığını duydum. Harika!.. FBI her ikimize de ateş ediyordu.

Kendimi Rover'ın sağ ön kapısına doğru fırlattım. Kapı kolunu yakalayarak açmaya çalıştım. Açılmayınca Rudolph'un her tedbiri aldığını anladım. Rudolph zikzak yaparak asılı olduğum yerden beni düşürmeye çalışıyordu. Sımsıkı tutunduğumdan bunu başaramadı. Rudolph arabayı bir balığın kuyruğu gibi hareket ettirmeye devam ediyordu. Arabanın üstüne tırmanmaya karar verdim. Yandaki çelik bantları tutarak üstüne çıktım. Düşmemek için bantları her iki yandan tutuyordum.

Rudolph sonunda yola çıktı. Düz yolda hızını artırmaya başladı. Artık yalpalamıyordu. Hızını istediği kadar artırıp yüz metre *sonra şiddetle frene bastı.*

Uzak bir ihtimal de olsa bunu bekliyordum. Yüzümü Rover'ın üstüne bastırıp ayaklarımı ve kollarımı iki yana açarak her taraftan sımsıkı tutunmaya çalıştım. Bütün gün otoparkta güneş altında kalmış arabanın metal yüzeyi hâlâ ılıktı. Can havliyle, arabanın üstünü bagaj bantları gibi sımsıkı sarmış durumdaydım. Düşmemek için çok çaba sarf ediyordum.

Buraya kadar boşuna gelmemiştim. Elim boş dönmek istemiyordum. Bu adam Los Angeles'ta en az altı kadını öldürmüştü ve ben Naomi'nin yaşayıp yaşamadığını öğrenmek zorundaydım. Casanova'yı tanıyordu ve Naomi hakkında bilgisi vardı.

Rudolph, Range Rover'ı tekrar hızlandırdı. Cipin

üstünden beni düşürmek için sağa sola döndürerek sürüyordu.

Ağaç dalları ve eski telefon direkleri hızla iki taraftan geçiyordu. Cipin üstünde düşmemek için direnirken gördüğüm her şey bana tuhaf ve farklı görünüyordu. Aslında böyle gitmek hiç hoşuma gitmiyordu. Cipin tepesinde kalabilmek için bütün gücümü sarf ediyor ve tükeniyordum.

Rudolph arabayı rüzgârlı, dar yolda çok hızlı sürüyordu. Saatte elli mil süratin tehlikeli olduğu yerlerde bile yetmiş-seksen mil hızla gidiyordu.

FBI ajanları görünürde yoktu. Nasıl olabilirlerdi ki? Arabalarına kadar koşup, peşimize düşmeleri beş-on dakika kaybettirmişti onlara.

Pasifik Sahil Otoyolu'na yaklaştığımızda karşı yönden gelen arabalar yanımızdan geçerken sürücüleri bize acayip gözlerle bakmaya başladılar.

Rudolph'un bu durumda ne düşündüğünü merak ettim. Çünkü beni tepesinden atmak için herhangi bir manevra yapmıyordu artık. Bundan sonra ne yapmak istiyordu? Neler planlıyordu?

Her ikimiz de çok dikkatli olmak zorundaydık. İkimizden biri bir süre sonra çok büyük bir kayba uğrayacaktı. Dr. Rudolph yakalanmamak için her zaman çok akıllı davranmıştı.

Bu yöntemlerinden vazgeçebileceğini düşünmek aptallık olurdu. Ama bu işten nasıl sıyrılacaktı? Önümüzde giden dizel motorlu bir kamyonun arkasını gürültüsünden fark ettim. Hızla üstüne doğru gidiyorduk. Yanından hızla geçerken nasıl hayatta kaldığımızı anlayamamıştım.

İki yönlü yolda ilerliyorduk ve otoyola iyice yanaştığımızı karşı yönden gelen ve gittikçe fazlalaşan araba trafiğinden anladım. Çevrede dikkatleri çok fazla çekti-

ğimiz belirgindi. Çocuklar parmakları ile bizi gösterip gülüyor, arkamızdan alay ediyorlardı. Yetmiş mil süratle giden bir Range Rover'ın üstünde çılgın bir adam görüntüsünün ilgi çekmesi çok doğaldı.

Rudolph bundan sonra ne yapacaktı?

Sürat sınırlamasına rağmen, Rudolph hızını azaltmadan yola devam ediyordu. Yoldaki arabaların sürücüleri kızgın bir şekilde kornalarını çalıyorlardı. Kimse bizi durdurmaya çalışmıyordu. Nasıl durdurabilirlerdi ki? Ben ne yapabilirdim ki?

Sadece gücümün yettiği kadar sımsıkı tutunup, dua edebilirdim.

BÖLÜM 71

KIZILAĞAÇ ve köknarların arasından okyanusun gri-mavi görüntüsü seçilmeye başlamıştı. Arabaların yanından geçerken klasikleşmiş, otuz yıl evvel popüler olan rock parçalarını duyuyordum. Havada dalgalanan müzik sesleri birbirine karışıyordu.

Pasifik mavisi tüm görkemiyle karşımıza çıkmıştı. Batmış olan güneşin izlerini ufuk çizgisinde fark etmek mümkündü. Önümüzde Pasifik Sahil Otoyolu hızla akmaya başlamıştı.

Bu adam ne yapmaya çalışıyordu? Los Angeles'a bu şekilde gitmeyi düşünmüyordu herhalde? Ya da bunu deneyecek kadar çılgındı. Bunu yapmak istese bile yolda durup benzin alması gerekiyordu. O zaman ne yapacaktı?

Otoyolda kuzeye giden trafik fazla değildi ama Güney'e giden yol doluydu. Range Rover hızını düşürmek niyetinde görünmüyordu. Otoyol hız limitine inmeye hiç niyeti yoktu. Rudolph'un tehlikeli olmaktan korkmadığı anlaşılıyordu.

Yoldan geçen otoların çoğunu aileler teşkil ediyordu. Çoluk çocuk hafta sonu gezmesine çıkmışlardı.

Range Rover yanlarından geçerken dehşet içinde bize bakmaya devam ediyorlardı.

Otoyolda ilerlemeye devam ediyorduk. Artık kollarım gücünü kaybetmeye ve uyuşmaya başlamıştı. Rudolph gittikçe hızını artırıyordu. Boğazım egzoz gazı yutmaktan kurumaya ve yanmaya başlamıştı. Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Birden onun ne yapmak istediğinin farkına vardım.

"Seni orospu çocuğu..." diyerek inlediğimi fark ettim. Gövdemi arabanın metal tavanında daha sıkı sarmaya çalıştım.

Rudolph hazırlıksız olarak bir kaçma planı yaratmıştı. Paralı yola geçmeye çok az kalmıştı. Keskin bir dönemece geldiğinde sert bir şekilde frene bastı. Fren sesi, özellikle benim olduğum yerde, dehşet vericiydi.

Ufak bir karavandan sakallı bir yüzün "Yavaşlasana salak herif!" diye bağırdığını duydum. *Hangi salağı kastediyordu?* Üst kattaki salak kesinlikle yavaşlamasını istiyordu.

Range Rover kendi yolunda biraz daha düz gidip sonra yine balık kuyruğu gibi bir sağa bir sola yalpalamaya başladı.

Tam bir karmaşa yaşanmaya başlamıştı. Yoğun trafikteki bütün otolar kornalarını çalıyordu. Sürücüler ve yanlarındaki yolcular gördüklerine inanamıyorlardı.

Rudolph her şeyi özellikle *yanlış* yapmaya başlamıştı. Arabanın takla atmasını *istiyordu*.

Arabanın yoldaki gidişi güneye doğru olmasına rağmen batıya gitmek ister gibi arabanın başını çevirmeye çalışıyordu.

Artık herhangi bir şeye çarpmamız an meselesiydi. Her ikimizin de ölümüne kesin gözüyle bakıyordum. Gözümün önüne çocuklarım Damon ile Jannie geldi.

Gümüşi mavi bir minibüse yandan vurduğumuzda

süratimizin ne kadar olduğunu bilmiyordum. Hatta artık arabanın tavanına sımsıkı sarılmaktan da vazgeçmiştim. Biraz gövdemi rahatlatarak birkaç saniye sonraki çarpışma için kemiklerimi kırılmaya hazırlıyordum.

Yüksek sesle bağırdım ama çarpışma sesi ve fren yapan arabaların çıkardığı sesler arasında duyulmadı bile.

Havada uçtuğumu hissettim. Denizden gelen rüzgâr yüzüme değdiğinde üşüdüğümü fark ettim.

Pasifik okyanusu ile otoyol arasında duran sis bulutunun içine uçtum. Bir köknar ağacının dallarına çarptım. Ağaç dalları gövdemin muhtelif yerlerini çizerken Beyefendi Ziyaretçi'nin kaçacağını biliyordum.

BÖLÜM 72

ÖNE FIRLA, havada takla at, tekerleklerin biraz ötesine kafa üstü düş ve yuvarlan!

Arabanın çarpmasıyla çok kötü sarsılmış ve yaralanmıştım. Ama görünürde herhangi bir kırık yoktu. Acil servis, ambulansla gelip beni kaza yerinde baştan aşağı muayene etti. Aslında en yakın hastaneye giderek tekrar kontrolden geçmemi istediler ama benim akşam için başka planlarım vardı.

Beyefendi ortadan kaybolmak üzere kaçıyordu. Bir araba çevirerek kuzeye gitmelerini emredip ortadan kaybolmuş. Araba bulunmuş ama Rudolph ortada yokmuş. En azından henüz bulunamamış.

Kate kaza mahalline geldiğinde gördüğü kötü manzara karşısında hemen hastaneye gidelim, diye tutturdu. Ajan Cosgrove ve diğer FBI mensupları da hastanedeydiler. Kate ile ateşli bir tartışmadan sonra Los Angeles'a gitmek üzere Batı Havayolları'nın hareket etmeye hazırlanan son servis uçağına bindik.

Bu arada Kyle Craig ile iki kere konuşmuştum. FBI ekibi Rudolph'un apartmanı çevresinde kamp kurmuşlardı. Kimse Beyefendi'nin evine geri döneceğini sanmı-

yordu. Bu yüzden adamın evinde araştırma yapıyorlardı. Ben de onlarla birlikte olmak istiyordum. Onun nasıl yaşadığını ve yaşam tarzını görmek istiyordum.

Uçakta Kate başıma doktor kesilip fiziksel görünümümle ilgilenmeye devam etti. Nazik, merhametli ve yumuşak hareket ediyordu. Ama gerektiğinde benim gibi bir hastaya bile kararlı ve sert davranabiliyordu.

Gördüğü yaralar ve kesikleri dikkatle kontrol ederken bir yandan da benimle konuşuyordu. "Alex, Los Angeles'a varır varmaz mutlaka hastaneye gitmen gerek. Çok ciddiyim. Senin de anlayabileceğin gibi bu göründüğü kadar basit bir yaralanma değil. İner inmez hemen hastaneye gidiyoruz, dedim. Hey, beni dinliyor musun sen?"

"Seni dinliyorum Kate, ayrıca hastaneye gitmem hususunda seninle aynı fikirdeyim."

"Alex, bu duymak istediğim cevap değil. Kelime oyunu yapıyorsun."

Kate'in haklı olduğunu biliyordum. Ama hastaneye gidip kontrolden geçecek zamanım yoktu. Dr. Rudolph'un izleri henüz tazeydi. Kokusu henüz etraftan silinmeden onu yakalayabilirdik. Bu çok zayıf bir ihtimaldi ama yarın ona ait izler ortadan kaybolabilirdi.

"İç kanaman olabilir ve senin bundan haberin bile olmaz." diye Kate beni ikna etmeye çalışıyordu. "Hemen burada, uçağın koltuğunda otururken ölebilirsin."

"Biraz ezilme ve yaram var, üstelik her yanım ağrıyor. Sağ tarafımda zedelenme olduğundan kesin eminim. Ağaç dallarına sağ tarafımla çarptım. Ama onun evini o gelmeden görmem gerek. Onun nasıl yaşadığını bilmeliyim."

"Senede yarım milyon dolardan fazla kazanan birinin hayatı mı? Bana güven, çok lüks yaşıyordur. Ama

sen diğer tarafta hayatınla oynuyorsun. Genellikle insanlar her gün araba üstünden havaya fırlatılmazlar."

"Siyahlar fırlatılırlar. Biz hayatta kalabilmek için özel eğitimden geçeriz. Yere sık sık düşeriz. Sıçrarız ve fırlatılırız."

Kate yapmaya çalıştığım şakaya gülmedi. Kollarını göğsünün üstünde çaprazlayarak uçağın ufak penceresinden dışarı bakmaya başladı. İkinci kez bana kızmıştı, bu da benimle ilgilendiğini gösteriyordu.

Onun haklı olduğunu biliyordum. Vazgeçmeyeceğini biliyordum. Benim için endişelenmesi hoşuma gidiyordu. *Aslında biz sadece arkadaştık.* Doksanlı yıllarda yaşayan bir erkek ve bir kadın için söylenebilecek fantastik bir kavramdı. Kate ile ben birbirimize ihtiyacımız olduğu anlar yüzünden arkadaş olmuştuk.

"Dost olmamız çok hoşuma gidiyor." dedim. Kate ile konuşurken ona, aynı çocuklarımla konuşur gibi içimden geldiğince konuşabiliyordum.

Konuşmaya başladığında yüzünü camdan çevirmedi. Hâlâ kızgındı. Haklıydı. Ben bunu hak etmiştim. "Eğer benim lanet olası gerçek dostumsan, o zaman ben senin için endişelendiğimde söylediklerimi yapman gerek. Birkaç saat önce ciddi bir kaza geçirdin. Dokuz metre uçup berbat bir çukura düştün *dostum.*"

"Önce bir ağaca çarptım."

Sonunda pencereden dönüp bana baktı ve parmağının ucunu kalbimin üstüne koydu. "Büyük oynuyorsun *Alex,* senin için endişe ediyorum. Postu kaptıracaksın diye duyduğum endişeden mideme ağrılar giriyor."

"Bu aylardır duyduğum benim için söylenen en güzel sözler." dedim. "Bir kere vurulmuştum, Sampson bana unutamayacağım kadar sıcak ilgi göstermişti. Bir buçuk dakika kadar bunun keyfini çıkartmıştım."

Gözlerini gözlerime dikip bakmaya başladı. Gözleri-

mi onunkilerden ayıramıyordum. "Kuzey Carolina'da bana yardım etmene izin verdim. Beni *hipnotize* etmene izin verdim. Tanrı aşkına, neden benim de sana yardım etmeme izin vermiyorsun? Bırak sana yardım edeyim Alex."

"Ben de buna çalışıyorum." dedim. Bu yeterince doğruydu. "Maço polisler hep sert arazilerde dolaşırlar. Yardım almaktan pek hoşlanmaz görünürüz. Bilirsin, şu klasik erkek tipi işte. Üstelik böyle olmak hoşumuza gider."

"Oh lütfen, böyle konuşmaktan vazgeç. Bunlar saçma psikolog zırvaları *Doktor*. Kendini mazur göstermeye çalışıyorsun ama senin en iyi tarafını asla yansıtmıyor."

"Şu anda en iyi değil, iyi tarafımı bile yansıtamam. Bir kaza geçirdim."

Yolculuk bitene kadar konuşmalarımız aynı şekilde devam etti. Başımı Kate'in omzuna dayayarak huzur içinde yolculuk yaptım. Ne bavul, ne el çantası telaşımız vardı ve çok güzel bir yolculuktu. Çok güzel...

BÖLÜM 73

NE YAZIK Kİ California gecesi hâlâ hareketli ve cıvıl cıvıldı ama buna rağmen bölgede yaşayan herkes için birçok tehlike doluydu.

Rudolph'un apartmanına vardığımızda Los Angeles Polisi'ni her yerde görmek mümkündü. Doğal olarak FBI mensupları da çevrede boy gösteriyorlardı. Ortalık tam bir polis karnavalı görünümündeydi.

Apartmana yanaşırken polis arabalarının parlak kırmızı ve mavi ışıklarının yanar söner yansımalarını üç blok aşağıdan görmek mümkündü. Bölge polisi haklı olarak, FBI'ın olayı saklamasından dolayı çok kızgındı. Bu FBI'ın bölge polislerine her eyalette sık sık oynadığı bir oyundu. Washington'da bana da yapmışlardı, hem de birçok kez.

Los Angeles basını da tam takım apartmanın çevresine kamp kurmuştu. Gazeteciler, yerel televizyoncular, radyo ve hatta film prodüktörleri bile gelmişti. Üstelik Kate ile beni görür görmez tanımaları hiç hoşuma gitmemişti.

Polis barikatlarının ve sarı hatlı bölgenin içine girmeye çalışırken, basın mensupları bizi isimlerimizle çağırmaya başladılar.

"Kate, bize birkaç dakikanı verir misin?"

"Haydi, bize bir şeyler söyleyin."

"Dr. Cross, Rudolph, 'Beyefendi Ziyaretçi' mi?"

"Big Sur'da yolunda gitmeyen ne oldu?"

"Burası katilin evi mi?"

"Şu an bir yorum yok." dedim, başım önümde yere bakarak.

"Benden de yorum yok." diye ilave etti, Kate.

Polis ve FBI ajanları içeri girmemiz için bize yol açtılar. Teknik ekip pahalı döşenmiş çatı katının her odasına dağılmıştı. Her nasılsa, Los Angeles Polis dedektifleri diğer şehirlerdeki polislere nazaran daha gösterişli, bakımlı ve zengin görünümdeydiler.

Evin odalarında seyrek ve az sayıda mobilya vardı. Sanki burada kimse yaşamıyordu. Mobilyaların çoğu deri kaplıydı ama çevrede parlak krom ve mermer de çok kullanılmıştı. Her şey köşeliydi. Yuvarlak görünümlü bir cisim görünmüyordu. Duvarlarda etkileyici modern sanat resimleri vardı.

Aslında ev modern sanatlar müzesi görünümündeydi. Tek fark aynaların ve parlak yüzeylerin fazla olmasıydı.

Birkaç ilginç, Beyefendi hakkında ipucu olabilecek parçalar vardı. Hepsini bir yere yazıp hatırlamak üzere hafızama kazıdım.

Yemek odasında gümüş, Çin porselenleri, taştan oyulmuş kâseler ve antik görünümlü toprak kaplar hemen dikkati çekiyordu. Keten örtüler ve peçeteler en pahalı ve iyi kalitedendi. *Beyefendi sofra düzenlemesini iyi biliyordu.*

Çalışma masasının üzerindeki kâğıt ve zarflara zarif gümüş renkli harfler basılıydı. *Her Zaman Beyefendi.*

Hugh Johnson'un *Şaraplar İçin Cep Ansiklopedisi* mutfak masasının üstünde duruyordu.

Bir düzine pahalı elbisesi ve iki smokini vardı. Elbise dolabı çok küçük ve dardı. Hatta ona elbise dolabı demek yanlış olurdu.

Bu Beyefendi acayip, çok acayip bir adamdı.

Bir saatten fazla bir süre evi dolaştıktan sonra Kate'in yanına döndüm. Bölge polisinin ev hakkında raporunu okumuştum. Bütün teknik elemanlarla konuşmuştum ama kimse bir şey bulamamıştı. Bu hepimiz için şaşırtıcı, imkânsız sayılacak bir durumdu. Ellerinde en yeni teknik donanıma sahip laser ışınlı ekipmanları vardı ama Rudolph etrafta hiçbir iz bırakmamıştı.

Tıpkı Casanova gibi, sanki onunla aynı paraleldeydi.

"Nasılsın?" diye Kate'e sordum.

"Korkarım son birkaç saat içinde çok şey kaybettik." dedi.

Yan yana pencerenin önünde durup dışarı baktık. Wilshire Bulvarı ve karşıda Şehir Kulübü görünüyordu. Görünen her yer şık ve lükstü. Arabalar, binalar dikkat çekiyordu. Calvin Klein'ın reklam panosunda çocuk yaşta sayılacak çıplak bir kız erkeklerin dikkatini çekecek şekilde düzenlenmişti.

"İkinci ya da üçüncü kez neye uğradığımı şaşırdım. Dünya aniden gizli bir kâbusa dönüştü. Bir şey bulabilmişler mi?"

Olumsuz şekilde başımı salladım. Bu arada ikimizin karanlık cama yansıyan görüntüsüne bakıyordum.

"İnanılır gibi değil... Rudolph kusursuz cinayetler işlemekle kalmayıp, ipucu yok etmekte de kusursuz davranıyor. Teknik ekip onun giysilerinde suç mahallinden getirebileceği en ufak toz izini bile aramış. Ama Rudolph çok dikkatli. Sanırım bu işin tekniği hakkında çok bilgisi var."

"Ama bugünlerde ipuçları hakkında çok yazılıp çizi-

liyor. Filmlerde bütün teknik bilgiler en ince detayına kadar açıklanıyor. Doktorların çoğu kimyasal olarak iz yok etme üzerine teknik bilgiye sahiptir Alex."

Söylediği gerçekleri kabul etmek zorundaydım. Aynı şeylerin çoğu benim de aklımdan geçmişti. Kate tam bir dedektif gibi düşünüyordu ama çok yorgun görünüyordu. Acaba benim de, kendi hissettiğim kadar, şaşkınlığım yüzümden belli oluyor muydu?

"Aklından bile geçirme." diye sırıtmaya çalıştım. "Hastaneye falan gitmiyorum. Bu gece biraz daha burada kalacağımızı sanıyorum. Lanet olsun, onu kaybettik. Bu da ikisini de elimizden kaçırdık, demektir.

BÖLÜM 74

RUDOLPH'un evini sabaha karşı ikide terk ettik. Doğuya göre saat sabahın beşiydi. Yorgunluktan dökülüyordum. Kate de öyle görünüyordu. Kendimize "kazazedeler" adını takmıştık. Her ikimiz de hemen hemen aynı yaralanma ve zedelenme olaylarını yaşamıştık.

Daha önce kendimi hiç böyle kötü hissetmemiştim. Neyin ne zaman olduğunu hatırlayamıyordum ve hatırlamak da istemiyordum.

Sunset'teki Holiday Inn Oteli'ndeki odalarımıza vardığımızda gücümüzün sonundaydık.

"İyi misin?" diye sordu Kate. "Bana pek iyi değilmişsin gibi geliyor." derken doktor tarafının ağır bastığına emindim. Dikkatle bakarken alnında beliren ince çizgiler ona düşünceli ve bilge kişi görünümü veriyordu. Tam bir profesyoneldi.

"Ölmek üzere değilim, sadece ölecek kadar yorgunum." diyerek kendimi yatağın üzerine bıraktım. Yumuşak ve rahat yatak beni odaya girdiğimden beri kendine çekiyordu. "Tıpkı büroda geçen zorlu bir gün gibiydi." dedim.

"Senin *lanet olası bir inadın var* Alex. Kendini büyük

şehir maço dedektifi sanıyorsun... Pekâlâ, tamam... Anlaşıldı seni ben muayene edeceğim. Beni durdurmaya kalkma sakın yoksa kolunu kırarım. Bunu kolayca yapabileceğimi biliyorsun." dedi.

Gidip seyahat çantasından stetoskop ve tansiyon ölçüm aletini çıkardı. Söyleyebileceğim "hayır", "kesinlikle olmaz" veya "mümkün değil" gibi itirazları kabul edecek durumda değildi.

"Beni muayene etmeyi unut, hele burada hiç olmaz." diyebildim.

"Daha önce de erkek vücudu gördüm." diyerek söylediklerime aldırmadı. Arkasından gülümsedi. Bir süre sonra gülümsemesi gülmeye dönüştü. İyi kalpli, gülebilen bir doktor. Hiç dayanamazdım.

"Gömleğini çıkartır mısın Dr. Cross? Bana yardımcı ol lütfen."

Gömleğimin üst düğmelerini açıp, baştan çıkartırken biraz inleyip, biraz da bağırdım. Başımdan bir gömleği çıkartmak inlememe yetmişti. Gerçekten fena hırpalanmış olabilirim, diye düşündüm.

"Hakikaten çok *iyisin züppe!*" diye Dr. McTiernan alay etti. "Gömleğini bile zorla çıkartıyorsun."

Daha yakınıma sokulup stetoskopla kalbimi dinlemeye başladı. Nefes almasını rahatlıkla duyabiliyordum. Onun bu kadar yakınımda olması hoşuma gidiyordu.

Kate omuzumun üstüne elini koyup yumuşak dokunuşlarla kontrol etti. Sonra kolumu öne ve arkaya hareket ettirdi. Canım yanıyordu. Belki de tahminimdem daha kötü çarpmıştım. Kate muayenesine devam ederken yumuşak hareketlerini bir kenara bırakıp daha sert ama dikkatli davranıyordu.

Kaburgalarıma eliyle hafifçe bastırdığında gözümde

acıdan şimşekler çaktı sandım ama ağzımdan herhangi bir inilti çıkmadı.

"Canın yanıyor mu?" diye sordu. Tam doktor-hasta ilişkisi içindeydik.

"Hayır... Belki. Evet, biraz... Tamam, tamam yeterince çok... Of... Bu çok kötü, acıyor. *Evet*..."

"Aklının başına gelmesi için sana bir trenin mi çarpması gerek?"

"Böyle olacağını düşünmemiştim."

"Ne düşünmüştün?"

"Big Sur'da onu gözetlerken belki Rudolph, Naomi'nin yerini biliyordur, diye düşündüm. Bu düşünce yüzünden onu elimden kaçırmak istemedim. Tek düşündüğüm Naomi'yi bulmaktı. Hâlâ da öyle."

Kate iki eliyle göğüs kafesimi dikkatle muayene ediyordu. Hafifçe bastırıyordu ama canımı yakmak için olmadığını biliyordum. Nefes alırken canımın yanıp yanmadığını sordu.

"Gerçeği söylemek gerekirse muayenenin bu bölümünü çok sevdim." dedim. "Dokunuşun çok yumuşak."

"Öyle mi? Şimdi pantolonunu çıkart Alex. Kendini daha iyi hissedeceksen, şortun kalabilir."

"*Şortum* mu?" diye sordum dehşet içinde.

"Sen iç çamaşırı giymez misin? Şort, don, slip... Her neyse? Haydi Alex, göster mallarını, erkek bacağı görmeye bayılırım."

"Utangaçlığımla bu kadar çok alay etmen gerekmez." dedim ve birden uyandım. Kate'in bana dokunuş şeklinden hoşlanıyordum. Hem de çok hoşlanıyordum. Değişik bir elektriklenme hissetmeye başladım. Pantolonumu zorlukla çıkardım. Çoraplarıma kadar eğilmem bile mümkün olmadı.

"Hımm, hiç fena değil." diyerek fikrini söyledi ya

da başka bir şeyi kastetti. Birden her yanım ısındı. Bu şartlar altında bir otel odasında olmaması gereken bir sıcaklık, diye düşündüm.

Önce kalça kemiğimi, sonra leğen kemiğimi eliyle yokladı. Ayaklarımı yavaşça yattığım yerden yukarı doğru kaldırmamı istedi. Bacaklarımı kaldırırken elimi kalça kemiğimin üstünden çekmeden kemik çevresini kontrol etti ve elini kaldırmadan ayağıma kadar kontrolünü sürdürdü. Son bölüm çok hoşuma gitmişti.

"Çok fazla sıyrık ve yara var." dedi. "Keşke yanımda biraz 'Basitrasin' merhem olsaydı. Antibiyotik pomat şart."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Sonunda Kate muayenesini bitirdi. Tansiyon aletini kolumdan söküp aldı. Stetoskopunu boynundan çıkardı. Burnunu kırıştırırken tek parmağı ile kaşıdı. Bu haliyle parlak bir baş cerraha benziyordu.

"Tansiyonun biraz yüksek, aslında sınırda sayılır. Ama bir kırık olduğunu sanmıyorum." diyerek fikrini söyledi. "Bazı bölgelerdeki çürükler ve sol kalçadaki şiş, pek hoşuma gitmedi. Yarın kendini daha kötü hissedebilirsin. Mutlaka Cedars-Sinai Hastanesi'nde röntgen çektirmek zorundayız. Bu konuda anlaşma yapalım mı?"

Aslında Kate'in kontrolünden ve bu gece aniden ölmeyeceğimi söyledikten sonra kendimi daha iyi hissettim.

"Evet, gün bitmeden röntgen işini hallederiz. Muayeneniz için teşekkürler Doktor Kate."

"Bir şey değil, benim için zevkti." diyerek gülümsedi. "Muhammet Ali'ye benzediğini biliyor musun?"

Sonunda öğrenmiş oldum. "Ben de bir kelebek gibi dans edebilirim." dedim.

"Bundan şüpheliyim. Ben de arı gibi sokarım." dedi

ve yine burnunu kırıştırıp parmağıyla kaşıdı. Hoş bir tiki vardı. Kate de yatağa uzandı. Yanında kıpırdamadan yatmayı sürdürdüm. Birbirimize yakındık ama dokunabilecek kadar yakın değildik. Aramızdaki mesafe otuz santim kadardı. Bu kadar yakınımda olmasına rağmen, bana dokunuşlarını özlemiştim.

Birkaç dakika konuşmadan yattık. Dönüp şöyle bir baktım. Uzun bir bakış oldu. Siyah etek, siyah çorap ve kırmızı bluz giyiyordu. Yüzündeki çürükler hemen hemen geçmişti. Vücudundakiler de geçti mi, diye merak ettim. Sonunda onu seyrederken yakalandım.

"Ben Buzlar Kraliçesi Nanu *değilim*. Normal bir kadınım. Neşeli, komik ve biraz çılgın. En azından bir ay öncesine kadar öyleydim."

Onun hakkında yanlış izlenim edinmiş olabilirim diye söyledikleri beni çok şaşırttı. Halbuki onu, aynı kendi tarif ettiği gibi buluyordum.

"Senin harika biri olduğunu düşünüyorum. Benim için muhteşem, erişilmez bir kadınsın Kate. Gerçek bu ve seni çok fazla beğeniyorum." dedim. En sonunda içimden geçenleri söyleyebilmiştim.

Dudaklarımız birbirine yumuşak bir şekilde dokundu. Şefkat dolu bir öpüşmeydi. Öpüşmemizin bir anlamı vardı. Kate'in dudaklarının benimkilerin üzerinde olmasından çok hoşlanmıştım. Birincisinin yanlışlıkla yapılmış bir davranış olmadığını ispatlamak istercesine tekrar öpüştük.

Bütün gece Kate'i öpebileceğimi hissettim ama yavaşça birbirimizden uzaklaştık. İkimizden birinin bunu yapması gerekiyordu.

"Kendimi kontrol edebilmeme hayran kaldın sanırım." diyerek Kate gülümsedi.

"Evet ve hayır." dedim.

Tekrar gömleğimi giydim. Giyerken çok zorlandım ve canım yandı. Yarın mutlaka röntgen çektirmem gerektiğini anladım. Kate birden ağlamaya başladı ve yüzünü yastığa gömdü. Hemen onun tarafına geçip elimi omzuna koydum.

"Kate, iyi misin?"

"Çok üzgünüm Alex." diye fısıldarken ağlamamak için kendini zorluyordu. "Ben sadece... Biliyorum, belki böyle görünmüyorum ama ben anormalim Alex, ben anormalleştim. Çok korkunç şeyler gördüm. Tıpkı senin Washington'daki kaçırılan küçük kıza olduğu gibi."

Kate'i şefkatle kollarımın arasına aldım. Onu hiç bu kadar çaresiz görmemiştim. Hissettiklerini ilk defa bu kadar fazla belli etmişti. Aramızda bulunan tüm engeller aşılmış gibiydi.

Kollarımın arasında onu yavaşça sallarken, kulağına fısıldamaya başladım. "Bu gördüğüm en kötü dava. Hatta daha da kötü çünkü hem Naomi hem de sen bu davanın içindesiniz. Başına gelenler yüzünden onu yakalamayı her şeyden fazla istiyorum. Her iki canavarı da yakalayıp parçalayacağım."

"Küçücük bir kızken, yeni konuşmaya başladığıma göre beş aylıktım..." dedikten sonra duraladı. Kendi abartmasına gülmeye başladı. "Yok, yok... İki veya üç yaşındayken demek daha doğru, eve geldiğimde çok üşümüş olurdum. Önüme ilk gelene, bana sarıl, beni ısıt, demek yerine, sar-sıt beni derdim. Dostlar da bunu yapabilir değil mi? Sar-sıt beni Alex." diye fısıldadı Kate.

"Dostum için her şeyi yaparım." dedim.

Yatak örtüsünün üstünde birbirimize sarılıp, merhametli uykunun boşluğuna düşene kadar öpüştük.

İlk uyanan ben oldum. Otel odasının duvarındaki saat 5:11 olduğunu gösteriyordu.

"Kate, uyanık mısın?" diye fısıldadım.

"Hı hıh, *şimdi* uyandım." dedi.

"Beyefendi'nin apartmanına geri dönüyoruz."

Görevde olan FBI ajanına telefon ederek nereye bakmalarını istediğimi ve ne aramaları gerektiğini söyledim.

BÖLÜM 75

DR. WILL RUDOLPH'UN üç yatak odalı çatı katı suç üzerine tam bir sanat eseri olarak hazırlanmıştı. Kate ile oraya vardığımızda saat sabahın altısını biraz geçiyordu. Bulmayı tahmin ettiklerimi görmek için sabırsızlanıyordum.

"Rüyanda Beyefendi'yi mi gördün?" diye sordu Kate. "Yoksa sana malum mu oldu?"

"Onun gibi bir şey. Rudolph'un evinde gördüklerimi düşünüp, kendimce bir şeyler geliştirmeye çalıştım." dedim.

Evde Los Angeles Polisi ve FBI'dan altı yedi kişi vardı. Radyoda biri acı çeker gibi şarkı söylüyordu. Dr. Rudolph'un geniş ekran Mitsubishi televizyonu açıktı ama sesi kısılmıştı. Ekipten biri yağlı kâğıda sarılı yumurtalı sandviç yiyiyordu.

Phil Becton isimli ajanı aramak üzere evin içinde ilerledim. Becton, FBI'ın şüpheliler üzerinde veri toplama ve profil çıkarma uzmanıydı ve bu iş için Seattle'dan çağırılmıştı. Dr. Rudolph için tüm verileri toparlayıp diğer katil psikopatlarla karşılaştıracaktı. Kyle Craig'ten, Becton'un işinde çok iyi olduğunu duymuştum.

Usta bir araştırmacı olduğunu ve FBI'a katılmadan Stanford Üniversitesi'nde sosyoloji profesörü olduğunu biliyordum. Bizim işimizde ipucu değerlendirilmesi ve suçlu profili çıkarmak katili yakalamak ve yerini tespit etmek için en önemli anahtardır.

"İyice uyandınız mı? Görmeye hazır mısınız?" diye peş peşe sordu, Becton. Rudolph'un yatak odasına girmiştim ve Becton karşımdaydı. Uzun boylu ve kızıl saçlı bir adamdı. Bulduğu her şeyi ipucu olabilir diye şeffaf torbalara doldurmuştu ve bu torbalar her yere yayılmış duruyordu. Gözünde gözlüğü olmasına rağmen bir ikincisi de boynuna zincirle asılıydı.

"Tam olarak uyandığımdan emin değilim." dedim. Kate ile tanıştırdım: "Bu bayan, Dr. McTiernan."

"Tanıştığımıza memnun oldum." diyerek Kate'in elini sıktı. Aynı zamanda Kate'in yüzünü inceliyordu. Kate onun için bilgi deposu niteliğindeydi. Bakışlarından adamın işini iyi yaptığını anlamak zor değildi.

"Orayı görüyor musunuz?" diyerek odanın diğer tarafındaki ufak elbise dolabının olduğu yeri gösterdi. FBI'ın teknisyenleri Beyefendi'nin elbise dolabını söküp, olduğu yerden çıkartmışlardı.

"Haklıymışsınız, Dr. Cross, tam isabet. Sizin telefonunuzdan sonra dolabın arka tarafını yokladığımızda, arkaya açılan bir kapı daha bulduk. Esas dolap onun arkasındaymış."

Elbise dolabı onun gibi giyimine bol para harcayan biri için çok ufaktı. Uyumaya çalışırken kafama takılan bu normalden küçük elbise dolabı oldu. Evde başka şüphe uyandıran gizli bir yer bulunamadığı için, elbise dolabı tek umudumdu.

"Burada kurbanlarından aldığı anıları saklamış olması gerekiyor." diye bilgiç bir tavırla hava attığımı fark ettim.

"Doğru bildiniz. Ufak bir derin dondurucusu olan buzdolabı var, kurbanlarından kestiği vücut parçalarıyla dolu." diyerek mühürlenmiş şeffaf naylon torbalardaki delilleri gösterdi. "Sunny Ozawa'nın ayağı, kadın parmakları, değişik küpeli iki farklı kadın kulağı..."

"Koleksiyonunda başka neler var?" diye sordum. Saydığı delillere yakından bakmak gibi bir isteğim yoktu. Los Angeles çevresindeki zavallı kadınların donmuş organlarına bakmamak için bahaneler uydurmaya başladığımı fark ettim.

"Cesetler bulunduğunda hazırlanan raporları okuduktan sonra, tahmin ettiğiniz gibi kurbanlarının iç çamaşırlarını da almış. Hepsi yeni ve az giyilmiş külot, sutyen ve korseler. Çoğu Opium parfümü kokuyor. Ayrıca fotoğraflar, birkaç tutam koyu kestanerenginde değişik saçlar da var. Bütün anılarını birden otuz bire kadar numaralamış ve kaydetmiş. Sonra aynı boydaki plastik torbalara koymuş." diye açıkladı Phil Becton.

"Kokularını da muhafaza etmek için kendiliğinden kitlenen sandviç torbalarından kullanmış." diye mırıldandım.

Becton başıyla onaylayıp keyifle gülümsedi. Ben de onun keyfine katıldım. Kate ise dehşet içinde ikimize bakıp duruyordu. Bizim delirmeye başladığımızı düşünüyordu ve bunda da haklıydı.

"Sizin görmeniz gereken bir şey daha var. Bunu görmek sizi memnun edecek, lütfen..." diyerek eliyle yol gösterdi. İlerde yatağın yanında duran sade tahta masayı işaret etti. Masanın üzerinde Beyefendi'nin anılarına ait tüm buldukları deliller torbalanmış ve numaralanmıştı. Sistemli çalışan katili yakalamak için sistemli çalışan bir ekip kurulmuştu.

"Çok şanslısınız." dedi ve orta boylu bir zarfı gösterdi. İçindeki fotoğrafı görebiliyordum. Yirmi yaş civa-

rında genç bir erkek fotoğrafıydı. Zarfı aşağı doğru tuttuğunda fotoğraf masanın üstüne düştü. Giyim tarzından, fotoğrafın sekiz on yıl önce çekilmiş olduğu anlaşılıyordu.

Ensemdeki saçlarımın dibinde bir ürperme hissettim. Boğazımı temizleyerek sesimin normal çıkmasını sağlamaya çalıştım. "Kim olabilir bu adam?" diye sordum.

"Bu adamı tanıyor musunuz Dr. McTiernan?" diye sordu Phil Becton. "Daha önce hiç görmüş müydünüz?"

"Ben... Bilmiyorum." dedi Kate. Zorla yutkunduğu belli oluyordu.

Beyefendi'nin yatak odasında çıt çıkmıyordu. Dışarda yeni doğmakta olan güneşin turuncu aydınlığı Los Angeles sokaklarını kaplamıştı. Becton cebinden metal bir cımbız çıkarıp bana uzattı.

"Sizin için *hayati önem taşıyan* fotoğrafı bununla tutun lütfen. Biz de çocukken en çok sevdiğimiz beysbol oyuncularının fotoğraflı kartlarını biriktirirdik."

Becton'un hayatı boyunca topladığı beysbol oyuncularının fotoğraflı kart koleksiyonu için bulduğu en kıymetlisi sanırım şu an cımbızla tuttuğum karttı. Dikkatle fotoğrafın arka yüzünü çevirdim.

Kartın arkasında el yazısıyla bir şeyler yazılıydı. Tıpkı Nana Anne'nin, bizim evde bütün fotoğrafların arkasına not yazdırdığı gibiydi. "Bazen fotoğrafların kime ait olduğunu unutursun, hatta fotoğrafta seninle beraber olan kişileri bile hatırlayamazsın. Bana şimdi inanmıyorsun ama aradan zaman geçince doğru söylediğimi anlayacaksın." demişti. Bu doğruydu. Ama bu fotoğraftakini Dr. Will Rudolph'un unutacağını hiç sanmıyordum.

Zarif ve ince bir el yazısı ile yazdıklarını okuduğumda başım dönmeye başladı. Sonunda şeytanın bacağını

kırdık, diye düşündüm. Cımbızla tuttuğum kartı burun hizama kadar getirdim.

Dr. Wich Sachs yazıyordu.

Bir doktor, yanılmamıştım. Başka bir doktor daha var.

Durham, Kuzey Carolina, diye yazı devam ediyordu. Araştırma üçgeninin tam ortasında olan bölge.

Güney'li bir katil.

En altta Rudolph'un el yazısıyla tek kelime vardı: *Casanova.*

Dördüncü Kısım

İkizleşme

BÖLÜM 76

NAOMI CROSS duvara gömülü hoparlörlerden yükselen rock müzik sesiyle uyandı. Tavandaki gömme spotlar yanıp sönmeye başlayınca hemen yataktan fırlayarak eski kot pantolonunu ve kazağını giyerek odasının kapısına koştu.

Yüksek volümlü müzik ve yanıp sönen ışıklar bir toplantı yapılacağının işaretiydi. *Korkunç bir şey oldu,* diye düşündü. Korkudan içi eziliyor gibi hissetti.

Casanova kapıyı tekmeleyerek açtı. Üzerinde dar bir kot pantolon, asker botları ve siyah deri ceket vardı. Yüzündeki acayip boyalı maskeye rağmen, Naomi onu hiç bu kadar kızgın görmemişti.

"Oturma odasına, hemen!" diye bağırırken, kızın kolundan tutup odadan çıkarttı.

Naomi çıplak ayakla yürüdüğü dar koridorun zemininin rutubetli ve soğuk olduğunu fark etti. Sandaletlerini giymeyi unutmuştu. Geri dönüp giymek için ise çok geçti.

Yanında genç bir kadının olduğunu gördü. Yan yana yürüyorlardı. Kadın başını çevirip yüzüne bakınca

Naomi çok şaşırdı. Kadının koyu yeşil gözleri vardı. Naomi içinden kadına *Yeşil Gözlü* adını taktı.

"Adım Kristen Miles." diye, hızla fısıldadı kadın. "Birbirimize yardım etmek için bir şeyler yapmalıyız. Şansımızı denemek zorundayız... Çok *yakında.*"

Naomi cevap olarak bir şey söylemedi ama elini uzatıp Yeşil Gözlü'nün elini tutup sıktı. Birbirlerine dokunmak yasaktı. Ama dokunmak bu dehşet verici hücrede güç vermek için insanlık adına gerekliydi. Naomi kadının gözlerinin içine baktı. Meydan okur gibi bakan gözlerde korku yoktu. Bu Naomi'nin kendisini çok iyi hissetmesine neden oldu. Yan yana oturma odasına yürüdüler.

Acayip evin oturma odasına yaklaştıklarında diğer tutsak kadınların korku dolu bakışlarıyla karşılaştılar. Bazılarının gözlerinin etrafı kararmış ve torbalaşmıştı. Kadınların makyajsız görünüşleri Naomi'yi korkuttu. Kate McTiernan kaçmayı başardığından beri her geçen gün daha kötü olmuştu.

Casanova eve yeni bir kız getirmişti. Adı Anna Miller'di. Anna, Kate gibi evin kurallarına uymamıştı. Naomi kadının yardım için bağırdığını duymuştu ve mutlaka Casanova'nın da bundan haberi vardı. Casanova'nın ne zaman evde olduğu hiç belli olmuyordu. Ortaya çıktığı saatler çok değişikti.

Son zamanlarda gidip gelmesi seyrekleşmişti. Bazen uzun süreler ortada görünmüyordu. Kızların gitmesine izin vermeyecekti. Bu onun palavralarından biriydi. Her şey bütün tutsak kadınlar için gittikçe daha tehlikeli olmaya başlamıştı.

Naomi etrafta bir umutsuzluk rüzgârı hissetti. Sanki birileri bir yerlerde ağlıyor gibiydi. Kendini soğukkanlı olmak için zorladı. Korku ve panikten uzak durmalıydı.

Washington'da çok daha zor anlar yaşamıştı. Dehşetin ne olduğunu biliyordu. On altı yaşındayken iki arkadaşı öldürülmüştü.

Birden Casanova'nın sesini duydu. Sesi çirkin ve ürkütücüydü. Sanki delirmiş gibiydi. "Gelin hanımlar, içeri girin... Utanmayın, kapıda dikilip durmayın. Gelin... Gelin *akşam eğlencesine* siz de katılın."

Casanova evin her yerindeki hoparlörlerden yükselen müziğin sesini bastırmak için bağırarak konuşuyordu. Naomi toparlanmak için bir an gözlerini kapadı. *Göstermek istediği şey her ne ise onu görmek istemiyorum ama mecburum,* diye düşündü.

Sonunda odaya girdi. Vücudu titremeye başladı. Gördüğü şey, hayatı boyunca gördüklerinin en kötüsüydü. Çığlık atmamak için yumruğunu ağzına tıkadı.

Uzun, narin bir gövde tavan kirişine asılı olarak odanın ortasında dönüyordu. Uzun bacaklarındaki gümüşi mavi çorap dışında, kadın tamamen çıplaktı. Mavi, yüksek topuklu ayakkabıların teki bir ayağında sarkıyordu. Diğeri yere düşüp yan yatmıştı.

Kadının dudakları morarmış, dili ağzının yanından dışarı çıkmıştı. Gözleri ölürken duyduğu korku ve acıdan irileşmiş, dehşet içinde bakıyor gibiydi.

Bu Anna olmalı, diye düşündü Naomi. Yardım için bağıran kız. Evin kurallarına uymamıştı. Adının Anna Miller olduğunu söylemişti. *Zavallı Anna, seni kaçırmadan evvel kim bilir neler yapıyordun?*

Casanova müziği kapatıp, maskesinin altından sakinleşmiş bir sesle hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya başladı.

"Adı Anna Miller'di. Bu sonu kendisi hazırladı. Hepiniz ne dediğimi anlıyor musunuz? Duvarların arkasında komplo kuruyor, size kaçma planlarından bahsediyordu. Buradan kaçmak mümkün değildir."

Naomi ürperdi. *Cehennemden kaçış yoktur,* diye düşündü. Yeşil Gözlü'ye baktı ve onaylar gibi başını hafifçe salladı.

Şanslarını denemek zorundaydılar. Çok yakında...

BÖLÜM 77

BEYEFENDİ, Arizona'daki Stoneman Lake'te oyun oynamak için durdu. Oyun için çok güzel bir sabahtı. Çevreye kırağı yağmıştı ve serindi. Havada odun ateşinden yükselen hoş bir koku vardı.

Yoldan çıkıp ağaçların arasına park etti. Onu kimse görmemişti. Bir kenara oturup ilerideki beyaz boyalı evi seyrederken, kendini bundan sonra yapacaklarını düşünmeye zorladı. İçindeki canavar kimliğinin harekete geçtiğini hissedebiliyordu. Dönüşüm... Korkunç bir *ihtirasın* eşliğinde oluşan bir dönüşüm. *Dr. Jekyll* ve *Bay Hyde.*

Evden bir adamın çıkıp gümüş renkli Ford arabaya binmesini izledi. Adam telaşlıydı, muhtemelen işine geç kalmıştı. Karısı evde yalnızdı. Belki de hâlâ yataktaydı, adı Juliette Montgomery idi.

Saat sekizi geçerken elinde boş bir benzin bidonu ile eve doğru ilerledi. Biri görürse, kiralık arabanın benzini bitmiş sanabilirdi. Ama onu gören olmadı. Zaten kilometrelerce mesafede bir insana rastlamak bile çok zordu.

Beyefendi evin önündeki verandanın merdivenlerini çıktı. Bir an durdu sonra yavaşça kapı tokmağını çevir-

di. Stoneman Lake'te oturan insanların kapılarını kilitlememeleri çok hoşuna gidiyordu.

Tanrım bunu yapmaya bayılıyorum. Sırf bu duygu için yaşıyorum. Sadece Bay Hyde olabilmek için yaşıyorum.

Juliette kendine kahvaltı hazırlıyordu. Beyefendi, oturma odasından mutfağa doğru ilerlerken kadının bir şarkı mırıldandığını duydu. Yağda kızaran pastırmanın kokusu ve kızarırken çıkardığı ses, kendi ailesinin Asheville'deki kahvaltı hazırlığını hatırlattı.

Babası doğuştan bir beyefendiydi. Orduda albaydı ve bundan çok gurur duyuyordu. Ahmak herif, hiçbir zaman oğlunun yaptığı bir şeyden memnunluk duymazdı. Disiplin sağlamak için kırbaç yerine kullandığı kalın deri kemeri her zaman ona çok komik gelirdi. Kemer kaba etlerine indikçe, ciğerlerinin elverdiği kadar yüksek sesle bağırırdı. Babası mükemmel bir oğul yetiştirmişti. Lisede en yüksek notları alan, atletizmde en büyük ödülleri toplayan, Duke Tıp Fakültesi'ni okul birincisi olarak bitiren insan şeklinde bir canavar yetiştirmişti.

Mutfak kapısında Juliette Montgomery'i ve tertemiz mutfağını seyretti. Mutfağa, pencerelerdeki açık panjurlardan içeri güneş ışığı girmiş ve ortalığı tatlı bir aydınlığa boğmuştu.

Kadın, Jimi Hendrix'in "Kumdan Yapılmış Kaleler" adlı şarkısını söylüyordu. Onun gibi sevimli bir hanımdan beklenmeyecek bir ses tonu ile söylemesi Beyefendi'yi şaşırttı. Kadının evde tek başına olduğunu düşünerek içinden geldiği gibi hareket etmesini gizlice seyretmeye bayılıyordu. Söylediği şarkıyı başkasının önünde söylemek onu utandırırdı mutlaka. Pastırma dilimlerini dikkatle tezgâhın üzerindeki kâğıt havlunun üzerine koydu.

Üzerinde yumuşak pamukludan sabahlık vardı. Ha-

reket ettikçe vücudunun kıvrımlarını belli ediyor, muntazam bacaklarının arasına giriyordu. Yirmi beş yaş civarındaydı. Güneş yanığı uzun bacakları vardı. Mutfak zemininde çıplak ayakla dolaşıyordu. Kahvaltıya inmeden önce koyu kestanerengi saçlarını fırçaladığı belli oluyordu.

Muhtelif boyda bıçaklar tahta bir bıçak setinde dizili olarak tezgâhın köşesinde duruyordu. Adam uzanıp sivri uçlu, enli et bıçağını alırken çeliğin tezgâha çarpması sonucu hafif bir metal sesi duyuldu.

Kadın sesin çıktığı yöne dönüp baktı. Profilden çok güzel görünüyordu. Adamı gördüğünde telaş ve şaşkınlık içinde "Kimsiniz? Evimde ne işiniz var?" diye sordu. Yüzü sabahlığı gibi bembeyaz kesilmişti.

Çok hızlı hareket etmeliyim, diye düşündü Beyefendi. Hızla kadının yanına gidip, onu bir eliyle kavrayarak, öbür eliyle bıçağı havaya kaldırdı. Aklına birden Alfred Hitchcock'un *Sapık* adlı filmindeki sahne geldi.

"Canını yakmayacağım, sakın canını yakmama neden olacak bir şey yapma. Her şey senin elinde." diye, yumuşak bir ses tonu ile kadını yatıştırdı.

Kadın tam çığlık atacakken kendini tuttu ama *gözlerindeki dehşet ifadesinden* çığlık duyulabilir gibiydi. Beyefendi bu korku dolu ifadeye bayılıyordu. Sanki gözlerdeki korkuyu görmek için yaşıyordu.

"Beni kızdırmadıkça, canını yakmayacağım. Yeterince açık mı? Dediklerimi anlıyor musun?"

Kadın anladığını belirtmek için birkaç kere başını salladı. Yeşil-mavi gözlerindeki bakışları acayipleşmişti. Adamı kızdırmamak için başını daha fazla sallamaktan korkar gibi durdu. İçini çekti. Dayanılmaz bir görüntüsü vardı. Adama biraz güveniyor gibiydi. Adam ses tonunun insanlar üzerindeki etkisinin farkındaydı. Tarzı

ve davranış şekli kusursuzdu. Bay Hyde... *Beyefendi Ziyaretçi.*

Kadın soran bakışlarla adama bakıyordu. Bir açıklama yapmasını bekler gibiydi. Beyefendi bu tür bakışları daha önce pek çok kere görmüştü. Hepsi "Niçin?" diye sorar gibiydi.

"Şimdi senin külotunu çıkartacağım. Şüphesiz daha önce de çıkartan olmuştur. Bu yüzden korkmana gerek yok. Çok güzel ve yumuşak bir tenin var." dedi Beyefendi.

Kasap bıçağı hızla saplandı.

"Seni çok beğeniyorum Juliette, tıpkı diğerlerini beğendiğim gibi." diye, fısıldadı Beyefendi. Ses tonu çok yumuşaktı.

BÖLÜM 78

KATE MCTIERNAN nihayet evine dönmüştü. Artık yuvasındaydı. İlk işi Maine'de olan kız kardeşine telefon etmek oldu. Daha sonra Chapel Hill'deki birkaç arkadaşını aradı. Hepsine çok iyi olduğuna dair güvence verdi.

Aslında verdiği güvence tamamen saçmalıktı. Çok iyi olmak ya da eskisi gibi olmak diye bir şey söz konusu olamazdı. Ama onları endişelendirmek istemiyordu. Çözümlenmemiş sorunlarını başkalarına aktarmak, Kate'in tarzı değildi. Kimseyi huzursuz etmekten hoşlanmazdı.

Alex, Kate'in evine geri dönmesini istemedi ama Kate dönmek zorundaydı. Burası onun *daha önce yaşadığı yerdi*. Başlangıçta kendini sakinleştirmek için biraz çaba harcadı. Beyaz şarap içip, televizyonda gece yarısı sinemasını izledi. Senelerdir bunu yapmamıştı. Hatta asırlardır!..

Kendi kendine itiraf etmekten kaçınsa da, daha şimdiden Alex Cross'u özlemişti. Hem de tahmininden fazla özlemişti. Evde oturup televizyon seyretmek iyi bir

deneyimdi ama çok sıkılıyordu. Ne yapacağını bilmez bir haldeydi.

Küçük bir öğrenci kız gibi ona âşık *mı* olmuştu? Alex güçlü, parlak, komik ve şefkatli biriydi. Çocukları seviyordu. Kendisi bile bazen çocuk gibi davranıyordu. Çok muntazam bir vücudu ve kemik yapısı vardı. Aslında nefes kesen bir heykel gibiydi. Evet, Alex Cross'a âşık olmuştu.

Âşık olması çok makul ve doğru geliyordu. Belki de duyguları aşktan daha yoğundu ve Durham'da bir otelde kalan Alex'e telefon etmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Telefonu birkaç kez eline alıp kapatmıştı. Bunu yapmaması gerekiyordu. İkisinin arasında hiçbir şey olmayacaktı.

O hâlâ bir stajyer doktordu ve zaman geçtikçe gençleşmiyordu. Alex, iki çocuğu ve büyükannesi ile Washington'da yaşıyordu. Üstelik hepsi birbirine çok düşkündü. Bu ilişki yürümezdi.

Alex inatçı bir siyah erkek, Kate ise tuttuğunu koparan inatçı bir beyaz kadındı. Duygulu, seksi ve verici bir erkek olmasına rağmen öldürme yetkisi olan bir polis dedektifiydi. Alex'in renginin siyah, yeşil veya mor olması Kate'in umurunda değildi. Kate'i güldürebiliyordu, mutlu ediyordu ve en önemlisi kendini onun yanında güvende hissediyordu. Ama ikisinin arasında hiçbir şey olmayacaktı.

Bu korkutucu evde tek başına oturup, modası geçmiş aptal bir Holywood filmi seyrederek ve ucuz şarap içerek sıkıntıdan patlayabilirdi. Gittikçe büyüyen bir boşluğun içine düşebilirdi. Hayatı için yapabileceği şeyler sadece bu kadar mıydı? Lanet olsun, değiş biraz, diye kendini azarladı.

Bu duygudan nefret ediyordu ama evde tek başına oturmaktan korktuğunu kabul etmek zorundaydı. Kafa-

sındaki korkuları bir kenara atmayı başaramıyordu. Çünkü her iki canavar da etrafta dolaşıyordu.

Evin içinde ve dışında garip sesler duyduğunu düşünmeye başladı. Dışarıdaki ağaç dalları ve yapraklarının rüzgârda çıkarttığı hışırtı bile onu ürkütüyordu. Odadaki şöminenin, Rudolph'un Big Sur'daki kulübesine benzediğini düşündü.

Sonunda Kate, elindeki şarap bardağı dizine dayalı uyuyakaldı. Elinde tuttuğu bardak onun için çok kıymetliydi. Onu Batı Virginia'daki evinden getirmişti. Bu bardak için tüm kız kardeşler birbirleriyle kahvaltıda kavga ederlerdi.

Sonunda bardak gevşeyen elinden kurtulup yatak örtüsünün üstüne devrildi. Önemi yoktu, Kate sonunda derin bir uykuya dalabilmişti.

Genellikle fazla içmezdi. Ama ucuz Pinot Noir marka şarap Kate'e dokunmuştu. Sabaha karşı üçte korkunç bir baş ağrısı ve bulantı ile uyandı. Kusmak için banyoya zor yetişti. Kusarken aklına *Sapık* filmi geldi. Casanova tekrar gelmiş olabilir miydi? Yoksa banyoda mıydı?

Hayır, banyoda kimse yok... Kes artık bu saçmalıkları... Bu korku burada bitmeli... Hemen.

Yatağına geri dönüp, yorganın altında büzüldü. Ölümü düşündü. Annesi, Susanne, Marjorie, Kristin... Hepsi gitmişti. Kate yorganı başına çekti. Kendini küçük bir kız gibi hissediyordu. Kötü adamlardan korkuyordu. Ama bununla başa çıkabilirdi.

Sorun, ne zaman gözünü kapatsa Casanova'nın maskelerini görmesiydi. İçinde sakladığı bir sır vardı. *Casanova yine gelecekti, peşini bırakmayacağını biliyordu.*

Sabah yedide telefon çaldı. Arayan Alex'ti.

"Kate, Casanova'nın evindeyim." dedi.

BÖLÜM 79

CALIFORNIA'DAN döndüğümüz akşam, saat on civarında, Durham'ın Hope Valley semtine doğru arabayla ilerliyordum. Casanova'yı görmeye gidiyordum. Doktor Dedektif Cross tekrar iş üstündeydi.

Davayı çözmek için üç yardımcı unsur vardı ve ben, arabayı sürerken bunları düşünüyordum. Birincisi, her ikisi de kusursuz cinayet işlemekte uzmandı. İkincisi Casanova ile Beyefendi'nin ikizleşme durumunda olmaları ve ortak hareket etmeleri. Bir de ortadan kaybolan evin esrarı vardı.

Bunlardan biri ya da hepsi çözüme ulaşmada yardımcı olabilir miydi? Henüz bunun cevabını bilmiyordum. Belki Durham'ın banliyösü, Hope Valley'de bir şeyler elde edebilirdim. En azından ümit ediyordum.

Old Chapel Hill caddesi boyunca düşük süratle ilerliyordum. Beyaza boyalı tuğlalı bahçe girişlerinden lüks villaların sıralandığı yerleşim bölgesinin başladığını anladım. İçimden bir ses bu beyaz duvarların ötesine girmemem gerektiğini söylüyordu. Bu mahalleye evlerde çalışmak dışında gelen ilk siyah olduğumun farkındaydım.

Şansımı zorladığımın da farkındaydım ama Dr. Wick Sachs'ın yaşadığı yeri görmek zorundaydım. Adamı tanımak, yaşadığı çevreyi görmek için sabırsızlanıyordum.

Hope Valley'de cadde dümdüz ilerlemiyordu. Bazen sola dönüyor, bazen de tepeye tırmanıyordu. Üstelik bu karışık oturma dağılımında fazla sokak lambaları da yoktu. Komşuluk ilişkilerinin de çok iyi olabileceğini sanmıyordum. Aynı sokak veya caddelerde geniş daireler çizdiğimi anlayınca kaybolduğumu sandım. Civardaki evler büyük, Güney tarzında ve gotik mimarı üslubunda çok pahalı görünümlüydü.

Dr. Wick Sachs, semtin en yüksek tepelerinden birinde kırmızı tuğladan yapılmış bir evde oturuyordu. Pencerelerdeki kepenkler beyaz boyalıydı. Duke Üniversitesi için "Güney'in Harvard'ı" dense bile, bu ev bir üniversite profösörü için çok lüks görünümlüydü.

Bütün pencereler karanlıktı ve evin içinden görünen bir ışık yoktu. Tek ışık evin kapısının üstünde bulunan pirinç lambadan yayılıyordu.

Wick Sachs'ın evli ve iki çocuk sahibi olduğunu öğrenmiştim. Karısı Duke Üniversite Hastanesi'nde hemşirelik yapıyordu. FBI, kadını araştırmış ve herkesin üzerinde iyi bir izlenim bırakan ve çok sevilen biri olduğunu öğrenmişti. Sachs'ların kızı Faye Anne yedi, oğlu Nathan on yaşındaydı.

Sachs'ların evine doğru arabayı sürerken FBI'ın beni takip ettiğini fark ettim ama fazla üzerinde durmadım. Sadece Kyle Craig'in onlarla beraber olup olmadığını merak ettim. O da benim gibi bu dava ile çok ilgileniyordu. Kyle da Duke Üniversitesi'ne gitmişti. Bu dava onun için kişisel miydi? Ne kadar kişiseldi?

Gözlerimle etrafı ve bahçeyi dikkatle taradım. Her şey çok muntazamdı, hatta kusursuz sayılırdı. Canavar

insanların hemen her yerde yaşayabildiklerini öğrenmiştim. Akıllı olanlarının çoğu sıradan tipik Amerikan tarzı evlerde yaşarlardı. Şu anda izlediğim ev bu tarife tamamen uygundu. Canavarlar her yerde olabilirdi. Amerika'nın her yerinde kontrol edilemeyen birçok olay vardı ve bu konudaki istatistikler korkutucuydu. İnsan avcılarının yüzde yetmiş beşi bizim ülkemizde, kalan bölümü ise Avrupa'nın tamamındaydı. Avrupa'da yüzde yirmi beşlik bölümün başını sırayla İngiltere, Almanya ve Fransa çekiyordu. Katiller, modern cinayet araştırmalarının şeklini Amerika'nın her şehir, kasaba ve köyünde değiştirmişlerdi.

Evin dış görünüşüyle ilgili, her bölüm üzerinde sıkı çalışmıştım. Güneydoğu bölümündeki yere "Florida Odası" adı verilmişti. Üstü açık olan üst avlu bir oturma odası büyüklüğündeydi. Evin çevresindeki çimen halı gibi ve en kaliteli cinstendi. Aralarında ne bir ayrıkotu ne de yabani bir bitki vardı.

Eve giden taş döşeli yol ile araba yolu için bakımlı ve pahalı doğal taşlar döşenmiş, aralarından çıkan çimenler aynı en ve boyda kesilip nakışlı bir örtü havası verilmişti.

Mükemmel.

Çok bakımlı.

Arabada oturduğum süre içinde aşırı baskı ve stresten kalbim hızlı atmaya başlamıştı. Sachs ailesi aniden gelir diye arabayı çalışır durumda tutuyordum.

Ne yapmak istediğimi, ne yapmak zorunda olduğumu ve son birkaç saat içinde neler yapmayı planladığımı biliyordum. *Casanova'nın evine girmek zorundaydım.* Sadece FBI'ın beni durdurup durdurmayacağını merak ediyordum. Aslında içeri girip etrafa bakmamı istediklerini düşünüyordum. Dr. Wick Sachs hakkında çok az bilgimiz vardı. Hâlâ resmen Casanova'yı yakalama işine

kendimi adamış değildim ama başkalarının bunu yapmaması için elimden geleni yapıyordum. "Bağımsız silah" olarak çalışacaktım. Kyle Craig ile anlaşmam böyleydi.

Scootchie bu civarlarda bir yerdeydi ve ben onun hayatta olması için devamlı dua ediyordum. Bütün kayıp kadınların hayatta olduğunu umuyordum. *Casanova'nın Haremi... Odalıkları... Çok güzel ve özel kadınlardan oluşan koleksiyonu...*

Arabadan çıkmadan önce kontağı kapatıp, derin bir nefes aldım.

Taş yolda hızla ilerlerken çimenlere basmamaya dikkat ediyordum. Evin ön cephesi, muhtelif şekiller verilmiş "liküstrum" ve azelya çiçekleriyle süslenmişti. Verandada kırmızı bir çocuk bisikleti yan yatırılmıştı. Hızla ilerlerken *çok güzel* diye düşünüyordum.

Casanova'nın çocuğunun bisikleti.

Casanova'nın banliyödeki gösterişli evi.

Casanova'nın mükemmel ama tamamen sahte olan hayatı... Kusursuz sahte kimliği...

Durham şehrinin orta yerinde hepimizle oynadığı büyük ve çirkin oyunu...

Zemini beyaz seramikle kaplanmış iç avluda dikkatle ilerledim. Avlunun çevresi, evin ve ön bahçe duvarlarının yapımında kullanılan tuğla ile süslenmişti. Tuğlalara yakından baktığımda çoğunun üzerinde kabarmalar, çentikler ve dökülmeler olduğunu gördüm. Ev göründüğü gibi kusursuz değildi. Her şeyi gözümde fazla büyütmüş olabilirdim.

Avluyu hızla geçip, Florida odasının olduğu bölüme yanaştım. Artık geri dönüş yoktu. Görev aşkı uğruna kendimi tehlikeye atmadan önce bir süre düşünmek için duraladım. Düşünmek, yapacağım işin doğru olduğuna inanmama pek yardımcı olmadı ama kolaylaştırdı.

Kapı camını kırıp, elimi içeri soktum. Kapının tokmağını çevirip kolayca açtım. İçeri girip etrafı dinledim. Ne bir ses ne de bir hareket vardı. Wick Sachs'ın alarm sistemi kullanma ihtimalini aklıma bile getirmemiştim. Hatta cam kırılıp, eve girilmiş diye Durham Polisi'ni çağıracağından bile şüpheliydim.

Evde dikkatimi çeken ilk şey limon kokusunu andıran mobilya cilasının aşina kokusu oldu. Ev zevkli, etkileyici ve kusursuz bir görünümdeydi. Aldatmaca... Tıpkı çok mükemmel yapılmış bir *maske* gibiydi.

Canavarın evindeydim.

BÖLÜM 80

EV, aynı bahçe gibi çok bakımlı ve intizamlıydı. Hatta bahçeden çok daha güzeldi. *Güzel... Çok güzel.*

Sinirliydim ve korkuyordum ama artık duygularımın önemi yoktu. Aslında bu korku ve belirsizlik duygusuna alışıktım. Odaları tek tek dolaştım. Sanki bu evde iki küçük çocuk yaşamıyordu. *Acayip... Çok acayip.*

Ev bana, Rudolph'un Los Angeles'taki çatı katını hatırlattı. Sanki burada da kimse yaşamıyordu.

Kimsin sen? Bana gerçek yüzünü göstersene sapık herif... Bu ev senin gerçek evin değil. Senin maskesiz halini bilen biri var mı? Sadece Beyefendi biliyor, değil mi?

Mutfak *İdeal Ev* dergisinden çıkmış gibiydi. Hemen her odada antika parçalara ve güzel eşyalara rastlamak mümkündü.

Ufak bir çalışma masasında profesörün notları ve kâğıtları her yere yayılmıştı. *Çok çalışkan ve disiplinli görünmesi şarttı.* Görünüşü kurtarma çabası dikkatimi çekmişti. *Kimdi bu adam?*

Belirgin bir şey arıyordum ama tam olarak nereye bakacağımı bilmiyordum. Zemin katta kalın ve ağır görünümlü, meşe ağacından yapılmış bir kapı gördüm. Kilitli değildi. Burası içinde bir ocak olan ufak bir oda

idi. Dikkatle odayı araştırdım. Odanın dibinde aynı cins ağaçtan yapılmış bir kapı daha vardı. Bir dolap kapısına benziyordu. Dikkat çekmeyen bir köşeye yerleştirilmişti. İkinci kapının üstünde bir kanca vardı ve ben onu sessizce kaldırdım. İkinci bir oda daha olup olmadığını merak ediyordum. Belki yeraltında bir hücre vardı. Belki de korku evi aşağıdaydı ya da korku evine giden bir tünel olabilirdi.

Kapıyı iterek içeri girdim, çok karanlıktı. Elektrik düğmesini çevirip içeriye girdim. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Dizlerim titrerken midem bulanıyordu.

İçeride ne kadınlar ne de harem vardı. Ama Wick Sachs'ın fantezi odasını bulmuştum. Evinin ortasında, zemin katta gizli köşesi vardı. Odanın şekli evin diğer odalarına uymuyordu. *Casanova kendine özel bir oda yapmıştı. Bu tür şeyler yaratmaya bayıldığı belli oluyordu. Ne de olsa yaratıcı biri idi.*

Özel oda, bir kütüphaneye benziyordu. Büyük bir meşe masa karşısında deri kaplı iki berjer koltuk vardı. Dört duvar kitaplıklarla kaplanmıştı. Rafların tamamı yerden tavana kadar kitap ve dergilerle doluydu. Tansiyonumun çok yükseldiğini hissediyordum.

Yaşamım boyunca bu kadar çok porno kitabını bir arada ne görmüş ne de duymuştum. Odada bine yakın kitap vardı. Duvardan duvara, raftan rafa göz atarken hızla kitapların adlarını da okumaya çalışıyordum.

En Acayip Seks Pozisyonları ve Şekilleri, Resimli Seks Anahtarı, New York Erotik Kitaplar Derneği Yayınları, Anastasia ve Pearl'ün Uyanışı. Haremde Çılgınlıklar, Kadın Bağırana Kadar, Tecavüz Üzerine Adli Tıp Çalışması.

Burada ne yapmam gerektiğine dair aklımı başıma toplamaya çalışıyordum. Önce kafamın içindeki uğultuyu geçirmeye çalıştım.

Wick Sachs'a gizli yerine girdiğime ve kirli sırrını

bildiğime dair bir işaret bırakmak istedim. Artık gizlisi saklısı kalmadığını anlasın istiyordum. Bizim üstümüze çöken kâbusun ve gerilimin aynısını o da yaşasın istiyordum. Wick Sachs'ın hırpalanmasını, sarsılmasını istiyordum. Bu adamdan nefret ediyordum.

Masanın üzerinde erotik dergi ve kitapları basan bir firmanın broşürü vardı. Yayıncının adını hemen not ettim. *Nicholas J. Soberhagen, 1115 Victoria Bulvarı, Staten Adası, New York.* Nicholas Soberhagen'in de çanına ot tıkamaya ant içtim.

Sachs veya bir başkası broşürden bazı kitapları işaretlemişti. Broşüre göz atarken kulağım da kapıdaydı. Araba motor sesi veya kapanan kapı sesini her an duyabilirdim. Zamanım çok azdı.

Azize Terasa'nın Özel Emirleri. Bu kitabı kaçırmayın! İlk baskısı 1880'de yapılan bu kitap orijinaline tamamen sadık kalınarak tekrar basıldı. Koleksiyoncular için nefis bir parça... Madrid dışındaki bir evde yaşayan dadının inanılmaz maceraları... Bir aşk ustası olan Berlin'li bir dansözün seks dolu geceleri... Sekso-manyak bir kadının doyumsuz geceleri... Koleksiyoncular kaçırmayın! Seri cinayetler işleyen Fransız katil Gilles de Rais'in hayatı.

Broşürü bırakıp masanın arkasındaki raflara göz atmaya başladım. Evin içinde kalmakla şansımı ne kadar zorladığımın farkındaydım. Saat bayağı ilerlemişti ve Sachs ailesinin eve dönme vakti çoktan gelmişti.

Sandalyenin arkasındaki rafın önünde durdum. Casanova'nın maceralarına ait birkaç kitap görünce kalbim yine gümbürdemeye başladı.

Bu evde yaşayan iki küçük çocuğu düşündüm. Nathan ve Faye Anne için üzüntü duymamak elimde değildi. Babaları Dr. Wick Sachs evin içinde bir hücrede fantezileri, ve pis kitaplarıyla yaşıyordu. Kitaplardaki fantezilerin hangilerinden yararlanıyordu? Sachs'ın varlığını odada hissedebiliyordum. Sonunda onu tanıyabilecektim.

Acaba kadınları yakında bir yerlerde mi saklıyordu? Şehirde bir yerde mi? Bakmaya akıl edemediğimiz bir yer olmalı. Belki de bu yüzden korku evini kimse bulamıyordu. Şehrin civarında bir yer olabilir miydi? Burası şehirdeki en tutucu semt de olabilirdi.

Naomi, yakında bir yerde olabilir miydi? Belki de kendisini kurtarmamızı bekliyordu? Zaman geçtikçe etrafındaki tehlike çemberi de gittikçe daralıyordu.

Üst katta bir ses duydum ve nefesimi tutup bekledim. Ama başka bir ses daha duymadım. Farkında olmadan benim çıkardığım bir ses olabilirdi.

Evden dışarı çıkmak, geçmiş zamanda kalmış bir kavram gibi geliyordu bana. Hızla üst kata tırmanıp, avluya çıktım. Bu telaşın arasında Sachs'ın masasındaki broşüre, adımı kolayca hatırlaması için bir haç* işareti koydum. Onu tahrik etmekte ısrarlıydım. Benim kim olduğumu biliyordu. Durham'a ilk geldiğimde otel odama bir kart bırakmıştı.

Gece yarısını biraz geçe oteldeki odama dönmüştüm. Kendimi tamamen boş bir çuval gibi hissediyordum. Adrenalin bedenimi çok sarsmıştı.

Odaya girmemle telefonun çalması bir oldu. Çirkin bir sesle çalan otel telefonu cevap vermem için ısrar

eder gibiydi. "Kim olabilir bu saatte?" diye mırıldandım. Yarı çılgın bir halde idim ve tüm gece boyunca dışarıda Naomi'yi kapı kapı aramamak için kendimi zor tutuyordum. Dr. Wick Sachs'ı yakalayıp onu konuşturuncaya kadar dövmek istiyordum.

"Kimsiniz?" diye biraz yüksek çıkan bir sesle telefonu açtım. Arayan Kyle Craig'ti. "Evet." dedi. "Neler buldun bakalım?"

* İngilizcede 'Cros' işaret olarak haç anlamında da kullanılır. ç.n.

BÖLÜM 81

YİNE sabah olmuştu. Bu bunaltıcı araştırmada henüz büyük bir ilerleme olmamıştı. Bu dava ile ilgili olarak Kate hâlâ benim ortağımdı. Bu onun isteğiydi ama ben de seve seve kabul etmiştim. Kate, Casanova'yı hepimizden daha iyi tanıyordu.

İkimiz yine ev gözetlemeye başlamıştık. Old Chapel Hill caddesinde, köknar ağaçlarının arasında bir yere gizlenerek Wick Sachs'ın muhteşem evini gözetlemeye başladık. Sabah bir ara dışarı çıktığında onu görme şansımız olmuştu.

Canavar erken kalkmış ve sabahın keyfini çıkartmak için verandaya çıkmıştı. Uzun boylu ve ağırbaşlı bir görünüm içindeydi. Küllü sarı renkte olan saçlarını arkaya doğru fırçalamıştı. Gözünde, yüzüne ciddi bir ifade veren kalın, koyu renk çerçeveli bir gözlük vardı. Görünüşü kusursuzdu.

Verandanın basamaklarına doğru atılmış olan *Durham Haberleri* gazetesini aldı. Başlığı biliyordum. *Casanova'nın aranması sürüyor*. Gazete yazarları henüz hiçbir ipucu olmadığını belirtiyordu.

Sachs başlıklara şöyle bir bakıp sonra katlayarak ko-

lunun altına soktu. Gazetede onu ilgilendiren bir şey yok gibi davranıyordu. Yeniden berbat bir güne başlamıştık.

Bir saat sonra, sekize doğru çocuklarıyla dışarı çıktı. Yüzünde tatlı bir gülümsemeyle ideal baba, çocukları okula götürüyordu.

Çocuklar, üzerlerinde şık ve pahalı giysilerle vitrindeki mankenlere benziyordu. FBI, Sachs ve çocukları okula kadar takip edecekti.

"Gözetimde olan birini, böyle alenen konvoy halinde takip etmek... Bu biraz anormal değil mi Alex?" diye sordu Kate. Haklıydı ve aklı pratik olarak durmadan çalışıyordu. Olaylara dışardan bakabiliyor ve bir anormallik sezdiğinde hemen sorabiliyordu. Rahatlığı, giyinişi çok hoşuma gidiyordu. Bu sabah üstünde eski bir kot pantolon, lacivert bir kollu atlet ve ayağında lastik ayakkabılar vardı. Buna rağmen güzelliğiyle çok çarpıcıydı ve bundan haberi yoktu.

"Seri cinayet işleyenlerin araştırması hep anormal yollardan yürütülür ama bu benim bildiklerimin de dışında kaldı." diye itiraf etmek zorunda kaldım. İkizleşme durumu üzerine konuşmaya başladım. Aynı duygu ve davranışları paylaşan iki adam vardı ve kendilerinden başka kimse ile ne bir şey konuşabiliyor ne de paylaşabiliyordu. Ama aralarında güçlü bir bağ vardı. Kate de ikizdi ama ikizi ile aynı görüş ve davranışları paylaşmıyordu. Ancak Casanova ile Beyefendi tamamıyla farklı bir ikizleşme durumundaydılar.

Sachs, çocukları okula bıraktıktan sonra geri geldi. Evine doğru ilerlerken neşeli bir şekilde ıslık çalıyordu. Kate ve ben onun, branşı felsefe de olsa, bir doktor olduğunu konuşuyorduk.

Daha sonraki birkaç saat içinde hiçbir şey olmadı

Ne Sachs ne de sevgili eşi Bayan Casanova ortada görünmediler.

Saat on bir civarında Sachs evden ayrıldı. Okuldaki dersini astığını anlamıştım. Çünkü sabah saat onda dersi olduğunu Dekan Lowell'den öğrenmiştim. Neden okula gitmemişti? Şimdi ne tür pis bir oyun oynuyordu?

Evin yanında iki oto vardı. Şaraprengi Jaguar XJS'i seçti. Üstü açılabilir, on iki silindirli motoru olan lüks bir arabaydı. Diğer araba ise siyah dört kapılı bir Mercedes'ti. Bir profesör maaşı ile alınabilecek arabalar değildi bunlar.

Araba ile yola doğru çıkıp, ilerlemeye başladı. Acaba kızları ziyarete mi gidiyordu?

BÖLÜM 82

OLD CHAPEL HILL caddesi boyunca Wick Sachs'ın Jaguar'ını takip ettik. Arkasından Hope Valley'i geçtik. Çevre 1920'li ve 1930'lu yıllarda inşa edilmiş lüks evlerle doluydu. Sachs arabasını hiç acelesi yokmuş gibi kullanıyordu.

Bu onun oyunuydu. Biz bu oyunun kurallarını bilmiyorduk hatta ne tür bir oyun olduğundan bile haberimiz yoktu.

Casanova.

Güney'in canavarı.

Kyle Craig hâlâ Sachs'ın mali durumunu vergi dairesinde araştırmakla meşguldü. Ayrıca altı ajan Sachs'ın, Will Rudolph ile geçmişte olan bağlantıları üzerine dosyalar hazırlamakla uğraşmaktaydı. Her ikisinin de Duke Üniversitesi'nde aynı sınıfta oldukları kesinleşmişti. İkisinin de isimleri onur listesindeydi. En yüksek notlara sahiptiler. Her ikisi de birbirlerini tanıyorlardı ancak yakın arkadaş değillerdi ya da öyle görünüyorlardı. Ayrıca Kyle da aynı üniversitede okumuştu. Ama Kyle hukuk okumuştu ve o da onur listesine girmişti.

İkizleşme kesin olarak ne zaman başlamıştı? Aralarındaki yakınlık ne zaman başlamıştı ve derecesi neydi? Henüz Rudolph ile Sachs'ın ilişkisi bana pek bir şey ifade etmiyordu, pek bir bağlantı kuramıyordum.

"Arabayı evin yakınında bir yere bırakabilir mi?" diye sordu Kate. İkimiz de Sachs'ın ormanlık bir bölgeye girip, haremini sakladığı 'kaybolan ev'e gideceğini ümit ediyorduk. Benim eski Porsche arabamla Jaguar'ı takip ederken ilerde olacaklar için iyimser hayaller içindeydik.

"Dikkati çekmek isteyeceğini sanmam." dedim. İstese altındaki son model arabanın gaz pedalına biraz fazla dokunarak ortadan kaybolması an meselesiydi. Ama ben Kate'e aksini söyledim: "Jaguar'ı fazla gözünde büyütme, hızını artırsa bile altımızdaki araba bir Porsche."

"Porsche geçen yüzyıldan kalmış olsa bile mi?" diye Kate takıldı.

İkimiz de gülmeye başladık. Bu arada Sachs şehir merkezine giden yola saptı. Biz de arkasından aynı yola girdik. Sonunda arabasını Kuzey Carolina Üniversitesi'nin yanındaki Franklin caddesine park etti.

"Bütün bunlar kendimi çok tuhaf hissetmeme neden oluyor, Alex." dedi Kate. "Duke Üniversitesi'nde bir profesör, bir eş ve iki çocuk babası... Evime girip beni tutsak aldığı gece muhtemelen beni kampusten beri takip ediyordu. Önceden de izlemiş olması gerek. Sanırım beni kaçırmaya *tam burada* karar verdi."

Kate'e bakıp "Sen iyi misin?" diye sordum. "İstemiyorsan onu takip etmeyiz."

Başını kaldırıp yüzüme baktı. Gözlerinde yoğun bir endişe vardı.

"Haydi, bu kâbusu bugün sona erdirelim, kabul mü?"

"Kabul." dedim.

"Seni zımbalayacağız Taş Kafa!" diye, hırslı bir şekilde söylendi, Kate.

Saat on ikiye çeyrek kala Chapel Hill caddesi epey kalabalıktı. Kolej öğrencileri ve eğitim görevlileri tüm kafeterya ve pizzacıları doldurmuşlardı. Cadde çapkınları için gün doğmuştu. Bütün insanlar ava çıkmış gibi çevrelerinde gözlerine kestirdiklerini çapkınca süzüyor ve sataşıyorlardı. Bu görüntü bana Johns Hopkins Üniversitesi'ndeki günlerimi anımsattı.

Kate ve ben, Wick Sachs'ı bir buçuk blok geriden takip ediyorduk. Ama bu kalabalıkta bizi ekmesi çok kolay olabilirdi. Bunu yapar mıydı? Bizi ekip ormandaki eve gidebilir miydi? Gidip kızları görebilirdi. Acaba Naomi de onların arasında mıydı?

Yolun üstünde olan herhangi bir bar ya da restorana girip izini kaybettirebilirdi. Bizimle kedi-fare oyunu oynayabilirdi. Onun oyunu ve onun kuralları. Her zaman oyunun kurallarını o koyuyordu.

"Çok keyifli ve mutlu bir hali var." dedim. Onu hâlâ belirli bir mesafeden takip etmeye devam ediyorduk. Arkasına dönüp, takip eden var mı diye bakmadı bile. Aksine neşeli, çapkın ve vurdumduymaz bir davranış içindeydi.

Dönüp Kate'e baktım. "İyi misin? diye sordum.

Sachs'ı avcı köpeği gibi, gözlerini üzerinden ayırmadan izliyordu. Birden aklıma onun buralarda bir yerde karate derslerine devam ettiği geldi.

"Aklıma kötü anılar geldi. Dalmışım..." diye mırıldandı.

Wick Sachs, sonunda Varsity Tiyatrosu'nun önünde durdu. Tiyatronun yanındaki elektronik yazılı ilan panosunun tam önündeydi. Az bir ücret karşılığında herkes istediği mesajı buradan duyurabilirdi. Panoda genellikle öğrencilerin ve eğitimcilerin mesajları, oda arka-

daşı arayanlar, hatta arkadaşlarının doğum gününü kutlayanlar bile vardı.

"Günün bu saatinde neden tiyatroya gitsin ki bu adam?" derken Kate'in sesi sabırsızlık ve merak doluydu.

"Belki de gözlerden uzak kalmak istiyordur." dedim. "Bu Wick Sachs'ın sırlarından biri olabilir. Biz de sırlarından birini öğrenmiş olacağız."

"Bana kalırsa onu yakından takip etmeliyiz." dedi Kate.

"Evet, ben de aynı şeyi düşünüyorum."

Daha evvel buraya geldiğimde bu panoyu izlemiş, değişik mesajları okudukça, çok ilginç bulmuştum. Chapel Hill'de kayıp kişilerin adları, mesaj ve ilanların arasında devamlı yayımlanıyordu. *Kayıp öğrenciler*. Hepsi de kadındı. Bu isimler bana çok dokunmuştu. Bir süre gözlerimi panodan ayıramamıştım.

Wick Sachs bir şey ya da birisini bekliyor gibiydi. "Chapel Hill'in ortasında buluşmak için kimi bekliyor bu adam?" diye söylendim.

"Will Rudolph'u" diye fısıldadı Kate, gözlerini adamın üstünden ayırmadan. "Eski okul arkadaşını, en iyi dostunu bekliyor." dedi.

Rudolph'un Kuzey Carolina'ya geri dönebileceğini ben de düşünmüştüm. İkizlik, hemen hemen fiziksel bir alışkanlıktır. Davranış biçimi benzerliğinin yanında fiziksel benzerlik de olduğundan beraber olmak ve aynı şeyleri paylaşmak, ikizler ve ikizleşme durumunda olanlar için bir alışkanlıktır. Her ikisi de güzel kadınları zorla kaçırıp, onlara işkence ediyor veya öldürüyorlar. İkisinin ortak sırrı neydi? Yoksa ortak bir sırdan daha önemli bir şey mi vardı?

"Maskesizken Casanova'ya benziyor." dedi, Kate. İkimiz, ufak bir börekçi dükkânına girip onu gözetliyor-

duk. "Saçının rengi de aynı. Ama neden saçının rengini değiştirmeden sadece maske kullanıyor?"

"Belki de maskeyi sadece şekil değiştirmek için kullanmıyordur. Onun özel fantezileri için başka bir anlamı olabilir." dedim. "Ayrıca Casanova onun gerçek kişiliği olabilir. Maske de Casanova'nın sembollerinden biridir. Bu yüzden onun için maske çok önemli olabilir."

Sachs hâlâ ilan panosunun önünde duruyordu. Ne bekliyordu? Bu işte bir tuhaflık olduğuna dair içimde bir his vardı. Dürbünü gözlerime götürüp daha yakından izlemeye başladım.

Yüzünde sakin, hatta mutlu bir ifade vardı. Vampirin parkta geçirdiği bir gün.. Acaba uyuşturucu mu almıştı? Mutlaka seçkin uyuşturucuları çok iyi bilen biriydi.

Arkasında duran elektrikli ilan panosunda sürekli yazılar çıkmaya devam ediyordu. Dürbünle yazıları kolayca okuyabiliyordum.

Kayıp - Carolyn Eileen Devito
Kayıp - Robin Schwartz
Kayıp - Susan Pyle
Vali Jim Hunt için kadınlar
Eski Vali Laurie Garnier için kadınlar
Mağaradaki güzel kadınları düşünün

Birden aklım başıma geldi. Cevabı bulmuştum. Mesajlar!

Casanova, bizim için haince mesaj yolluyordu. Onu izleyen herkes için mesaj yolluyordu. Onu gözlemeye cesaret eden herkese meydan okuyordu.

Küçük dükkânın pencere eşiğine elimi şiddetle indirdim.

"Orospu çocuğu bizimle alay ediyor!" diye yüksek sesle bağırınca, kalabalık dükkânda herkes bana baktı. Börekçi dükkânının sahibi tehlikeli biri miyim? diye beni dikkatle süzdü. Evet, tehlikeliydim.

"Neyin var?" diye sordu Kate. Elini omuzuma atıp, vücudunu benim baktığım yöne doğru döndürüp ne gördüğüme bakıyordu.

"Arkasındaki *ilan panosu...*" diyerek elimle işaret ettim. "On dakikadır altında duruyor. Bize mesaj yolluyor, Kate. Ya da onu izleyen herkese. Söylemek istediği her şeyi panoda yazıyor." diyerek dürbünü ona uzattım.

Panoda son çıkan yazı daha öncekilerden daha büyük ve çarpıcıydı. Kate onu yüksek sesle okudu:

"Kadınlar ve çocuklar açlıktan ölüyorlar... Cebinizdeki bozukluklardan onlar için vazgeçebilirseniz. Lütfen davranış şeklinizi hemen değiştirin. Gerçekten onların hayatını kurtarabilirsiniz."

BÖLÜM 83

OH TANRIM, Alex... diye fısıldadı Kate. "Eğer eve gidemezse, kadınlar açlıktan ölecekler. Takip edildiği sürece onları sakladığı yere gitmeyecek. Bize söylediği bu... *Kadınlar açlıktan ölüyor... Davranış şeklinizi hemen değiştirin.*"

Wick Sachs'ı hemen orada tutuklamak istedim. Ama onu tutuklayamayacağımı biliyordum. Kanunen bir şey yapamazdım. Elimde hiçbir delil yoktu.

"Alex, bak..." dedi Kate telaşlı bir sesle. Dürbünü bana uzattı. Sachs'ın yanına bir kadın yanaştı. Dürbünle kadına baktım. Öğle güneşi Franklin caddesindeki parlak metallerle donatılmış mağaza vitrin ve dış cepheleri parlatıyordu. Gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

Kadın ince ve çekici bir vücuda sahipti. Ama yaşı, Casanova'nın kaçırdığı kadınlardan daha fazlaydı. Kadının üzerinde siyah ipek bir bluz, siyah deri pantolon ve siyah deri çizmeler vardı. Elindeki büyük çanta, kitap ve dergi ile doluydu.

"Kadın Casanova'nın kadın modeline uygun değil," dedim Kate'e. "Kadın kırkına yaklaşmış."

"Kadını tanıyorum Alex. Kim olduğunu biliyorum." diye fısıldadı Kate.

Kadına daha dikkatle baktım. "Kim bu kadın Kate?"

"İngilizce Bölümü'nde profesör. Adı Suzanne Wellsley. Bazı öğrenciler ona 'Azgın Sue' derler. Onun için anlatılan pis bir şaka vardır. 'Suzanne'in donunu duvara attığında yapışıp kalır.' derler."

"Aynı şeyi Dr. Sachs için de söyleseler iyi olur." dedim. Çünkü onun da kampuste ünü pek iyi değildi. Senelerdir kötü bir geçmişi olmasına rağmen hiç disiplin cezası almamıştı. Daha kusursuz cinayetler işlemesi için mi?

Sachs ve kadın ilan panosunun önünde öpüştüler. Pek merhaba öpücüğüne benzemediğini dürbünden izlerken fark ettim. Uzun, yapış yapış bir öpüşmeydi.

İlan panosundaki mesaj için aklıma başka bir düşünce daha takıldı. Belki bu bize mesaj değil sadece bir tesadüf olabilirdi. Ama artık tesadüflere inanmıyordum. Belki Suzanne Wellsley'in, Sachs'ın sakladığı evle bir ilgisi olabilirdi. Daha başkaları da bu pis sekso-manyak işe karışmış olabilirdi. Bu pislikler hakkında epey bilgim vardı. Ülkemizin başkentinde bile bu tür korkunç olaylar yaşanıyordu.

İkisi beraber yavaş yavaş konuşarak cadde boyunca ilerliyorlardı. Telaşlı bir halleri yoktu. Bize doğru ilerliyorlardı. Bir süre sonra tiyatronun bilet gişesinin önünde durdular. El ele tutuşmuşlardı. Komik bir görünümdü.

"Lanet olsun. Gözetlendiğinin farkında." dedim. "Ne tür bir oyun oynuyor bu adam?"

"Kadın da bu yöne bakıyor. Belki o da gözlendiklerinin farkında. Merhaba Suzanne... Senin onunla ne işin var canavar kadın?" diye Kate homurdandı.

Beraberce, normal bir çift gibi bilet aldılar ve içeri

girdiler. Tiyatroda bir İtalyan komedisi oynuyordu. Sachs'ın komediye katlanabilmesine şaşırmıştım. Casanova bu kadar soğukkanlı mıydı? Evet, muhtemelen öyle idi. Özellikle bu planının bir parçası olursa...

"Acaba filmin ismi de bir mesaj olabilir mi? Bize ne anlatmaya çalışıyor bu adam?" diye sordu Kate.

"Bu onun oyunu, kendi zevkine uygun bir 'komedi'... Dediğim gibi, bizimle alay ediyor." dedim.

"İlginç, az da olsa insanca bir yanı var... Yani kendi çirkin şakasına gülebilecek kadar."

Hemen yandaki mağazadan Kyle Craig'e telefon edip ilan panosunda çıkan *Kadınlar* ve *çocuklar açlıktan ölüyor* yazılarını aktardım. O da bunun bize bir mesaj olabileceğini kabul etti. Casanova ile her şey mümkün olabilirdi.

Mağazadan çıkıp börekçiye döndüğümde, Sachs ile Suzanne Wellsley'in tiyatrodan çıkmadıklarını söyledi Kate. Muhtemelen orada İtalyan komedisine gülüyorlardı. Belki de bize gülüyorlardı. *Kadınlar* ve *çocuklar açlıktan ölüyorlar.*

Sachs ile Dr. Wellsley öğleden sonra iki buçukta tiyatrodan çıktılar. Cadde boyunca ilerleyip, on dakika yürüdükten sonra Spanky'nin Yeri'ne girdiler. Geç kalmış öğle yemeklerini yiyeceklerdi.

"Ne kadar hoş değil mi? Genç âşıklar...", diye Kate kızgın bir sesle fısıldadı. "Kahrol Sachs, sen de kahrol kadın. Spanky de onlara yemek verdiği için kahrolsun."

Lokantada pencerenin önünde bir yerde oturuyorlardı. Bunun bir anlamı olabilir miydi? El ele tutuşup, birkaç kere öpüştüler. Çapkın âşık Casanova... Başka

bir eğitim görevlisiyle kaçamak... Tüm bunlara hiçbir anlam veremiyordum.

Üç buçukta Spanky'nin Yeri'nden ayrıldılar ve ilan panosunun önüne geri geldiler. Ateşli bir şekilde öpüşüp, ayrıldılar. Sachs arabasına binip Hope Valley'deki evine döndü. Wick Sachs kesinlikle bizimle oyun oynuyordu. Kendi icat ettiği bir oyundu bu. Özel zevkleri için oynadığı bir oyun...

Kedi ve fare oyunu...

BÖLÜM 84

KATE ile Durham'da, geç olsa da bir akşam yemeği yemeye karar verdik. Birkaç saat ara vermek zorunda olduğumuzu söyledi. Haklı olduğunu biliyordum.

Kate önce evine gitmek istediğini söyleyerek, onu bir saat sonra evinden almamı istedi.

Kapısını çaldığımda karşımda duran her zaman sade, spor giysili olan Kate değildi. Üzerinde bej ketenden dar bir etek, ceket gibi giydiği çiçekli bir bluz vardı. Saçlarını ensesinde sarı bir eşarpla bağlamıştı.

"Bu benim yemeğe çıkma kıyafetim." dedi. "Bütçem dışarda yemek yemeğe elverişli olmadığından çok seyrek giyiyorum."

"Demek bu akşam önemli bir randevun var?" diyerek, Kate'e takıldım. Kim, kimi daha iyi kandırabilir, görmek istiyordum.

Ama o aldırmadı. Resmi bir tavırla koluma girerek, "Aslını söylemek gerekirse, evet... Önemli biri ile sözüm var. Çok hoş görünüyorsun. Hımm, çarpıcı ve serinkanlı bir halin var."

Haklıydı, her zamanki görünüşümü değiştirip, çarpıcı ve serinkanlı görünmeye karar vermiştim.

Durham'a arabayla giderken devamlı konuştuğu-

muzdan nasıl vardığımızı anlayamadım. İkimiz de konuşmakta güçlük çekmiyorduk. Çok lezzetli olduğunun dışında, yemekte ne yediğimi bile hatırlamıyordum.

Hatırladığım tek şey Kate'in karşımda bir eli çenesinde olarak oturmasıydı. Çok güzel çekilmiş bir portre fotoğrafı gibiydi. Bir ara ensesinde saçlarını bağladığı eşarbı çıkarıp bir kenara attı. Yeterince bağlı kalmıştı ya da ona benzer bir şeyler geveledi ağzının içinde.

"İkimiz hakkında yeni bir teori geliştirdim. Günün teorisi... Ve doğru olduğuna inanıyorum. Duymak ister misin?" diye sordu. Şaşırtıcı ve zor bir gün geçirmiş olmamıza rağmen keyfi yerindeydi. Ben de keyifliydim.

İçimdeki bilge kişi ona "hayır" demem için beni uyardı. Konuşma şeklimiz duygusallığa yöneliyordu. Sesimi çıkaramadığımdan Kate bana aldırmayıp teorisini açıklamaya başladı.

"Başlıyorum... Bak Alex, her ikimiz de şu anda yeni bir ilişkiye girmekten çok korkuyoruz. Bu açıkça belli oluyor. Sanırım, ikimiz de çok korkuyoruz." Konuya çok akıllıca girmişti. Benim ilişkiye girmek konusundaki hassasiyetimi biliyordu.

İçimi çekip, konuşmaya başladım. Bu tür bir konuşma yapmak isteyip istemediğimden emin değildim. "Kate, sana Maria hakkında fazla bir şey anlatmadım. Öldüğünde birbirimize deli gibi âşıktık. Altı yıl boyunca aşkımızın boyutları hiç değişmedi. Bazen kendime 'Tanrım ben inanılmaz derecede şanslı biriyim ki, onu buldum.' derdim. Aynı şeyi Maria da kendi için düşünürmüş..." Konuşmama ara verip gülümsedim. "Sorduğun sorunun cevabına gelince, evet ilişkiye girmekten korkuyorum. Böylesine sevebileceğim birini tekrar kaybetmekten korkuyorum."

"Ben de sevdiğim birini daha kaybetmekten korkuyorum Alex." dedi, Kate yumuşak bir sesle. Söyledikle-

rini güçlükle duydum. Bazen çok utangaç davranıyordu ve onun bu hali bana çok dokunuyordu.

"*Tefeci* adlı kitapta beni büyüleyen bir cümle vardı. 'Sevdiğim her şey elimden alındı ama ben ölmedim.' diyordu." dedi, Kate.

Elini hafifçe kaldırıp öptüm. O anda Kate'e karşı olan duygularımın yoğunluğu kalbimi sıkıştırmaya başlamıştı. Sadece, "O cümleyi biliyorum." diyebildim.

Rengi iyice koyulaşmış gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Belki, ikimiz de hissettiğimiz korkuları bir kenara bırakıp, riski ne olursa olsun, aramızdaki ilişkiyi gidebildiği kadar sürdürebilirdik.

"Sana bir şey daha anlatabilir miyim? Bu da bir itiraf ama söylemesi pek kolay değil... Üstelik hoşuna gitmeyecek kadar kötü!" dedi.

"Duymak istiyorum. İstediğin her şeyi bana anlatabilirsin."

"Sanırım ben de, tıpkı kız kardeşlerim gibi kansere yakalanıp, öleceğim. Bu düşünce beni çok korkutuyor Alex. Daha çok gencim ve tıp doktorluğunun başındayım. Ama kendimi her an patlayacak bir saatli bomba gibi hissediyorum. Bu yüzden biriyle yakınlaşmaktan, onu üzmekten korkuyorum."

Kate itirafını bitirdiğinde derin bir nefes aldı. Bunları söylemenin onun için ne kadar zor olduğu belli oluyordu. Uzun süre el ele kaldık. Bir şişe şarap daha bitirdik. İkimiz de üstümüze yığılan yeni duyguların yoğunluğuyla biraz sessizdik.

Yemekten sonra Kate'in, Chapel Hill'deki evine gittik. Eve girince, yaptığım ilk iş davetsiz misafirler için evi kontrol etmek oldu. Arabada eve giderken Kate'e otele çıkması için çok ısrar ettim ama kabul etmedi. Casanova ve oyunları hakkında paranoyak düşünceler içindeydim.

"Keçi gibi inatçısın," dedim. Bir yandan kapı arkalarına, pencere dışlarına bakıyordum.

"İnatçılıktan çok, vahşi ve özgür demek, daha iyi bir tanımlama." diye karşılık verdi Kate. "Bu karatede ikinci derece siyah kuşak sahibi olmamdan kaynaklanıyor. Kendini bana karşı kollamanı tavsiye ederim."

"Kolluyorum, merak etme. Üstelik senden kırk kilo daha ağırım," dedim.

"Benim için fark etmez." diyerek güldü. "Sanırım haklısın." diyerek ben de gülmeye başladım.

Yaşlı Hanımlar Sokağı'ndaki evde saklanan biri yoktu. Zaten bu sokakta ikimizden başka canlı olmadığını da biliyordum. Aslında beni korkutan da hep bu olmuştu.

"Hemen kaçma, lütfen biraz kal... Yani gitmek zorunda değilsen." dedi. İkimiz de mutfaktaydık. Bu teklifi üzerine heyecandan koyacak yer bulamadığımdan ellerimi cebime soktum.

"Burada olmaktan başka bir isteğim yok." derken sesimdeki titremeyi fark etmesin diye dua ediyordum.

"Bir şişe Château de la Chaize şarabım var. Sanırım adı bu. Sadece dokuz dolarlık bir şarap ama hoş bir tadı var. Üç ay önce onu, böyle bir gecede içmek için almıştım."

Oturma odasındaki geniş kanepeye oturduk. Lüks olmayan ama zevkli döşenmiş bir odaydı. Duvarda kız kardeşleriyle annesinin siyah beyaz fotoğrafları asılıydı. Hepsi Kate'in mutlu günlerinde çekilmiş fotoğraflardı. Big Top Café'nin pembe üniforması içinde, Kate'in inanılmaz güzellikte bir fotoğrafı vardı. Okul taksitlerini ödemek için uzun süre Big Top adlı kafeteryada çalıştığını söylemişti. Garsonluk, tıp fakültesine girmek için yapmak zorunda kaldığı birkaç işten biriydi.

Jezzie Flanagan hakkında istediğimden de fazlasını

Kate'e anlatmama şarap sebep oldu. Maria öldükten sonra beraber olduğum tek kadın Jezzie olmuştu. Kate de bana Peter McGrath'tan söz etti. Kuzey Carolina Üniversitesi'indeki tarih profesöründen bahsettikçe beni rahatsız eden bir duyguya kapıldım. Acaba şüpheliler arasında bu adam dikkatimizden kaçmış olabilir miydi? Onunla görüşmüştüm. Yine de Dr. Peter McGrath'ı daha dikkatli araştırmak için kafamın bir kenarına not aldım.

Davayı düşünmeden bir saat bile geçiremiyordum. Belki de işime geri dönmek için sabırsızlanıyordum.

Kate, oturduğumuz kanepede iyice yanıma yaklaştı. Öpüşmeye başladık. Dudaklarımız birbirine çok uygundu. Daha evvel de öpüşmüştük ama bu sonuncusu en güzeli olmuştu.

"Bu gece benimle kalır mısın? Benimle kal, gitme..." diye fısıldadı Kate. "Sadece bu gece Alex. Bunda korkacak bir şey yok. Öyle değil mi?"

"Hayır, korkmamız gereken bir şey yok." diye fısıldadım. Kendimi tecrübesiz bir okul çocuğu gibi hissediyordum. Bundan sonra tam olarak ne yapmam gerektiğini, ona nasıl dokunmam, ne söylemem, *ne yapmamam* gerektiğini bilemiyordum. Onun bir süre nefes alışını dinledim. Düşünmekten vazgeçip her şeyi doğal akışına bıraktım.

Tekrar öpüştük. Şimdiye kadarki en yumuşak ve şefkatli öpüştü. İkimizin de beraber olmaya ihtiyacı vardı ama o an kolayca incinebilir bir durumdaydık.

Yatak odasına gittik. Birbirimize sarılı olarak uzun süre konuştuk. Sonra uyuyakaldık. Ama sevişmedik.

Çok iyi dosttuk ve bunu bozmak istemiyorduk.

BÖLÜM 85

NAOMI, sonunda aklının bir parçasını kaybettiğini düşünmeye başladı. Gerçek olmadığını bildiği halde *Alex'in Casanova'yı öldürdüğünü görmüştü.* Alex'in ateş ettiğini gözleriyle gördüğüne emindi. Hayaller görüyordu ve bunları kontrol altına alması güçleşiyordu.

Bazen kendi kendine konuşuyordu. Sadece kendi sesi onu rahatlatabiliyordu.

Naomi, yarı karanlık hücresindeki koltuğa oturduğunda sessiz ve düşünceli oluyordu. Kemanı hemen yanı başındaydı ama günlerdir ona elini bile sürmemişti. Şimdi korktuğu yepyeni bir sebep vardı. *Belki Casanova bir daha geri gelmeyecekti.*

Belki de dışarıda bir yerde öldürülmüştü. Eğer öldürüldüyse onu ve diğer zavallı kadınları polis nasıl bulabilirdi ki? *Bir şey oldu,* diye düşündü. *Gelmeyeli tam iki gün olmuştu. Değişen bir şey vardı.*

Çılgın gibi güneşli mavi gökyüzünü, yeşil çimenleri, üniversitesinin eski gotik binalarını, Sarah Duke Bahçeleri'ndeki kat kat çiçek tarhlarını, hatta Washington'daki Patomac Nehri'nin gri çamurlu kıyılarını görmeyi istiyordu.

Sonunda yatağının yanındaki koltuktan yavaş yavaş kalktı. Tahta döşeli zemini geçip kilitli kapının önüne geldi. Yanağını kalın tahta kapının üzerine bastırarak düşünmeye başladı.

Bu çılgınca şeyi yapmalı mıyım? diye düşündü. *Kendi ölüm fermanımı imzalamalı mıyım?*

Naomi nefesini tutup evin içindeki esrarengiz sesleri duymaya çalıştı. En ufak bir sesi bile yakalamaya çalışır gibiydi. Odalar ses geçirmez biçimde inşa edilmişti. Ama yeterince gürültü yaparsan, bu tüm binayı garip bir şekilde dolaşıyordu.

Tam olarak söylemek istediği şeyleri kendi kendine tekrarladı.

Benim adım Naomi Cross. Kristen, neredesin? Yeşil Gözlü... Haklı olduğuna karar verdim. Bir şeyler yapmak zorundayız... Beraber bir şeyler yapmamız gerek... Artık Casanova geri gelmeyecek.

Naomi bütün bunları söylemeyi düşünüyordu. Aklının tüm gücünü bu sözlere toplamıştı ama sadece içinden söyleyebiliyordu. Yükses sesle söylemeye cesaret edemiyordu. Casanova'yı kızdıracak en ufak bir adım, Naomi'nin sonu olabilirdi.

Kristen Miles, son yirmi dört saat içinde birkaç kere Naomi'ye seslenmişti. Ama Naomi ona karşılık vermemişti. Aralarında konuşmak onlara yasak edilmişti ve Casanova, konuşmak isteyene neler yapıldığını göstermişti. Zavallı Anna Miller, birkaç gün önce asılmıştı. O da bir hukuk öğrencisiydi.

Şu an hiçbir şey duyamıyorum, diye içinden geçirdi. Sadece sessizliğin sesi vardı. Burada hiçbir ses duyulmuyordu. Bir araba sesi bile duymamıştı. Ne bir korna ne de çalıştırılan bir motor sesi. Evin üstünden uçak bile geçmiyordu.

Naomi yerin altında bir yerde olduklarına karar ver-

di. En azından yer seviyesinin birkaç kademe altında olmaları gerekiyordu. Bu evi Casanova inşa etmiş olabilir miydi? Bütün bu karmaşık tesisi daha önceden hayal etmiş, düşünüp, planlamış olabilir miydi? Bu sadece psikopatik bir şiddet ve enerjinin etkisi ile yapılmış olabilirdi. Zaten Casanova da tamamen kaçık ve sapık biriydi.

Kendini sessizliği bozmak için hazır hissetti. Yeşil Gözlü Kristen ile konuşmak *zorundaydı.* Ağzı kurumuştu. Sanki ağzının içi pamukla kaplıydı. Sonunda dili ile dudaklarını ıslatmaya çalıştı.

"Bir bardak kola için adam öldürebilirim. Casanova'yı bir bardak kola için öldürebilirim." diye kendi kendine fısıldadı. "Bana bir şans tanınsa, onu acımadan öldürebilirim."

Casanova'yı öldürebilirim. Bir cinayet işlemeyi düşünebiliyorum. Aklımı bu kadar yitirmiş olabilir miyim? diye dehşet içinde düşündü.

Sonunda Naomi güçlü ve yüksek sesle bağırdı. "Kristen, beni duyabiliyor musun? Kristen, benim Naomi Cross!"

Heyecandan titremeye başlamıştı. Gözyaşları yanaklarından aşağı iniyordu. Casanova'nın boktan kurallarına karşı geliyor, onlara aldırmıyordu artık.

Yeşil Gözlü hemen karşılık verdi. Diğer kadınlar da karşılık verdiler. "Seni duyabiliyorum Naomi! Sanırım senden iki oda ötedeyim. Seni çok iyi duyuyorum Naomi. Konuşmaya devam et. Onun burada olduğunu sanmıyorum Naomi."

Naomi artık ne yaptığını düşünmüyordu. Evde olup olmadığına aldırmıyordu. Artık bunun önemi yoktu.

"Bizi öldürecek." diye seslendi. Değişen bir şeyler var. Eğer bir şey yapmazsak, bizi kesin olarak öldürecek. Elimize geçen ilk fırsatta başarmak zorundayız."

"Naomi haklı." diyen Kristen'in sesi yankılandı. "Hepiniz Naomi'nin dediklerini duydunuz mu? Elbette duydunuz!"

"Herkes için düşündüğüm bir fikrim var." diye, daha gür bir sesle bağırdı Naomi. Konuşmayı sürdürmek zorunda hissediyordu kendini. Tuzağa düşmüş bütün kadınlar söylediklerini duymak zorundaydı. "Bizi bir araya getirdiğinde, bunu yapmamız gerekiyor. Onun üstüne yürüdüğümüzde bizim canımızı yakabilir ama aynı anda hepimizi birden durduramaz. Ne diyorsunuz?"

Cevap yerine Naomi'nin kapısı gürültüyle açıldı. İçeri önce ışık girdi.

Naomi kapı tamamen açılana kadar kıpırdamadan izledi. Zaten ne kıpırdayabiliyor ne de sesini çıkarabiliyordu.

Kalbi çılgınca çarpıyordu. Nefes alması iyice güçleşmişti. Ölmek üzere olduğunu sanıyordu. Casanova evdeydi ve tüm konuşmaları dinlemiş, maksadını öğrenmek için beklemişti.

"Merhaba, benim adım Will Rudolph." diye keyifli bir sesle konuştu kapıdaki uzun boylu, yakışıklı adam. "Planınızı çok beğendim ama sanırım pek işe yaramayacak. Nedenini size açıklayayım."

BÖLÜM 86

ÇARŞAMBA sabahı, saat dokuzdan biraz önce Raleigh-Durham Uluslararası Havaalanı'na varmıştım. Süvari alayı geliyordu. Taze kuvvet geliyordu. Sampson geliyordu.

Dışarda süregelen terör ve paranoyaya rağmen Durham ve Chapel Hill sakinleri, sabahın erken saatlerinden beri alanda, sakin ve ciddi hallerini muhafaza ederek gidip geliyorlardı. Erkekler koyu renk, ütülü kıyafetler, kadınların çoğu çiçek desenli elbiseler içindeydi. Bu tarzları hoşuma gidiyordu.

Sonunda Sampson'u çıkış kapısında gördüm. Elimde tuttuğum gazeteyi kaldırarak salladım. Bu hareket benim vazgeçemediğim bir özelliğim idi. Dev gibi John Sampson ise buna pek gerek görmezdi. Başı ile beni gördüğünü belirten bir hareket yaptı.

Sampson'u havaalanından arabayla doğruca Chapel Hill'e götürdüm. Wykagil Nehri'nin olduğu bölgeyi kontrol etmek istiyordum. Benim için burada gizli kalmış bir şey vardı. Sanki bizi yönlendirecek, kaybolan eve götürecek sanıyordum. Seth Samuel'in öğretmeni ve yol göstericisi Dr. Louis Freed'den bazı bilgiler al-

mıştım. Dr. Freed, siyahların tarihini yazıyordu. İç savaş ile ilgili bölümleri çok ilgimi çekmişti. Kuzey Carolina'daki Esirler ve İç Savaş... Ama esas önemlisi, esirlerin Kuzey'e kaçmak için kazdıkları yeraltındaki tren tünelleri hakkındaki bilgiydi.

Chapel Hill'e vardığımızda Sampson, barış ve huzur dolu üniversite kasaba sakinlerinin, seri cinayetler ve kaçırmalar yüzünden ne hale geldiğini fark etti. Sanki insanların tümü kâbus içindeydi. Onların bu hali bana daha önce New York yeraltı dünyasında gördüğüm insanları anımsattı. Chapel Hill caddesindeki bu insanlar başları önünde yürüyor, kimse ile, özellikle yabancılarla, göz göze gelmemeye çalışıyorlardı.

"Casanova kasabayı *İstila Eden Kelle Avcılarının Kokusundan* hoşlanıyor olabilir mi?" diye sordu, Sampson. Kuzey Carolina Üniversite Kampusü'ne doğru ilerliyorduk

"Sanırım, çevrenin odak noktası olduğundan beri bu işten çok hoşlanıyor. Oyun oynamayı seviyor. Kendi yarattığı olaylardan çok gurur duyuyor."

"Daha fazlasını istemiyor mu? Büyük boyutlarda oynayabilir, konuşmaya başlamak gibi."

"Bu konuda henüz bir şey bilmiyorum. Belirli sınırlar içinde seri cinayet ve adam kaçırmada uzman. Bu tür sapık katiller kendi çizdiği sınırın dışına çıkmazlar. Tıpkı Richard Ramirez, Sam'ın Oğlu, Yeşil Nehir Katili gibi."

Sampson'a ikizleşme üzerindeki teorimden bahsettim. Birikimimin, hatırladıklarımdan fazla olduğunu anlatırken fark ettim. Hatta FBI bile bu teoriye inanmaya başlamıştı. "İkisi büyük bir sırrı paylaşıyor. Güzel kadınları kaçırmak bu sırrın ufak bir parçası. Biri kendisini büyük âşık ve sanatçı sanıyor. Diğeri ise acımasız bir katil. Tipik seri cinayet işleyen katillerden farkı yok. Bir-

birlerini tamamlıyorlar. Birbirlerinin zayıflıklarını düzeltiyorlar. Beraberlerken onları durdurmak imkânsız. En önemlisi yakalanamamaları."

"Lider olan kim?" diye çok güzel bir soru sordu, Sampson. Her zaman sezgisi çok güçlüydü. Bu yüzden sorunları kolay çözebiliyordu.

"Sanırım lider Casanova. Hayal gücü daha fazla ve başarıyla gerçekleştiriyor. Hiç büyük çapta bir hata yapmadı. Ama Beyefendi'nin onun takipçisi olduğundan hoşnut olduğunu sanmıyorum. Sırf bu yüzden California'ya göç edip, kendi başına oyun oynamak istedi ama fazla başarılı olamadı."

"Sence bu kolej profesörü Wick Sachs, Casanova mı? Hani şu pornografi uzmanı olduğunu söylediğin profesör... Adamımız bu mu?" diye ikinci can alıcı sorusunu sordu Sampson.

Merakla yüzüne baktım. Konuşmamız gerçek bir tartışmaya yönelmişti. Tam iki polis konuşmasıydı.

"Bazı anlar Sachs'ın o olduğunu sanıyorum. *Bize kim olduğunu gösterecek kadar* akıllı ve zeki biri. Bizi onun peşinde kıvranıyorken görmekten zevk alıyor, diye düşünmeden edemiyorum. Belki de bu onun oynadığı en büyük oyun."

Sampson başını salladı. "Peki, 'bazı anlar'ın dışında, onun Casanova olmadığını mı düşünüyorsun Dr. Freud?"

"Bazen Sachs'ın bir paravana olduğunu düşünüyorum. Casanova çok zeki biri dedim, ayrıca çok da dikkatli. Sanki bize yanlış bilgi verip, herkesin kendi kuyruğunu takip etmesini sağlıyor. Kyle Craig bile yanlış ipuçları yüzünden düğümlenmiş görünüyor."

Sampson sonunda iri beyaz dişlerini gösterdi. Ya gülümsüyordu ya da beni ısıracaktı. "Demek buraya tam zamanında gelmişim." dedi.

Kırmızı ışıkta durmak için otoyu yavaşlattığım bir anda, park etmiş arabanın yanından elinde silah olan bir adam hızla bize doğru gelmeye başladı. Onu durdurmak için ne ben ne de Sampson bir şey yapabilirdik.

Silahlı adam elindeki Smith-Wesson silahı yüzüme doğru tuttu.

Her şey sona erdi, diye düşündüm.

Bitti.

"Chapel Hill Polisi" diye bağırdı adam. "Hemen dışarı çık ve ellerini arabaya daya."

BÖLÜM 87

GERÇEKTEN buraya *tam* zamanında geldin." diye nefesimi bırakırken Sampson'a fısıldadım. Arabadan dışarı çok yavaş ve dikkatli çıktık.

"Öyle görünüyor." derken göz ucuyla Sampson bana baktı. "Soğukkanlı davran Alex. Herifin bizi haklamasına neden olma sakın. Bilirsin, aptallığına dayanamam."

Neler olduğunu biliyordum ve bu beni inanılmaz derecede kızdırmıştı. Sampson ve ben 'şüpheliler'dik. Neden şüpheliydik? Çünkü sabahın onunda iki siyah erkek Chapel Hill kasabasının caddesinde araba kullanıyorduk.

Düşüncemi Sampson'a söylersem çılgına dönebilirdi. Ama ona baktığımda sinirini belli etmeden sırıtıyordu. Bu da çok kızmış demekti. Başını iki yana inanmaz gibi sallıyor, "Çok güzel... Bu gerçekten çok güzel." diye söyleniyordu.

Başka bir Chapel Hill Polisi, ortağına yardım etmek

için yanımızda belirdi. Her ikisi de sert tipli, uzun boylu ve otuz yaşından gençtiler. Uzun saçları ve gür bıyıkları vardı. Adaleli vücutlarından ve davranışlarından Nick Ruskin ve Daves Sikes'in eğitimlerinden geçtikleri anlaşılıyordu.

İkinci gelen, sinirli bir sesle Sampson'a sataştı. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sorarken elinde duran copu kalça hizasına doğru tuttu. Her an vuracakmış gibi davranıyordu.

"Yapabildiğim en iyi şey bu." dedi, Sampson gülümsemesine devam ederek yavaşça döndü. Yüzünde coptan korktuğuna dair bir iz yoktu.

Uzun zamandır bu tür davranışlara maruz kalmadığımdan soğukkanlılığımı yitirmeye başladığımı hissettim. İki siyah erkeğin Kuzey Carolina veya Güney'de bir yerde istediği gibi dolaşıp dolaşamayacağı umurumda değildi artık.

Polislere kim olduğumuzu açıklamak için ağzımı açtım. "Benim adım..." "Kapa çeneni sefil mahluk!" diyerek beni susturdu ikinci gelen. Bu arada hafifçe elindeki copu göğsüme dokundurdu. Canımı fiziksel olarak acıtmadı bu dokunuş ama acısı başka yerde içime işledi.

"Bana karşı gelmeye çalışıyor, gördün değil mi?" diye ortağına alçak sesle söyledi.

"Benim adım Alex Cross, ben bir polis dedektifiyim *sersem kafalı*!" diye bağırdığımı duydum. "Burada Casanova araştırmasını sürdürüyorum. Dedektif Ruskin ile Sikes'ı ara hemen. İstersen FBI'dan Kyle Craig'i de ara!" dedikten sonra polisin tek elle yakasına yapışıp, havaya kaldırdığımı ve elindeki silahını aldığımı fark ettim. Ama adamın yakasını fazla sıkıp nefes almasını engellediğimi görünce, onu bıraktım. Taş gibi yere düştü.

Ortağı onun düştüğünü görünce üstüme doğru yöneldiğinde Sampson tek bir kol hareketiyle onu durdurdu ve öbür eliyle silahını alıp kendi cebine attı. Konuşmaya başladığında sesi buz gibi çıktı.

"Durum iyice anlaşıldı mı? Diğer arakadaşlarınız da sizler kadar salak davranıyor mu? Ne biçim polissiniz siz? Sizin gibiler hep midemi bulandırıyor... Bundan sonra daha dikkatli davranmayı öğrenin *ahmaklar."*

"Casanova'nın siyah bir erkek olmadığını herhalde biliyorsunuz." dedim silahsız kalmış Chapel Hill Polislerine. "Belki haberiniz yoktur, bunu benden öğrenin. Casanova bir beyaz."

"Civarda pek çok hırsızlık var da..." diye kekeledi polislerden biri. Hemen davranışı değişmiş adeta özür diler bir tavır içine girmişti.

"Sampson durumu fark edip hemen atladı. "Özürün sende kalsın, ilerde gerekecek." dedi.

Arabaya girdik. Polislerin tabancaları bizde kalmıştı. Günün hatırası olarak sakladık. Merkezde şeflerine silahlarını nasıl kaybettiklerini açıklamalarını hiç merak etmiyorduk.

Uzaklaşırken "Orospu çocukları!" diye Sampson küfretti. Ben ise direksiyona yumruk atıyordum. Başımıza gelenler beni tahminimden daha fazla sarsmıştı.

"Ama iyi oldu bu iş." dedi Sampson. "Çaylakları hemen dize getirdik ama bu olay kanımda adrenalinin yeniden dolaşmasına neden oldu. Tansiyonumu yükseltti. Bu çok iyi... Şimdi istediğim kadar *bilendim*. Artık hazırım."

"Çirkin yüzünü tekrar görmek çok güzel." dedim.

Sonunda gülümseyebilmiştim. İkimiz de gülümsedik. Sonra kahkahalarla gülmeye başladık.

"Seni yeniden görmek de çok güzel Kara Şeker. Eski ifadenin yüzüne geri geldiğini duymaktan memnun olacaksın. Haydi işimize dönelim. Eğer şu zavallı sapık bugün elimize düşerse ona acırım doğrusu." dedi, Sampson keyifle. Sampson ile aynı duyguları paylaşıyorduk. Bizim de aramızda ikizleşme vardı. Kendimi eskisinden daha iyi hissediyordum.

BÖLÜM 88

SAMPSON ile Dekan Browning Lowell'i Duke Kampusü'ndeki spor salonunda çalışırken bulduk. Aletli cimnastik salonu tamamen vücut geliştirici son sistem aletlerle doluydu. Sanki olimpiyatlara milli takım burada hazırlanıyor gibi donatılmıştı.

Dekan Lowell'i ağırlık çalışıyorken bulduk. Kendisi ile 'pornografi uzmanı' Wick Sachs hakkında görüşmek istiyorduk.

Sampson ile beraber bir süre Browning Lowell'in çalışmasını izledik. Her ikimiz de uzun zamandır vücut geliştirmeye kendimizi adadığımızdan onu seyrederken hiç sıkılmadık. Lowell sıkı çalışıyordu doğrusu.

"Olimpiyat ilahı olmak kolay değil." diyerek çalışmasını bitiren Dekan Lowell'e yaklaştım. Salondaki hoparlörlerden Whitney Houston'un sesi etrafa yayılıyordu. Sampson da arkamdan bana takılıyordu. "Bir olimpiyat ilahı ile beraber yürüyorsun."

Dekan Lowell, bizim sokak ayakkabılarımızla spor salonunun zemininde yürüdüğümüzü görünce şaşırdı ama gülümsemesi dostça ve bizi karşılaması çok misafirperverdi. Browning Lowell hoş bir insandı. Herkesin üzerinde iyi bir insan izlenimi bırakıyordu.

Dekan Lowell'den öğreneceğimiz bilgiler için sabırsızlanıyordum. Kuzey Carolina'da bir yerlerde, bu cinayet ve kaçırmalarla ilgili olarak tamamlamaya çalıştığım yap-boz'un eksik parçaları vardı ve ben onları bulmaya çalışıyordum. Sampson'u tanıştırdıktan sonra birkaç dakika karşılıklı hal hatır sorduk. Sonunda Lowell'e Wick Sachs hakkında ne bildiğini sordum.

Dekan, ilk görüşmemizde olduğu gibi haddinden fazla yardımcı oluyordu. "Sachs on yıldır kampusün kötü adamı olarak bilinir. Maalesef böyle tipler her üniversitede vardır." diyerek derin nefes aldı. Göğsü şiştiğinde adaleleri ortaya çıktı.

"Sach herkes tarafından 'Doktor Pislik' olarak tanınır. Hakkında bir sürü söylentiler vardır ama hiçbir zaman bunların görgü tanığı olmamıştır. Hep şüpheleri üstüne çeken biridir."

"Evinde sakladığı porno film ve kitap koleksiyonu hakkında bir şeyler duydunuz mu?" diye Sampson benim sormak istediğim soruyu soruverdi.

Lowell konuşmaya başlamadan bir süre bizi süzdü. "Dr. Sachs, kaybolan kadınların ve cinayetlerin şüphelileri arasında mı?" diye sordu.

"Ortada birçok şüpheli var Dekan Lowell, şu anda size kesin bir şey söylemem yanlış olur." diye ona doğruyu söyledim.

"Söylediklerine saygı duyuyorum Alex. Sana Sachs hakkında bazı şeyler anlatacağım, soruşturma için önemli olabilir." diyerek yanına gittiğimizden beri sürdürdüğü hareketleri tamamen bıraktı. Havlusunu alarak cilalı bir taş gibi parlayan kollarını ve omuzlarını kurulamaya başladı.

"En başından anlatmaya çalışacağım. 1981'de iki kişinin öldürülmesi ile ilgili bir cinayet davası olmuştu. Pek meşhur olmuş bir dava sayılmazdı. Wich Sachs çok

parlak bir sanat tarihi öğrencisiydi. Ben de master yapıyordum. Seneler sonra Dekan olduğumda Sachs'ın o cinayetle ilgili soruşmada şüpheliler arasında bulunduğunu öğrendim. Ama araştırma sonrası temize çıkmıştı. Onun aleyhinde hiçbir delil bulunamamıştı. Tüm detayları fazla bilmiyorum ama bu olayı Durham Polis Merkezi'nde araştırabilirsiniz. Seksen bir yılının baharında olmuştu. Öldürülen öğrenciler Roe Tierney ve Tom Hutchinson'du. İyi hatırlıyorum, bu korkunç bir skandal olarak tanımlanmıştı. O günlerde tek bir cinayet bile buradaki toplumu şoke etmeye yeterli olabiliyordu. İlginç olan, cinayetin faili, hiç bulunamadı."

"Bunu daha evvel neden anlatmadınız?" diye sordum Lowell'e.

"FBI bunu baştan sona biliyor Alex. Onlara her şeyi ben anlattım. Ayrıca birkaç hafta evvel Dr. Sachs ile konuştuklarını da biliyorum. Anladığım kadarıyla, Dr. Sachs'ın eski cinayetlerle bir ilgisi olmadığına karar verdiler. Daha doğrusu bundan kesinlikle eminim."

"Yeterince açık." diyebildim, Dekan Lowell'e. Arkasından bize bir iyilik yapmasını rica ettim. Dr. Sachs için FBI'ın elde ettiği bilgileri bize de verebilir miydi? Ayrıca Duke Üniversitesi'nin Sachs ve Will Rudolph'un okudukları sürelere ait okul yıllıklarına bakabilir miydim? 1981 yılındaki öğrenciler için önemli bir çalışma yapmam gerekiyordu.

Aynı gün akşam yedide Sampson ile beraber Durham Polisleriyle buluştuk. Ruskin ve Sikes bu kez hemen ortaya çıktılar. Büyük bir baskı altında oldukları belliydi.

Casanova araştırmasının son durumunu açıklamadan önce bizi bir kenara çektiler. İkisi de çok gergin görünüyordu. Bir şey anlamamıştım.

"Bakın, siz ikiniz daha önce bu tür korkunç ve bü-

yük davalarda çalıştınız." dedi Ruskin. Her zamanki gibi konuşmayı Ruskin yapıyor, Sikes sessiz duruyordu. Sikes ile ilk karşılaşmamızdan bu yana bizden hoşlandığına dair herhangi bir belirti gelmemişti.

"Biliyorum, ben ve ortağım başta sizi bu işe pek karıştırmak istemedik ve karışmanızı engellemeye çalıştık. Şunu bilmenizi istiyorum, hepimiz bir an önce *bu cinayetleri durdurmak* istiyoruz."

Ruskin konuşurken, Sikes başıyla onu onaylıyordu. "Sachs'ı çivilemek istiyoruz. Ama elde kesin bir delil olmadığından kısır bir döngü içinde dönüp duruyoruz." Ruskin konuşmasını bitirip gülümsedi. Sonunda ben de sırıtmak zorunda kaldım. Polis Merkezi'ndeki politikayı biliyordum. Ama hâlâ Durham Polisi'ne güvenmiyordum. Sampson ile beni kullanmak ya da bizi uzakta tutmak istediklerini biliyordum.

İçimden bir ses bana bizden bazı bilgileri sakladıklarını söylüyordu ve ben bundan emindim.

Durham Dedektif Polisleri tıp doktorları arasında bir araştırma üçgeni kurduklarını anlattılar. Bu doktorların, ortak yanları hepsinin geçmişinde suç kayıtlarının olması veya benzer soruşturmaya maruz kalmış olmaları. Wick Sachs baş şüpheli ama tek şüpheli değil.

Ayrıca çok kuvvetli bir tahminle, Casanova'nın bu şüpheliler arasında olmadığı düşünülüyor. Bu, seri cinayetlerde sık sık ortaya çıkan bir varsayımdır ve çoğu kez doğru çıkar. Katil dışarıda bir yerde ama nerede ve kim olduğu hakkında hiçbir bilgi yoktur. İşin en korkutucu ve şaşırtıcı yanı da budur.

Nick Ruskin ve Davey Sikes, Sampson ile beni şüphelilerin isimleri yazılı panonun yanına götürdüler. Panoda on yedi isim vardı. Bunların beşi doktordu. Kate de Casanova'nın bir doktor olduğunda ısrarlıydı. Israrlı olanlar arasında Kyle Craig de vardı.

Doktorların isimlerini okudum:

Dr. Stefan Bowen
Dr. Francis Constantini
Dr. Richard Dilallo
Dr. Migual Fesco
Dr. Kelly Clark

O sırada dehşet evini birden fazla insanın idare edip etmediğini merak ettim.

Wick Sachs aradığımız adam mıydı? Casanova o muydu?

"Sen iyi bir polissin." diyerek elini aniden omzuma koydu Daves Sikes. "Kim bu adam, dostum? Bize yardım et. Onu yakala Dr. Cross."

BÖLÜM 89

O GECE Casanova yine harekete geçti. Yeniden ava çıkmıştı. Son birkaç gündür, korku ile karışık heyecan duymayı çok özlemişti. Bu gece, önemli bir gece olacaktı.

Duke Üniversitesi Tıp Merkezi'nin güvenlik kapısından kolayca geçti. Merkezin gri metal kapısını açıp koridor boyunca ilerlerken karşısına çıkan birkaç tane sevimli hemşire ile ciddi suratlı genç doktorlara aldırmadan ilerledi. Karşılaştığı bazı hastabakıcı ve doktorlar arasında başıyla selam veren, hatta gülümseyen bile oldu.

Casanova her zaman, her ortama kolayca uyum sağlayan biriydi. Nerede olursa olsun, çevrede onu yadırgayan biri hiç olmamıştı.

Steril, beyaz boyalı hastane koridorunda ilerlerken kafası geleceği ile ilgili hesaplarla meşguldü.

Güneydoğu'da süregelen araştırma üçgeninde yakalanmadan büyük bir başarıyla kendini koruyabilmişti. Ama araştırma tamamlanmak üzereydi. Bu geceden itibaren geri sayma başlıyordu. Alex Cross ve FBI'ın adamları Casanova'ya çok yaklaşmışlardı. Hatta Durham Polisi bile onun için çok tehlikeli olmaya başlamış-

tı. Çember daralıyordu. Onu bulmak için kullandıkları terminolojiyi iyi biliyordu. Bu arada biri gizli evi bulabilir, hatta biri kendisini tesadüfen orada yakalayabilirdi.

Evet, uzaklaşmak zamanı gelmişti. *Belki Will Rudolph ile New York'a gidebiliriz,* diye düşündü. *Ya da Ted Bundy'i cezbeden bol güneşli Florida... Arizona da keyifli olabilir. Sonbahar Tempe ve Tucson'da çok güzel geçerdi... Nefes kesen kolej öğrencileriyle dolu bir kasaba... Texas'ta büyük bir üniversite kampusüne yakın bir kasaba da olabilir. Auistin bu iş için ideal bir yer... Veya Urbana, Illinois... Madison, Wisconsin, Columbus, Ohio.*

Aslında onun aklı Avrupa'daydı. Londra, Münih veya Paris. Büyük bir geziyi tercih ederdi. Böyle bir gezi için en uygun zamandı.

Casanova düşüncelerinden kurtulup Tıp Merkezi'nde kendisini takip eden var mı diye merak etti. Dr. Cross onu izliyor olabilirdi. Alex Cross çok etkileyici ve güçlü bir adamdı. Washington'da sapık katiller, canavar ruhlu çocuklar üzerindeki çalışmalarıyla en iyilerden biriydi. Casanova ve Will Rudolph başka eyaletlere yeni oyunlar için gitmeden önce Dr. Cross mutlaka ortadan kaldırılmalıydı. Aksi takdirde Cross, cehenneme kadar peşlerinden ayrılmazdı...

Casanova, iki numaralı binanın zemin katına indi. Burada hastane morgu, çamaşırhane ve tamirhane bölümleri vardı. Bu yüzden bu kat diğerlerine nazaran daha tenha idi. Çevreyi ve arkayı kontrol etti. *Takip eden kimse yoktu.* Buna kimse cesaret edemez, diye aklından geçirdi.

Belki *boşuna* huylanıyordu. Belki kimse onun Casanova olduğunu bilmiyordu. Henüz ciddi bir ipucu bulamamış olabilirlerdi. Sadece Roe Tierney ve Tom Hutchinson cinayeti biraz dikkatlerini çekmiş olabilirdi. Bu da sonuçlandırılmamış 'altın çift'e ait bir davaydı. Üste-

lik hem onun hem de Will Rudolph'un bu oyuna başlangıç zamanında olmuştu. Sevgili dostunun geri dönmesinden dolayı çok mutluydu. Rudolph onun yanındayken her zaman kendisini daha iyi hissetmesine neden olmuştu. Rudolph onun arzularını hep *anlamıştı*. *Onu* tek anlayan Rudolph olmuştu.

Casanova parlak cilalı koridorda tempolu bir şekilde koşmaya başladı. Koştukça zemine vuran ayak sesleri boş koridorda yankılanıyordu. Birkaç dakika içinde dört numaralı binaya vardı.

Bir kere daha dönüp arkasına baktı.

Peşinden gelen kimse yoktu. Kimse kendisinden şüphelenmiyordu. Belki de hiç şüphelenmemişlerdi.

Casanova parlak turuncu renkli otoparka geldi. Siyah cip, binaya yakın duruyordu. Casanova zarif bir hareketle cipe bindi.

Cipin plakası Kuzey Carolina'daki tıp doktorlarına ait olanlardandı. Bu da onun *maskelerinden* biriydi.

Yeniden kendine olan güvenini kazanmıştı ve kendini güçlü hissediyordu. Tekrar özgür ve canlı kişiliğine kavuştu. Bu, onun kendisini en iyi hissettiği saatlerdi. Sanki istese gecenin karanlığında uçabilecek kadar hafifti.

Yeniden zafer seferine çıkacaktı.

Bundan sonraki ilk kurban *yine* Dr. Kate McTiernan olacaktı.

Onu çok özlemişti.

Çünkü onu çok sevmişti.

BÖLÜM 90

BEYEFENDİ Ziyaretçi harekete geçiyordu. Dr. Will Rudolph gece ilerledikçe ava çıkma isteğinin merhametsiz pençesine düşmüş durumdaydı. Tüm vücut salgıları kabarmış bir haldeydi. Kendini çamurlu sularda yürüyor gibi hissediyordu. Bir evi ziyaret edecekti. Bir doktor olarak yapacaktı bunu, o bir doktor değil miydi?

Casanova, onun Durham veya Chapel Hill caddelerinde dolaşmasını istemiyordu. Zaten bunu ona *yasaklamıştı*. Yeterince anlaşılabilir ve hayranlık uyandırıcı bir nedeni vardı ama bu mümkün değildi. Yeniden beraber çalışmaya başlamışlardı. Geceleri dolaşmasında sakınca yoktu. Tehlike ihtimali en düşük düzeydi ve hemen hemen hiç risk yoktu.

Oynadıkları oyunun bir sonraki bölümü hazırdı ve bu bölümü Beyefendi gerçekleştirecekti. Will Rudolph bundan emindi, çünkü onun duygusal davranması mümkün değildi. Ama Casanova birine duygusal davranmıştı... Adı Kate McTiernan'dı.

Çok acayipti ama o kadını rakibi gibi görüyordu. Casanova onunla özel olarak ilgileniyordu. Casanova'nın yüzlerce kadın arasında yaptığı araştırmada bir tek Kate'i 'sevgili' olarak seçtiğini bizzat kendisi itiraf

etmişti. Ama Kate, Rudolph'un Casanova ile olan ilişkisinde bir tehlike yaratıyordu.

Chapel Hill'e doğru araba ile ilerlerken 'dostu' hakkında düşünüyordu. İlişkilerinde değişmiş olan bir taraf olmasına rağmen sanki daha tatmin edici bir düzeye gelmişti. Bir seneden fazla sürgünde yaşamıştı. Ama bu sürgün onun gelişmesinde büyük rol oynamıştı. Eskisinden daha güçlüydü. Konuşabileceği kimse olmamıştı. Bir tek kişi bile.

Çok üzücüydü, diye düşündü Rudolph.

Hayır, çok eğlenceliydi.

California'da geçen süre içinde çocukken yaşadığı yalnızlığı tekrar yaşamıştı. O süre içinde hep çocukluğunun aklına gelmesini engelleyememişti. Kuzey Carolina'daki Fort Bragg'ta büyümüştü. Sonra da Asheville'de. Babası tipik bir Güney'li albaydı. Sert bir askerdi ve disiplin en büyük tutkusuydu. Daha küçücük bir çocukken, kendisini uslu, nazik, sınıf birincisi ve yardımsever gösterecek kadar akıllı davranarak babasının hiddetinden korumuştu.

Mükemmel bir beyefendi olarak yetişmişti. Kimse onun istekleri ve ihtiyaçları hakkındaki gerçekleri tahmin edememişti. Bu yüzden yalnızlık onun için dayanılmaz bir durumdu.

Yalnızlığının ne zaman ve nerede sona erdiğini biliyordu. Casanova ile tanıştığı günü çok iyi hatırlıyordu. Duke Kampusü'nde karşılaşmışlardı. Bu karşılaşma her ikisi için de çok tehlikeliydi.

Beyefendi, Casanova ile tanışmalarını bütün detaylarıyla hafızasına kazımıştı. Kampusteki diğer öğrenciler gibi ufak bir odası vardı. Casanova gece yarısından sonra odasına gelmişti. Saat sabaha karşı iki idi. Gelişi onu çok ürkütmüştü.

Rudolph kapıyı açtığında karşısında onu gördü.

Kendinden çok emin bir hali vardı. Tıpkı *İP* filmindeki plan gibiydi. Onunla karşılaştığında birden aklına film gelmişti.

"Beni içeri davet etmeyecek misin?' diye sordu. Söyleyeceklerimi başkalarının duymasını isteyeceğini sanmıyorum."

Rudolph onu içeriye almış ve kapıyı kapatmıştı. Kalbinin deli gibi çarptığını hissetmişti.

"Ne istiyorsun? Saat sabahın ikisini çoktan geçti."

Karşısındaki ona gülümsemişti. Kendine çok güveniyordu. *Biliyordu...* "Roe Tierney ve Thomas Hutchinson'u sen öldürdün. Bir seneden beri kızı izliyordun. Bu odada Roe'dan aldığın bir hatırayı saklıyorsun. Kızın dilini anı olarak aldın. Buna eminim."

Bu, Will Rudolph'un hayatındaki en dramatik andı. Biri, onun kim olduğunu ve ne yaptığını biliyordu. Onu sonunda bulmuştu.

"Sakın korkma. Polisin elinde cinayetleri senin işlediğine dair bir delil olmadığını da biliyorum. Kusursuz bir cinayet işledin. Yani *hemen hemen kusursuz...* Tebrikler."

Bu şartlar altında Rudolph sadece rol yapmayı deneyerek yabancının suratına karşı gülmeye başlamıştı. "Sen aklını kaçırmış olmalısın. Hemen odamdan çıkmanı istiyorum. Bu hayatımda duyduğum en çılgınca sözler," demişti.

"Evet, öyle," demişti itham eden kişi. "Ama hayatın boyunca demin söylediklerimi duyabilmek için yaşadın... Sana bir şey daha söylemek istiyorum, bunu da duymak istediğinden eminim. Ne yaptığını ve neden yaptığını *anlayabiliyorum*. Ben de yaptım. Ben de senin gibiyim Will."

Rudolph o an güçlü bir müttefik bulduğunu ve aralarında güçlü bir bağın oluştuğunu hissetti. Bir insanla

kurduğu ilk iletişimdi bu. Aşk bu işte, diye düşünmüştü. Sıradan insanların bu tür duygu yoğunluklarını yaşayıp yaşamadıklarını düşünmüştü.

Bu düşünceler içinde gitmeyi amaçladığı yere varmıştı. Arabayı yaşlı bir karaağacın altında durdurdu. Farları söndürüp bekledi. Kate McTiernan'ın evinin verandasında iki siyah erkek oturuyordu.

Biri Alex Cross'tu.

BÖLÜM 91

GECE saat 10.00'u geçerken Sampson ile beraber Chapel Hill eteklerindeki karanlık ve rüzgârlı sokakta araba ile ilerliyorduk. Her ikimiz için uzun ve yoğun bir gün olmuştu.

Sampson'u akşamüstü Seth Samuel Taylor ile tanıştırmaya götürmüştüm. Aynı zamanda Seth'in eski öğretmeni Dr. Louis Freed ile de tanışmıştık. "Kaybolan Ev" hakkındaki teorimi Dr. Freed'e anlattım. Böyle bir evin yerinin nerelerde olabileceğine dair bir araştırma ve çalışma için yardım sözü verdi.

Kate ile ilgili olarak Sampson'a fazla bir şey söylememiştim. Artık onların tanışma zamanı, diye düşünüyordum. Aslında Kate ile olan arkadaşlığımızın ne yönde olduğundan pek emin değildim. Kate de isimlendiremiyordu. Sampson onunla tanıştıktan sonra düşüncelerini açıkça söyler, diye umuyordum.

"Her gece böyle geç saatlere kadar çalışıyor musun?" diye, öğrenmek istedi. Bu arada Kate'in deyimiyle Yaşlı Hanımlar Sokağı'na gelmiştik.

"Naomi'yi bulana ya da bulamayacağımı anlayana kadar." dedim. "Sonra bir gece izin yaparım."

"Sen Tanrının belası bir şeytansın." diye homurdandı.

Arabadan çıkıp, evin kapısına gelince zili çaldım. "Anahtarın yok mu?" diye Sampson taş attı.

Kate, bizim için yukardan kapının üstündeki ışığı yaktı. Hava kararduktan sonra neden devamlı ışığı yakmadığını merak ettim. Birkaç dolar tasarruf etmek için olabilir miydi? Belki de dikkat çekmemek için yakmıyordu. İnatçı bir kadındı ve Casanova'ya bir tekme daha savurabilirdi. Çünkü o da benim gibi Casanova'yı ele geçirmeyi çok istiyordu.

Kapıyı gelip kendi açtı. Üstünde gri bir tişört ve eski yırtık pırtık kot pantolon vardı. Ayakları çıplaktı. Koyu renk saçları omuzlarına dökülmüştü. Çok güzeldi. Güzelliğini görmezden gelmek mümkün değildi.

"Dışarıda yabancılar var mı?" diyerek uzanıp verandaya bakındı. Sonra parmak uçlarına basarak uzanıp yanağımdan öptü. İkimizin de dün akşamın keyfinden kurtulamadığımızı hissettim. Bu ilişki nereye gidiyordu? Herhangi bir yere gitmek zorunda mıydı?

"Merhaba John Sampson." diyerek, Sampson'un elini yakalayıp sıktı. "Senin hakkında çok şey dinledim. İkinizin on yaşından beri arkadaş olduğunuzu biliyorum. Bilmediklerimi de biralarımızı içerken sen anlatırsın." derken gülümsüyordu. Gülümsemesi dayanılır gibi değildi. Gülmek ona çok yakışıyordu.

"Demek meşhur Kate sensin?" derken Sampson, Kate'in koyu renk gözlerinin içine dikkatle bakıyordu. "Doktor olmak için kamyonların uğrak yerlerinde çalışarak hayatını kazanan, ikinci derece siyah kuşak sahibi bir Nidan olduğunu biliyorum." diyerek gülümseyip, başını selam verir gibi eğdi.

Kate de başıyla Sampson'u selamlayıp "Haydi içeri gelin, görünüşe bakarsak Alex ikimizin de arkasından

konuşuyor. Merak etme, ikimiz onun hakkından gelebiliriz." diyerek içeri girdi.

"İşte Kate." diyebildim, Sampson'a. "Ne düşünüyorsun?"

Sampson dönüp bana baktı. "Nedenini anlayamadım ama senden hoşlanıyor, üstelik beni de sevdi. Bu da onun akıllı biri olduğunu ispatlıyor."

Mutfakta oturup sohbet etmeye başladık. Sampson ile ben bira içerken Kate buzlu çay içiyordu. Kate ile Sampson'un birbirlerinden hoşlandıkları belli oluyordu. Zaten birbirlerinden hoşlanmamaları için bir neden yoktu. Her ikisi de özgür bir ruha sahipti, akıllı ve eliaçık insanlardı.

Kate'e gündüz yaptıklarımızı anlattım. Ruskin ve Sikes ile olan görüşmemizdeki düş kırıklığından bahsettim. O da hastanedeki bazı olaylardan ve gelişmelerden bahsetti.

"Siyah kuşak sahibi olman sanırım hayatının en güçlü anısına sahip olmanı sağladı." diyerek Sampson Kate'e takıldı. "Dr. Alex'in neden bu kadar etkilendiğini anlıyorum."

"Öyle mi?" derken Kate bana dönüp çapkınca baktı. "Daha evvel bunu bana hiç söylememiştin."

"Kate çok değişik bir insan John, ister inan ister inanma, ama bu zamanda yaşayan insanlardan çok farklı. Çünkü o diğerleri gibi televizyon izlemek yerine bol bol kitap okuyor." dedim.

Kate koluma bir şaplak indirirken "Bir arkadaşını, diğer bir arkadaşının önünde analiz etmek pek nazik bir davranış sayılmaz." dedi.

Daha sonra içine gömüldüğümüz davadan, Dr. Wick Sachs ve oyunlarından, Casanova'nın 'harem'inden, maskelerinden ve 'kaybolan ev'den bahset-

tik. Dr. Louis Freed'in üzerinde çalıştığı son teorim hakkında konuştuk.

"Siz gelmeden önce fazla ağır sayılmayacak bir kitap okuyordum." dedi, Kate. "Erkeklerde seksüel dürtü, doğal güzellik ve güç hakkında bir deneme çalışmasıydı. Modern erkeklerin, annelerinden kendilerini uzaklaştırma çabaları, boğucu anne sarmalamasından kaçmaya çalışmaları hakkında açıklamalar yapmış. Birçok erkeğin maskülin (erkeksi olmak) imajından kurtulmak istediklerini öne sürüyor. Ama toplum baskısı yüzünden bunu açığa vuramadıklarını belirtiyor. Evet beyler, yorumunuz nedir?"

"Erkeksen, erkek olacaksın." diyerek Sampson beyaz dişlerini göstererek sırıttı. "Aslında iyi bir noktaya parmak basmış. Ama bizler hâlâ kalben aslanlar ve kaplanlarız. Hiçbir zaman boğucu anne sarmalamalarına maruz kalmadım. Bu yüzden deneme hakkında yorum yapamam."

"Sen ne dersin Alex?" diyerek bana döndü. "Sen aslan mısın? Yoksa kaplan mısın?"

"Çoğu erkeklerin bazı davranış biçimini hiçbir zaman benimsemedim. Bizler inanılmaz boyutlarda baskı altında tutulduk. Bunun nedeni tekrenklilik, güvensizlik ve devamlı savunma durumunda olmak. Rudolph ve Sachs ise erkeklik gücünü sonuna kadar kullananlardan. Toplum kuralları ve kanunların baskısını reddediyorlar."

Sampson ağzıyla trampet çalar gibi sesler çıkartarak beni destekledi.

"Kendilerini herkesten üstün görüyorlar." dedi, Kate. "Casanova'nın davranış biçimini gördüm. Hepimizle alay ediyor. Aslında iğrenç herifin teki."

"İşte ben bu yüzden buradayım." diye lafa girdi Sampson. "Onu yakalayıp kafese sokmak için geldim.

Sonra o kafese koca bir kilit takıp en yüksek dağın en tepesine bırakacağım. Kafesin içinde taş kesilene kadar başında beklemeye hazırım."

Zaman konuşmalarımızla hızla ilerlemişti. Epey geç olmuştu ve gitmek zorundaydık. Kate'in sadece geceleri otelde kalması için yeniden bir deneme yaptım ama aldığım cevap yine aynı oldu.

"Düşündüğün için teşekkür ederim ama cevabım hayır." dedi. Bunu konuşurken evin verandasına kadar gelmiştik. "Beni kendi evime kadar kovalamasına izin vermem. Bu bir kere daha olmayacak. Geleceği varsa, göreceği de var."

"Alex, otel konusunda haklı." dedi Sampson. Sesindeki yumuşak ifade sadece çok yakın dostları ile konuşurken olduğu gibiydi. Yakınında duran iki sıkı polisin bu konudaki baskısı bile onu ikna etmedi.

Başını olumsuz olarak sallayarak kabul etmedi. Bu ifadesini iyi tanıyordum ve ısrar etmenin faydası yoktu.

"Gerçekten korkacak bir şey yok. Ben iyiyim. Bir şey olmayacak, söz veriyorum." dedi.

Kate seninle kalayım mı?, diye sormadım ama kalmayı istiyordum. Kate'in de kalmamı isteyip istemediğini anlayamadım. Sampson yanımızdayken bunu anlamak zordu. Ona arabanın anahtarını verip otele gitmesini isteyebilirdim ama saat neredeyse sabahın ikisi olmak üzereydi ve hepimizin dinlenmeye ihtiyacı vardı. Sonunda Sampson ile oradan ayrıldık.

Evden uzaklaşırken "Çok hoş, çok ilginç bir kadın. Üstelik çok akıllı. Senin tipin değil." dedi Sampson. Çok ender belirttiği görüşlerinden biriydi. *"Tam benim tipim."* diye ilave etti.

Evi geride bıraktıktan sonra dönüp baktım. Hava epey soğumuştu. Kate ise verandadaki ışığı söndürmüştü. İnatçı ama akıllı bir kadındı. Onun doktor olmasını

sağlayan bu yönleriydi. Sevdiklerinin teker teker ölmesine bu yönlerinin üstünlüğü sayesinde katlanabilmişti. O kendine bakabilirdi, hep bakmıştı.

Otele geldiğimizde telefonla Kyle Craig'i aradım. "Adamımız Sachs nasıl?" diye sordum.

"Çok iyi. Bütün gece bir yere kıpırdamadı. Endişe etme."

BÖLÜM 92

ALEX ve Sampson gittikten sonra, Kate dikkatle evi kontrol etti, kapıları, pencereleri iki kez kontrol etti. Hepsi güven verecek şekilde kilitliydi.

Kate, Sampson'u sevmişti. Görünüşü iriyarı ve ürkütücü, sevimli ve ürkütücü, tatlı ve ürkütücüydü. Alex en yakın arkadaşını, kendisini görmesi için getirmişti. Kate bundan çok hoşlanmıştı.

Sevgili evinin kontrolünü bitirdikten sonra, yeni hayatını düşünmeye başladı. Chapel Hill'den gidecekti. Tüm kötü olaylardan, onu korkutan her şeyden uzaklaşacaktı. *Bir Hitchcock filmini yaşar gibiyim*, diye düşündü. *Keşke Alfred Hitchcock 1990'lı yılların dehşet ve çılgınlığını görecek kadar uzun yaşasaydı.*

Yorgunluktan baygın bir halde yatağına uzandı. Ayaklarını yatağının içinde hareket ettirdiğinde çarşafın üzerinde ekmek ve kek kırıntıları olduğunu hissetti. Sabah yatağını düzeltmediğini hatırladı.

Son zamanlarda pek titiz davranmadığını düşündü. Bu pasaklılık onu kızdırıyordu. Bahar sonunda stajını tamamlayabilmek için çok ağır bir programı yüklenmişti. Ama bu programın şimdi bahardan çok, yaz sonuna sarkacağını tahmin ediyordu.

Yorganını çenesine kadar çekti. Haziran başında havanın bu kadar soğuk olmaması gerekir, diye aklından geçirdi. Aslında ürpermesi havanın ısısından değildi. Casanova denen canavar dışarda dolaştıkça korkusunun sona ermeyeceğinden emindi. Onu öldürmeyi düşündü. Bu onun vahşet dolu ilk ve tek fantezisiydi. Wick Sachs'ın evine gitmeyi düşledi. Göze göz. Bunu okuduğu Exodus adlı kitaptaki bir bölümden hatırlıyordu.

Keşke Alex burada benimle kalsaydı, diye aklından geçirdi. Ama onu Sampson'un önünde utandırmak istememişti. Alex'in yanında olmasını, her zaman yaptıkları gibi onunla konuşmayı arzuladı. Alex'in kollarına bu akşam çok ihtiyacı vardı. Belki kollarıyla sarmalamasından fazlasına ihtiyacı vardı. Belki de daha fazlasına hazırdı. *Tam zamanında bir gece.*

Artık neye inandığından emin değildi ya da daha önce inandığı şeyler olduğuna... Son zamanlarda dua etmeye başlamıştı. Belki inanmaya başlamıştı. Eksik, karışık dualardı ama bütün dualar aynı değil miydi? *Bizi koruyan sevgili babamız... Kutsal Meryem...* Acaba diğer insanlar da böyle mi yapıyordu? "Senin var olduğuna dair düşünceyi seviyorum Tanrım." diye fısıldadı. "Lütfen sen de, benim eski halime dönme düşüncesini benimse."

Casanova'yı, Wick Sachs'ı düşünmeden yapamıyordu. Esrarengiz, kaybolan ev, aklından çıkmıyordu. Orada tutsak olan zavallı kadınları unutamıyordu. Tekrar tekrar aynı korkunç kâbusları düşünerek sonunda uykuya daldı.

Kate, onun eve girdiğini asla duymadı.

BÖLÜM 93

SONUNDA Kate bir ses duydu.

Yatak odasının sağ tarafındaki yer döşemesinden çıkan bir sesi tanıdı. Hafif bir çıtırtıydı. Yanılmasına imkân yoktu. Ne rüya ne de hayal görüyordu. Yatak odasında yine biri vardı.

Keşke çılgın bir hayal olsaydı ya da her gece gördüğü korkunç kâbuslarından biri. Keşke yaşadığı son bir ayın tamamı korkulu bir rüya olsaydı ve gözünü açtığında her şey uykusunda kalsaydı.

Oh Tanrım, hayır! diye yalvardı. O burada, odamda... Geri geldi. Bunun tekrar olduğuna inanmak çok zor geliyor.

Ciğerleri acıyana kadar nefesini tuttu. Casanova'nın geri geldiğine bir türlü inanmak istemiyordu. Çok büyük bir hata yaptığının farkına vardı. Hayatı boyunca yaptığı en büyük hataydı bu. Kabul etmek zorundaydı.

Bu olağanüstü çılgın adam kimdi? Gerçekten kendisine sapıkça âşık mıydı? Ya da âşık olduğunu mu sanıyordu bu hasta ruhlu adam?

Yatağın kenarında oturup dikkatle başka bir ses duymak için bekledi. Üstüne atlamaya hazırdı. İşte tekrar *o hafif çıtırtıyı* duydu. Artık emindi, odanın sağ tarafından geliyordu.

Sonunda, gövdesinin karanlık siluetini gördü. Tuttuğu nefesini bıraktı.

Cehennem zebanisi gibi orada duruyordu.

Güçlü ve nefret dolu bir enerji, elektik akımı aralarında gidip geliyordu sanki... Sonunda göz göze geldiler. Casanova'nın gözleri, Kate'inkilerle karşılaştığında parıldadığı karanlıkta bile belli oluyordu. Kate bu gözleri çok iyi anımsıyordu.

Kate adamın ilk saldırısından kaçmayı denedi. Ancak darbe hızlı ve çok sertti. Casanova çevikliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Kate omuzundan sol tarafına doğru şiddetli bir acı duydu.

Karate eğitimi onun devrilmeden hemen toparlanmasını ve harekete geçmesini sağlıyordu. İnatçı yanı iyice ayaklanmıştı. Yaşama isteği onun sembolü gibiydi. Yataktan kalkıp karanlığa kaydı. Ayaklarının üstünde dikilip Casanova'nın saldırısı için hazırlandı.

"Tekrar gelmen büyük hata..." diye, fısıldadı Kate.

Adamın gövdesinin hatlarını tekrar gördü. Pencereden odaya giren ay ışığı arkasından vurarak onu ele vermişti. Korku Kate'in her yerini sarmıştı. Kalbi duracak gibi çarpıyordu.

Şiddetle savurduğu tekme suratına indi. Kemik *çıtırdaması* rahatlıkla duyuldu. Korkunç bir ses olmasına rağmen Kate bundan zevk aldı.

Casanova'nın ağzından acı dolu bir ses çıktı. Onun canını yakmıştı.

Bir daha vur Kate... Kate, bedenini dengeleyip hemen harekete geçerek tahmini olarak midesine bir tekme daha savurdu. Tekrar adamın acıyla bağırdığını duydu.

"Nasıl? Hoşuna gitti mi?" diye, haykırdı Kate. "Hoşuna gitti mi?"

Onun hakkından gelecekti. Bu kez kaybetmeyece-

ğim, diye aklından geçirdi Kate. Tek başına Casanova ile başa çıkabilecekti.

Casanova acıdan kıvranırken Kate'e doğru hamle yapmaya çalışıyordu. Kate ise onun canını tekrar nasıl yakacağını planlamakla meşguldü.

Kate tüm gücüyle hızlı bir tekme daha savurdu. Casanova acıyla bağırmaya başladı. Tekmenin şiddetiyle başı hızla arkaya gitmişti. Başı arkaya giderken saçları havada uçuşuyordu. Casanova'nın acı çekmesinden, Kate, tahmininden daha fazla zevk almıştı. Onun yerde kıvrandığını görmek istiyordu. O zaman ışığı yakacak, sonra tekmelemeye devam edecekti. Onun aydınlıkta acı çektiğini görmek istiyordu.

"Buna aşk acısı derler.", dedi adama. "Bu daha başlangıç."

Karşısındaki adamın kıvranarak, zemine doğru alçalmasını izliyordu.

Aman Tanrım; bir şey, biri arkasından ona bir darbe indirdi. Darbenin şiddetinden nefesi kesildi.

Olanlara inanamıyordu. Silahla vurulmuş gibi duyduğu acı bütün vücudunu sardı.

Aynı şey yine olmuştu.

Bu kez yatak odasında *iki* kişiydiler.

BÖLÜM 94

KATE duyduğu acıdan taş kesilmişti ama acıya rağmen ayakta durmak için direniyordu. Sonunda yatak odasındaki ikinci adamı gördü. Adam hızla dönüp Kate'in alnını yere yapıştıran bir darbe indirdi. Kate metalik bir ses duydu. İçi boşalıyor gibi hissetti. Gövdesi tamamen tahta zemine yapışmıştı.

İki ayrı erkek sesi odada yankılanmaya başladı. İki canavar evindeydi. Çifte kâbus yaşıyorum, diye düşündü.

"Burada olmaman gerekiyordu." diyen Casanova'nın sesini tanıdı. Bunları odadaki ikinci adama söylemişti. İkinci canavar Dr. Will Rudolph olabilir miydi?

"Burada olması gereken tek kişi benim. Bu aptal fahişe beni ilgilendirmiyor, benim umurumda bile değil. İyi düşün ve aklını kullan."

"Pekâlâ, tamam anlaşıldı Will... Tamam. Ona ne yapmak istiyorsun, söyle bakalım? Bu senin gösterin olacak. İstediğin bu değil mi?"

"Ben olsam onu dişlerimle çiğneyerek yerdim." dedi Dr. Will Rudolph. "Çok mu aşırıya kaçtım?"

İki kafadar kahkahalarla gülmeye başladılar. Sanki havadan sudan konuşur gibiydiler.

Kate bir süre sonra etrafındaki her şeyin silindiğini hissetti. *Oradan ayrılıyor gibiydi. Nereye gidiyordu?*

Will Rudolph onun için *çiçekler* getirdiğini söyledi. Bu şakaya ikisi de tekrar kahkahalarla gülmeye başladılar. Yine beraber avlanıyorlardı. Onları kimse durduramazdı. Kate onların vücutlarından yayılan kokuyu hissedebiliyordu. Sadece erkek bedenlerinde yükselen gücü simgeleyen bir kokuydu bu.

Kate uzun süre şuursuzca yattı. Tüm gücüyle dövüşmüştü. İnatçı ve gururluydu. Gücü, eskimiş bir televizyon tüpünün ışığı gibi gittikçe küçülüp, kayboldu. Her şey kapkaranlıktı. Demek bu kadar basitti...

Canavarlar işlerini bitirdiklerinde odanın ışığını yaktılar. Kate McTiernan hayranları geldiğinde onu hemen görebilmeliydiler.

Soğukkanlılığın da *ötesinde* olan bir cinayet işlemişlerdi.

BÖLÜM 95

DURHAM'dan Chapel Hill'e kadar beş millik mesafede arabayı kullanırken kollarımın ve bacaklarımın titremesine engel olamıyordum. Dişlerim birbirine çarpıyordu.

Sonunda Chapel Hill'e giden Durham Bulvarı'nda arabayı durdurmak zorunda kaldım. Durdurmasam mutlaka kaza yapacaktım.

Direksiyonun başında biraz sakinleşmeye çalıştım. Sabahın alacakaranlığında farlardan yayılan ışıklara hücum eden pervaneböceklerine şuursuzca bakıyordum.

Derin bir nefes aldım. Bir daha aldım. Beynime oksijen gitmiyordu sanki. Saat sabaha karşı beşi çeyrek geçiyordu. Çevredeki kuşlar konser vermeye başlamıştı. Şarkılarını duymamak için ellerimle kulaklarımı kapattım. Sampson otelde uyuyordu. Onun otelde olduğunu bile unutmuştum.

Kate hiçbir zaman Casanova'dan korkmamıştı. Kendine güveniyor, gücünü biliyordu. Kate'i kaçırması bile korkutmaya yetmemişti.

Kendimi suçlamam bir çare değildi ama yine de suçluyordum. Son birkaç yıl içinde profesyonel bir polis dedektifi gibi davranmayı bırakmıştım. Bunun iyi bir ya-

nı vardı ama kötü yanı da olmuştu. Bu işte kendinizi bırakırsanız çok acı çekebilirdiniz. Bu davranış sizi sadece yıpratır.

Sonunda, motoru çalıştırıp yola çıktım. On beş dakika sonra Chapel Hill'deki çok aşina olduğum evin önündeydim.

Kate'in muzip bir ifade ile sokağına taktığı 'Yaşlı Hanımlar Sokağı' adını söylerken yüzü gözümün önüne geldi. Sesi hâlâ kulağımdaydı.

Sampson ile beraber üç saat evveline kadar buradaydık. Gözlerim yaşarıyor, kulaklarım uğulduyordu. Kontrolümü kaybetmeye başlamıştım.

Kapıda ayrılırken söylediği sözler aklıma geldi. "Geleceği varsa, göreceği de var."

Siyah-beyaz polis arabaları, cankurtaranlar, TV kanallarının minibüsleri evin çevresini doldurmuştu. Kullanılabilecek her yer doldurulmuş gibiydi. Cinayet mahallerinde hep bunları görmek beni hasta ediyordu. Bütün Chapel Hill, Kate'in sokağına taşınmış gibiydi.

Sabahın ilk ışıkları altında çevredeki herkesin suratı renksiz ve gergin görünüyordu. Kızgın ve şaşkındılar. Böyle bir üniversite kasabasında bunların olmasını anlamaları mümkün değildi. Casanova yaşamlarını tamamen değiştirmişti.

Şuursuzca arabada duran güneş gözlüğümü alıp taktım. Bunu Sampson almış ve oğlum Damon'a vermişti. Tam Sampson tarzı gözlüktü. Bir sorunun olduğunda bunları takarsan sert bir görüntün olur, kimse anlamaz, demişti. Şimdi benim de böyle görünmeye ihtiyacım vardı.

BÖLÜM 96

ŞUURSUZCA Kate'in evine doğru yürümeye başladım. Çevredeki en sert görünüşlü erkek ben olabilirdim. Ama kalbim taşınamayacak kadar bana ağır geliyordu. Dokunsalar ağlayacak bir durumdaydım.

Fotoğrafçılar peş peşe fotoğraflarını çektiler. Kameraların flaş sesleri kesilmiyordu. Muhabirler bana doğru hamle edince elimle onları durdurdum.

Birkaç tanesini sesli olarak uyarmak zorunda kaldım. "Geri durun beyler. Şimdi zamanı değil."

Muhabirlerin ve kameramanların şaşkın ve şok geçirmiş bir halleri olduğu dikkatimi çekti. Durham Polisi ve FBI mensuplarının ağzını bıçak açmıyordu. Yerel polis ekibinin tamamı gelmişti. Nick Ruskin ve Davey Sikes de oradaydı. Sikes'in gözlerindeki ifade bana burada ne işin var der gibiydi.

Kyle Craig'in de gelmiş olduğunu fark ettim. Zaten beni otelden arayıp korkunç haberi veren de kendisiydi. Beni görünce hızla yanıma doğru gelip koluyla omzumu sardı. "Durumu çok kötü Alex, ama tüm gücüyle asılıyor. İnanılmaz bir direnme ile yaşamak istiyor. Onu birkaç dakika içinde dışarı çıkaracaklar. Burada benimle kal, sakın içeri girme ve bana güven. Tamam mı?"

Kyle'ın söylediklerini dinlerken, bütün kameraların ve TV muhabirlerinin önünde yere düşmekten, ayaklarımın üstünde duramamaktan korkuyordum. Başım dönüyor, kalbim anormal çarpıyordu. Sonunda adım atmayı başarıp eve girdim. Dayanabildiğim kadar etrafa bakmaya çalıştım.

Casanova tekrar gelmişti... Kate'in yatak odasına tekrar girmişti...

Yanlış olan bir şey vardı... Anlaşılmayan ve yerine oturmayan gariplikler hissediyordum... Yanlış olan neydi?

Duke Tıbbi Merkezi'nin acil servis elemanları Kate'i, beli ya da boynu kırılmış yaralıları koydukları ortopedik bir taşıyıcıya koymuşlardı. Daha önce böylesine ihtimam ve dikkatle taşınan bir hasta görmemiştim. Doktorlar taşıyıcıdan ellerini, Kate'in üzerinden gözlerini ayıramıyorlardı. Evin dışındaki kalabalık, acil servis doktorlarının elindeki taşıyıcı içinde Kate'i görünce birden sustu.

"Onu Duke Tıp Merkezi'ne götürüyorlar. Uzmanlar durumu hakkında bilgiyi konsültasyondan sonra bildirecekler. Eyaletteki en iyi yer Duke Tıp Merkezi'dir." dedi, Kyle. Israrla bana güvence vermeye, beni rahatlatmaya çalışıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde çok yumuşak davranıyordu.

Yanlış olan bir şey vardı... Gözümüzden kaçan bir şey... İyi düşün... Bilinen her şeyi tekrarla, belki önemsiz sandığın şey çok önemli bir ipucu olabilir.

Ama doğru düzgün düşünemiyordum. Bu anda değil, aklıma bir şey gelmiyordu.

"Wich Sachs ile ilgili bir şey var mı?" diye Kyle'a sordum.

"Akşam saat ondan önce evine geldi. Hâlâ evde. Dışarı çıkıp çıkmadığından emin değiliz. Bizimkileri atlat-

mış olabilir ama buna ihtimal vermiyorum... Hayır, sanmıyorum."

Kyle'ın yanından ayrılıp, ambulansın yanında duran beyaz formalı bir doktorun yanına gittim. Flaşlar devamlı patlıyor, kameraların çekim yapan sesleri etrafa yayılıyordu. Yüzlerce 'unutulmaz' görüntünün fotoğrafını çekiyorlardı.

"Onunla beraber gidebilir miyim?"

Doktor kibarca başını olumsuz salladı. "Hayır efendim." dedi. "Sadece ailesinden biri gidebilir. Çok üzgünüm Dr. Cross."

"Onun ailesi bu gece benim." diyerek doktoru hafifçe itip ambulansa tırmandım. Beni durdurmaya kalkışmadı. Kalkışsaydı, başaramayacaktı.

Her yanım uyuşmuş gibiydi. Kate tıbbi teçhizatlar içinde, monitörlere bağlı kordonlar ve tüpler içindeydi. Ambulansa binerken, onu taşırlarken ölmüş olmasından korkuyordum.

Yanına oturup, parmaklarının ucunu tuttum. "Benim, Alex. Senin için buradayım." diye fısıldadım. "Şimdi güçlü olmak zorundasın... Güçlü ol... Zaten öylesin... Dayan güzelim."

Ambulansa girmemi istemeyen doktor, gelip yanıma oturdu. Bana sadece kuralları hatırlatmak istemişti ama şimdi fazla umursadığından emin değildim. Göğsündeki kimliğinde Dr. B. Stringer yazıyordu. Duke Üniversitesi acil servisindendi. Ona çok şey borçluydum.

"Kate'in şansının ne kadar olduğunu söyleyebilir misiniz?" diye sordum. Bu arada ambulans yavaşça hareket etmiş, kâbus dolu bölgeden uzaklaşmaya başlamıştı.

"Bu zor bir soru. Şu anda yaşıyor olması bile bir mucize." diye, kısık ve saygılı bir ifade ile konuştu. "Çok fazla kırık, çatlak ve ezilmeler var. Çene kemikleri-

nin her ikisi de kırık. Boyun omurlarında burkulma var. Mutlaka ölü numarası yapmış olmalı. Adamı kandıracak kadar şuuru yerindeymiş."

Kate'in suratı şiş ve kesik içindeydi. Tanınmaz bir haldeydi. Tüm vücudunun durumunun da aynı olduğunu biliyordum. Dikkatle parmak uçlarını tutmaya devam ediyordum. Ambulans hastaneye yaklaşmak üzereydi. *Demek adamı kandıracak kadar şuuru yerindeymiş?* Evet, bu Kate'e özgü bir davranıştı. Ama nasıl yapabilmişti?

Bu arada aklımı kurcalayan düşüncelerden kurtulamıyordum. Kate'in evinin dışına çıktığımdan beri takılıp kalmıştım. *Kate'in yatak odasında ters gelen şeyin ne olduğunu anlamıştım.*

Will Rudolph da oradaydı. Beyefendi Ziyaretçi, Kate'e zarar vermek için oraya gitmişti. Sadece o, bu tür vahşeti yaratabilirdi. Bu onun tarzıydı. Vahşetin en uç noktasındaydı. *Gazabın ve nefretin...*

Casanova'ya ait çok az ipucu vardı. Onun yaratıcı bir yanı yoktu. *İkizleşmeyi yaşıyorlardı. İki canavar birleşip dev olmuştu.* Belki de Rudolph, Kate'e içerlemişti. Çünkü Casanova, Kate'e âşıktı. Kate, ikisinin arasına girmişti. Bu yüzden onu yarı canlı bırakmışlardı. Kalan ömrünü hiçbir işe yaramayan bir ot gibi yaşasın, diye...

Beraber çalışıyorlardı... Yakalanacak ve durdurulacak iki kişi vardı.

BÖLÜM 97

FBI ve Durham Polisi, Dr. Wick Sachs'ı sorgulamaya karar verdi. Bu davanın başından beri alınmış en büyük ve isabetli bir karardı.

FBI'ın uzman araştırmacısı Heekin, bu sorgulamaya katılması için Virginia'dan getirtildi. FBI'ın en iyi adamlarından biri olan James Heekin bütün bir sabah Sachs'ı sorguladı.

Sampson, Kyle Craig, Dedektif Ruskin ve Sikes ile Durham Polis Merkezi'ndeki sorgulama odasının yanındaki küçük odadaydık. İki odayı ayıran çift taraflı aynanın arkasından soruşturmayı izledik. Kendimi lokanta camına burnunu dayayıp yemekleri seyreden aç bir adama benzetiyordum.

Soruşmayı yöneten FBI'ın adamı, işini çok iyi bilen, sabırlı ve akıllı bir savcıydı. Ancak aynı üstün performansı Wich Sachs da gösteriyordu. Sachs çok rahat ve soğukkanlıydı. Soru yağmuru altında umursamaz görünüyordu.

"Manyak yakında yere serilecek." diye konuştu Davey Sikes. Ruskin ile Sikes sonunda tepki göstermişlerdi. Günlerdir her ikisinin de bu konu ile fazla ilgilenmemeleri beni çok şaşırtıyordu.

"Sachs hakkında neler var elinizde? Sakladığınız bir bilgi var mı?" diye Nick Ruskin'e kahve makinesinin başındayken sordum. "Onu buraya gerzek polis şefimiz istedi diye getirdik. Sachs hakkında elimizde hiçbir şey yok." dedi Ruskin. Ne Ruskin'e ne de bu dava ile ilgilenen kimseye güvenmiyordum.

İki saatten fazla süren soruşturmada Sachs'ın erotik kitap ve dergi koleksiyonculuğunu, on bir yıldır diğer profesörler ve öğrencilerin de bildiğini öğrenmenin dışında bir şey ortaya çıkmadı.

Sachs'ın boynunu şiddetle kopartmak istememe rağmen anlayamadığım bir şey vardı. Neden onu bugün sorguya çekmek istemişlerdi? Neden şu anda bu soruşturma yapılıyordu?

"Sachs'ın parayı nereden bulduğunu öğrendik." dedi, Kyle Craig. Sabahki soruşturmadan elde ettikleri bilgiyi aktarıyordu. "Raleigh ve Durham'da, Kissmet adlı bir eskort servisi yapan şirketi varmış. Yalnız erkeklere bayan arkadaş buluyorlar. İlginç bir isim... Sarı sayfalı rehberde ilanları var. Ayrıca Wick Sachs'ın maliyecilerle başı dertte. Washington ona baskı yapmamızı istiyor. Onun kaçmasından korkuyorlar."

"Washington'daki dostlarınla aynı kanıda değilim." dedim. Bazı FBI ajanlarının, Washington'daki merkeze "Doğunun Disneyland"ı dediklerini biliyordum. Neden böyle dediklerini şimdi anlamıştım. Uzaktan kumanda ile soruşturmayı tehlikeye atıyorlardı.

"Kim aynı kanıda ki?" diyerek omzunu silkti. Onlara aldırmak gereğini duymadığında böyle yapardı. Dava artık çok büyük boyutlara ulaşmıştı. "Kate McTiernan nasıl?" diye sordu.

Bu sabah üç kere Duke Tıp Merkezi ile görüşmüştüm. Benim için özel bir hat tahsis edilmişti. Kate'in durumunda bir değişiklik olursa beni kolayca bulabilecek-

lerdi. "Bir kaya gibi hareketsiz yatıyor ama bu halde bile yaşama asılmış durumda." dedim.

Öğleye doğru Wick Sachs ile konuşma şansını elde edebildim. Bu, Kyle'ın bana bir jestiydi. Sachs ile aynı odada iken, Kate'i aklımdan çıkartmam gerekiyordu. Ona olan kızgınlığımdan tüm bedenim sarsıntı geçirir gibiydi. Kendimi kontrol edebileceğimden emin değildim. Ama artık hiçbir şeyin önemi de yoktu.

"Bırak onu ben halledeyim Alex, içeri ben gireyim." diyerek Sampson kolumdan tutup adeta yalvardı. Kolunu iterek, "Onu ben halledeceğim." dedim. Dr. Sachs ile tanışmak üzere odaya girdim.

BÖLÜM 98

MERHABA Dr. Sachs."

Odadaki aydınlık çift taraflı aynadan göründüğünden de fazlaydı. Sachs'ın gözleri kıpkırmızıydı ve benim kadar kızgın görünüyordu. Cildi gerilmiş ve kafatasına yapışmış gibi görünüyordu. Buna rağmen FBI'ın adamı James Heekin ile görüşürken olduğu gibi yine soğukkanlı ve kendinden emin bir hali vardı.

Casanova'nın gözlerine mi bakıyordum? diye merak ettim. *Canavar insan bu olabilir miydi?* Karşısındaki metal sandalyeye otururken "Adım Alex Cross." dedim. "Naomi Cross benim yeğenim."

Sachs sıkılı dişlerinin arasından konuştu. Sakin bir sesi vardı. Kate bana, Casanova'nın belirgin bir aksanı olmadığını söylemişti.

"Kim olduğunuzu biliyorum. Ben de gazeteleri *okuyorum* Dr. Cross. Yeğeninizi tanımıyorum. Sadece gazetelerden onun kaçırıldığını *okudum."*

"Eğer gazeteleri okuyorsanız, kendini Casanova sanan birinin karıştırdığı haltlardan da haberiniz vardır."

Sachs sırıttı ya da bana öyle geldi. Mavi gözlerinden nefret okunuyordu. Üniversitede neden hiç sevilmediğini anlamak zor değildi. Sarı saçları arkaya doğru taran-

mıştı. Pahalı görünüşlü gözlüğü ona ciddi ve önemli biriymiş havası veriyordu.

"Geçmişimde şiddetle ilgili hiçbir kayıt gösteremezsiniz. Bu korkunç cinayetleri ben işlemedim. Ben evimdeki hamamböceklerini bile öldüremem. Her zaman şiddete karşı biri oldum."

Umarım öyledir, diye içimden söylendim. Bütün uyanıklar hep böyle der. *Masum yalanlar, her şey kılıfına uydurulmuş ideal bir hayat... Hemşire olan, fedakâr bir eş, mükemmel iki çocuk ve herkesin imrendiği lüks bir ev... Hiç böyle bir aileye sahip olan profesör şiddetten zevk alır mı?*

Sinirden iki elimle yüzümü uzun uzun sıvazladım. Ancak bunu yapmak Sachs'a yumruk atmamı engelleyebildi. Bu arada adam, karşımda hiç istifini bozmadı.

Masaya doğru eğilip fısıltıyla konuşmaya başladım. "Senin erotik kitaplarını gördüm. Senin evinin zemin katındaki gizli odandaydım, Dr. Sachs. Koleksiyonun büyük bir bölümü seks ve şiddet ile ilgili. Kadın, erkek ve çocuklar hakkında her türlü fiziksel rezaletler kütüphanende mevcut. Bu bana senin karakterini yeterince açıklıyor."

Sachs söylediklerimden hiç etkilenmedi. Bana cevap verirken soğukkanlılığını korudu. "Bu benim ilgilendiğim bir konu. Filozoflar ve sosyologlar tarafından biliniyorum. Evet, ben *erotizm* üzerine çalışıyorum. Nasıl siz suçlu beyinler üzerine çalışmalar yapıyorsanız, ben de bu konu üzerinde çalışmalar yapıyorum. Ben sizin düşündüğünüz gibi çift kişilikli biri değilim. Ben Batı Kültürü'nde erotizm ile ilgili fantezileri araştırıyorum ve elimdeki kitaplar benim en önemli kaynağım. Kadınla erkek arasındaki hiç durmayan erotik savaş benim araştırma alanım." Sesi gittikçe yavaşladı. "Ayrıca özel zevk

veya çalışmalarımı size açıklamak zorunda değilim. Ben kanuna karşı gelmedim. Buraya zorla getirildim. Kanunları çiğneyen sizsiniz. Benim evime araştırma izniniz olmadan girdiniz."

Sachs'ın dengesini bozmak için soru şeklini değiştirdim. "Genç kadınlarla kurduğunuz ilişkilerde neden bu kadar başarılısınız? Üniversitedeki öğrenciler arasındaki seksüel başarılarınızdan haberimiz var. On sekiz, yirmi yaşlarındaki gencecik, güzel kadınlar... Kendi öğrencileriniz... Bunlar da çalışmalarınıza dahil mi?"

Birden yüzüne kan hücum etti. Kızdığı belliydi. Ama kendini kontrol etmeye çalıştı. Kontrol gücünü sonuna kadar kullanarak sakinleştiğini fark ettim.

"Kadınlar üzerinde neden mi çok başarılıyım Dr. Cross?" diyerek sırıtmaya başladı. Dilini dişlerinin arasında dolaştırarak gözlerimin içine baktı. Söylemeye çalıştığı çok açıktı. Sachs kadınları seksüel olarak kontrol altında nasıl tutacağını iyi biliyordu.

Konuşmaya başladığında sırıtması devam etti. "Birçok kadın seksüel alışkanlıklarının dışına çıkmak, değişik zevkleri de tatmak istiyor. Özellikle kampusteki genç kadınlar. Onları ilişkilerimizde özgür bırakıyorum. İstedikleri her şeyi benimle yapabiliyorlar."

Bu bardağı taşıran son damla oldu. Bir hışımda masayı aşıp Sachs'ın üstüne atladım. Sachs oturduğu sandalye ile beraber arkaya düştü. Tüm ağırlığımla üstüne çullanmıştım. Sachs acı ile inledi.

Boğazını sıkmadan tüm gücümle onu ezmeye çalışıyordum. Kollarım ve bacaklarım kızgınlıktan titriyordu. Birden *beni durduracak gücünün olmadığını* fark ettim.

Kendini nasıl koruyacağını, beni üstünden nasıl iteceğini bile bilmiyordu. Güçlü ve atletik bir yapısı yoktu.

Nick Ruskin ile Davey Sikes içeri daldılar. Kyle ile Sampson ise onların arkasındaydı. Beni, Sachs'ın üzerinden çekip kaldırdılar.

Aslında Sachs'ın üzerinden ben kalkmıştım. Onun canını yakmamıştım. Öyle bir niyetim de yoktu zaten. Omuzumun üzerinden Sampson'a fısıldadım. "Fiziksel olarak hiç gücü yok. Casanova ise çok güçlü. Bu adamın, o canavar ile ilgisi yok. *Bu adam Casanova değil.*"

BÖLÜM 99

AYNI akşam Sampson ile Durham'da, Nana adlı lokantada akşam yemeği yedik. İkimiz de fazla aç olmadığımızdam koca dilim biftek, sarmısaklı patates püresi ziyan oldu. Casanova oyunu için iyice geç olmuştu ve yorgunluktan yere serilmek üzereydik.

Kate hakkında biraz konuştuk. Hastaneyi son aradığımda, durumunda bir değişiklik olmadığını öğrenmiştim. *Eğer* yaşama şansı olursa, eski durumuna gelmesi ve tekrar doktorluk yapması için çok az bir ihtimal vardı.

"Siz ikiniz çok iyi arkadaş olmaktan daha öte bir beraberlik içindesiniz, değil mi?" diye Sampson sordu. Saygılı ve nazik bir ses tonu vardı. İstediğinde çok yumuşak olabilirdi.

Başımı salladım, "Hayır biz ikimiz çok iyi dostuz John. Onunla her şeyi konuşabiliyorum. Nasıl konuşabileceğimi unuttuğum konuları bile ona açabiliyorum. Maria hariç, hiçbir kadınla kendimi bu kadar rahat hissetmemiştim."

Sampson sesini çıkarmadan beni dinledi. Benim geçmişimi ve şu andaki durumumu bilen birkaç kişiden biriydi.

Karşılıklı tabağımızdaki yemekleri kenarından ucundan yemeğe çalışırken, çağrı cihazım çalmaya başladı. Lokantanın alt katındaki telefondan Kyle Craig'i aradım. Onu arabasında, Hope Valley'e giderken buldum.

"Casanova cinayetlerinden Wick Sachs'ı tutuklamak üzereyiz." dedi. Az daha telefonu elimden düşürüyordum. "Ne yapmak üzeresiniz?" diye bağırdım. Duyduklarıma inanamıyordum. "Orada neler oluyor? Bu karar ne zaman alındı? Kim verdi bu kararı?"

Kyle serinkanlılığını sürdürüyordu. Buz Adam... "Birkaç dakika sonra Sachs'ın evindeyiz. Bu artık Durham Polis Şefi'nin oyunu oldu. Evinde bir şey bulunmuş. *Bir delil.* Bu ortak bir tutuklama olacak. Büro, Durham Polisi ile işbirliği yaptı. Bunu bilmeni istedim Alex."

"O Casanova değil." dedim Kyle'a bağırarak. "Sakın bunu yapmayın, Wick Sachs'ı tutuklamayın." Sesim çok yüksek çıkıyordu. Telefonun olduğu yer dar bir koridordu ve yan odalarda oturanlar tarafından duyulduğunu emindim. Çünkü kafasını uzatanlar, gelip geçenler korku dolu bakışlarla bakıyorlardı.

"Karar verildi." dedi Kyle. "Bu karar için şahsen ben de üzgünüm." Arabanın telefonu kapanmıştı. Görüşme sona ermişti.

Sampson ile beraber Sachs'ın evine gitmek üzere telaşla yola çıktık. Arabada, Dağ Adamı uzun süre konuşmadan oturdu. Sonunda önemli bir soru sordu. "Senin bir şeyden haberin yokken onu mahkûm edebilirler mi?" Zor bir soruydu. Bunun anlamı: Ben nasıl bir oyunun dışında bırakılıyordum?

"Kyle'ın tutuklama için tam yetkisi olduğunu sanmıyorum. Olsaydı bana söylerdi. Durham Polisi'nin ne yaptığını hiç anlayamadım zaten. Ruskin ve Sikes'in

şaşkınlıklarından da anlamak zor değil. Biz de bir zamanlar onlar gibiydik."

Hope Valley'e vardığımızda tutuklama gösterisine tek çağırılanın bizler olmadığını gördük. Sakin semt tamamen dolmuştu. Çeşitli TV'lerin naklen yayın arabaları, minibüsleri, sayamadığım kadar çok oto ve basın mensupları vardı.

"Bu gerçekten *boktan* bir şey. Sanki parti veriliyor." diye homurdandı Sampson. Arabadan çıkıp, etrafa baktık. "Partiden de beter, lanet olsun." dedim.

"Başından beri her şey berbat gidiyordu. Tam bir karnaval yeri." diye söylendim. Çevrede olanlar beni hiç etkilemiyordu. Bu yüzden oyunun dışında bırakılmıştım.

Geldiğimizi görünce Kyle Craig bize doğru ilerledi ve yanımıza geldi. Uzanıp, sıkıca kolumu tuttu. Gerekirse beni gövdesi ile durduracak gibiydi.

"Ne kadar kızdığını biliyorum. Ben de kızgınım.", oldu ilk sözü. Özür diler gibi bir tavır içindeydi. Buna rağmen onun da çok kızgın olduğunu anlamıştım. "Bu bizim işimiz değil Alex. Durham Polisi elimizi kolumuzu bağladı. Polis şefi bu kararı tek başına aldı. İçişleri'nden büyük baskı varmış. Burnuma mendil kapatacak kadar pis kokan bir şeyler var burada."

"Evde buldukları uyduruk delil nedir? Açık saçık kitaplar mı yoksa?" diye sorularımı sıraladım.

Kyle hayır der gibi başını salladı. "Kadın iç çamaşırları... Kadınlardan alınmış bir sürü öteberi varmış. Kate McTiernan'a ait Kuzey Carolina Üniversitesi'nin tişörtü de varmış. Casanova da kadınlardan aldığı anıları saklayabilir... Tıpkı Beyefendi'nin yaptığı gibi..."

"Casanova bunu yapmaz. O, Beyefendi'den farklı." dedim. "Kızlar ve onların tüm giysileri kaybolan evde.

Bu konuda çok dikkatli. Kyle, bütün bunlar çok saçma. Kocaman bir aldatmaca."

"Bundan emin değilsin. Sağlam teorilerin bile bu olanları durduramaz artık." dedi.

"Hiç bu adamlarda mantık ve sağduyu denen şey bulunmaz mı?"

"Korkarım her ikisi de yok..."

Beraberce Sachs'ların evine doğru yürümeye başladık. Fotoğrafçılar ve TV kameramanları hareket eden her şeyi resimliyordu. Polis karnavalı tüm hızıyla devam ediyordu.

"Bugün öğleden sonra evi aramışlar." dedi, Kyle. Yanımda yürürken konuşmasını sürdürdü. "Köpeklerini de getirmişler. Bunlar Georgia'dan gelen özel köpekler..."

"Neden bunu yaptılar? Neden Sachs'ın evini bugün aramaya karar verdiler? Lanet olsun..."

"Belki biri bir şey fısıldamıştır. Buna inanmak için sebepleri vardır. Benim çıkarabildiğim ancak bu kadar Alex. Senin gibi beni de dışarıda bıraktılar. Benim de hiç hoşuma gitmedi."

Kızgınlıktan iki metre ötesini göremiyordum. Görüşüm bozulmuştu. Sinir ve kızgınlıktandır, diye düşündüm.

Bağırmak, çığlık atmak istiyordum. Sachs'ların verandasındaki lambaları kırmak geçti aklımdan. "Sana, birinin fısıldadığı *şeyin* ne olduğunu söylediler mi?" Kyle cevap vermedi. "Tanrı aşkına Kyle, ne biçim tiyo bu?.. Hepsinin canı cehenneme..."

"Wick Sachs, muhteşem evinin içinde tutuklanmış

olarak oturuyordu. Durham Polisi, bu tarihi ana tüm basın mensuplarının şahit olması için hazırlıklarını tamamlıyordu.

Yanlış adamı tutuklamışlardı ve bunu tüm dünyaya duyurmak istiyorlardı.

BÖLÜM 100

DURHAM Polis Şefi'ni görür görmez hatırladım. Kırk beş yaşlarında bir adamdı. Şef Robby Hatfield gösterişli, boylu poslu biriydi. Birden aklıma onun Casanova olması gibi paranoyak bir fikir geldi. Kate'in tarifine de uyuyordu. Ruh halinin de Casanova'ya benzediğinden emindim.

Dedektif Sikes ve Ruskin, tutuklu Dr. Sachs'ın hemen yanındaydılar. Durham Polis Merkezi'nden birkaç dedektifi daha hatırladım. Hepsi de sinirli görünüyordu. Sachs ise elbiseleriyle duş almış gibiydi. Suçlu görünümündeydi.

Sen Casanova mısın? O korkunç canavar sen misin? diye buna benzer yüzlerce soru sormak istiyordum, ama soramadım.

Nick Ruskin ile Davey Sikes arkadaşlarıyla şakalaşıyorlardı. İki dedektifin davranışı bana hiç yabancı gelmedi. Daha önce de böyle salakları görmüştüm. Çoğu kahraman olmaya bayılıyordu. Hatta bazılarının yaşama amacı sadece bu tür anlar içindi. Durham Polisi'nin çoğu böyle davranmak için eğitim görmüş gibiydi.

Ruskin, saçlarını sımsıkı inek yalamış gibi arkaya doğru taramıştı. Basın da baş sayfaya geçmek için hazır-

dı. Davey Sikes de Ruskin'den kalan kırıntıları toplamak için bekler gibiydi. Bunu anlamak hiç de zor olmuyordu.

Siz iki salak, şu anda şüpheli doktorlar listesini araştırıyor olmanız gerek, demek geldi içimden. *Bu iş bitmedi. Daha yeni başlıyor. Gerçek Casanova şu an size gülüyordur. Kim bilir, belki de kalabalığın arasındadır.*

Wick Sachs'a doğru yaklaşmaya başladım. Olan biteni yakından görmek istiyordum. Hissetmek, izlemek, dinlemek ve anlamaya çalışmak istiyordum.

Sachs'ın karısı ve iki güzel çocuğu yemek odasında tutuluyorlardı. Üzgün, şaşkın ve incinmişlerdi. Onlar da burada yanlış bir şeyler yapıldığının farkındaydılar. Sachs ailesinin suçlu bir görünümü yoktu.

Şef Robby Hatfield ve Davey Sikes beni fark etti. Sikes'in, şefin en sevdiği köpeği olduğunu tahmin ettim. Eli ile beni işaret ediyordu.

"Dr. Cross, yardımlarınız için size çok teşekkür ederim." Şef Hatfield, zafer ordularının kumandanı gibi sırıtıyordu. Onlara, Beyefendi'nin evinden Sachs'ın fotoğrafını getirdiğimi unutmuştum. Harika bir iş başarmıştım doğrusu. Gerçekten çok güvenilir bir ipucuydu...

Bunların hepsi yanlıştı. Baştan beri yanlışlıklar içindeydiler. Her şey sona erdi sanıyorlardı. Casanova şu anda kaçıyordu. Buradan uzaklara gidiyordu ve hiç yakalanmayacaktı.

Durham Polis Şefi elini uzatıp tokalaştı. Elini sımsıkı tutup uzun süre salladım. Elini bırakmadığım için hafifçe endişelendiğini fark ettim. Kendisi ile beraber dışarı çıkıp, kameralara poz vermemden korkuyordu. Ben ise Robby Hatfield için olayların gerisinde durmayı tercih ettiğini düşünmüştüm. Hepsi aynı bokun soyuydu. Telaşlıydı çünkü yıldız dedektifleri Wick Sachs'ı dışarı çı-

karmaya çalışıyorlardı. Başköşede olmayı kaçıracaktı. Dışarda dekor hazırdı. Dolunay ve parlak spot ışıkları dekoru tamamlıyordu. Tek eksik uluyan kurtlardı.

"Onu bulmanıza yardım ettiğimi biliyorum ama Wick Sachs, Casanova değil. Bunları o yapmadı." diye Hatfield'in yüzüne karşı söyledim. "Yanlış adamı tutuklıyorsunuz. Bana on dakika ayırın size nedenini açıklayayım."

Sırıtmaya devam etti. Söylediklerimi anladığından emin değildim. Şimdi sırası mı, der gibiydi bakışları. Sanki bir kaya parçasına konuşuyordum. Elimden kurtulup dışarı çıkmak üzere ilerledi.

Dışarıya çıkıp zafer dolu bakışlarla kalabalığa baktı. Rolünü çok güzel oynuyordu. Hepsi Sachs'ı unutmuşlardı bile.

Casanova'nın kadın iç çamaşırlarının evde olduğunu telefon eden kim olabilir? diye düşündüm. Kim olduğunu, tahmin edebiliyordum. *Casanova söylemişti. Bu işin arkasında Casanova'nın kendisi vardı.*

Dr. Wick Sachs'ı dışarı çıkartıyorlardı. Beyaz pamuklu bir gömlek ve siyah pantolon giymişti. Kaliteli giysileri terden sırılsıklamdı. Siyah mokasenlerinin içinde ayaklarının yüzdüğüne emindim. Elleri arkasında kelepçelenmişti.

"Ben bir şey yapmadım." dedi bana. Sesi yumuşak ve şaşırtıcıydı. Gözkapakları sık sık açılıp kapanıyordu. Sonunda içime işleyen cümlesini söyledi. "Ben kadınları incitemem, hepsini çok sevmiştim."

Olduğum yerde donup kalmıştım. Birden önceden planlanmış bir oyunun içinde olduğumu hissettim. Birinin en ince ayrıntısına kadar hazırladığı bir tasarı... Zaman durdu, beynim de durmak üzereydi. *Bunu Casanova hazırlamıştı.* Evet, yanılmam mümkün değildi.

Wick Sachs, Casanova modeline her bakımdan çok uygun-

du. Başından beri canavarın planı buydu. Mükemmel cinayetleri ve Marki de Sade tarzı maceralarının sorumlusu olarak sahte bir canavar bulmuştu.

Wick Sachs, aynı Casanova gibi çapkın bir yaşam sürdürüyordu. Ama gerçek canavar o değildi. Casanova hakkında bir şey bilmiyordu. O da bir kurbandı.

BÖLÜM 101

BEN Beyefendi Ziyaretçi'yim," diye kibar ve tiyatrovari bir sesle konuştu Will Rudolph. Resmi bir davete gider gibi giyinmişti. Saçları sımsıkı ensesinde bağlıydı. Ceketinin göğsüne beyaz bir gül iliştirilmişti.

"Benim ise kim olduğumu biliyorsunuz hanımlar. Hepiniz çok hoş görünüyorsunuz." diye Casanova durduğu yerde kıpırdamadan konuştu. Dostunun aksine, siyah dar bir kot pantolon, siyah kovboy çizmesi giymişti. Belden yukarısı çıplaktı. Yüzünde siyah süslü bir maske vardı.

Kadınların tamamı oturma odasına girdiklerinde, katiller kendilerini takdim ettiler. Hepsi uzun masanın önünde sıraya girmişlerdi.

Erken saatlerde kadınların tümüne bu gece özel bir kutlama yapılacağı bildirilmişti. "Tüm basında *'Çılgın köpek Casanova sonunda yakalandı.'* diye geçiyor. Adamın bir üniversite profesörü olduğunu belirtiyorlar. Artık kimseye güven kalmadı." dedi Casanova.

Kadınlara bu gece için kendi seçecekleri çok özel bir parti kıyafeti giymeleri emredilmişti. Çok şık ve gösterişli olmaları, ama mutlaka 'çok zarif' seçim yapmaları istenmişti.

"Burada sadece yedi güzel bayan var." dedi Rudolph. "Çok titiz bir seçim yapmışsın. Gerçek Casanova, kadınlar arasında seçim yapmazdı."

"Burada olağanüstü yedi kadın olduğunu itiraf etmek zorundasın. Benim koleksiyonum kusursuzdur. Dünyadaki en güzel kadınlar bana ait."

"Seninle aynı kanıdayım dostum." dedi, Beyefendi. "Hepsi de tablo gibi... Başlayalım mı?"

En sevdikleri oyunu oynamak için anlaşmışlardı. "Şanslı yedili." Aslında bu Beyefendi'nin oyunuydu. Bu gece onun gecesiydi. Belki de ikisi için bu evde son geceleri olacaktı.

Beraberce kızların yanına yaklaştılar. Önce Melissa Stanfield ile konuştular. Melissa kırmızı bir tuvalet giymişti. Uzun sarı saçları arkadan toka ile tutturulmuştu. Casanova'ya, Grace Kelly'nin gençliğini anımsatıyordu.

"Kendini bana mı saklıyordun?" diye sordu Beyefendi.

"Kalbimi başkası için sakladım." diye uslu bir şekilde tebessüm etti.

Will Rudolph bu akıllıca verilen cevaba gülümsedi. Elinin tersiyle kızın çenesini okşayıp, aşağılara doğru indirdi. Boğazından dik göğsüne geldi. Melissa'da herhangi bir itiraz veya korku belirtisi olmadı. Bu oyunun kurallarından biriydi.

"Bu oyunu oynamada çok ustasın Melissa." dedi Rudolph.

Naomi Cross, sıradaki ikinci kadındı. Üzerinde fildişi renginde kokteyl elbisesi vardı. Nefes kesen bir görünümü vardı. Washington'daki hukuk firmalarının en güzel ve en akıllı elemanı olabilirdi. Sürdüğü parfümün kokusu Casanova'nın içini gıcıkladı. Beyefendi'ye onun kim olduğunu açıklamıştı. Ne de olsa Rudolph, onun amcası Alex Cross'tan nefret ediyordu.

"Daha sonra Naomi'yi ziyarete gideriz." diyerek, Rudolph hafifçe kızın elini öptü ve "Memnun oldum." dedi.

Rudolph başını sallayarak kadınları selamladı ve altıncısının önünde durdu. Başını çevirip yedinci sıradakine baktı ama bakışları tekrer altıncı sıradakine döndü.

"Çok özel birine benziyorsun, gerçekten olağanüstü." diye yumuşak, hatta utangaç bir ifade ile konuştu.

"Bu, Christa." diye, Casanova takdim etti.

"Bu akşam bana Christa eşlik edecek." diye heyecanlı bir sesle konuştu Beyefendi. Seçimini yapmıştı. Casanova, ona dilediğini yapması için bir hediye vermişti.

Christa Akers gülümsemeyi denedi. Bu evin kurallarından biriydi ama beceremedi. Zaten Beyefendi'nin de onda beğendiği yan buydu. *Gözlerindeki seyrine doyum olunmayan korku.*

Kızları öp oyunu oynamaya hazırdı.

Son bir kere...

Beşinci Kısım

Kızları Öp

BÖLÜM 102

DR. WICK Sachs'ın tutuklandığının ertesi gün Casanova, Duke Tıp Merkezi'nin koridorlarında ilerliyordu. Büyük bir soğukkanlılıkla Kate McTiernan'ın yattığı odaya yöneldi.

İstediği her yere gidebilirdi. Artık özgürdü.

"Merhaba sevgilim, savaş nasıl gidiyor?" diye Kate'e fısıldadı.

Kate, odada tek başınaydı ve koridorda hâlâ Durham Polisi nöbet tutuyordu. Casanova yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Kederli bakışlarla, bir zamanlar dayanılmaz güzellikte olan yaralı yüze baktı.

Artık Kate'e kızgın değildi. Onun anlamsız bakan gözlerine baktı. *Işıklar henüz sönmemiş ama evde yaşayan kimse yok, değil mi Kate?* diye düşündü.

Onun hastanedeki odasında olmaktan hoşlanmıştı. Vücut salgılarının geri geldiğini, ruhunun yeniden canlandığını hissetti. Aslında Kate'in yatağının yanı başında oturmak, Casanova'yı sakinleştirmişti.

Bu çok önemliydi. Alınması gereken bazı kararlar vardı. Wick Sachs'ın durumunun nasıl ele alınması gerekiyordu? Ateşe birkaç odun parçası daha atmalı mıy-

dı? Yoksa fazla kurcalamaya gerek yok muydu? Kurcalamak tehlikeli olabilir miydi?

Alınması gereken daha zor bir karar vardı. Rudolph ile beraber araştırma üçgeninden uzaklaşmalı mıydı? Hiç istemiyordu. Burası onun yuvasıydı. Ama gerekli olabilirdi. Ya Will Rudolph ne olacaktı? Artık California'ya geri dönemezdi. Onu çok huzursuz etmişlerdi. Valium, Halcion ve Xanax gibi yatıştırıcılar aldığını biliyordu Casanova. Er veya geç her ikisini de ele verebilirdi. Ama Rudolph yanında yokken kendini çok yalnız hissediyordu. Tıpkı ikiye bölünmüş gibi olmuştu.

Birden Casanova oda kapısının önünde bir ses duydu. Başını çevirdi ve *kapıdaki adama gülümsedi.*

"Ben de tam gidiyordum, Alex." dedi ve sandalyeden kalktı. "Bir değişiklik yok, hep aynı. Çok üzücü bir olay."

Alex Cross, geçmesi için Casanova'ya yol verdi ve kapıdan çıkmasını bekledi.

Her yere uyum sağlayabiliyordu. Kim olduğunu anlamaları mümkün değildi. Casanova bunları düşünerek hastane koridorunda ilerliyordu. Hiçbir zaman yakalanmayacaktı.

Onun kusursuz bir maskesi vardı.

BÖLÜM 103

KALDIĞIM otelin barında iyi bir piyano vardı. Sabahın dördü ile beşi arasında piyanonun başına geçip Big Joe Turner ve Blind Lemon Jefferson'un blues parçalarını çalmaya başladım.

Araştırma ile ilgili tüm birikimimi bir araya getirmeye çalışıyordum. Büyük bir ağacın etrafında devamlı dönüp duruyordum. Ortada bir gerçek vardı ama geri dönüp onu yakalayamıyordum.

California ve burada aynı kusursuz cinayetler. Katillerin cinayet mahallerinde ipucu bırakmamak için eksiksiz bilgi sahibi olmaları, polislere özgü tüm incelikleri bilmeleri mümkün olabilir miydi?

İki canavar arasındaki ikizleşme, iki erkek arasında şimdiye kadar görülmemiş bir dayanışma olabilir miydi?

Ormanda kaybolan bir ev! Birden ortadan yok olan bir ev! Bu nasıl olabilirdi?

Casanova'nın reddettiği kadınların dışında bir hareminin olması gerçekti.

Dr. Wick Sachs bir profesördü ve herkesin bildiği, gizlemeye bile gerek duymadığı bir yaşamı vardı. Böyle

biri acımasız bir katil olabilir mi? Durham ve Chapel Hill yakınlarında on kadını tutsak edecek kadar hayvanlaşmış biri miydi? Günümüzün modern Marki de Sade'ı olabilir miydi?

Hiç sanmıyordum. Durham Polisi'nin yanlış adamı tutukladığına inanıyordum. Gerçek Casanova dışarday-dı ve bize gülüyordu. Belki de hem gülüp hem de başka kadınları da kaçırmaya devam ediyordu.

Aynı sabah, her zaman yaptığım gibi Kate'i hastanede ziyarete gittim. Durham Polisi, kapısında beklemekten vazgeçmişti. Kate hâlâ derin komada, kıpırdamadan yatıyordu.

Yatağının yanına oturup, onun komada olduğunu düşünmemeye çalışarak elini tuttum. Eli cansız gibiydi ama aldırmadım. Bir saatten fazla yanında oturup, devamlı konuştum. Onu çok özlemiştim. Ama bana hiç karşılık vermedi. Bu da göğsümde büyük bir acı duymama neden oluyordu.

Gitmek zorundaydım. Görevimin içinde kendimi kaybetmek ihtiyacındaydım.

Hastaneden sonra, Sampson ile Louis Freed'in Chapel Hill'deki evine doğru arabayla hareket ettik. Dr. Freed'den, Wykagil nehrinin olduğu bölgenin özel haritasını hazırlamasını istemiştim.

Yetmiş yedi yaşındaki tarih profösörü işini çok iyi yapmıştı. Haritanın, kaybolan evi bulmamızda bize yardım edeceğini umuyordum. Bu fikir aklıma on iki yıl önce işlenen 'altın çift cinayeti'ni gazete kupürlerinden

okurken gelmişti. Roe Tierney'in cesedi terk edilmiş bir çiftlikte bulunmuştu. Bu çiftlik esir siyahların kuzeye kaçarken saklanmak için kullandıkları yeraltı mahzenlerinin olduğu bölgedeydi. Bu mahzenler toprağın altında ufak odaları olan bir çeşit evlerden oluşuyordu.

Toprağın altındaki ufak evler?

Ortadan kaybolan ev...

Orada bir ev vardı. Evler ortadan kaybolmazdı.

BÖLÜM 104

SAMPSON ile beraber Kuzey Carolina'da bulunan Brigadoon'a ilerliyorduk. Kate'in bulunduğu Wykagil nehrinin bulunduğu ormanlık bölgeye gidiyorduk. Ray Bradbury bir yazısında, "Risk içinde yaşamak yüksek bir kayanın tepesinden atlamak gibidir. Aşağıya doğru düşerken kanatlarınızın oluşmasını sağlayabilirseniz hayatta kalabilirsiniz." diyordu. Sampson ile ben kayalık tepeden atlamaya gidiyorduk.

Ormana girdiğimizde yüksek meşe ve çam ağaçlarının dalları, ışığı kesmeye başlamıştı. Kuş sesleri dört bir yandan koro gibi yükseliyordu.

Birkaç hafta evvel Kate'in bu yarı karanlık ormanda hayatını kurtarmak için kaçmasını gözümde canlandırabiliyordum. Yaşam-destek sistemine bağlı olarak ölümün üstesinden gelmeye çalışan Kate'i düşünmeden yapamıyordum. Sistemin *fış-tik, fış-tik* eden çalışma sesi kulaklarımdan gitmiyordu. Her ses kalbime inen darbe gibi geliyordu.

"Böyle karanlık, derin ormanları hiç sevmem." diye, Sampson itiraf etti. Bir yandan da dallarını şemsiye gibi üstümüze örten yaşlı ağaçları inceliyordu. Göğsünde Cypress Hill yazan tişörtü, Ray-Ban gözlüğü, kot panto-

lonu ve botları ile dekoru eksizdi. "Bana hep Hansel ile Gretel'in öyküsünü hatırlatır. Çocukken okuduğumda, o kitaptan nefret etmiştim."

"Sen hiçbir zaman çocuk olmadın." diye hatırlattım. "On bir yaşındayken boyun 1.80'di."

"Olabilir ama ben yine de Grimm Kardeşler'den nefret ediyordum. Alman zekâsının karanlık bir tarafına aittiler sanırım. Zavallı Alman çocuklarının akıllarını karıştırmak için kendi fantezilerini yazmışlar."

Sampson beni yine güldürmüştü. Kendine ait ilginç varsayımları vardı ve bunlar beni hep güldürmüştü. "Washington'da gece en tehlikeli bölgelere gözünü kırpmadan gidersin ama bu ormanda dolaşmaktan korkuyorsun... Çevrene bir bak... Çam ağaçları, meşe ağaçları, kuşlar, çiçekler. Burada seni korkutacak bir şey yok John. Ürkütücü görünebilir ama o kadar, sana zarar vermezler dostum."

"Ürkütücü görünüyorlarmış. Görünmüyorlar, ürkütücüler."

Sampson ilerledikçe koca gövdesinin içinde büzülüyor, huzursuzca etrafına bakınıyordu.

Birden Casanova'nın bizi seyredip seyretmediğini düşündüm. Sabırlı bir izleyici olduğuna şüphem vardı. Gerek Rudolph gerekse Casanova akıllı, dikkatli ve disiplinliydiler. Bu işi yıllardır sürdürüyorlardı ve hiç yakalanmamışlardı.

"Bu bölge ile ilgili tarih dersi nasıl gidiyor?" diye sordum. Onu, ormanın korkunçluğundan, zehirli yılanlar veya yılana benzeyen sarmaşıklardan uzaklaştırmak istiyordum.

"Biraz E.D. Genovese ve biraz da Mohamed Auad karıştırdım." dedi. Ciddi olup olmadığından emin değildim. Aslında Sampson çok sıkı okur hem de ciddi eserler.

"Bu bölgede yeraltındaki tünellerde bir tren yolu varmış. Kaçak esirler Kuzey'e bu yoldan taşınmış. Bütün aileler buradaki bir çiftlikte günlerce güvende kalabiliyorlarmış. Buralara istasyon adını vermişler." diye anlattım. "Dr. Freed'in kitabında aynen böyle yazıyor. Haritayı da bu bölge için hazırladı."

"Bu korkunç sarmaşıklar ve uzun dalların dışında, buralarda çiftlik falan göremiyorum ben." diye söylenerek, Sampson uzun kollarıyla dalları, sarmaşıkları itiliyordu.

"Büyük tütün çiftliği eskiden buranın batısındaymış. Altmış yılda yok olup gitmişler. Sana 1981 yılında tecavüz edilen ve öldürülen Kuzey Carolina Üniversitesi öğrencisinden bahsetmiştim. Günler sonra kızın cesedi burada bulunmuştu. Sanırım onu Rudolph ve muhtemelen Casanova öldürmüştü. Tahminimce tanışmaları da o yıl oldu." dedim.

"Dr. Freed'in haritası yeraltı tren yollarını ve kaçak esirlerin saklandığı eski çiftliklerin yerlerini gösteriyor. Bu çiftliklerin bazılarının yeraltındaki gizli mahzenlerde odaları varmış. Çiftliklerin çoğu şimdi ortada yok. Üstleri çoktan otlar ve ağaçlarla kaplanmış ama mahzenlerin hepsi duruyormuş."

"Öyle mi? Peki senin şu kıymetli haritan bu çiftliklerin yerlerini söylüyor mu?" diye, sordu Sampson.

"Evet, haritamız var. Pusula var. Glock tabancam da yanımda." diyerek ona güven vermeye çalıştım.

"En önemlisi, yanında ben varım." dedi Sampson.

"Haklısın, Tanrı karşımıza çıkanları ikimizden korusun." dedim.

Rutubetli ve sıcak ormanda öğleden sonra epey yürüdük. Haritada yerleri gösterilmiş olan tütün çiftliklerinden üç tanesini bulmayı başarmıştık. Buralarda yüzlerce siyah kadın ve erkek hatta çoğu kez tüm aile yok

olup gitmişti. Bazıları ise yeraltındaki mahzenlerde saklanıp Kuzey'de bulunan Washington gibi şehirlere kaçmayı başarabilmişti.

Mahzenlerden ikisi, Dr. Freed'in işaretlediği yerde duruyordu. Eski ağaç direkler ve tavan kolonları, üstündeki çiftlikten geri kalan tek işaretlerdi.

Öğleden sonra saat dört civarında, bir zamanlar Jason Snyder ve ailesine ait olan çiftliğin olduğu yere varınca durdum.

"*Burasın* Jason Snyder'in çiftliğinin yeri olduğundan emin misin?" diye, sordu Sampson. Bir yandan etrafa bakınıyor, çiftlikten kalma bir işaret aranıyordu.

"Dr. Louis Freed'in eliyle yaptığı harita böyle diyor. Pusula noktası da tam burayı gösteriyor. O meşhur ve önemli bir tarihçi ve yanılması mümkün değil." dedim.

Aslında Sampson haklıydı. Burada hiçbir şey yoktu. Jason Snyder'in çiftliği tamamen ortadan kaybolmoştu. Tıpkı Kate'in söylediği gibi.

BÖLÜM 105

BURASI beni ürpertiyor, dedi Sampson. "Tütün çiftliği için ne acayip bir yer..."

Bir zamanlar Snyder'in çiftliğinin olduğu bu yer gerçekten insanın içini ürpertiyordu. Bir zamanlar burada insanların yaşadığına dair hiçbir iz yoktu. Buna rağmen esir siyahların kan ve kemiklerini hissedebiliyordum.

Tütün tarlalarının olduğu yerde şimdi sassafras bitkisi, ararot otları, yabani hanımeli ve zehirli sarmaşıklar göğüs hizasına kadar yükseliyordu. Kızıl meşe ve sakızağaçları çoktan göğe doğru yükselmişti. Bunlar doğaldı ama çiftlik binası tamamen ortadan kaybolmuştu.

Göğsümün ortasında bir sıkışma hissettim. Gerçekten berbat bir yerdi burası. Kate'in tarif ettiği korku evinin yakınlarında olabilir miydik?

Önce kuzeye sonra da doğuya doğru ilerlemiştik. Arabayı park ettiğimiz otoyoldan çok uzakta olmamamız gerekirdi. Hesaplarıma göre iki-üç mil uzaklıktaydık.

"Casanova'nın buraya gelmiş olması mümkün değil." dedi Sampson. "Otlar ve sarmaşıkların gövdeleri

epey kalın. Uzun zamandır buraya kimseler gelmemiş. Hileli bir görüntüye hiç rastlamadım."

"Buraya en son gelen kişi Dr. Freed olmuş. Yeraltı tünellerinin hepsini tek tek incelemiş. Burada orman çok sıklaşıyor. Ziyaretçiler için pek cazip bir yer değil." dedim.

Atalarımın kanları ve kemiklerinin üstündeydik. Burada esirler yıllarca çalıştırılmış, toprağı, terleri ve kanlarıyla ıslatmışlardı. Onları kurtarmaya hiç kimse gelmemişti. Canavar ruhlu beyaz efendilerin yuvalarından söküp aldıkları ailelerin hesabını sormak için bir tek görevli bile buraya ayak basmamıştı.

Geçmişin acılarından kurtulmak için kendimi haritada belirtilen doğal işaretlerin yerlerini bulmaya zorladım. Atalarımıza ait herhangi bir şey bulmaktan korkuyordum.

"Aramamız gereken şey eski bir yeraltı kapısı olmalı. Bir kapak demek daha doğru." dedim. "Dr. Freed'in haritasında böyle bir kapak belirtilmemiş. Mahzenin, çınar ağaçlarının yüz, yüz elli metre batısında olması gerekiyor. Sanırım buradaki çınarları kastediyor. Mahzenin tam üstündeyiz ama mahzene giden kapı ortada yok. Nerede bu kapı?"

"Muhtemelen kimsenin yanlışlıkla bile olsa üstünde yürüyemeyeceği bir yerde..." dedi, Sampson. O sırada kalın ve sık otların üzerinde kendine yol açmaya çalışıyordu.

Sampson gittikçe sabırsızlanmaya başlamıştı. Önüne çıkan her tür bitkiyi koluyla deviriyor, bastığı her heri ayağı ile yokluyordu. Bazen bastığı yere ayağı ile vuruyor, zeminden değişik bir ses çıktı mı? diye kulak kabartıyordu.

"Bu mahzen çok büyük ve iki katlı yapılmış. Casa-

nova bunu yeniden inşa edip bu korku evini hazırlamış olabilir." dedim.

Haftalardır yeraltında yaşayan Naomi'yi düşündüm. Onu bulmak bir saplantı haline gelmişti. Sampson haklıydı. Bu orman ürkütücüydü. Kendimi şeytanın yasaklanmış, kötü şeyler yapılan topraklarında gibi hissediyordum. Naomi yakınlarda bir yerde olabilirdi.

"Sen iyice kafayı yedin dostum, şimdi sıra bana geldi... Dr. Sachs'ın, Casanova olmadığından emin misin?" diye, sordu Sampson.

"Hayır, emin değilim. Ama Durham Polisi'nin onu neden tutukladığını bilmiyorum. İç çamaşırları hemen elleriyle koymuş gibi nasıl buldular? O çamaşırlar oraya nasıl gitti?"

"Belki de Sachs, Casanova'dır tatlım, çamaşırları da dışarı çıkamadığı yağmurlu günlerde çıkarıp koklamak için saklamış olabilir. FBI ile Durham Polisi bu işi halletmiş olabilir mi?"

"Bir süre başka cinayet ve adam kaçırma olmazsa, dava kapanacak. Gerçek Casanova da rahat edecek ve gelecek için plan yapacak ."

Sampson durdu ve yüksek sesle inledi. Tişörtü terden sırılsıklam olmuştu. "Arabaya geri dönmek için çok uzun bir yolumuz var... Uzun, karanlık, sıcak ve yorucu bir yol." dedi.

"Henüz erken, benimle geleceksin." dedim.

Araştırmayı bitirmek istemiyordum. Sampson'un yanımda olması benim için büyük destekti. Ayrıca daha Dr. Freed'in haritasında belirttiği üç mahzen daha vardı. İki mahzen için ümidim çoktu ama diğeri çok küçük gösteriliyordu. Casanova bu sonuncusunu seçmiş olabilirdi. Ne de olsa her şeyin tersini yapan biriydi.

Ben de ters biriydim. Karanlığa, karayılanlara, bö-

ceklere ve ikizleşmiş katillere rağmen aramaya devam etmek istiyordum.

Kate'in korku evi ile ilgili her şeyi çok iyi hatırlıyordum. İçerde olanları da. Kate'in kaçtığı gün neler olmuştu? Korku evi bu ormanda değilse, neredeydi? Yeraltında olması gerekiyordu. Başka türlü olması mümkün değildi.

Ama evin burada olduğuna dair hiçbir iz yoktu.

Çiftlik ile ilgili bir iz bulamadığımız takdirde yapacak bir şey yoktu.

İkimizden biri inşaattan artakalan bir tahta parçası, bir tuğla bulamazsa tahminlerim boşa gidecekti.

Sonunda silahımı çekip etrafta ateş etmek için bir şeyler aramaya başladım. Sampson göz ucu ile beni izliyordu. Endişeliydi ama hiçbir şey söylemedi.

Kızgınlığımı üzerimden atacak bir şey yapmalıydım. Öfkemi kusmam gerekiyordu. Çevremde ateş edecek bir hedef bile yoktu. Korku evini bile bulamamıştık.

Sonunda bir ağaca ateş ettim. Çıldırma öncesi bir ağacın iri yumrusu bana insan başı gibi gelmişti. Casanova'nın başı... Tekrar tekrar ateş ettim... Casanova'yı öldürdüğümü düşünüyordum.

"Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu. Ray-Ban gözlüğünü burnunun ucuna indirip, üzerinden dikkatle bana bakıyordu. "Şeytanı tam gözünden vurdun dostum."

"Şimdi biraz daha iyiyim." dedim.

Sampson bir ağaç gövdesine yaslanıp, ölü numarası yaptı. "Artık geri dönme zamanı geldi sanırım." dedi.

İşte o anda çığlıkları duyduk. *Yeraltından* kadın çığlıkları geliyordu.

Çığlıklar kulağımıza boğuk geliyordu ama onları duyabiliyorduk. Tam kuzeyimizden, bir zamanlar tütün tarlalarının olduğu açıklıktan geliyordu.

Sesleri duyduğumda titremeye başladığımı, tansiyonumun yükseldiğini hissettim. Sampson da silahını çıkarıp iki el ateş etti. Aşağıdaki kadınlar daha çok bağırmaya başladılar.

"Şükürler olsun Tanrım." diye fısıldadım. "Onları bulduk John... Korku evini bulduk."

BÖLÜM 106

SAMPSON ile yere çöküp, ellerimiz ve dizlerimizle zemini yoklayarak yeraltına giden kapıyı aramaya başladık. Her dalı, her bitkiyi söküyor, ellerimizle toprağı eşeliyorduk. Parmaklarımız patlamış, ellerimiz kan içinde kalmıştı. Durmak zorunda kaldım. Ellerim titriyordu.

Birkaç el daha ateş edip, aşağıdaki tutsak kadınlara gitmediğimizi belirtmek istedim. Her ateşten sonra silahlarımızı tekrar dolduruyorduk.

"Yukarıdayız." diye devamlı toprağa yüzümü yaklaştırıp bağırıyordum. "Biz polisiz!"

"Tamam Alex, işte gidiyoruz." diye seslendi Sampson. "Kapı burada, yani kapıya benzeyen bir şey var burada."

Suların içinde yürür gibi dizlerime sarılan otların arasından işaret ettiği yere koşmaya çalıştım. Yeraltına inen gizli kapı otlar ve sarmaşıklarla kapatılmıştı. Sarmaşıkları kaldırdığımızda kurumuş iğne gibi çam yaprakları halı gibi zemine yayılmıştı. Daha evvel bu kapının başkaları tarafından kullanıldığına dair bir belirti yoktu.

"Ben önden gireceğim." dedim, Sampson'a. Başıma

kan hücum etmiş ve kulaklarım uğulduyordu. Başka zaman olsa itiraz ederdi ama sesini çıkartmadı.

En az yüzyıllık olduğunu düşündüğüm dar, tahta merdivenlerden inmeye başladım. Sampson arkamdan geliyordu. Bizler *iyi huylu* ikizlerdik.

Dur, dedim kendime... *Yavaşla...* Merdivenin sonunda bir kapı daha vardı. Kalın, meşe kapı yeni görünümlüydü. Kapının kolunu yavaşça çevirdim. Kapı kilitliydi.

"İçeriye giriyorum." diye kapının arkasında biri varsa uyarmak için bağırdım. Kilide iki el ateş edip parçaladım. Kalın kapı bir omuz darbesiyle açıldı.

Sonunda korku evinin içine girmiştim. Gördüğüm manzara beni dondurdu. Çok güzel dekore edilmiş bir oturma odasıydı burası. Kanepede bir kadın cesedi vardı. Ceset çürümeye başlamıştı.

Kımılda, diye kendimi uyarmaya zorladım. *Yürü, ilerle...*

"Tam arkandayım." diye fısıldadı Sampson. "Dikkatli ol Alex."

"Biz polisiz." diye bağırdım. Sesimin titremesine engel olmaya çalışmıştım. İçerde neler bulacağımızdan korkmaya başlamıştım. Naomi içerde miydi? Yaşıyor muydu?

"Burada, aşağıdayız." diye bir kadın bağırdı. "Bizi duyabiliyor musunuz?"

"Sizi duyduk, yanınıza geliyoruz." diye, tekrar bağırdım.

"Lütfen bize yardım edin." diye bir başka kadın seslendi. Sesi daha aşağılardan geliyordu. "Dikkatli olun, o bir hilekârdır."

"Gördün mü, hilekârmış." diye fısıldadı, Sampson.

"O şimdi burada. *O, bu evin içinde...*" diye bir başka kadın sesi bizi uyarmaya çalıştı.

Sampson arkamdan ayrılmıyordu. "Hedef tahtası gibi dolaşmakta ısrarlı mısın, ortak? Kenardan yürüsüne." diye, Sampson beni uyardı.

"Onu önce ben bulmak istiyorum, Naomi'yi bulmam gerek." dedim.

Yine benimle tartışmaktan kaçındı. "Aşk çocuğu Casanova buralarda bir yerde midir?" diye sordu.

"Etrafta böyle bir dedikodu var." dedim, yavaş yavaş ilerlerken. İkimizin de silahları ateşe hazırdı. Neler olacağını kestiremiyorduk. Aşk çocuğu bizi bekliyor olabilir miydi?

Yürü, yürü... Hızlan biraz!

Oturma odasını geçip kapıya doğru ilerledim. Koridorda modern, küçük spot lambalardan vardı. Elektriği burada nereden elde ediyordu? Jeneratör var mıydı? Transformatör mü kullanıyordu? Elektrik idaresi ile bir yakınlığı mı vardı? Nasıl tüm fantezilerini gerçeğe dönüştürmüştü bu adam?

Koridorda ilerledik. Her iki yanda kapılar vardı. Hepsi üzerlerinden kilitliydi.

"Arkamızı kolla." dedim Sampson'a. "Ben birinci kapıyı açacağım."

"Her zaman arkanı kolladım." diye fısıldadı.

"*Kendi* arkanı da kolla." diye onu uyardım.

Birinci kapının önünde durdum. "Ben polisim. Adım Alex Cross, dedektifim." diye bağırdım. "Her şey yolunda, sizi kurtaracağım."

Çılgınca bir hızla kapıyı açıp içeri daldım. Naomi'nin bu odada olması için içimden dua ediyordum.

BÖLÜM 107

İŞTE gerçek aptallar." dedi Beyefendi, acımasız ve sabırsız bir ifadeyle. "Kara suratlı iki karnaval kuklası..."

Casanova gülümsedi. Onun da Beyefendi gibi sabırsız bir hali vardı. "Ne bekliyordun ki? Washington'daki Walter Reed mezunu beyin cerrahları mı? İkisi de basit sokak polisi."

"Belki pek basit sayılmazlar. Evi buldular ve içeriye girdiler." dedi Beyefendi.

İki eski arkadaş ormanda gizlendikleri yerlerinden her şeyi görmüşlerdi. İki dedektifin tüm öğleden sonra araştırmalarını uzaktan dürbünle izlemişlerdi. Gizli eve yaklaştıklarında için için endişelenmiş, bulamasınlar diye dua etmişlerdi.

"Neden yalnız geldiler, neden diğerlerini ve *FBI'ın* adamlarını da getirmediler?" diye Rudolph sordu. Her zaman dikkatli ve mantıklıydı. Beraber büyük bir özenle üstünü bitkilerle örttükleri gizli mahzen kapısını bulmalarını kızgın izlemişti.

"Bu onların polislik kibrinden kaynaklanıyor." diye cevapladı Casanova. "Belki de bizden hoşlanıyorlardır. Özellikle Cross. O kendinden başka kimseye güven-

mez." Dönüp Will Rudolph'a gülümsedi. İlginç bir tesadüftü. Her ikili de eski arkadaştılar. Bir çift katile karşı bir çift polis.

"Cross, bizim ilişkimizi anladığını sanıyor. Belki de biraz anlamıştır." dedi Rudolph. California'da kendisini bulduğundan beri Alex Cross, Will Rudolph'un uykularını kaçırıyordu. Cross kendisini tuzağa düşüren tek insandı. O günden beri ondan çok korkuyordu. Ama aynı zamanda onu çok ilginç buluyordu. İlginç bir rakipti. Olanların tümü tıpkı bir yarışma gibiydi. Yarışmalar ve rakipler insanı canlı tutardı.

"Bazı şeyleri anlıyor, kafasında canlandırabiliyor. Bir işin nasıl yapılacağına dair yolunu biliyor. Çok şey bildiğini zannediyor. Biraz sabırlı ol, Cross'un zayıf bir tarafını bulacağım." dedi Casanova.

Sabırlı ve dikkatli davrandıkları sürece kazanacaklarını biliyordu Casanova. Şimdiye kadar hiç yakalanmamışlardı. Duke Üniversitesi'nde karşılaştıklarından bu yana aradan yıllar geçmişti.

Casanova, Rudolp'un California'da dikkatsiz davrandığını biliyordu. Onun bu rahatsız edici özelliği, parlak bir tıp öğrencisi olduğu günden beri süregeliyordu. Roe Tierney ve Tom Hutchinson'u öldürdüğünde fazla duygusal ve sabırsız davranmıştı. Nerdeyse yakalanıyordu. Polis tarafından sorguya çekilmiş ve ciddi şüpheliler arasında günlerce adının üzerinde durulmuştu.

Casanova yeniden Alex Cross'u düşünmeye başladı. Onun zayıf ve güçlü noktalarını çıkarmaya başladı. Cross dikkatli ve tam bir 'profesyonel'di. Harekete geçmeden önce her zaman düşünürdü. Şimdiye kadar karşılaştıklarının içinde en akıllısıydı. Hem bir polis *hem de* bir psikologdu. Gizli evi bulmayı başarmıştı. Diğerlerine büyük fark atmıştı.

John Sampson düşüncesizce hareket ediyordu.

Onun dikkat etmediği zayıf noktaları vardı. Fiziksel olarak çok güçlüydü ama ilk pes eden o olabilirdi. Sampson'u pes ettirmek, Cross'u pes ettirmek olurdu. İki dedektif de iyi dosttular. Birbirlerine çok bağlı ve düşkündüler.

"Bir sene önce birbirimizden ayrılıp, kendi yolumuza gitmeye karar vermemiz çok aptalcaydı." diye itiraf etti, Casanova, en yakın ve tek dostu olan Rudolph'a. "Tek başımıza değişik oyunlar oynamak istemeseydik, Cross bizi asla bulamazdı. Senin California'daki evini bulmamış olsaydı, biz de bugün kızları öldürüp evi havaya uçurmayı düşünmek zorunda kalmazdık."

"O zaman bırak, Dr. Cross'u ben halledeyim." dedi Rudolph. Casanova'nın söylediklerine herhangi bir tepki göstermemişti.

"Dr. Cross ile kimse tek başına başa çıkamaz." diye uyardı Casanova. "Onların arkasından gideceğiz. Bire karşı iki kişi olacağız. Önce Sampson, sonra Alex Cross. Tepkisinin ne olacağını biliyorum. *Onun* nasıl düşündüğünü biliyorum. Onu günlerdir izliyorum. Güney'e geldiğinden beri onun peşinden ayrılmıyorum."

İki canavar gizli eve doğru yaklaşmaya başladı.

BÖLÜM 108

BİRİNCİ odaya girdiğimde hemen ışığı yaktım. Odada esir kadınlardan biri vardı. Maria Jane Capaldi'yi görür görmez tanıdım. Küçük bir çocuk gibi duvara sırtını vermiş, titriyordu. Daha birkaç hafta evvel ailesi ile görüşmüş, fotoğraflarına bakmıştım.

"Lütfen canımı yakmayın, daha fazla dayanamam." diye fısıltıyla yalvarmaya başladı. Üzerinde eski bir tayt ve buruşuk bir tişört vardı. Hem ağlıyor hem de vücuduyla öne arkaya, oturduğu yerde sallanıyordu. Maria Jane henüz on dokuz yaşındaydı ve Raleigh'te resim tahsili yapıyordu.

"Ben polis dedektifiyim." diye yumuşak bir sesle konuştum. "Artık kimse seni incitemeyecek. Bunu izin vermeyeceğiz."

Anladığını ve rahatladığını hissettim. Ağlamasını sürdürüyordu ama bu kez sevinçten ağladığına emindim.

"Artık sana bir zarar veremez." diye, güvence vermeye çalıştım. Diğerlerini de bulmam gerek, hemen döneceğim, söz veriyorum. Kapıyı açık bırakacağım, istersen dışarı çıkabilirsin. Güvendesin, tamam mı?"

Diğerlerine de yardım etmem gerekiyordu. *Casano-*

va'nın çok özel kadınlardan oluşan haremi buradaydı. Naomi de onlardan biriydi.

Koridordaki öbür kapıyı da kırdım. Heyecandan nefes almakta güçlük çekiyordum. Korku ve üzüntüden perişan bir haldeydim.

Odadaki uzun boylu sarışın kadın, adının Melissa Stanfield olduğunu söyledi. Onu hatırlamıştım. Hemşire okulunda okuyordu. Soracak bir sürü sual vardı ama zamanımız yoktu. Elimi nazikçe omzuna koyup sormak zorunda olduğum tek soruyu sordum. "Naomi Cross'un nerede olduğunu biliyor musun?"

"Emin değilim, evin içini tam olarak bilmiyorum." diyerek ağlamaya başladı. Belki de kimden bahsettiğimi bilmiyordu bile.

"Artık güvendesin. Kâbus sona erdi Melissa. Şimdi diğerlerini de kurtarmam gerek."

Koridorda Sampson'ın bir kilidi açtığını duydum. "Ben polisim, korkmanıza gerek yok artık." diyen sesi çok kibardı. *Kibar Sampson.*

Serbest bırakıldıklarını anlayan kadınlar birbirlerine sarılıyor, ağlıyor ve gülüyorlardı. Sonunda birileri gelip onları kurtarmıştı.

İkinci koridora geçip ilerlemeye başladım. Kilitli başka kapılar daha vardı. Naomi burada mıydı? Yaşıyor muydu? Kalbimin çarpıntısını duyabiliyordum.

Sağdaki ilk kapıyı açtım. Oradaydı... Scootchie karşımdaydı. Son zamanlarda karşılaştığım en güzel olaydı bu... Gözyaşlarımı tutamadım. Konuşamadığımı fark ettim. İkimizin de ömrü boyunca en güzel anısı olacaktı bu an...

"Benim için geleceğini biliyordum Alex." diyerek kendini kollarımın arasına attı. Birbirimize sımsıkı sarıldık.

"Sevgili Naomi, tatlı Naomi." diye fısıldıyordum. Dünyalar benim olmuştu.

Yakından bakmak için Naomi'yi kendimden biraz uzaklaştırdım. Ellerimle yüzünü yokluyor, okşuyordum. Çok zayıf ve narin görünüyordu. Ama yaşıyordu ve sonunda onu bulmuştum.

"Naomi'yi buldum, onu bulduk John, buradayız." diye, Sampson'a seslendim.

Tekrar birbirimize sarıldık. Dedektif olmaktan pişman değildim artık. Naomi'yi ölü olarak bulmaktan çok korktuğumun farkına vardım ama asla pes etmemiş, onu aramaktan vazgeçmemiştim.

"Geleceğinizi biliyordum. Hep bunu düşündüm. Bu anı yaşamak için her şeye dayandım. Her gün gelmen için dua ettim. Ve işte buradasın. Seni çok seviyorum Alex Amca."

"Ben de seni seviyorum tatlım. Seni çok özledim. Herkes çok özledi." diyerek, nazikçe onu kendimden uzaklaştırdım. Aklıma canavarlar gelmişti. Yakınlarda bir yerde olabilirdiler.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordum. Ne demek istediğimi anlamıştı. Gözlerinde cesur bakışlar vardı. "Git Alex, diğer kadınları da kurtar." diye beni kolumdan itti. "Hepsini kapatıldıkları kafeslerden çıkart lütfen."

Tam o sırada korkunç bir ses kulaklarımı çınlattı. Arkasından acı dolu bir inleme sesi duydum. Naomi'nin odasından koridora fırladığımda, kâbuslarımda bile görmekten korktuğum bir manzara ile karşılaştım.

BÖLÜM 109

KORİDORDAN gelen korkunç inleme sesi Sampson'a aitti. Ortağımın başı dertteydi. Çirkin maskeler takmış iki adam Sampson'ın arkasında duruyorlardı. Bunlar Casanova ve Rudolph muydu? Başka kim olabilirdi ki?

Sampson koridorun zemininde yatıyordu. Ağzı acı ve şoktan açılmıştı. Bir bıçak veya buz kıracağı sırtının tam ortasına saplanmıştı.

Daha evvel benzer bir olay yaşamıştım. Ortağımın başı dertteydi. Başka seçeneğim yoktu, hatta tek seçeneğim buydu. Hiç tereddüt etmeden silahımı doğrultup ateş ettim.

Ateş etmem onları çok şaşırtmıştı. Sampson'u tutarlarken onlara ateş edebileceğimi tahmin etmemişlerdi. Canavarlardan uzun boylu olan omzunu tutup yere düştü. Diğeri bana bakıyordu. Yüzündeki ölüm maskesinin altında bir şey belli olmuyordu.

Silahımı ikinci kez ateşledim. Aynı anda evin içindeki hoparlörlerden yüksek sesle rock bir şarkı çalmaya başladı ve evdeki tüm ışıklar söndü. Axl Rose şarkıda "Balta girmemiş ormanlara hoş geldin." diye bağırıyordu.

Rock müziğin duvarları sarsan gürültüsü ve karanlı-

ğın yardımıyla Sampson'un devrildiği yere kadar ilerledim. Gözlerim karanlığa alışmıştı ama korkum gittikçe artıyordu. İkisi de görünürde yoktu. Dışarı çıkmak için başka bir yol daha mı vardı?

Kulağıma aşina gelen bir homurtu duydum. "Buradayım, sanırım kendi arkamı iyi kollayamadım." dedi Sampson.

"Konuşma." diyerek sesinin geldiği tarafa yöneldim. Tam olarak yerini biliyordum ama canavarların bir yere saklandıklarından ve bana da arkadan saldıracaklarından korkuyordum.

Bire iki dövüşmekten hoşlanırlar. İkiz olmaya ihtiyaçları vardır. Birbirlerine ihtiyaçları vardır. Beraberken onlarla başa çıkılamaz. Şimdiye kadar...

Duvara sırtımı dayayıp yavaş yavaş ilerledim. Koridorun sonuna kadar gidebildim. Sampson yerde kıvrılmış yatıyordu. Kalbim yine gümbürdemeye başlamıştı. Sanki bir sırtıma, bir göğsüme çarpıyordu. Ortağım kötü yaralanmıştı. Çocukluğumuzdan beri başımıza gelmedik kalmamıştı ama daha önce onu hiç bu kadar kötü görmemiştim.

"Buradayım." dedim. Emekleyerek yanına gittim. "Kanaman çok fazla. Yerler kan içinde. Sakın kıpırdama." dedim.

"Merak etme, şoka falan girecek değilim. Artık hiçbir şey beni şoka sokamaz." diye söylendi Sampson.

"Kahramanlık taslama..." diyerek tutup başını yüzüme doğru çevirdim. "Sırtının tam ortasında koca bir bıçak saplı."

"*Ben* zaten kahramanım... Sen onları takip et. Kaçmalarına izin veremezsin. Birini vurdun zaten. Yukarı giden merdivenlere gittiler. Bizim geldiğimiz yerden çıktılar."

"Koş Alex, onları yakalaman gerek." diyen Na-

omi'nin sesine doğru döndüm. Sampson'un yanına gelmişti. "Ben ona bakarım, merak etme." dedi.

"Geri geleceğim." diyerek, fırladım.

Karanlık koridorda döndüm. Ateş hattının altında kalmak için alçalarak ilerlemeye çalışıyordum. Kendimi geldiğimiz ilk koridorda buldum. *Yukarı çıkan merdivenlere gittiler,* demişti Sampson. Koridorun sonunda ışık vardı. Canavarlar bir yere saklanmış olabilir miydi? Yarı karanlıkta daha hızlı hareket etmeye başladım. Beni durduracak bir güç yoktu artık. Sadece Casanova ile Rudolph durdurabilirdi. Onların da istediği bu değil miydi? İkiye karşı bir...

Sonunda kapıyı bulmuştum. Kilitli değildi. Merdivenlere doğru ilerledim.

Merdivenler boştu, en azından öyle görünüyordu. Mahzene inen kapı da açıktı. Çam ağaçlarını ve mavi gökyüzünün bir kısmını görebiliyordum. İki uyanık canavar yukarda beni bekliyor olabilirler miydi? Hızla merdivenleri tırmandım. Parmağım silahımın tetiğindeydi. Her şey kontrol dışı gelişiyordu.

Son basamağa geldiğimde silahımı ateşleyerek dışarı çıktım. Bekleyenler varsa onları korkutmak istiyordum.

Beni bekleyen kimse yoktu. Orman sessiz ve bomboş görünüyordu.

Canavarlar ortadan kaybolmuştu... Tıpkı evleri gibi.

BÖLÜM 110

SAMPSON ile geldiğimiz yöne doğru ilerlemeye başladım. Ormandan çıkabileceğim tek yol geldiğimiz yol olabilirdi. Belki de Casanova ile Rudolph da bu yolu kullanıyordu. Sampson ile kızları orada bırakma düşüncesinden bile nefret ediyordum ama başka seçeneğim yoktu.

Silahımı omuzumdaki kılıfına sokup, koşmaya başladım. Bacaklarım koştukça açılıyor, koştukça hızlanıyordum. Bir zamanlar ne kadar *hızlı koştuğumu* hatırladım.

Geçtiğim yerlerde kan izlerine rastlıyordum. Vurduğum kişinin kanaması fazlaydı. Umarım yakında ölür, dedim içimden. Dallar ve zemindeki kan izlerini gördükçe doğru yolda olduğumu anladım.

Hızla koştuğumdan ağaç dalları yüzüme, kollarıma hatta ellerime çarpıyordu. Yüzümdeki çiziklerin acısına aldırmıyor, hatta bunu hissetmiyordum.

Bir mile yakın koştuktan sonra göğsümü yakan bir sancı başladı. Başım yanıyor, beynim zonkluyordu. Attığım her adım bir öncekinden daha zor gelmeye başlamıştı.

Tek düşündüğüm kaçan iki canavarla aramın açıla-

cağı idi. Belki de önümde değil, arkamdaydılar. Belki de beni izliyorlardı. Ormanın içinde etrafımda dönüyor olabilirlerdi. İki kişiye bir kişi oyununu yanlış oynayabilirlerdi.

Bulunduğum yerde kan veya taze ezilme izlerine baktım. Benden önce buradan geçtiklerinden emin olmak istiyordum. Ciğerlerim yanmaya devam ediyordu. Ayak adalelerim ağrımaya başlamıştı.

Aklıma küçük Marcus Daniels'i kucağımda taşırken hastaneye koşmam geldi. Zavallı çocuğun yüzü gözlerimin önüne geldi. Sonra birden Sampson'un acı dolu bağırmasını duyar gibi oldum. Naomi'nin yüzünü görür gibi oldum.

Aklımı başıma toplamalıydım. *İki canavar kaçıyordu.* Biri omzunu tutuyordu. Yaralı olan Casanova mıydı? Yoksa Rudolph muydu? Artık önemi yoktu. İkisini de istiyordum. Daha azına razı olamazdım.

Yaralı canavarın hızında yavaşlama görülmüyordu. Biri, diğerini taşıyordu. Peşlerinde olduğumu biliyorlardı. Onların çıldırmış iki canavar olduklarını düşünmeye çalışıyordum. Vahşi bir hayvan gibi davranıyorlardı. Birden ormanda *"Yaaaahhhhh!"* diye vahşi bir hayvan kükremesine benzer bir haykırma duydum.

Hemen ardından bir başka *"Yaaaaaahhhhhh!"* haykırması duydum. Bu da ikinci vahşi canavardı.

İkizleşme bu, diye aklımdan geçirdim. Her ikisi de vahşi hayvanlar gibi haykırıyordu. Beraber olamazlarsa, artık ayakta kalmaları mümkün değildi.

Aniden bir silah patladı ve başımın üzerinden bir kurşun geçip bir dalı parçaladı. Beni izliyorlardı ve öldürmeye çalışıyordu. *Canavarlardan biri hızlı ve iyi nişancıydı.* Benim adıma gövdesine kurşun yiyen ağacı, kendime siper edip dalların arasından etrafa baktım. Her ikisini de göremedim. Bekledim. Saniyeleri sayıyordum.

Kalbimin çarpmasının normale dönmesini bekliyordum. Bana hangisi ateş etmişti? Yaralı olan hangisiydi?

Kurşunun geliş istikametine göre orman içinde, arkada tepede bir yerde olmalıydılar. Daha yukarılara çıkmış olabilirler miydi? Belki de benim önlerinden geçmemi bekliyorlardı. Yavaş bir hareketle ağacın arkasından çıkarak etrafı inceledim.

Ne bir kıpırtı ne de bir ses vardı. Orman yeniden sessizliğe gömülmüştü. Nereye gitmişti bu adamlar? *Biraz önce onlar hakkında yeni bir şey daha öğrenmiştim.* Peşine düşeceğim yeni bir ipucu vardı. Çok önemli bir şeye şahit olmuştum.

Tepeye doğru tırmandım. Görünürde kimse yoktu. Kalbim duracak gibiydi. Yok olmuşlardı. Bütün bu olanlardan sonra onları elimden kaçırmıştım.

Yeniden koşmaya başladım. Onların kaybolmalarına izin veremezdim. Canavarların elimden kaçmasına dayanamıyordum.

BÖLÜM 111

OTOYOLA nasıl gidebileceğimi biliyordum ve yolumu o yöne doğru almaya başladım. Yeniden hızlanmıştım. Koşmakta zorlanmıyordum.

İki yüz metre ilerde onları tekrar gördüm. Hemen arkasından da otoyolun gri şeridini ve beyaz çizgisini fark ettim. Daha ileride birkaç binanın cephesini ve telefon kulübesini görebiliyordum. *Onların kolayca kaçması için bir otoyol...*

Her ikisi de yol kenarındaki binalara doğru gidiyorlardı. Yüzlerinde hâlâ maskeleri vardı. İdarenin Casanova'nın elinde olduğu belli oluyordu. Doğal olarak lider oydu. Maskelere bayılıyordu. Kendini gerçekten inandığı kişi sanıyordu. Karanlıkta yaşayan bir Tanrı sanıyordu kendisini. Canı istediği gibi özgürce dolaşabiliyordu. Herkesten üstündü.

Yol kenarındaki bir binaya doğru ilerliyordu. Bar gibi bir yer olduğunu çatısında yanıp sönen kırmızı-mavi neonlardan tahmin edebiliyordum. Yazıyı okuyabiliyordum: *"Trail Dust"*. Trafikte yorulanların, karnını doyurmak isteyenlerin gidebileceği bir yere benziyordu. Canavarlar binaya doğru ilerlemeye devam ettiler.

Casanova ve Beyefendi Ziyaretçi binanın yakınında

duran eski model mavi bir kamyonete bindiler. Kalabalık bir barda anahtarlı bir oto bulmak çok kolaydı. Çılgın gibi yol kenarındaki binaya doğru koşmaya başladım.

Uzun kızıl saçlı bir adam eski model Plymout marka arabaya binmeye hazırlanıyordu. Üzerinde buruşuk bir Coca-Cola iş tulumu vardı. Kolunun altında kahverengi bir kesekâğıdı taşıyordu. Yanına içmek için birkaç şişe içecek aldığı anlaşılıyordu.

"Polis." diyerek hüviyetimi çıkarıp burnuna dayadım. "Arabanı almak zorundayım." dedim. Bu arada silahımı çıkarıp olası bir tehlikeye karşı hazırlıklı olmak istedim. Adamın arabasını almak zorundaydım.

"Tanrı aşkına dostum, bu araba kız arkadaşıma ait." derken gözü silahıma ilişti. Elindeki arabanın anahtarını uzattı.

Ona geldiğim yönü işaret ettim. "Hemen polise haber ver. Kayıp kadınların hepsi orada. Bir buçuk mil ilerde. Orada bir polis memurunun olduğunu söyle. Onlara Casanova'nın gizli yeri olduğunu söylemeyi sakın unutma."

Arabaya atlayıp hemen çalıştırdım, daha park yerinden çıkmadan hızım kırk mile çıkmıştı. Arabanın aynasından arabasını aldığım adamın arkamdan bakakaldığını gördüm. Bu kez duramazdım. Casanova ve arkadaşını kaybetmeye dayanazdım.

Casanova'nın bindiği kamyonet Chapel Hill'e doğru yol alıyordu. Casanova'nın Kate'i öldürmeye çalıştığı ve ilk kaçırdığı yere doğru gidiyordu. Yoksa Casanova'nın evi de mi oradaydı? O da Kuzey Carolina Üniversitesi'nden biri miydi? Bir doktor muydu? Hiç adını bilmediğimiz biri olabilir miydi?

Şehir sınırına yaklaştığımızda aramızda dört arabalık bir mesafe kalmıştı. Benim arkalarından geldiğimi bildiklerinden emin değildim. Belki de fark etmişlerdi.

Chapel Hill'e mahsus yoğun trafik, Franklin caddesinde başlamıştı. Biraz ilerde Wick Sachs'ın, Suzanne Wellsley ile beraber gittiği Varsity Tiyatrosu'nu seçebildim. Onların yaptığı sadece basit bir ihanet olayı idi. Ne bir fazla ne de bir eksik. Dr. Wick Sachs, Casanova ile Rudolph'un bir oyununa kurban gitmişti. Sachs bu olayda şüphe uyandırabilecek kusursuz bir hedefti. Casanova *yörel pornografi* uzmanı hakkında her şeyi biliyordu, ama nasıl?

Onlara yaklaşmak üzere olduğumu hissediyordum. Böyle düşünmek zorundaydım. Köşede kırmızı ışıkta durmak zorunda kaldılar.

Birkaç saniye bekleyip, kendimi toparladım. Birden arabaların üstüne doğru hareket ettim.

Hazır veya değil... Dağılın, geliyorum...

BÖLÜM 112

ARABAYI bir kenara bırakıp Franklin caddesinden aşağı doğru koşmaya başladım. Silahım elimdeydi ama çevredekileri korkutmamak için bacağımın hizasında taşıyordum. *Kimse fark etmemiş ve bağırmaya başlamamıştı. Bu sefer tam zamanında olmalıydı.*

Onları mavi Plymout ile takip ettiğimi anlamış olmaları çok mümkündü. Beni tanımaları zaten çok kolaydı. Arabadan inip koşmaya başladığımı görünce onlar da hemen kamyonu durdurup indiler. Maskelilerden biri dönüp bana doğru üç el ateş etti. Sadece birinin silahı vardı. Kafamın içinde yine bir kıvılcım çaktı. Ormandaki manzara gözümün önüne geldi. Bağlantıyı hemen yaptım. Henüz unutulmayacak kadar taze bir anıydı.

Geçmek için yeşil ışığı bekleyen bir Nissan arabanın arkasına sığındım. Yeşil ışık yanar yanmaz herkesi bağırarak uyarmaya başladım.

"Polis... Çekilin ben polisim... Herkes yere yatsın... Yere yatın. Hemen arabalarınızdan çıkın."

Yayaların çoğu ve sürücüler anında dediklerimi yaptılar. Chapel sakinleri ile Washington sakinleri arasında büyük bir fark olduğunu gördüm. Arabaların arasında

eğilmiş vaziyette ilerliyordum. Katilleri hiçbir yerde göremiyordum.

Gözlerimle canavarları araştırırken kaldırımdaki öğrencilerin ve mağaza sahiplerinin durup beni izlediklerini fark edince yeniden bağırmaya başladım. "Geri çekilin, ben polisim... Küçük çocuğu götürün buradan, geri çekilin..."

Yine çılgınlaşmama neden olan görüntüler gözlerimin önünden geçmeye başlamıştı. Sırtına bıçak saplanmış haliyle Sampson... Kate'in yara içinde yarı ölü yüzü... Korku evinde bulduğum tutsak kadınların korku dolu gözleri...

Yere çok yakın sürünerek ilerlemeye çalıştığım halde canavarlardan biri beni görüp ateş etti. Aynı anda ben de karşılık verdim.

Onun kurşunu önümdeki arabanın dikiz aynasını parçaladı. Ayna hayatımı kurtarmıştı. Benim atışımın neye isabet ettiğini görememiştim.

Arabaların arasında emekleyerek yürürken çalışan arabaların egzoz gazlarının kokusu genzimi yakmaya başlamıştı. Uzaktan yardıma koşan polis arabasının sirenlerini duyunca rahatladım. Ama gelen Sampson değildi ve istediğim yardım şekli de bu değildi.

İlerlemeye devam et... Onları gözden kaçırma... Her ikisini de izlemen gerek. İkiye karşı bir... Ama farklı düşünürsen bir taşla iki kuş vurabilirsin!

Bu cesareti nereden aldıklarını merak ediyordum. Ne yapmayı düşünüyorlardı? Şimdi lider Casanova mıydı?

Başımı kaldırıp etrafa baktım. Köşede bir polis gördüm. Silahını çıkarmıştı. Onu uyaracak kadar şansım olmadı. İki el silah patladı ve polis hızla yere düştü. Franklin caddesindeki herkes çığlık atmaya başlamıştı. Daha önce merakla olanları izlemeye çalışanlar şimdi çil

yavrusu gibi dağılıyorlardı. Korkudan ağlayan birkaç çocuk gördüm. Sanırım çevredekiler işin ciddiyetini anlamışlardı.

"Yere yatın!" diye, tekrar bağırdım. "Herkes yere yatsın."

Tekrar eğilip yürümeye çalıştım. Canavarlardan birini gördüm. Elindeki silahın parıltısı aynadan gözüme yansımıştı.

İkinci atışım kızgın birinin öfkesini kusması değildi. Kahramanlık taslamadan, herhangi bir yerini hedeflemeden ateş ettim. Göğsü, omzu veya karnı, neresi olursa olsun...

Kurşun terk edilmiş bir Ford Taurus arabanın açık camından geçip, kötü adamlardan birinin göğsünün biraz üstüne, boğazının altına isabet etti.

Kurşunu yer yemez yere düştü. Dosdoğru son gördüğüm yere hedeflemiştim. *Acaba hangisini vurmuştum?* İçimden bir ses haykırıyordu: *Diğeri nereye kaçmıştı?*

Arkasına saklandığım otolardan vazgeçip yükseldim ve gözlerimle çevreyi araştırdım. *Adam gitmişti. Vurulduğu yerde değildi.* Vurduğum canavar nereye gitmişti? Ya diğer akıllı çocuk nerede saklanıyordu?

Sonunda vurduğum adamı gördüm. Columbia ve Franklin caddesinin kesistiği köşedeki trafik lambasının altındaydı. Ölüm maskesi hâlâ yüzündeydi.

Yakınlarında herhangi bir silah görünmüyordu. Kıpırdayamıyordu ve çok kötü yaralandığını biliyordum. Yanına yaklaşıp, dizlerimin üstüne çöktüm. Ona bakarken, ellerimle üstünde silah arıyordum. *Dikkatli ol!.. Dikkatli ol!* diye kendimi uyarmaya çalışıyordum. Çevrede ikizi görünmüyordu. *Bir yerden seni gözetliyor, üstelik çok iyi nişancı...*

Yüzünden maskesini sıyırdım. *Sen bir Tanrı değilsin, senin yaran da bizimkiler gibi kanıyor...*

Maskenin altındaki yüz Dr. Will Rudolph'a aitti. Beyefendi Ziyaretçi, Chapel Hill'in bir caddesinde kanlar içinde yerde yatıyordu.

Kaldırımdaki insanlar çoğalıp merakla yaklaşmaya başlamışlardı. Gözleri dehşetle açılmıştı. Çoğu ölmek üzere olan birini daha önce hiç görmemişti.

Başını hafifçe kaldırdım. Los Angeles'lıları işlediği cinayetlerle dehşete düşüren adam, Beyefendi... Hâlâ vurulduğuna inanamıyordu. Kabullenemediği korku dolu gözlerinden anlaşılıyordu.

"Casanova kim?" diye sordum Dr. Will Rudolph'a. Onu sarsmak istiyordum. "Söyle bana, Casanova kim?"

Bir yandan devamlı arkama bakıyordum. Casanova nereye gitmişti? Rudolph'un sokak ortasında böyle ölmesine izin veremez, diye düşünüyordum. Sonunda bir devriye arabası yanaştı. İçinden silahlarını çekmiş birkaç polis çıktı.

Rudolph beni daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. Belki de dünyayı son kez görmek içindi. Ağzından kanlı bir köpük çıktı.

Yavaş sesle son sözlerini söyledi. "Onu asla bulamayacaksın." Hafifçe gülümsedi. "Yeterince iyi değilsin. İyi bile sayılmazsın. O hep en iyisi olacak."

Boğazından garip bir ses yükseldi. Yüzüne maskesini geri koyarken ölümün çıkardığı bu sesi hatırladım.

BÖLÜM 113

KOLAY unutamayacağım bir olaydı. Bütün gece boyunca tutsak kadınların aileleri ve yakın arkadaşları Duke Tıp Merkezi'ne akın ettiler. Hastanenin bahçesi ve otoparkı şehir halkı ve öğrencilerle dolmuştu. Gece yarısı olduğu halde gitmiyorlardı.

Öğrenciler kurtulan arkadaşlarının fotoğraflarını büyütüp pankartlara yapıştırmışlardı. Yüzlercesi bir arada "Barışa bir şans verin." adlı şarkıyı yüksek sesle söylüyordu. Bir gecelik de olsa, Casanova'nın hâlâ yakalanmadığını unutmuş görünüyorlardı. Ben de birkaç saat unutmaya karar verdim.

Sampson yaşıyordu ve hastanede hızla iyileşmekteydi. Kate de yaşıyordu. Hiç tanımadığım insanlar gelip elimi sıkıyorlardı. Kurtulan tutsak kızlardan birinin babası boynuma sarılıp, kollarımın arasında ağlamıştı. Bir polis olarak kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Asansörle dördüncü kata çıkıp Kate'i görmeye gittim. Odasına girmeden önce derin bir nefes almak ihtiyacını hissettim. Başındaki bandajlarla esrarengiz bir mumyaya benziyordu. Durumunda bir değişiklik yoktu. Artık ölüm tehlikesi yoktu ama hâlâ komadaydı.

Elini tutup, çok uzun geçen günün olaylarını anlattım. "Tutsak kadınlar artık özgür. Eve Sampson ile beraber girdik. Hepsi güvende Kate. Artık bize geri dön bebeğim. Dönüşün için bu gece çok uygun olur."

Kate'in sesini tekrar duyabilmek için neler vermezdim. Ama dudakları kıpırdamadı bile. Beni duyup duymadığını merak ettim. Anlattıklarım ona bir şey ifade ediyor muydu? Yanından ayrılmadan onu hafifçe öptüm. "Seni seviyorum, Kate." diye fısıldadım. Beni duyduğundan şüpheliydim.

Sampson bir kat üstte yatıyordu. Dağ Adamı ameliyattan yeni çıkmıştı ve durumu iyiydi."Kate ve diğer kadınlar nasıl?" diye sordu. "Ben de buradan çıkmaya hazırlanıyordum..."

"Kate komada kalmaya devam ediyor. Şimdi, onun yanından geliyorum. Durumun için 'iyi' diyorlar."

"Doktorlara söyle durumum için 'mükemmel' desinler. Casanova'nın kaçtığını duydum." Öksürmeye başladı. Bu onun kızgın olduğunu gösteriyordu.

"Meraklanma, onu yakalayacağız." dedim. Gitme zamanımın geldiğini biliyordum.

"Gölgeliklerimi getirmeyi unutma." diye, arkamdan seslendi. "Burada çok fazla ışık var. Kendimi güneşe en yakın gezegendeymişim gibi hissediyorum."

Naomi'nin hastanedeki odasına geri döndüm. Seth Samuel oradaydı. Birbirlerinden gözlerini ayıramıyorlardı. Görüntüleri çok etkileyiciydi. Çok güçlü ama çok tatlı görünüyorlardı. Naomi ve Seth için mutlu düşler kurmaya başladığımı fark ettim.

"Scootch Hala! Scootch Hala!" diye bağıran aşina bir ses duydum. Nana, Cilla, Damon ve Jannie odaya doluştu. Washington'dan uçakla gelmişlerdi. Cilla yavrusunu görünce birden ağlamaya başladı. Nana Anne'nin yanaklarından birkaç damla gözyaşı aktığını gör-

düm. Cilla ve Naomi'nin birbirlerine sarılma şekli, 'kucaklaşma' fiilinin bilinen anlamını değiştirdi.

Çocuklarım, ürkütücü hastane yatağında yatan Naomi'ye bakıyorlardı. Gözlerindeki korku ve şaşkınlığı anlayabiliyordum. Özellikle Damon'un gözlerindeki ifadeyi unutamayacaktım. Oğlum, belirsizlik ve terörün içinde büyüdüğü halde yine de neden böyle bir şey olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu.

Çocuklarımın yanına gidip ikisini de kollarımın arasına aldım. Ailemden önemli hiçbir şey yoktu hayatımda. Her şeyi onlar için yapıyordum. Neden Doktor Dedektif Cross olduğumu biliyordum.

"Scootch Teyze'yi buldun sonunda." diye, Jannie kulağıma gururla fısıldadı. Güçlü kolları ve bacaklarıyla bedenime sımsıkı sarılmıştı. Benden daha heyecanlıydı.

BÖLÜM 114

BENİM için dava sona ermemişti. Görev yarı yarıya tamamlanmıştı. İki gün sonra, ormana gittim. Korku evine giderken, zemindeki sık bitki örtüsünün ezilerek eve doğru bir patika oluştuğunu fark ettim. Polis eve giden yolu ormandan şeritle ayırmıştı. Yanlarından geçtiğim polisler sessiz ve asık suratlıydı.

Canavarın haremini görmekten, çok yakınlarında olan bu korkunç olayları kendileri bulamadıkları için birbirlerine kızgın ve küskün gibi davranıyorlardı.

Artık çoğu beni tanıyordu. Bana kendilerinden biri gibi davranıyorlardı. Beni gördüklerinde merhaba diyor, el sallıyorlardı. Ben de onlara karşılık veriyordum.

Sonunda Kuzey Carolina halkı tarafından kabul edilmiştim. Aynı şartlar altında olsa bile, yirmi sene evvel bu mümkün değildi. Ben de Güney'i sevmeye başlamıştım. Sevgim fazla değildi ama düşündüğüm kadar az değildi.

Şimdi, Casanova hakkında yeni bir teorim vardı. Bu, karşılıklı birbirimize ateş ederken gelişen bir fikirdi. Ormanda ve Chapel Hill'de bana ateş ederken dikkatimi çekmişti. *Onu asla bulamayacaksın.* Rudolph'un ölürken söylediği söz aklıma gelmişti. Asla, asla deme Will.

Kyle Craig korku evindeydi. Ondan başka, Chapel Hill'den iki yüze yakın kadın, erkek ve Durham Polis Merkezi'nden görevliler vardı. Hatta Fort Bragg'dan gelmiş askerler bile vardı. Tüm Carolina halkı insan şeklindeki canavarları çok özel ve çok yakından tanımaya başlamıştı.

"Polis olmak ve hayatta kalabilmek için sıra dışı bir zaman." dedi, Kyle. Onu her görüşümde esprileri gittikçe karamsarlaşıyordu. Beni endişelendirmeye başlamıştı. Onu ne zaman görsem hep yalnızdı. Tam bir "işkolik"ti. Bir ok gibi dümdüzdü. Duke Yıllığı'nda da aynen böyle görünüyordu. Hiç değişmemişti.

"Buraya gelen şehir halkı için çok üzgünüm." dedim Kyle'a. İkimiz de suç mahallinde çevreye bakıyorduk. "Ölene kadar bu olayı unutamayacaklar. Senelerce rüyalarında görecekler." diye ilave ettim.

"Ya sen ne âlemdesin Alex?" diye sordu. Koyu mavi gözleri, gözümün tam içine bakıyordu. Bazen benimle ilgilendiğini sanıyordum.

"Bende yığınla kâbus örnekleri var. Aralarında favorimin hangisi olduğuna daha karar veremedim." diye gülümseyerek itiraf ettim. "Yakında evime döneceğim. Uzun bir süre çocuklarımla beraber yatacağım. Bu kararımdan memnun olacaklarına eminim. *Gerçek nedeni* hiçbir zaman anlamayacaklar. Onların sevgisi ve sıcaklığı beni korkunç kâbuslardan koruyacaktır. Buna rağmen kâbus görürsem göğsüme kapanıp beni yatıştırırlar."

Sonunda Kyle gülümsedi. "Sen sıra dışı bir adamsın Alex, bazen çok esrarengiz bazen de çok açıkyürekli oluyorsun."

"Gittikçe normalden uzaklaşıyorum." diye, itiraf ettim. "Bugünlerde yeni bir canavarla karşılaşırsan beni çağırmak için zahmet etme, canavarlarla uğraşmaktan bıktım artık." dedim. Dikkatle gözlerinin içine doğru

baktım ama göz göze gelemedim. Kyle da esrarengiz bir adamdı. Bildiğim kadarı ile hiç dostu yoktu.

"Seni çağırmamayı denerim." dedi. "Sen biraz dinlen. Şu anda Chicago'da, Lincoln, Concord ve Massachusetts'te işbaşında olan bir canavar var. Austin Texas'tan çocukları ve bebekleri kaçırıyor. Ayrıca Orlando ve Minneapolis'te devamlı cinayet işleyen biri de var."

"Burada yapmamız gereken bir iş var." diye Kyle'a hatırlattım.

"İşimiz mi var? Ne işiymiş bu Alex? Yoksa bu evi temizlemek mi istiyorsun?" diye dalga geçti.

Kyle ile beraber yeraltı evininin yanındaki toprak koridorları araştıran seksen kişi civarındaki görevlileri izlemeye başladık. Ellerinde kazma ve küreklerle, öldürülen kurbanların cesetlerini arıyorlardı.

1981'den beri Güney'in dört bir yanından kaçırılan güzel ve akıllı kadınlar tutsak edilip sonra da iki canavar tarafından öldürülmüştü. *Önce bir kadına âşık olmam gerek... Gerisi kolay... Elimi uzatıp onu alırım. Hepsi bu kadar...* diye yazmıştı Dr. Will Rudolph, California'da yayımlattığı günlüklerinden birinde. Fikrin Rudolph'tan mı, yoksa ikizi Casanova'dan mı geldiğini merak ettim. Kim bilir, şimdi Casanova onu ne kadar çok arıyordur, diye düşündüm. Bu kaybı ile nasıl baş edecek? Kendine yeni bir plan hazırlamış olabilir mi?

Casanova ile Rudolph'un 1981 yılında tanıştıklarına inanıyordum. Çok korkunç bir sırrı paylaşıyor olmalıydılar. İkisi de kadınları kaçırmayı, tecavüz etmeyi ve işkence yapmayı seviyordu. Sonra özel bir harem kurmaya karar vermiş olmalıydılar. Bu haremde onları oyalayabilecek çok özel, akıllı ve güzel kadınlar bulunacaktı. Daha önce sırlarını paylaşacak kimseleri olmamıştı. Birden birbirlerinin sırlarını paylaşmaya başladılar. Durumlarını gözümde canlandırmaya çalışıyordum. Yirmi bir

yaşında iki genç adam, daha önce kimseye güvenmeden yaşamış ve sonra güvenebildiği, konuşabildiği aynı çizgiden birini buluyor.

Korkunç bir ikili oluşturup çirkin oyunlarını oynamaya başlıyorlar. Haremlerine canlarının çektiği her kadını alıp, canlarının istediğini yapıyorlar. İkizleşme üzerine olan teorim gerçeğe çok yakındı. Kadınları kaçırıp, esir tutmaktan çok hoşlanıyorlardı. Birbiriyle *yarışıyorlardı*. Ne olduysa olmuştu, sonunda Will Rudolph tek başına oynayabilmek için Los Angeles'a taşındı. Orada Beyefendi Ziyaretçi olarak ortaya çıktı. Casanova'yı, ikilinin daha akıllısı olarak düşünüyordum. O, Güney'de kalmaya devam etti. Birbirleriyle konuşuyorlar, maceralarını anlatıyorlardı. Paylaşmak ihtiyacındaydılar. Paylaşmak, yaşadıkları heyecanlardan daha önemliydi. Ama Rudolph günlüklerini Los Angeles'ta bir gazeteciye göndermeye başladı. Korkutucu da olsa şöhretin tadını tattı ve çok hoşlandı. Casanova hoşlanmamıştı. Anladığım kadarıyla o, ortalığa dökülmeyi sevmiyordu. Tek başına olmak, dâhi ve yaratıcı olmak onun için yeterliydi.

Onun kim olduğunu bildiğimi sanıyordum. Casanova'yı maskesiz de gördüğümü hissediyordum.

İnsanı dehşete düşüren korku evinin çevresinde dolaşırken sadece bana ait varsayımlar arasında gidip geliyordum. Ekmeğin tam piştiğini sanırken, yakmıştım. Artık önemi yoktu. Yani bir süre için önemi yoktu.

Bölgenin acımasız katili Casanova'nın Durham ve Chapel Hill'de olduğunu sanıyordum. Şimdiye kadar her şey onun istediği gibi kusursuz yürümüştü. İki gün evveline kadar, bana silahla ateş edene kadar kusursuzdu. Ama bir hata yapmıştı. Ufak bir hataydı ama benim aklımı başıma getirmeye yetmişti. Casanova'nın kim olduğunu *tahmin edebiliyordum*. Ama bunu FBI ile paylaşa-

mıyordum. Şimdiye kadar ben onların "başıboş dolaşan top"ları değil miydim? Bu davada "dışardan" biriydim. Beni böyle düşünmeye devam edebilirler.

Kyle ile beraber ağaçların altını kazan görevlileri izlemeye devam ediyorduk. Gizli mezarlar her yerden çıkıyordu. Gece yarısı oynayan korku filmlerinden birini izliyor gibiydim. *Doksanlı yıllar için ne utanç verici bir görüntüydü...*

Uzun boylu bir adam yeni kazılmış bir çukurun içindeydi. Ter içindeki kollarını çukurdan dışarı çıkarıp sallamaya başladı. "Bob Shaw burada!" diye bağırdı. Yeni bir ceset bulduklarında kendi isimlerini söyleyerek çevreye sesleniyorlardı. Kuzey Carolina adli tıp mensupları şaşkın bir halde sağa sola koşturuyorlardı. Başka şartlar altında olsa, onların bu halleri Kyle ile beni güldürebilirdi. Çukurdan çıkmaya çalışan Shaw'a yardım edip dışarı çıkardık.

Bir televizyon kameramanı Shaw'ın çıktığı mezara doğru ilerledi. Güzel bir kadın elindeki aynada son kez makyajını kontrol edip, kameraya dönerek başıyla hazırım işareti yaptı ve konuşmaya başladı. "Şu ana kadar yirmi dört ceset bulundu. Cesetlerin tamamı genç kadınlara ait..."

Çekim yerinden hızla uzaklaştım. Damon ve Jannie yaşındaki çocuklar evlerinde oturup bu görüntüleri izleyeceklerdi. Onlara miras bırakacağımız dünyanın gerçek yüzünü çok erken yaşlarda öğreneceklerdi. İnsan canavarlar yeryüzünde yaşamaya devam ediyordu. Bunun nedeni neydi? Sudan mı bulaşıyordu bu mikrop yoksa hamburgerden mi? Pazar sabahı televizyon seyrederken olabilir miydi?

"Git buradan Alex," dedi Kyle. "Artık sona erdi. Onu yakalayamayacaksın. İnan bana."

BÖLÜM 115

ASLA, asla deme. Bu bir polis olarak sevdiğim birkaç ibareden biriydi. Soğuk terler döküyordum. Nabız atışlarım yine düzensizdi. Kim olduğunu öğrenecektim. Tahmin ettiğim kişinin Casanova olduğunu ispatlamam gerekiyordu.

Durham'ın Edgemont semtinde ağaçlar arasındaki küçük bir evin karşısında arabanın içinde gizlenmiş, karanlıkta bekliyordum. Tipik orta-sınıf ailelerin yaşadığı bir semtti burası. Büyük olmayan güzel evlerin önünde Amerikan ve Japon arabalar sıralanmıştı. Hepsinden tanıdık gelen yemek kokuları yükseliyordu. Burası, son yedi senedir Casanova'nın yaşamak için seçtiği bölgeydi.

Akşamın erken saatlerini *Herald Sun* gazetesinin bürosunda geçirmiştim. Katili bulunamayan Roe Tierney ve Tom Hutchinson cinayeti hakkında yazılan tüm yazıları tekrar okudum. Gazete haberinde yer alan bir isim, parçaları yerine koymama yardım etti, şüphelerimi ve korkularımı doğruladı. Saatlerce yapılan araştırmalar, Durham Polis raporlarını bilmem kaç kez tekrar tekrar okumak, gazete sahifesindeki bir cümle ile günlerce boşa kürek çektiğimizi anlamaya yetmişti.

Durham gazetelerinin orta sayfalarında çıkan bir yazıda ismi arada dikkat çekmiyordu. Adı bir kere geçiyordu ama ben aradığım ismi bulmuştum.

Gazete haberlerinde tanıdık isimlere dikkat ediyordum. Chapel Hill'de karşılıklı ateş ederken dikkatimi çeken bir şey olmuştu. Kusursuz cinayetler işleyebilmek özelliği üzerinde uzun süre düşündüm. Şimdi tüm parçalar yerine oturmuştu. Oyun, maç, set, bingo. Casanova bir kere göz kırpmıştı. Ben de bunu görmüştüm. Gazete haberlerindeki isim yeterli bir açıklamaydı. Casanova ile Will Rudolph'un tanışmasına bağlanabiliyordu. Nasıl tanıştıklarını ve *neden* konuştuklarını rahatlıkla açıklayabilirdim.

Casanova çok akıllıydı ve yaptıklarından tamamen kendinin sorumlu olduğunu biliyordu. Atacağı her adımı soğukkanlılıkla planlıyordu. Tüm cinayetler için, bu sıra dışı ve korkutucu bir davranıştı. Ne yaptığını biliyordu. Özel zevkleri için genç ve güzel öğrencileri kolayca kaçırabiliyordu. Onlara tecavüz ediyor ve öldürüyordu. Kusursuz genç kadınlara düşkündü ve kendi deyimiyle onlara *âşıktı*.

Arabada otururken Casanova ile karşılıklı konuştuğumu hayal etmeye başladım. Yüzünün şeklini net olarak gözümde canlandırabiliyordum.

Hiçbir şey hissetmiyor muydun?

Hissediyordum. Gurur duyuyordum. Her yeni kızı aldığımda kendimi inanılmaz güçlü hissediyordum. Heyecanın her katında yaşadığımı hissediyordum. Kimsenin hissetmediği özgürlük duygusunu hissediyordum.

Ama suçlu hissetmiyordun?

Cevap olarak yılışık bir şekilde sırıtacağını biliyordum. Yılışık sırıtanları iyi tanırdım. Şimdi onun da kim olduğunu biliyordum.

Hiçbir şey beni durduramazdı.

Küçük bir çocukken seni seven, terbiye eden biri yok muydu?

Vardı, çok denediler. Ama ben hiç çocuk olmadım ki? Bir çocuk gibi davrandığımı veya düşündüğümü hatırlamıyorum.

Canavarlar gibi düşünmeye çalıştım. Bu, canavarın inine girmek gibi korkutucuydu. Sorumlu bir insan olmaktan nefret ediyordum. Bir yanımın canavarlaştığını hissetmekten de nefret ediyordum. Ama artık geri dönüş yoktu.

Durham'da, Casanova'nın evinin dışındaydım. Onun kadar ben de sabırlı olabilirdim.

Ben de ava çıkmıştım.

BÖLÜM 116

HER tarafım tutulmuştu. Derin bir nefes alıp gevşemeye çalıştım. Sonunda çıkmıştı.

Casanova evinden dışarı çıkıyordu. *Yüzüne dikkatle baktım. Vücut hareketlerini izlemeye başladım. Kendinden çok emin görünüyordu.*

Dedektif Davey Sikes evinden uzaklaşıp arabasına doğru ilerledi. Gece saat on biri biraz geçiyordu. Güçlü ve atletik biriydi. Üzerinde kot pantolon ve mont vardı. Yüksek konçlu spor ayakkabıları dekorunu tamamlıyordu. Sikes, garajında sakladığı eski Toyota arabasına bindi.

Bu arabasını özel zevkleri için saklıyordu. Bu onun sırlarını paylaştığı, kadınlarını taşıdığı arabasıydı. "Kusursuz Cinayetler" işlemeyi Davey Sikes çok iyi biliyordu. Bu davalara bakan bir dedektifti. *On iki yıldır bu işin içindeydi.* FBI'ın karıştığı olaylarda, bu davaya bakacak olan her lokal (bölge) polisi araştırdığını biliyordu. Her zaman "üstün" yetenekleriyle her olay için hazırdı. Kaçırma olaylarının olduğu sıralarda görev için şehir dışında olduğunu "kanıt"layabilirdi.

Tek merak ettiğim şey, bu kadar olaydan sonra tek-

rar kadınların peşine düşüp düşmeyeceği idi. Kendini çok iyi saklayabildiğinden yeniden avlanacak mıydı?

Acaba şimdi neler hissediyordu? Şu anda ne düşünüyordu? Onu izlerken daha bir sürü şeyi merak ediyordum. Durham'ın dışına doğru ilerliyordu. Rudolph'u özlüyor muydu? Çirkin oyunlarına devam edecek miydi? Belki vazgeçmişti. Vazgeçebilir miydi?

Onu ele geçirmeyi çok istiyordum. Sampson'un en başta söylediği gibi bu dava benim kişisel davam haline gelmişti. Çok haklıydı. Hiçbir dava ile bu kadar kişisel olarak uğraşmamıştım.

Ne yapacağını düşünmeye çalıştım. Kendimi onun gibi düşünmeye zorladım. Yeni birini seçtiğinden şüphelenmeye başladım. O da diğerleri gibi parlak, başarılı ve güzel bir öğrenci olabilir miydi? Belki de öğrenci modelinden vazgeçmişti. Buna pek ihtimal vermiyordum, çünkü yaşadığı hayatı, yaratıcılığını ve oyunlarını çok seviyordu.

Durham'ın güneydoğu bölgesine doğru karanlık sokaklarda ilerliyorduk. Yine kalbimin güm güm atış sesinden başka bir şey duymamaya başlamıştım. Davey Sikes'i takip ederken arabanın farlarını yakmamıştım. Daha şehir dışına çıkmamıştık. Belki de gece açık olan bir market bulup sigara ve bira almaya çıkmıştı.

1981'de tam olarak neler olduğunu anlamıştım. Durham ve Chapel Hill'i sarsan Altın Çift cinayetini hemen hemen çözmüştüm. Will Rudolph, korkunç cinayetleri burada öğrenci iken planlamış olmalıydı. Roe Tierney'e âşıktı ama genç kız futbol yıldızlarına yüz veriyordu. Dedektif Sikes, Rudolph ile cinayet soruşturması esnasında tanışmıştı, Rudolph'u kendi sorguya çekmişti.

Birden kendi karanlık, yasak oyunlarını ve sırlarını bu parlak tıp öğrencisi ile paylaşmaya karar verdi. Birbirlerini anlayabilirlerdi. Aynı duyguları hissedebilir,

paylaşabilirlerdi. Her ikisi de sırlarını paylaşacak birine şiddetle ihtiyaç duyuyordu. Artık birbirlerini bulmuşlardı. *İkizleşme* başladı.

Ben onun tek dostunu öldürmüştüm. Davey Sikes de beni öldürmek istiyor muydu? Kendisini izlediğimi biliyor muydu? Şu anda neler düşünüyordu? Onu yakalamak istemiyordum. Onun düşünce ve duygularını öğrenmek istiyordum.

Casanova otoyola çıkmak üzere arabasının istikametini güneye çevirdi. Durham sokaklarında gezinti yapar gibiydi. Otoyolda trafik fazla olduğundan onu rahatlıkla izliyordum. Aramızda dört araba vardı. Dedektif, dedektife karşı...

McCullers istikametine sapıp otuz mil kadar ilerledi. Saat 11.30 olmuştu. Gecenin ürkütücü saati başlamıştı.

Ne olursa olsun, onu bu gece yakalayacaktım. Dedektif olduğum günden beri hiç böyle davranmamıştım.

Bu sefer *iş* kişiseldi.

BÖLÜM 117

SIKES otoyoldan ayrılıp McCullers'a doğru saptığında, önümde giden bir kamyonet de aynı yola saptı. Bu benim için beklenmedik bir şans oldu. Aramızdaki kamyonet beni tamamen kapatıyordu.

Sonunda Toyota araba yoldan çıkıp, çevresinde birçok aracın park ettiği Sports Page Pub'un önünde durdu. Bir arabanın daha durması yadırganacak bir şey değildi.

Onu ele veren de bu olmuştu. Şüpheliler listemde bir ara Kyle Craig bile vardı. Casanova her şeyi *polisten önce öğreniyordu.* Kadınların çoğuna polis memuru olduğu için rahatça yaklaşabiliyordu. *Dedektif Davey Sikes! Olay günü, Chapel Hill caddelerinde, silahıyla polislere mahsus profesyenel atış yapmıştı.* Onun bir polis olduğunu anlamıştım.

Eski gazetelerde altın çift cinayetini araştırırken onun ismine rastlamıştım. Soruşturma ekibinde Sikes'in ismi genç polis olarak geçiyordu. Genç öğrenci Will Rudolph'u sorguya çektiğini yazmışlardı. Ne bana, ne de bir başkasına bundan hiç söz etmemişti. 1981'de Will Rudolph ile karşılaştığından hiç bahsetmemişti.

Sports Page Pub'u geçip yol kenarında durdum.

Arabadan çıkıp hızla arka tarafa geçtim. Davey Sikes arabadan yeni çıkmış, sakin adımlarla ilerliyordu. Her iki eli de ceplerindeydi. Küçük şehir adamı gibi görünüyordu. *Uyuşturucu tabancasını hangi cebinde taşıyordu? Aşina olduğu arzuyu duymaya başlamış mıydı? Heyecanı geri gelmiş olmalıydı.*

Sikes'i çamlık araziye kadar takip ettim. Hızlı hareket etmeye başlamıştı. İri bir erkek için fazla hızlıydı. Bu huzurlu koruda bir insanın hayatı tehlikeye girmek üzereydi. Yeni bir Naomi Cross, başka bir Kate McTiernan olayı başlıyor olabilirdi. Kate'in sözleri aklıma geldi: *Tam kalbine doğru ateş et Alex.*

Glock tabancamı kılıfından çıkardım. Hafif, etkili ve yarı otomatik bir silahtı. On iki ölümcül atış yapabiliyordu. Dişlerimi sıkmaktan çene kemiklerim ağrımaya başlamıştı. Tabancanın emniyet mandalını açtım. Davey Sikes'i haklamaya hazırdım.

Çam ağacının dalları yüzüme çarpıyordu. Tam karşımızda çatısı A şeklinde bir ev vardı. Solgun ay ışığı arkadan vuruyordu. Çam ağaçlarının kurumuş iğne yaprakları yere halı gibi serilmişti ve üzerinde yürüdükçe ses çıkarmıyordu. Sikes'in hızına zor yetişiyordum.

Casanova hızla eve doğru yaklaşıyordu. Yolunu iyi biliyordu. *Buraya daha önce de gelmişti. Araştırma yapmak için daha önce gelmişti, yeni kurbanı üzerinde çalışma yapmış olmalıydı.*

Eve yaklaşabilmek için hızımı artırdım. Onu gözden kaybetmiştim. Bir saniyede yok olmuştu. Belki içeri girmişti.

Evdeki ışıklar sönmüş sadece cılız bir ışık kalmıştı. Casanova'yı bulamamak kalbimin patlamasına neden olacaktı. Parmağım silahın tetiğinde titriyordu.

Tam kalbine doğru ateş et Alex.

BÖLÜM 118

SIKES'İ dışarı çıkarmalıydım.

Duygularımı kontrol edebilmek için savaş veriyordum. İçimde bir yerlerde kalmış serinkanlılık kırıntılarını açığa çıkarmaya çalışıyordum. Karanlık verandaya doğru ilerledim. İçerde çalışan havalandırmanın sesini duyabiliyordum. Verandanın kapısına yapıştırılmış bir yazı dikkatimi çekti. *Sadece kızlar için yaşıyorum, Scout kurabiyeleri.* Yeni bir kurban daha bulmuştu. Bu gece onu kaçıracaktı. Canavar kendini kontrol edemiyordu.

"Merhaba Cross, silahını aşağıya indir. Çok yavaş hareket et." dedi arkamdan bir ses.

Gözlerimi kapattım. Silahımı aşağıya indirdim, yerdeki çimenlerin üzerine bıraktım. Vücudum titriyordu.

"Şimdi yavaşça dön bakalım orospu çocuğu. Üstüne vazife olmayan işlere burnu sokuyorsun."

Dönüp Casanova'nın gözlerinin içine baktım. Bana dokunabilecek kadar yakınımdaydı. Elindeki Browning yarı otomatik silahı göğüs hizama doğru tutuyordu.

Daha fazla düşünmeme gerek yoktu. Bir ayağımı basmadan serbest bırakmıştım. Sikes'e saldırdığımda dengemi bulmamı sağlayacaktı. Birden korkunç bir

yumruğu Sikes'in kafasının yanına indirdim. Çok sert bir yumruktu.

Sikes tek dizinin üstünde yere düştü. Hemen düştüğü yerden fırlayıp ayağa kalktı. Onu montunun yakalarından yakalayıp çevirerek arkamdaki duvara sırtından yapıştırdım. Kollarını çevik bir hareketle alttan vurup elimden kurtuldu ama bu arada silahı yere düştü. Ayaklarımın altındaki zemin yumuşaktı. Tekrar üstüne doğru yürüdüm. Dıştan sokak kavgası yapan iki serseri görünüşümüz olduğuna emindim. Ama dövüşmeyi istiyordum. Bedenimin bu tür dövüşe ihtiyacı vardı. Başka türlü rahatlamam mümkün değildi.

"Haydi sersem, gel bana." diye kafa tuttuğunu duyunca onun da dövüşmeye can attığını anladım.

"Hiç merak etme," dedim, "Geliyorum."

Evin içinde ışıkların yandığını fark ettim. "Kim var orada?" diye bağıran bir kadın sesi yükseldi. "Cevap verin, kim var orada?"

Duraklamamdan yararlanıp güçlü bir yumruk savurdu. İyi bir dövüşçüydü. Hızı ve kolları güçlüydü. Kate, onun çok güçlü olduğunu söylemişti. Onunla uzun süre dövüşmeyi düşünmüyordum.

Kolunu yakalayıp arkasında kıvırdım. Evet, güçlüydü. Gücünü sende denemesine izin verme, diye kendimi uyardım. Sadece canını yak... Canını yakmayı çok istiyordum.

Midesinin altına kuvvetli bir yumruk attım. Aklıma Kate'in itaatsizlik ettiği için yediği dayak gelmişti. Onu komaya sokan son yediği dayağı ise unutmam mümkün değildi.

Midesine doğru ikinci yumruğu indirdim. Midesinin yumuşaklığını hissetmiştim. Ona belden aşağı çalışmam gerektiğini düşündüm. Fena dayak yiyen ringteki boksör gibi inledi. Onun zayıf tarafını bulmuştum.

Birden fırlayıp kafamın yanına gelen bir yumruk indirdi. Başımın içinde çanlar çalıyordu. Ona canımın yandığını belli etmemeye çalışıyordum. Washington usulü sokak kavgası yapıyorduk. *Haydi gel beyaz çocuk, gel bana canavar adam.* Onu bu kez çok fena istiyordum.

Tekrar karnına şiddetli bir yumruk savurdum. Gövdenin işini bitirirsen başı kendiliğinden mağlup olur derdi, Sampson ama ben önce onun kellesini istiyordum. Bu yüzden diğer yumruğumu burnunun ortasına indirdim. En iyi yumruğum olmuştu. Sampson görseydi benimle çok gururlanırdı. Ben çok gururlanmıştım.

"Bu sonuncusu Sampson'dandı" diye dişlerimin arasından fısıldadım. "Bunu benden özellikle istemişti."

Boğazına doğru bir tane daha indirdim. Sendelemeye başlamıştı. Etrafında zıplayarak vurmaya devam ediyordum. Muhammet Ali'ye yüz olarak benzemekle kalmayıp onun gibi dövüşüyordum. Kendimi istediğim zaman koruyabiliyordum ama istediğim zaman da bir sokak dövüşçüsü gibi acımasız olabildiğimi fark ettim.

"Bu da Kate'den." diyerek burnunun üstüne ikinci yumruğu indirdim. Hemen arkasından sağ bir kroşeyi gözünün üstünde hissetti. Suratı şişmeye başlamıştı. *Tam kalbine doğru ateş et Alex.*

Güçlü ve yüksek kondisyonluydu ve hâlâ tehlikeliydi. Bunu biliyordum. Tekrar üstüme geldi. Arenadaki bir boğa gibiydi. Son anda bir adım yana kaçtım. Başını şiddetle evin alüminyum kaplı duvarına çarptı. Ev temelinden sarsılıyor gibi sallandı. Kötü bir şekilde inliyordu. Birden bize doğru yaklaşan siren sesleri duydum. İçerdeki kadın, polise telefon etmiş olabilirdi. Ne gerek vardı? Ben de bir polistim.

Biri arkamdan sırtıma şiddetle bir darbe indirdi. "Oh Tanrım, olamaz" diye bağırdım. Kendimi toparlamaya çalışıyordum.

Birisinin daha olması imkânsızdı, bu mümkün değildi...

Bana arkadan kim vurmuştu? Neden? Hiçbir şey anlamamıştım. Aklımı yeterince çabuk toparlayamıyordum.

Canımın yanmasına rağmen dönüp bakmayı başardım.

Karşımda kabarık saçlı sarışın bir kadın vardı. Üzerinde bedenine çok büyük gelen bir tişört vardı. Sırtıma indirdiği küreği iki eliyle tutmaya devam ediyordu.

"Rahat bırak sevgilimi." diye, bana bağırmaya başladı. Yüzü ve boynu kızgınlıktan kıpkırmızı kesilmişti. "Ondan uzak dur yoksa bu sefer kafana indiririm. Davey'ime bir daha vurursan seni öldürürüm."

Davey'im mi? Tanrım! Başım dönmeye devam ediyordu ama kadının sesindeki mesajı anlayabilmiştim. *Davey Sikes sevgilisini görmeye gelmişti. Kimseyi avlamak niyetinde değildi. Buraya kimseyi öldürmek için gelmemişti. Çiftlikte çalışan bir kızın sevgilisiydi.*

Galiba yanılmıştım. Boş yere Sikes'ten şüphelenmiştim. Parçaları kafamda yanlış birleştirmiş olabilirdim. Tıpkı diğer dedektifler gibi taraflı hareket etmiştim. Çok fazla çalıştığımı ve yorulduğumu biliyordum. Hata yapmıştım. Davey Sikes hakkında yanlış karar vermiştim. Bunun nasıl olduğunu bir türlü anlayamıyordum.

Çiftlik kulübesine bir saat sonra Kyle Craig geldi. Her zaman olduğu gibi buz gibiydi. Benimle sessiz ve sakin bir sesle konuştu. "Dedektif Sikes'in bu bayanla bir senedir ilişkisi var. Bizim bundan haberimiz var. Sikes şüpheli değil. O Casanova değil. Eve dön Alex, artık burada işin yok. Evine dön."

BÖLÜM 119

EVE gitmedim. Duke Üniversitesi Tıp Merkezi Hastanesi'nde yatan Kate'i ziyarete gittim. Pek iyi görünmüyordu. Renksiz ve bitkin görünüyordu. Çok zayıflamıştı. Ama durumunda büyük ilerleme vardı. Artık komadan çıkmıştı.

"Şuna bakın! Nihayet uyandın." diyerek kapıdan seslendim.

"Kötü adamlardan birini haklamışsın Alex." diye fısıldadı beni görünce. Zayıf bir gülümseme yüzünde gezindi. Yavaş konuşuyordu. Karşımdaki Kate'e benzeyen başka birisiydi sanki.

"Yoksa bunları rüyada mı gördün?"

"Evet." diyerek yine gülümsedi. Bu seferki, tanıdığım Kate'in tatlı gülümsemesiydi. "Doğruyu söylemek gerekirse, evet gördüm." dedi. Yavaş yavaş konuşmaya devam ediyordu.

"Sana ufak bir hediye getirdim." dedim. Arkamda sakladığım doktor elbisesi giymiş oyuncak ayıyı uzattım. Uzanıp ayıyı alırken yeniden gülümsedi. Gülümseyince gerçek Kate oluyordu.

Başımı iyice yüzüne yaklaştırdım. Yeryüzünün en

kıymetli çiçeğini öper gibi büyük bir hassasiyetle şiş olan başını öptüm.

"Seni anlatamayacağım kadar çok özledim." dedim.

"Anlatmayı dene." dedi. Yeniden gülümsedi. Birbirimize karşılıklı gülümsüyorduk. Yavaş konuşuyor olabilirdi ama aklı başındaydı.

On gün sonra Kate dört ayaklı bir yürütece tutunarak ayağa kalktı. Yürüteçten nefret ediyordu ve bir haftada ondan kurtulmaya karar verdi. Ama ondan kurtulması dört hafta sürdü. Tüm doktorlar bu süre için bile 'mucize' dediler.

Korkunç dayaktan sadece alnının sol tarafında yarımay şeklinde bir yara izi kalmıştı. Estetik ameliyat teklifini kabul etmemişti. Bu yara izinin yüzüne güçlü bir ifade verdiğini söylüyordu.

Söylediği doğruydu. Hatta ona yakışmıştı. "Bu benim hayatımın bir bölümüne ait bir işaret olduğu için kalmak zorunda." diyerek estetik konusunu kapattı. Konuşması her hafta daha iyiye gidiyordu.

Aslında yara izi Kate'i daha da güzelleştirmişti ya da bana öyle geliyordu. İz onun güçlü kişiliğini yansıtıyor, içi boş bir taşbebek olmadığını gösteriyordu.

Temmuz ayının büyük bir bölümünü Washington'da ailemin yanında geçirdim. Sadece iki kere, Kate'i görmek için Durham'a gitmiştim. Kaç baba çocukları ile hiç yanlarından ayrılmadan bir ay geçirmiştir ki? Damon ve Jannie o yaz basketbol oynamayı çok iyi öğrendiler. İkisi de müzik, sinema, gürültü etme ve çikolatalı bisküvi tutkusundan vazgeçmediler. İlk hafta, son yaptığım saçmalığı unutana kadar, benimle yattılar.

En iyi arkadaşını öldürdüğüm için Casanova'nın beni öldürmek için peşimde olduğundan endişelenmiştim. Ama böyle bir şeye kalkışmadı. Kuzey Carolina'da herhangi bir kadın kaçırılmadı. Davey Sikes'in Casanova

olmadığı artık kesindi. Ayrı ayrı polis ekipleri Sikes'i ve ortağı Ruskin'i, hatta polis şefi Hatfield'i günlerce araştırdılar. Hepsinin sağlam kefilleri vardı. Peki Casanova kimdi? Acaba o da tıpkı gizli evi gibi ortadan kaybolmuş muydu? Bütün bu korkunç cinayetleri arkasında bırakıp kaçmış mıydı? Cinayet işlemekten vazgeçmiş olabilir miydi?

Büyükannem Nana psikolojik yaralarımı iyileştirmek için kendine has tavsiyelerde bulunmaya devam ediyordu. Çoğu, bu karışık işlere ara verip özel hayatıma daha çok zaman ayırmamı, değişiklik olsun diye hayatıma aşkı sokmamı söyleyip duruyordu. Polis olmayı bırakıp başka işlerle uğraşmamı istiyordu.

Bir sabah pat diye "Çocukların büyükanneye ihtiyacı olduğu kadar bir anneye de ihtiyaçları var." dedi. Kahvaltıyı hazırlarken beklemediğim bu ani saldırı karşısında afalladım.

"Ne yani? Sokağa çıkıp Damon ile Jannie'ye bir anne mi arayayım? Söylemek istediğin bu mu?"

"Evet, doğru anladın. Yapmak gereken bu Alex. Gençliğini ve çekiciliğini kaybetmeden bir an evvel bunu yapmak zorundasın."

"Tamam, hemen dışarı çıkıp kendime bir eş, çocuklara da bir anne bulacağım." dedim.

Nana Anne elindeki tahta kaşığı koluma yapıştırdı.

"Benimle alay etme." dedi. Son sözü *yine o* söylemişti.

Temmuz sonunda, sabaha karşı saat birde telefon çaldı. Nana ve çocuklar çoktan uyumuşlardı. Ben de piyanoda Miles Davis ve Dave Brubeck'ten parçalar çalıyordum.

Arayan Kyle Craig'ti. Kyle'ın soğuk sesini duydu-

ğumda tüylerim ürperdi. Kötü bir şeyler duymayı bekliyordum ama duyduğum haberi hiç beklemiyordum.

"Yine ne var Kyle, hani beni artık aramayacaktın?" diye takılarak heyecanımı yatıştırmaya çalıştım.

"Seni aramak zorundaydım Alex, bilmen gereken bir şey var." dedi kısık bir sesle. "Şimdi beni iyi dinle."

Kyle ile telefonda yarım saat süreyle konuştuk. Beklediğim bir haber değildi. Daha da kötüsü, hiç beklemediğim bir haberdi.

Telefonu kapattıktan sonra verandaya çıktım. Uzun süre oturup ne yapmam gerektiği hakkında uzun uzun düşündüm. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Hiç durmayacak, değil mi?" diye karanlık duvarlara doğru fısıldadım.

Gidip silahımı sakladığım yerden çıkardım. Evin içinde silahla dolaşmaktan nefret ediyordum. Evin bütün kapı ve pencerelerini kontrol ettikten sonra yatmaya gittim.

Karanlık odamda yatağıma uzandığımda Kyle'ın söylediklerini kelime kelime aklımdan geçirmeye başladım. Bir daha görmek istemediğim yüzü gözümde canlandırdım. *Her şeyi* hatırlıyordum.

"Gary Soneji hapisten kaçmış Alex. Arkada bir not bırakmış. Artık her şeyin sona erdiğini ama yakında seni görmeye geleceğini yazmış."

Hiçbir şey sona ermedi.

Yattığım yerde Gary Soneji'nin hâlâ beni öldürmeyi isteyip istemediğini düşündüm. Bana bunu kendi söylemişti. Hapisteyken nerede, ne zaman ve nasıl yapacağını yeterince düşünecek zamanı olduğunu da ilave etmişti.

Sabaha karşı uykuya dalabildi. Başka bir gün daha başlıyordu. *Gerçekten hiç durmayacaktı.*

BÖLÜM 120

HÂLÂ iki esrarengiz olay çözülmeyi ya da en kısa zamanda halledilmeyi bekliyordu. Biri Casanova'nın kim olduğu, diğeri ise Kate ile benim geleceğimizdi.

Ağustosun sonunda, Kate ile beraber Kuzey Carolina'daki Outer Banks'a gidip altı gün tatil yaptık. Nags Head adlı şirin bir sahil köyünde bir ev kiraladık.

Kate çirkin metal yürütecinden kurtulmuştu. Onun yerine bazen eski model bambu bir baston kullanıyordu. Aslında bastonu çoğu kez karate çalışmalarında kullanıyordu. Sahilde devamlı vücudunun eski formuna kavuşması için egzersiz yapıyordu.

Kate'i seyrederken onun çevresini aydınlattığını düşünüyordum. Eski formuna kavuştuğunu görüyordum. Yüzü de eski haline hemen hemen dönmüştü. Eskisi ile tek fark alnındaki yara izi idi. "Bu benim inatçılığımın işareti ve ben ölene kadar orada kalacak." diyordu.

Her yönden çok güzel bir zamandı. Çevrede her şey sanki bizim için ayarlanmıştı. Böylesine güzel bir tatili her ikimiz de hak etmiştik

Her sabah evin Atlantik Okyanusu'na bakan verandasında kahvaltı ediyorduk. Kahvaltıyı sıra ile hazırlıyorduk. Ben genellikle kendi usulüme göre pişiriyor, o

ise kasabadaki fırına gidip sıcak kremalı çörekler alıyordu. Günün büyük bölümünü sahilde geçiriyorduk. Bazen sahilde kendimize taze balık pişiriyor, bazen dalgalarla boğuşan tekneleri seyrediyor bazen de civardaki ulusal parkları geziyorduk.

İkimiz de Casanova'yı bekliyorduk. Peşimizden geleceğini düşünmüştük ama artık bizimle ilgilendiğini sanmıyordum. En azından öyle gözüküyordu.

Hep *Dalgaların Prensi* adlı kitap ve film aklıma geliyordu. İkimizde de Tom Wingo ve Susan Lowenstein'ın kaderinin garip bir karışımı vardı. Lowenstein, Tom Wingo'nun yeniden hissetmesini sağlamış, sevgiye olan ihtiyacını açığa çıkarmıştı. Kate ile ben her geçen gün birbirimizi yakından tanıyor, karşılıklı çok şey öğreniyorduk. İkimiz de kolay ve çabuk öğrenen öğrenciler gibiydik.

Bir sabah erkenden kendimizi mavi denizin derinliklerine bıraktık. Çevre sakinleri henüz uyanmamışlardı. Kahverengi bir pelikan dalgaların üzerinde keyifle kendine ziyafet çekiyordu.

El ele tutuşup neşe içinde dalgalarla oynuyorduk. Görünüşte her şey kusursuzdu. Çok mutlu olmam gerekiyordu. Ama kalbimin olması gereken yerde neden büyük bir boşluk hissediyordum? Neden Casanova'nın etkisinden kurtulamıyordum?

"Kötü kötü şeyler düşünüyorsun, değil mi?" diye Kate kalçama ufak bir şaplak indirdi. "Tatildesin, eğlenceli bir şeyler düşün."

"Aslında çok güzel şeyler düşünüyordum ama bu düşünceler kendimi kötü hissetmeme neden oldu." dedim.

"Bu şarkı bana hiç yabancı gelmiyor." dedi. Onun da benim gibi karamsar duygularla savaştığını anlamıştım.

"Haydi Coquina Plajı'na kadar yarış yapalım." diye coşkuyla bağırdı. "Ama kendini kaybetmek için hazırla." diye gülerek ilave etti.

İkimiz de koşmaya başladık. Kate hiçbir zayıflık göstermiyordu. Her bakımdan çok güçlüydü. İkimiz de güçlüydük. Sonunda ikimiz de köpüklü dalgaların sahille buluştuğu yerde çöküp kaldık. Koşarken Kate'i kaybetmek istemediğimi anladım. Bu beraberliğimizin sona ermesini istemiyordum. Bunun için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Ilık bir cumartesi gecesi kumsala serdiğimiz battaniyenin üzerinde yan yana yatıyorduk. Akşam yemeği için kendimize ziyafet çekmeye karar vermiş ve böğürtlen soslu Carolina ördeğini ortaklaşa pişirerek tamamını mideye indirmiştik. Kate'in üzerinde *Bana güven, ben doktorum,* yazan bir tişört vardı.

"Ben de bunun bitmesini istemiyorum Alex." dedi ciddi bir sesle. "Her ikimizin de neden bunun bitmesi gerektiğine inandığını tartışmamız gerek Alex."

Konuya pat diye dümdüz girmesine bayılıyordum. Gülmeye başladım. "Bu asla bitmeyecek bir şey Kate." dedim. "Yaşadığımız bu anlar sadece bizim. Bu tür hazine değerindeki anlar insanın hayatında sadece bir kere yaşanır."

İki eliyle sımsıkı kolumu yakalayıp, gözlerini gözlerime dikti. "O zaman neden burada bitmek zorunda?" diye sordu. İkimiz de nedenleri çok iyi biliyorduk.

"Birbirimize *çok* benziyoruz. İkimiz de fazla mantıklıyız... Sadece biraz mantık yürüterek birbirimize neden yürüyemiyeceğine dair en az on tane sebep sayabiliriz. İkimiz de çok inatçıyız ve gelecek için azimliyiz. Bir arada olursak *bomba* gibi patlayabiliriz."

"Beni dolduruşa getiriyorsun gibime geliyor." dedi, Kate.

İkimiz de gerçeği söylediğimizi biliyorduk. Gerçek acıydı. Böyle bir şey olabilir miydi? Sanırım olabilirdi.

"Sanırım şimdi patlayacağız." diyerek gülümsedi. "O zaman arkadaş bile olamayız. Arkadaşım olarak seni kaybetme fikrine bile dayanamam. Sen hâlâ benim büyük bir parçam gibisin ve ben bu kadar büyük bir kayba hazır değilim." dedi Kate.

"Fiziksel olarak ikimiz de çok güçlüyüz, beraber olarak kısa bir süre sonra birbirimizi öldürürüz Nidan." dedim. Kendimce olaylara değişik bir bakış açısı getirmeye çalışıyordum.

Sımsıkı sarılıp "Bu konuda bana şaka yapma Alex, beni güldürmeye çalışıyorsun ama bu çok acı bir durum benim içim. Duyduğum acı beni ağlatabilir, galiba ağlıyorum... Evet ağlıyorum işte..."

"Gerçekten acı!" dedim. "Hem de çok büyük bir acı, Kate."

Sabaha kadar battaniyenin üzerinde birbirimize sımsıkı sarılarak yattık. Yıldızların altında, dalgaların tatlı ninnisinin eşliğinde uyuduk. Bu küçük sahil kasabasında her şey çok sakin ve huzurlu görünüyordu.

Kate uykusu arasında uyanıp, bir ara bana bir soru sordu.

"Alex, bizim peşimizden gelecek, öyle değil mi?"

Bundan emin değildim, ama plan buydu.

BÖLÜM 121

KATE McTiernan, Casanova için bir saplantı haline gelmişti. Ama son kararı, Doktor Kate'in kaderini belirlemekten çok daha zor ve rahatsız ediciydi. Çünkü Kate ile Alex Cross, yarattığı her şeyi mahvetmişti. Bir sanat eseri olduğuna inandığı, büyük özen ve itina ile meydana getirdiği koleksiyonunu ve zevk müzesini yok etmişlerdi. Sevdiği her şey gitmişti. Artık geri dönmek zamanıydı... İkisine de son kez neler yapabileceğini göstermek zamanıydı... Gerçek yüzünü göstermek zamanıydı...

Casanova, 'en iyi arkadaşı'nı çok özlediğini fark etti. Bu da onun normal bir insan olduğunu kanıtlıyordu. Âşık olabiliyordu, demek duyguları vardı. Alex Cross'un Chapel Hill sokaklarında Will Rudolph'u vurmasını seyretmişti. Rudolph'u öldürmüştü...

Rudolph ender gelen dâhi kişilerden biriydi. Will Rudolph, Jekyll ve Hyde *idi*. İkisini birbirinden sadece Casanova ayırt edebiliyordu. Onun geçirdiği yılları düşündü.

Artık her şeyi olduğu gibi hatırlayamıyordu.

Yasak olan her oyunu oynadıklarında birbirlerini an-

layabiliyorlar ve sırlarını paylaşabiliyordular. Oyunun kurallarını kendileri belirlemişlerdi. Avlarını belirliyorlar ve istediklerinde avlıyorlardı. Kadınların çok güzel, yetenekli ve akıllı olmaları gerekliydi. Heveslerini aldıktan sonra onları değişik yöntemlerle öldürmek her ikisine de çok heyecan veriyordu. Toplumun her türlü tabularına karşı gelmişlerdi. Sıradan fanteziler onlara göre değildi. Oyunlarının hepsi değişik ve karşı konulmayacak kadar zevkliydi. İnanılmaz zevkler yaşamışlardı.

Oyunun 'av' bölümü en heyecanlı bölümüydü. Seçiyorlar, gözlemliyorlar ve dünyanın en güzel kadınlarını istedikleri yerden alarak koleksiyonlarına katıyorlardı.

Artık Rudolph yoktu. Artık çok yalnızdı. Tek başına kalmak onu korkutuyordu. Sanki onu ortadan ikiye kesmişlerdi. Kontrolü yeniden ele alması gerekiyordu. Zaten şu anda yaptığı da buydu.

Doğrusu Alex Cross'un hakkını vermek zorundaydı. Kendisini az daha yakalayacaktı, çok yaklaşmıştı. Alex Cross ona ne kadar yaklaştığının acaba farkında mıydı? Cross aklını bu davaya takmıştı. En başından beri kovalamacanın hep önünde olmuş ve çok değişik yöntemlere başvurmuştu. Öldürülene kadar bu işten vazgeçmeyeceği belliydi.

Cross aklı sıra Casanova için Nags Head adındaki o şirin sahil köyünde ona bir tuzak hazırlamıştı. Kate ile Cross'un peşinden gideceğini düşünüyorlardı. Madem düşünüyordu o zaman gidebilirdi. Neden olmasın?

Outer Banks'a vardığında gece yarısı olmuş, dolunay çıkmıştı. Sahile yaklaştığında evin çevresindeki çalı-

ların arasında uzun boylu iki adam gördü. Bunlar Kate ve Cross'u koruyan FBI ajanlarıydılar. Özel korumalar...

Ajanlar geldiğini görsünler diye arabanın farlarıyla işaret verdi. Her yere kolayca uyum sağlayabiliyordu.

Bu onun dehasının bir belirtisi, oyununun önemsiz bir bölümüydü. Ajanlara yaklaştığında "Benim, merak etmeyin!" diye seslendi. Yanlarına yaklaşıp yüzünü ve kim olduğunu görmelerini sağladı.

BÖLÜM 122

KAHVALTIYI hazırlama sırası bendeydi. Kate'in en sevdiği kahvaltıyı hazırlamaya karar verdim. Onun Monterey usulü peynir ve soğanlı omleti çok sevdiğini biliyordum.

Nags Head'deki fırına yürüyerek gitmeyi düşünüyordum. Yürümek bana çok iyi geliyor, zihnimi açıyordu.

Yaz sonu olarak çok güzel bir sabahtı. Kıvrılarak giden patikadan ilerleyerek anayola kestirmeden çıkabiliyordum. Yürüdükçe rahatlıyordum. Koruma görevi yapan ajanlar aşağıda durduklarından onları görmedim.

Patikanın yanındaki otların üzerinde haki pantolonlu, lacivert rüzgârlıklı sarışın bir adam yatıyordu. Kafasının duruş şeklinden boynunun kırıldığını anlamak zor değildi. Öleli çok olmamıştı. Bedeni hâlâ ılıktı.

Ölen adam bir FBI ajanıydı. Özel eğitim görmüş profesyonel bir ajandı ve onunla başa çıkmak kolay bir iş değildi. Buraya Kate ile beni gözlemek ve korumak için gelmişti ve Casanova'nın tuzağa düşmesi için bize yardımcı olacaktı. Plan tamamıyla Kyle Craig'e aitti ve ben de kabul etmiştim.

"Oh hayır, lanet olsun!" diye söylenerek silahımı çı-

kardım. Etrafı araştırarak eve doğru koşmaya başladım. Kate büyük bir tehlike içindeydi. İkimiz de tehlikedeydik.

Kendimi Casanova gibi düşünmeye zorladım. Casanova olsam bir sonraki hareketim ne olurdu? Bahçe çevresinde duran korumanın da yok olduğunu fark ettim.

Bunu nasıl başarabiliyordu? *Kimdi bu adam?* Ben kiminle dövüşmek zorundaydım?

İkinci bir cesetle karşılaşmayı bekliyordum. Uzun çalıların arasında yatıyordu. Diğer ajan gibi onun da üzerinde lacivert rüzgârlık vardı. Sırtüstü yatan ajanın itina ile taranmış kızıl saçlarında bozulma bile olmamıştı. Mücadele edildiğine dair hiçbir iz yoktu. Yattığı yerden kahverengi gözleriyle yukardaki martılara ve parlak güneşe bakıyor gibiydi. İkinci FBI ajanını da öldürmüştü. Paniğe kapıldığımı hissettim. Sahildeki eve doğru çılgın gibi koşmaya başladım. Ev, bıraktığım gibi sessiz ve hareketsizdi.

Casanova'nın içerde olduğundan emindim. Bizi öldürmeye gelmişti. Ödeşme zamanıydı ve buna hakkı var sanıyordu. Yarım kalmış bir işi vardı... Onun yaptığı her şey kusursuz olmalıydı... Yanılıyor olabilirdim. Belki de sadece Rudolph'un intikamını almaya gelmişti.

Silahımı göğüs hizasına getirip verandaya açılan kapıya gittim. Oturma odasında bir hareket yoktu. Duyulan tek ses mutfaktaki eski buzdolabının çıkardığı hırıltılı sesti.

"Kate!" diye bağırdım. "Casanova burada... Kate... O burada!"

Oturma odasından yukarı çıkıp yatak odasının kapısını açtım.

Kate odada değildi.

Onu birkaç dakika önce bıraktığım yerde değildi.

Hole çıkıp etrafa baktım. Bir dolap kapağı aniden

açıldı ve bir el uzanıp hızla ağzımı kapattı. Dengemi zor sağladım.

Ağzıma kapanan el Kate'e aitti. Ne gözlerinde ne de yüz ifadesinde korku göremedim. Parmağını dudağına götürüp sus işareti yaptı. "Ben iyiyim. Alex," diye fısıldadı. "Ben de iyiyim." dedim.

Beraberce mutfağa doğru ilerledik. Evdeki tek telefon oradaydı. Cape Hatteras Polisi'ne telefon edip Kyle ve FBI ile temasa geçmelerini isteyecektim.

Koridor karanlıktı ve üstüme doğru gelen parlayan metali görmekte çok geç kalmıştım. Göğsümün sol tarafında keskin bir acı hissettim. Acıdan ve şoktan kalbimin felç geçirdiğini sandım. İsabetli bir vuruştu. Beni uyuşturucu tabanca ile hareketsiz hale getirmişti.

Nasıl başardığımı hatırlamıyordum ama Casanova'nın üstüne doğru yürüdüm. Uyuşturucu tabancanın bu çeşit sorunları da olabiliyordu. Çok pahalı, seksen bin voltluk Tensor marka tabanca da olsa bazen iri birini tam felce uğratamıyordu. Hele öfkeden çılgına dönmüş birini etkilemesi zordu.

Fazla bir gücüm kalmamıştı. Casanova için çok azdı. Çevik ve güçlü katil yanıma gelip enseme hızla bir darbe indirdi. Bana ikinci kez vurmuştu ve dizlerimin üstüne çökertmişti.

Bu sefer yüzünde maske yoktu.

Yüzüne baktım. Hafif sakal bırakmıştı, Sakalı, Harrison Ford'un oynadığı *Kaçak* filminin başındaki sakalına benziyordu. Kahverengi saçları arkaya doğru taranmıştı. Daha uzun görünüyordu. Kendini en iyi arkadaşına benzetmeye mi çalışıyordu?

Maskesiz. Onun kim olduğunu görmemi istiyor. Oyunu mahvedilmişti...

Casanova sonunda karşımdaydı. Davey Sikes ile daha önce karşı karşıya gelmiştim. Durham Polisi'nden bi-

ri olduğundan kesin emindim. Altın Çift cinayeti ile ilgili olan polislerden biri olduğunu tahmin ediyordum. Her izi ortadan yok eden biri olması gerekiyordu. Görevle başka yerde olduğunu ispatlayarak *katil olması mümkün olmayan biri* olabilirdi.

Karşımda duran Dedektif Nick Ruskin'in duygusuz suratıydı.

Casanova Ruskin'di... Canavar Ruskin'di.

"Yapmak istediğim her şeyi yapabilirim. *Bunu unuttun mu Cross?*" dedi, bağırarak. Sanatında kusursuzdu. Her yere uyabilirdi. Her şeye kolayca karışabilirdi. Bir dedektif olarak her istediği imkânı yaratabilirdi. Bölgenin yıldızı, şehrin kahramanıydı. Kimse ondan şüphelenemezdi.

Ruskin, Kate'e doğru ilerledi. Ben uyuşturucu tabancanın verdiği elektrikli şok yüzünden hareket edemiyordum. "Beni özledin mi Katie? Ben seni çok özledim." diyerek bir kahkaha attı. Gözlerinde çılgınlık belirtileri vardı. Sonunda bıçağın keskin tarafında yürümeye başlamıştı. 'İkiz'i öldüğü için iyice kendini dağıtmış olabilir miydi?

"Söyle, beni özledin mi?" diye tekrarladı. Uyuşturucu tabancayı elinden bırakmamıştı.

Kate ona cevap vermedi. Cevap yerine onun üzerine fırladı. Bunu yapmayı uzun zamandır istiyordu.

Sağ omzuna indirdiği tekmenin şiddetinden Tensor tabanca Ruskin'in elinden düştü. Tekme kusursuzdu ve tam yerine isabet etmişti. *Bir tane daha vur ve buradan uzaklaş,* diye Kate'e bağırmak istedim.

Henüz konuşamıyordum. Denedim ama sesim çıkmadı. Sadece bir dirseğimin üzerinde doğrulabildim.

Kate kumsalda çalıştığı gibi hareket ediyor, adeta Casanova ile eşit dövüşüyordu. Casanova iri ve güçlü bir erkekti ama Kate'in gücü duyduğu korkunç öfkeden

kaynaklandığından ikisi de eşit sayılırdı. Bir zamanlar Casanova için *geleceği varsa göreceği de var*, demişti.

Kate mükemmel bir dövüşçüydü. Düşündüğümden de daha iyi idi. Nick Ruskin önümde durduğu için Kate'in bir sonraki tekmesini göremedim. Sadece Ruskin'in başını şiddetle duvara çarptığını ve uzun saçlarının havalandığını görebildim. Gövdesi şiddetle sallandı. Ayaklarının üstünde zor duruyordu.

Kate geri çekilip tekrar vurdu. Korkunç darbe Ruskin'in suratının sol tarafına indi. Tezahürat yapmak, alkışlamak istiyordum. Ruskin pes etmiyordu. Kate de öyle... Ruskin, Kate'e doğru hamle yaptı ama Kate tekrar vurdu. Sol çenesi içine çökmüş görünüyordu.

Kate aynı hızla Ruskin'in burnuna bir tekme attı. Ruskin yere düştü ve yüksek sesle inledi. Fena hırpalanmıştı. Kalkması mümkün değildi. Kate, Casanova'yı yenmişti.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Ruskin'in ayak bileğindeki tabanca kılıfına doğru uzandığını gördüm. Casanova bir kadına yenilemezdi, onu kimse yenemezdi.

Aniden elinde yarı otomatik bir tabanca belirdi. Smith-Wesson bir silahtı. *Döğüşün kurallarını değiştiriyordu.*

"Hayırrr..." diye bağırdı Kate.

"Hey, sersem âşık!" diye homurtulu bir ses çıktı ağzımdan. Ben de kavganın kuralını değiştirmeye karar vermiştim.

Casanova dönüp bana baktı. Silahını da bana çevirmişti. İki eliinle Glock tabancamı kavramıştım. Kollarım titriyordu ama oturmayı başarabilmiştim. Silahımdaki şarjörün tamamını üzerine boşalttım. *Kalbine doğru ateş et Alex.* Ben de öyle yapmıştım.

Casanova kurşunların etkisiyle duvara doğru uçtu. Gövdesi delik deşik olmuştu. Bedeninden fışkıran kan-

lar etrafa saçılmıştı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Sonunda bir insan olduğunun farkına varmıştı. Gözleri yuvalarından fırlamış, sadece akları görünüyordu. Ayakları titredi, titredi ve durdu. Casanova, sahildeki evin zemininde ölmüştü.

Duvara dayanarak titreyen bacaklarımın üstünde ayağa kalktım. Terden sırılsıklam olduğumu fark ettim. Üşümeye başlamıştım. Kate'e doğru hamle yaptım. Birbirimize sarılıp, uzun süre ayrılamadık. Korkudan ve zafer sevincinden titriyorduk. Kazanmıştık.

"Ondan ölesiye nefret ediyordum!" diye fısıldadı Kate. "Daha önce nefretin ne anlama geldiğini asla anlamamıştım."

Cape Hatteras Polisi'ni aradım. Sonra FBI'a haber verdim. Washington'daki çocuklarımı ve Büyükannem Nana'yı aradım. Her şey sona ermişti.

BÖLÜM 123

WASHINGTON'DAKİ sevgili evimin verandasında oturmuş, Sampson ile biralarımızı yudumluyorduk.

Sonbaharda olmamıza rağmen hava serindi. Kışın kapıda olduğunu hissedebiliyorduk. Redskins futbol takımı kampa girmiş, Orioles ise ligden çekilmişti.

Kurt Vonnegut bir zamanlar *"Ve Yaşam Sürüyor"* adlı bir kitap yazmıştı. Kitap benim için hâlâ saygınlığını sürdürüyordu. Evet yaşam sürüyordu.

Çocuklarım oturma odasında, televizyonun karşısında bilmem kaçıncı kez *Güzel ve Çirkin*'i seyrediyorlardı. Onlara kızamıyordum. İyi ve eğitici bir öyküydü. Yarın benim favorim olan *Alaaddin*'i göstereceklerdi.

"Washington'daki polis sayısı diğer eyaletlerden üç kat daha fazlaymış." dedi Sampson.

"Evet, ama buradaki suç oranı diğer eyaletlere göre yirmi kat daha fazla. Amerika'nın *başkenti* olmayı hak etmiyor. Eski valilerimizden biri 'Washington, ülkede cinayet dışında en az suç işlenen kent.' demişti."

Sampson gülmeye başladı, ben de ona katıldım. Sonunda hayatımız normale dönmeye başlamıştı.

Bir süre sonra Sampson "İyi misin?" diye sordu.

Güney'den döndüğümden beri bu soruyu ilk kez soruyordu.

"Ben iyiyim. Ben maço bir erkeğim ve yenilmez bir dedektifim. Tıpkı senin gibi." dedim.

"Sen bir çuval boktan başka bir şey değilsin Alex."

"Evet, biliyorum. Söylemene gerek yok."

"Lanet olsun. Sana ciddi bir soru sordum Alex." diye patladı Sampson. Bakışları kızgındı ama endişesini gizleyemiyordu. "Onu özlüyor musun adamım?"

"Elbette özlüyorum. Hem de çok.. Sana söyledim, ben iyiyim... Onu özlüyorum, çünkü daha önce onun gibi bir kadın arkadaşım olmamıştı. Senin oldu mu?"

"Hayır onun gibisi olmadı. Benim anlamadığım şu... *İkiniz* çok *tuhaf* bir çift olduğunuza karar verdiniz ve ayrıldınız. Öyle mi?" diyerek, ben seninle ne yapacağım der gibi başını salladı. Ben de ne yapacağımı bilmiyordum.

"Pratisyen hekim olarak büyüdüğü topraklarda çalışmak istedi. Şu anda yapmak istediği şey bu. Benim de burada olmam gerekiyor. Buna mecburum. İkimizin de büyümeye ihtiyacı var. Ayrıca bu bizim Nags Head'de aldığımız ortak bir karar. En doğrusu da bu... Ben böyle düşünüyorum."

"Hı hıh..."

"En doğrusu da bu dedim. Bu, ikimizin verdiği karar."

Sampson cevap yerine maço erkeklerin yaptığı gibi birasından kocaman bir yudum aldı. Salıncaklı koltuğunda sallanırken, şüpheyle bira bardağının köpükleri arasından bana bakıyordu. Tam deyimiyle gözlerini devirmiş beni izliyordu.

Aynı günün gecesinde, bu kez verandada tek başıma oturuyordum. Biraz müzik dinledikten sonra Kate'i düşündüm. Onu kaybetmek duygusu bana çok acı veri-

yordu. Ama bu acıya katlanmak zorundaydım. Zamanla kendimi daha iyi hissedeceğime inanıyordum.

Nags Head'de iken, Kate bana çok ilginç bir öykü anlatmıştı. İyi bir anlatıcıydı. Kate yirmi yaşındayken, babasının Kentucky sınırına yakın salaş bir barda çalıştığını öğrenmiş. Bir gece kalkıp o bara gitmiş. O güne kadar, tam on altı yıl babasını hiç görmemiş. Yarım saat leş gibi kokan, dumanlı ve pis barda oturup babasını seyretmiş. Gördüğü insandan nefret ettiğini hissetmiş ve çıkıp gitmiş. Babasına kendini tanıştırıp, kim olduğunu söylememiş.

Kate dayanıklı ve güçlü bir kadındı. Bu yüzden ailesindeki peş peşe ölümlere göğüs gerebilmişti. Bu yüzden Casanova'nın evinden kaçabilen tek kadın oldu.

Bana söylediği bir şeyi hiç unutamıyordum. *Sadece bir gece Alex.* Öyle bir gece olsun ki, ikimiz de ömrümüz boyunca unutamayalım, demişti. Ben unutamadım. Umarım o da unutamamıştır.

Verandanın camından dışarıdaki karanlığa doğru bakarken, gözetleniyorum duygusunu üzerimden atamadığımı fark ettim. Sorunumu bir doktor dedektif olarak kendim halletmeliydim. Ve başardım... Nasıl mı? Dışarı bakmaktan vazgeçtim.

Kötülerin dışarıda olduklarını biliyordum.

Benim de nerede yaşadığımı biliyorlardı.

Sonunda yatmaya karar verdim. Kolay kolay uyuyamıyordum. Evin içinde pat pat eden bir ses duydum. Bir sorun vardı. hemen silahımı çekip, aşağıya koştum. Ses devam ediyordu. Saate baktım. Sabaha karşı üç buçuktu. Kötü bir zaman ve kötü bir haberin işaretiydi.

Arka kapıda Sampson'u buldum. Pat pat eden kapıya vuran elleriydi.

"Bir cinayet işlendi!" diye dışarıdan seslendi. Daha kapının kilidini ve zincirini açmamıştım. "Ama bu bizim için çocuk oyuncağı sayılır."

"ÖRÜMCEK AĞI"nın yazarından
1995 yılı Mega-Bestseller olan roman

Seri cinayetler işleyen acımasız iki katilin şansları dönmek üzereydi. "Casanova" Güneydoğu'daki üniversitelerden genç kadınları kaçırıyordu. "Beyefendi Ziyaretçi" Los Angeles'li kadınların korkulu rüyası olmuştu. En önemlisi, FBI her ikisinin, birbirleriyle haberleştiğini düşünüyordu. Sanki birbirleriyle yarışıyor gibiydiler. Hatta ortak çalışma olasılığı vardı. Ama içlerinden biri sonunda geri dönülmez bir hata yaptı. Washington'dan polis dedektifi Alex Cross'un Duke Üniversitesi'nde okuyan, en sevdiği yeğeni kaçırıldı. Son davasında çok yorulan ve yıpranan Cross, yeni bir cinayet davası için henüz hazır değildi. Ama bu kez seçim şansı yoktu. Çünkü dava tamamen kişiseldi.

James Patterson, New York'ta yaşamaktadır ve J. Walter Thompson şirketinin başkanıdır.

"ÖRÜMCEK AĞI"nın devamı."Heyecanlı bir cinayet romanı...
Cross, doksanlı yılların hayali bir dedektifi..."
Ann Rule

ISBN 975-10-1140-X
9 789751 011404